

Giới thiệu Thiên Thần Tan Vỡ

Truyện Thiên Thần Tan Vỡ, cô đến với thị trấn này chỉ vì bị cuốn hút bởi cảnh đẹp nơi đây, nhưng cũng chính ở nơi này, trong một buổi tình cờ đi bách bộ bên sông.

Cô nhìn thấy một vụ giết người. Với tinh thần trách nhiệm của một công dân cô thông báo với cơ quan thực thi pháp luật nhưng cũng chính vì thế mà cuộc sống của cô ở thị trấn nhỏ này trở nên phức tạp. Có lúc cô đã nghĩ đến việc lại phải ra đi.

Liên tục có kẻ dấu mặt nào đó đột nhập vào nhà cô, đe dọa, gây hại cho cô, có lúc hấn ngụ ý muốn cô phải rời khỏi thị trấn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Reece Gilmore đi trên con đường đầy ổ gà của thị trấn Angel' Fist (Nắm tay thiên thần) trong khi chiếc Chevy Cavalier của cô đã nóng ran. Cô chỉ còn lại 243 \$ lẻ nhưng dù sao cũng đủ để chăm sóc chiếc xe của cô, tiếp nhiên liệu cho nó và cho cả cô. Nếu chiếc xe không hỏng quá nặng thì cô còn đủ tiền để thuê tạm 1 phòng nghỉ qua đêm. Nhưng cho dù có tính toán lặt quan đến mấy thì cũng đến lúc cô bị khánh kiệt. Và rồi khi thấy hơi nước bốc lên từ thùng xe phía trước cô biết cần phải dừng lại ở đâu đó một thời gian để tìm việc làm.

Không có gì để lo lắng, sẽ chả có vấn đề gì lớn cả, cô tự nhủ. Thị trấn nhỏ bé của bang Wyoming này nằm bao quanh một hồ nước xanh lạnh lẽo, khung cảnh cũng chẳng đến nỗi nào so với các nơi khác. Có thể còn đẹp hơn. Ở đây có sự thoáng đãng cần thiết đối với cô với những ngọn núi tuyết bao phủ từ phía xa của vùng Tetons.

Cô đã mất hàng giờ đi loanh quanh qua các ngọn núi và thung lũng này. Cô cũng không biết mình sẽ đi đến đâu khi bắt đầu lên đường vào sáng sớm hôm đó, chỉ biết là cô đã đi qua thị

trần Cody, thị trấn Dubois, và mặc dù cô dự định sẽ đến thị trấn Jackson nhưng cô lại rẽ xuống phía Nam. Có thể là sức hút nào đó đã dẫn cô đến nơi này.

Đã tám tháng nay cô chuyên tâm tìm hiểu các chỉ dẫn và đi theo sự cuốn hút của bản thân.

Những khúc cua nguy hiểm, trơn trượt khi ướt.

Ai đó đã có ý tưởng rất hay khi đưa ra những lời cảnh báo đó.

Ngoài ra còn có những chỉ dẫn khác có thể là một tia nắng mặt trời xiên nghiêng rất kì lạ ở phía cuối một con đường, hay chỉ là những chiếc chong chóng gió hướng về phía Nam.

Nếu cô thích ngắm nhìn ánh nắng hoặc những chiếc chong chóng gió kia thì có thể cô đã đi theo tiếng gọi của nó cho đến khi cô tìm được đúng nơi cần đến, đúng thời điểm cần có mặt.

Có thể cô sẽ ở lại đó một vài tuần hoặc thậm chí là một vài tháng như có lần cô đã ở lại South Dakota. Cô sẽ lại tìm việc làm, khám phá nơi đó và rồi lại đi khi tìm thấy những chỉ dẫn khác và những cuốn hút khác.

Cô hoàn toàn tự do thực hiện chế độ mà cô tự lập ra cho mình, và thường thì nó sẽ làm giảm bớt nỗi lo lắng đang đè nặng trong đầu cô. Một tháng qua cô đã sống với chính mình, làm những việc để xoa dịu bản thân chứ không đơn thuần là thực hiện chế độ điều trị kéo dài một năm của cô. Nói một cách công bằng, chế độ điều trị đó khiến cô phải đối mặt với mình mỗi khi ngày mới đến, mỗi lúc đêm về, thậm chí là hàng giờ. Và bây giờ cô lại bắt đầu một việc làm mới ở thị trấn Angel's Fist này.

Nếu không có gì thay đổi, cô sẽ ở lại đây vài

ngày để thưởng thức hồ nước, ngọn núi kia và
kiếm đủ tiền để tiếp tục lên đường. Thị trấn nhỏ
bé như thế này- theo chỉ dẫn trên đường thì
dân cư chỉ có 623 người- rất phù hợp cho hoạt
động du lịch khi khai thác nguồn phong cảnh ở
đây, thậm chí có thể biến nó thành một công
viên quốc gia.

Cô sẽ cần một khách sạn, ít nhất cũng là một
khách sạn loại nhỏ, hoặc một nông trại trong
vòng một vài dặm nữa. Làm việc ở một nông
trại cũng không quá tệ nhạt. Những nơi này sẽ
cần người tiếp đón, khuôn vác và dọn dẹp nhất
là khi mùa xuân đang đến và băng tuyết bắt
đầu tan thế này. Nhưng trong khi khói trong xe
đang bốc ra ngày càng nhiều như thế này thì
việc cần làm đầu tiên có lẽ phải tìm một thợ cơ
khí.

Cô đi chậm lại trên con đường nhỏ bao quanh
hồ. Tuyết tan tạo thành những vũng nước trắng
tẻ nhạt. Cây cối vẫn giữ nguyên màu nâu đặc
trung của mùa đông nơi đây nhưng dưới hồ đã
xuất hiện một vài chiếc thuyền. Một vài người
đang mặc áo gió, đội mũ lưỡi trai đang theo
hướng thuyền về phía ngọn núi soi bóng xuống
mặt nước hồ.

Phía bên kia hồ là khu sinh hoạt của cư dân, có
cửa hàng đồ lưu niệm, gian triển lãm, ngân
hàng, bưu điện và văn phòng cảnh sát trưởng.
Cô rời khỏi khu vực mép hồ đi về hướng nhà
kho lớn của một cửa hàng bách hoá tổng hợp.
Có hai người đàn ông mặc áo len ngồi ngắm mặt
hồ.

Họ gật đầu chào khi cô tắt máy và bước ra khỏi
xe. Người đàn ông ngồi bên mé phải trên mũ có

in tên- Cửa hàng rau quả và mật dịch Mac- lên tiếng.

“Hình như xe của cô đang bị trục trặc”

“Vâng. Anh có thể chỉ cho tôi chỗ sửa được không?”

Anh ta đứng dậy, vóc dáng khá vạm vỡ, vẻ mặt hồng hào. Trên khoé mắt đã xuất hiện vài nếp nhăn, giọng anh ta có vẻ hơi lè nhè.

“Sao chúng ta không thử mở thùng xe xem thế nào?”

“Thế thì tốt quá”. Reece mở khoá thùng xe và anh ta lật nắp lên. Khói bên trong bốc lên mù mịt khiến anh ta giật mình lùi lại. Không hiểu tại sao nhưng cô cảm thấy rất bối rối. “Hình như nó mới chỉ bị như vậy cách đây khoảng mười dặm. Tôi không để ý nên bây giờ mới biết”.

“Không sao cả. Cô đang muốn đến chỗ công viên phải không?”

“Vâng, có thể là như vậy. Nhưng tôi nghĩ chiếc xe không muốn làm theo ý định của tôi.” Không chắc chắn như vậy, cô không bao giờ biết chắc là mình sẽ đi đến đâu. Cô cố gắng tập trung vào chiếc xe thay vì quanh quẩn nghĩ không không biết sau đây mình sẽ đi đâu.

Người đàn ông kia cùng đi ra xem xét chiếc với bạn mình. Cô cũng làm bộ nhìn ngó cùng với họ mặc dù cô biết mình không hề có chút kiến thức nào về cơ khí. Đối với phụ nữ thì những gì nằm dưới chiếc thùng xe kia chả khác nào miền đất xa xôi lạ lẫm trên sao Diêm Vương.

“Hộp toả nhiệt bị vỡ rồi. Cô phải thay hộp mới thôi.”

“Có vẻ không tồi tệ quá, cô sẽ không mất quá nhiều tiền.”

“Có nơi nào trong thị trấn này thay được

không?”

“Cô nên đến gara nhà Lynt. Tôi sẽ gọi điện cho

họ giúp cô.”

“Vậy thì rất cảm ơn anh. Tên tôi là Reece, Reece

Gilmore.” Cô mừng rỡ và vội vàng giới thiệu.

“Tôi là Mac Drubber. Còn đây là Carl Samsorp.”

Mac giới thiệu lại.

“Cô đến từ miền Đông phải không?” Carl hỏi.

Theo đánh giá bề ngoài của Reece thì Carl năm

nay khoảng 50 tuổi và có vẻ là người gốc Mỹ.

“Vâng, tôi đến từ Boston. Rất may được gặp các

anh giúp đỡ.”

Mac nói ngay. “Có gì đâu. Chỉ là một cuộc điện

thoại thôi mà. Cô có thể đi dạo quanh đầu đó

một lát. Nhân viên gara sẽ đến đây trong vòng

vài phút.”

“Tôi cũng muốn đi dạo một lát để thăm nơi này.

Ở thị trấn có chỗ nào tốt để ở không anh?”

“Cuối đường này có một khách sạn nhìn ra hồ.

Phía bên kia có nhà nghỉ Teton ấm cúng hơn.

Ngoài ra ven hồ còn có rất nhiều khách sạn và

nhà trọ loại nhỏ có thể thuê theo tuần hoặc

theo tháng.”

Cô không nghĩ mình sẽ ở đây đến cả tháng. Một

ngày đã là cả vấn đề đối với cô lúc này. Nhưng

ở nhà trọ cùng với gia đình chủ nhà thì lại bất

tiện. “Có lẽ là tôi sẽ tìm một khách sạn nào đó

để ở tạm.”

“Đi bộ từ đây tới đó khác xa. Nếu cô không

phiền thì tôi có thể cho cô đi nhờ xe tới đó.”

“Tôi đã lái xe cả ngày rồi và bây giờ cũng muốn

đi lại một chút cho thư giãn. Dù sao thì cũng rất

cảm ơn anh Drubber.”

“Không có gì. Quả là một việc hay đấy.” Mac Drubber còn đứng nán lại một lát khi cô đi xuống con đường đi dạo hai bên đầy cây.

Carl lắc đầu ngao ngán. “Chẳng có tí da thịt nào cả. Phụ nữ ngày nay dường như đánh mất hết đường cong của mình rồi”.

Thực ra không phải cô muốn có thân hình gầy còm như vậy mà cô đang cố gắng lấy lại phần trọng lượng cơ thể mà cô đã mất đi mấy năm nay. Trước đây cô rất béo nhưng rồi sau sự kiện đó, thân hình cô trở nên khẳng khiu và giờ đây cô lại tìm cách trở lại điểm xuất phát ban đầu ấy. Cô không thể tin vào mắt mình mỗi khi còi quần áo và nhìn thấy những chỗ xương lộ hẳn ra. Hình như đây không phải là thân hình của cô.

Cô không đồng ý với nhận xét của Mac về việc làm đó của cô. Đã có thời cô rất tự hào về mình- một người phụ nữ xinh đẹp, biết ăn diện và rất hấp dẫn. Nhưng giờ đây khuôn mặt cô trở nên khô cứng, qua những đêm dài mất ngủ hơn nhưng mỗi khi mất ngủ ban đêm mắt cô lại thâm quầng, da dẻ xanh xao ốm yếu.

Cô muốn trở lại thời kì đẹp để đó.

Reece lặng lẽ bước trên đường. Cô tự nhủ với mình là không được vội vàng, không được xô đẩy, chen lấn mà phải thản nhiên đón nhận mọi thứ đến với mình cho dù thế nào đi nữa.

Làn gió lạnh phả vào vào mặt cô làm bay lộn tóc nâu mà cô đã bện thành đuôi phía sau lưng. Cô rất thích cảm giác sạch sẽ tươi mát đó và cô thích cả thứ ánh sáng bao phủ khách sạn Teton toả xuống mặt hồ lung linh.

Đúng như lời Mac nói, có vài căn nhà nhỏ nằm

lấp sau mấy rặng liễu và cây dương trợ trụ. Cửa nhà chủ yếu làm bằng khung gỗ kính, phía trước có cổng vòm khá lớn nhìn ra khung cảnh quang đãng phía trước.

Sẽ rất thoải mái nếu được ngồi trên những công vòm kia ngắm nhìn mặt hồ, núi non, hoặc thậm chí là đắm lầy với những bụi dương bồ mộc rải rác. Nhất định cô sẽ ở trong những ngôi nhà như vậy nhưng đó là chuyện sau này chứ không phải ngay ngày hôm nay.

Cô nhận thấy có mấy khóm dương xỉ xanh mọc dưới những thùng rượu Whisky để ngay lối vào một nhà hàng. Con gió lạnh thổi qua làm rung rinh thân cây nhưng dù có hình thù đó cũng là dấu hiệu báo mùa xuân đang về. Mọi vật đều trở nên mới mẻ khi mà xuân đến, và có thể mùa xuân này chính cô cũng tươi mới trở lại.

Cô dừng lại một thoáng để chiêm ngưỡng cảnh vật và không khí dễ chịu khi có dấu hiệu mùa xuân về. Và chẳng bao lâu nữa, cảnh sắc mùa xuân sẽ hiển hiện nơi đây. Sách hướng dẫn của cô phóng đại nơi đây có bạt ngàn các loài hoa dại mọc trên cánh đồng và rất nhiều loài khác mọc quanh hồ.

Reece thầm nghĩ cô đang rất mong cây cối đâm chồi nẩy hoa hé mở.

Cô ngược mắt lên và thấy cảnh cửa sổ lớn của một nhà hàng. Có lẽ đây là nơi ăn tối thì đúng nghĩa hơn. Quầy phục vụ, những chiếc bàn vuông vắng và khi ăn uống khép kín, tất cả đều sơn màu đỏ nhạt và trắng. Bánh nhân táo và các loại bánh ngọt khác được trưng bày bên trên gian bếp quay cửa ra phía quầy phục vụ. Hai cô nhân viên phục vụ đi lại giữa các bàn, trên tay

mang các khay đựng đồ ăn và bình càfê.

Bây giờ đang là giờ ăn trưa. Cô đã quên không ăn trưa. Nhất định khi vào khách sạn cô sẽ ăn.

Thế rồi cô nhìn thấy ngay bên trên cửa sổ có tấm biển viết tay thông báo:

CẦN TUYỂN ĐẦU BẾP HỎI BÊN TRONG

Đúng là tấm biển báo. Mặc dù đã lùi lại một bước để nhìn cho kỹ nhưng dường như cô vẫn chưa tin vào mắt mình. Cô đứng đó một lúc nhìn bên trong. Gian bếp vẫn đang mở, đó là điều quan trọng nhất đối với cô. Nấu các món ăn tối là việc làm hết sức đơn giản, ít nhất thì cô đã từng có khả năng làm như vậy. Đây chính là lúc để cô thử sức mình, là cơ hội để cô tiến thêm một bước. Cho dù cô không được chấp nhận thì mọi việc cũng sẽ không xấu đi chút nào so với hiện tại của lúc này. Có thể sẽ có, một khách sạn nào đó cần thuê cô để chuẩn bị đón khách mùa hè. Hoặc cũng có thể Drubber sẽ cần thuê cô.

Nhưng dù sao thì tấm biển báo vẫn còn nằm kia, chiếc xe đã đưa cô đến thị trấn và chính đôi bàn chân cô đã đưa cô đến nơi này. Những cây dương xỉ đã lấy lại được màu xanh tươi ban đầu khi mùa xuân còn chưa đến.

Cô bước đến chỗ cửa ra vào hít thở thật sâu để lấy lại sự tự tin sau đó mới mở cửa bước vào.

Mùi hành phi, thịt nướng và mùi càfê bay ngào ngạt bên trong. Có cả tiếng nhạc phát ra từ phía chiếc máy hát.

Nền nhà lát gạch đỏ và quầy phục vụ được lau sạch bóng. Một vài bàn chưa có khách ngồi cũng đã được đặt sẵn các món ăn trưa. Trên tường là những bức ảnh khá bắt mắt về hồ nước, cảnh

núi non vào các mùa.

Cô chưa kịp làm quen với môi trường bên trong, chưa kịp thu hết can đảm thì một cô nhân viên phục vụ đã bước đến. “Chào chị. Chị có thể chọn bàn ngồi hoặc ngồi trên quầy để ăn trưa.”

“Không tôi muốn gặp người quản lý hoặc chủ cửa hàng. Ừm, việc liên quan đến tấm biển thông báo trên cửa sổ ngoài kia. Tôi muốn được nhận vào làm nhân viên nấu ăn.”

Cô nhân viên phục vụ đứng hẳn lại, chiếc khay thức ăn vẫn trên tay. “Chị là đầu bếp phải không?” Đã có thời gian cô chẳng thèm để ý đến lòng tốt của người khác nhưng bây giờ thì cô thấy việc làm đó là không nên. “Vâng”. Cô trả lời gọn lỏn.

“Công việc nặng nhọc đấy. Mới cách đây hai ngày cô Joanie đã sa thải một người.” Cô phục vụ vừa nói vừa đưa tay lên lau miệng có vẻ muốn uống chút gì đó.

“Ồ”. Reece thốt lên có vẻ ngạc nhiên.

“Hồi tháng hai anh ta đến đây tìm việc làm và nói rằng anh ta đã gặp Chúa Jesus và muốn truyền bá lời răn dạy của Chúa đến vùng đất này”.

Cô nhân viên ghéch mặt mỉm cười rất tươi với Reece và nói tiếp: “Anh ta cầu khẩn như một môn đồ chính thống, vì vậy chị chỉ cần kiếm một miếng giẻ nhét vào miệng anh ta là xong. Chị ngồi chỗ quầy đợi đi, tôi sẽ vào tìm Joanie xem cô ấy có thể rời khỏi bếp một lát không. Chị dùng một ly cà phê chứ?”

“Xin chị cho tôi một tách trà”

“Sẽ có ngay thôi”.

Reece tự nhủ cô sẽ không bắt buộc phải làm

công việc đó. Cho dù cô có được chấp nhận vào làm việc thì cô vẫn có quyền từ chối. Cô có thể làm việc dọn dẹp ở khách sạn hay tìm một nông trại thay vào đó.

Chiếc máy hát nhảy bài và giọng ca sỹ Shania Twain vang lên rất vui vẻ. Cô nhân viên phục vụ bước vào trong vở vai một phụ nữ thấp béo mập. Sau một lát người phụ nữ đó ngó ra bắt gặp ánh mắt của Reece và gật đầu chào. Cô nhân viên quay lại quầy chỗ Reece ngồi trên tay cầm một ly Lipton nóng.

“Cô Joanie sẽ ra gặp chị ngay. Chị có dùng bữa trưa luôn không? Hôm nay nhà hàng có món đặc biệt bánh mì thịt dùng với khoai tây nghiền, đậu xanh và bánh quy.”

Không cảm ơn chị. Tôi dùng trà thôi.” Reece chưa từng bao giờ phải kiềm chế như lúc này trong khi bụng cô đang đói cồn cào. Không những thế cô còn cảm thấy hồi hộp lo sợ.

Có lẽ cô nên rời khỏi đây, rời khỏi đây ngay lập tức và quay lại lấy xe. Cô sẽ sửa chiếc hộp toả nhiệt và lên đường. Tại sao cô lại nghe theo tấm biển thông báo chết tiệt kia mà bước vào đây.

Joanie vừa bước ra vừa lau tay, mái tóc cô ta màu hung khá mềm mại, trên người vẫn quần tạp dề đầy vết dầu mỡ, chân đi giày cao gót đế mềm. Cô ta nhìn Reece với ánh mắt lạnh lùng.

“Cô là đầu bếp phải không?” Giọng nói của người hút thuốc khiến câu hỏi cộc lốc nghe rất khó chịu.

“Vâng”

“Cô muốn làm việc để kiếm sống hay chỉ muốn kiếm một chút gì đó bỏ vào miệng?”

“Cũng như thời cháu làm ở Boston, cháu làm

việc là để kiếm sống.” Reece tức giận xé rách

miếng vỏ bọc bên ngoài túi trà của cô.

Miệng Joanie khi nói rất dễ mền, hoàn toàn trái

ngược với ánh mắt của cô ta. Reece còn nhận

thấy trên khuôn mặt Joanie có một vết sẹo mờ

khá dài từ hàm răng xuống đến tận cằm.

“Boston à? Xa quá nhỉ?” Joanie vừa nói vừa lơ

đăng thất lại chiếc tạp dề.

“Vâng”

“Tôi cần một đầu bếp đến từ bờ biển miền Đông

nhưng phải là người nói chuyện nhiều.”

Reece há hốc miệng vì ngạc nhiên nhưng cô

nhANH chóng lấy lại được vẻ tươi cười. “Cháu sẽ

nói rất nhiều, nhất là khi cảm thấy hồi hộp”.

“Cô đang làm gì ở đây?”

“Cháu đi du lịch. Xe của cháu bị hỏng và cháu

cần một việc làm.”

“Cô đã có các sách tham khảo chưa?”

Reece giật mình, im lặng một lúc. “Cháu sẽ

mua.”

Joanie khịt mũi, nhướn mày ra hiệu về phía

nhà bếp và nói: “Đi vào trong mặc tạp dề vào và

thử xem. Thực đơn tiếp theo là món sandwich

thịt bò hầm, hành cuốn, hành và nấm rơm, thịt

rơm và rau cải trộn. Nếu Dick không bị roi đầu

sau khi ăn các món cô nấu thì cô sẽ được nhận

vào làm việc.”

“Vâng.” Reece tụt xuống khỏi ghế cao, cố giữ

bình tĩnh bằng cách điều hoà nhịp thở và đi

theo Joanie vào trong.

Cô không hề nhận ra nhưng Joanie thì nhận thấy

rất rõ là cô đã xé túi trà Lipton thành những

mảnh vụn nhỏ li ti.

Gian bếp được bố trí khá đơn giản nhưng phù

hộp. Một giàn nướng lớn, lò nấy, tủ lạnh, và tủ đá. Ngoài ra, còn có các thùng chứa đồ, bồn rửa, bộ làm thức ăn, chảo rán, hệ thống điều tiết nhiệt. Trong lúc cô đeo tạp dề thì Joanie lấy ra những phần cần thiết cho thực đơn.

“Cám ơn cô.” Cô vừa nói vừa bắt tay vào làm. Chẳng việc gì phải suy nghĩ nhiều, cô tự nhủ với mình như vậy, hãy cứ để mọi việc đến đâu thì đến. Cô đặt vỉ nướng lên dàn, tay bấm hành, nấm. Sau đó cô thêm khoai tây cắt sẵn và hẹn giờ cho món nướng.

Hai tay cô vẫn run, và mặc dù trống ngực của cô không còn đập mạnh nữa nhưng cô không dám ngoái đầu nhìn lại phía sau xem có ai để ý mình không.

Cô vừa làm vừa nghe tiếng nhạc phát ra từ chiếc máy hát và thậm chí cả tiếng phát ra từ chiếc lò nướng, chiếc chảo rán cô cũng nghe như tiếng nhạc.

Joanie mang vào một thực đơn nữa. “Món súp ba loại đậu ăn với bánh quy.”

Reece gạt đầu trong khi tiếp tục cho thêm nấm và hành vào món nướng. Sau đó cô quay sang với thực đơn thứ 2.

“Thực đơn tiếp theo đây.” Joanie gọi lớn và đặt một tấm thẻ khác lên bàn. “Sandwich Reuben sandwich hai lớp, và món salad hai mặt.”

Reece liên tục hoàn thành các thực đơn theo yêu cầu. Không khí trong gian bếp rất khẩn trương và các loại thực đơn thì có khác nhau nhưng nhịp điệu làm việc thì không hề thay đổi. Cô chỉ biết chuyên tâm vào công việc và không hề ngời tay lúc nào.

Cô bày món ăn theo thực đơn ban đầu lên đĩa

và mang cho Joanie kiểm tra.

“Đặt các món theo thứ tự và bắt đầu thực đơn khác ngay đi. Nếu chúng tôi không phải gọi bác sĩ đến đây trong vòng ba mươi phút nữa thì cô sẽ được nhận làm việc. Chúng ta sẽ thoả thuận tiền lương và thời gian làm việc sau.”

“Nhưng cháu cần...”

“Bắt đầu thức đơn tiếp theo ngay đi. Tôi phải ra ngoài hút một điếu thuốc bây giờ.” Không đợi Reece nói hết lời Joanie cắt ngang ngay.

“Cô tiếp tục làm việc thêm chín mươi phút nữa mới có thời gian ngơi tay để uống nước. Khi quay lại, Joanie thấy Reece đang ngồi trên bệ bếp uống cà phê.

“Không có ai thiệt mạng cả.” Joanie thân thiện nói.

“Ồi chà. Công việc lúc nào cũng bận rộn như thế này sao?”

“Bữa trưa thường đông như vậy. Cô làm việc rất tốt. Ban đầu tôi sẽ trả cô tám \$ cho mỗi giờ làm việc. Sau hai tuần nếu cô làm tốt tôi sẽ tăng thêm một \$ cho mỗi giờ. Ngày nào cũng phải làm việc. Mỗi tuần cô có hai buổi nghỉ tùy theo sắp xếp. Tôi sẽ lên lịch làm việc cho mỗi tuần.

Cửa hàng mở cửa lúc 6h30 sáng, có nghĩa là ca làm việc đầu tiên sẽ bắt đầu lúc 6h sáng. Cô có thể ăn nhẹ bất cứ lúc nào. Bữa trưa từ 11h đến khi đóng cửa. Bữa tối từ 5h chiều đến 10h đêm. Cô muốn nghỉ ít hơn cũng được nhưng chúng tôi không trả tiền làm việc thêm giờ. Nếu cô làm quá giờ tuần này thì tuần sau tôi sẽ trừ thời gian cho cô. Cô có hỏi gì không?”

“Không ạ.”

“Không được phép uống rượu trong giờ làm việc

nếu không cô sẽ phải nghỉ việc ngay lập tức.”

“Vâng, cháu hiểu.”

“Cô có thể uống trà, cà phê hay nước trắng. Nhưng nếu dùng đồ uống ngọt thì cô phải trả tiền. Bữa ăn cũng vậy. Nhìn thân hình cô gần như que củi thế kia thì chắc cô chả giấu trộm đồ ăn khi tôi vắng mặt đâu.”

“Vâng, cháu sẽ không làm như vậy.”

“Người làm ca cuối cùng phải lau dọn nhà bếp và khoá cửa.”

Reece ngắt lời Joanie: “Không được. Cháu không thể khoá cửa cho cô được. Cháu có thể mở cửa, có thể làm bất cứ ca nào, cháu có thể làm việc gấp đôi nếu cô yêu cầu, cô có thể đổi ca làm nhưng cháu không thể khoá cửa cho cô được. Cháu rất tiếc.”

Joanie hướng mày có vẻ ngạc nhiên. Cô ta nhấp nốt chỗ cà phê và hỏi tại sao: “Cô sợ bóng tối hay sao?”

“Vâng, nếu việc đóng cửa là một phần trong công việc thì cháu phải đi tìm việc khác thôi.”

“Chúng ta sẽ bàn lại việc đó sau. Còn phải kí hợp đồng nhưng việc đó có thể làm sau cũng được. Xe của cô đã sửa được rồi, bây giờ đang ở chỗ Mac.” Joanie mỉm cười nói tiếp. “Lời đồn đại mà. Tôi cũng chỉ mới biết chuyện đó thôi. Cô đang cần tìm một chỗ ở đúng không? Có một phòng tôi có thể cho cô thuê, không rộng lắm nhưng thoáng đãng, sạch sẽ.”

“Cảm ơn cô. Nhưng cháu sẽ tìm khách sạn để ở tạm. Dù sao chúng ta cũng cần có vài tuần làm việc cùng nhau xem thế nào.”

“Ngớ ngẩn”.

“Cô bảo chuyện gì ngớ ngẩn?”

“Lựa chọn của cô.” Joanie đi vào bên trong tay vẫn cầm ly cà phê. “Cô có thể đi lấy xe và tìm chỗ ở. Nhớ có mặt ở đây lúc 4h chiều nhé.”

Reece bước ra khỏi nhà hàng trong lòng vẫn không hết ngạc nhiên. Cô đã và bếp và cô đã làm việc được. Bây giờ cô cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Nhưng dù sao đó cũng chỉ là việc làm bình thường đối với cô. Chỉ là việc thể hiện những gì đã được học, những việc mà đã gần hai năm nay cô không có cơ hội thể hiện.

Cô đi bộ quay lại xe, tạm gác mọi chuyện. Khi đến cửa hàng cô thấy Mac đang đứng bên quầy bán hàng. Đúng như cô đã nghĩ, gian hàng chỉ vào loại vừa phải – thùng bảo quản các loại nông sản và sản phẩm thịt, giá đựng đồ khô, khu dành cho các loại đồ gia dụng, cần câu, đạn dược. Nếu có ai đó muốn mua một thùng sữa hay một hộp đạn thì đây chính là nơi cần đến. Khi Mac bán hàng xong, cô tiến đến quầy.

“Xe của cô chạy được rồi đấy.” Mac thông báo ngay.

“Vâng, tôi cũng nghe nói vậy rồi. Cảm ơn anh.

Tôi gửi trả tiền như thế nào đây?”

“Lynt để lại hoá đơn ở đây cho cô. Cô có thể đến đây trả hoặc trả tiền mặt ở đây cũng được. Tôi sẽ chuyển cho anh ấy.”

“Tôi trả bằng tiền mặt.” Cô cầm hoá đơn xem như trút được gánh nặng khi thấy khoản tiền cô phải trả ít hơn số cô dự tính. Có tiếng ai đó đang nói chuyện ở phía sau cửa hàng. Cô nghe thấy cả tiếng máy thanh toán tiền. “Tôi đã tìm được việc làm rồi.” Reece thông báo thêm.

Mac ngẩng lên trong khi cô lấy ví thanh toán tiền. “Vậy sao? Nhanh nhì.”

“Tôi làm việc ở một nhà hàng. Tôi thậm chí còn chưa biết tên nhà hàng đó.”

“Chắc là nhà hàng Angel Food. Người dân ở đây thường gọi nó là nhà hàng Joanie.”

“Vâng, đúng đấy. Hy vọng anh sẽ có dịp ghé qua đó. Tôi làm thức ăn rất ngon.”

“Chắc chắn rồi. Tiền thừa của cô đây.”

“Cảm ơn anh vì mọi thứ. Bây giờ tôi phải đi tìm một chỗ ở sau đó sẽ quay lại làm việc tiếp.”

“Nếu ở khách sạn, cô nên báo lễ tân cho thuê mức giá ở một tháng và bảo cô ta là cô làm việc ở nhà hàng Joanie.”

“Vâng tôi sẽ nói với cô ấy như vậy. Cảm ơn anh Mac Drubber.”

Khách sạn là một khu nhà năm tầng sơn màu vàng nhạt nhìn ra hồ. Bên trong có một cửa hàng nhỏ bán những đồ lát vật, một quầy nhỏ bán cà phê và mấy loại bánh nướng, một phòng ăn đã kê sẵn bàn trải khăn vải lanh phủ bên trên. Cô còn nghe nói có một điểm truy cập Internet tốc độ cao trả phí hàng ngày, thời gian phục vụ các phòng từ 7h sáng đến 11h đêm, và một phòng giặt tự phục vụ ở tầng hầm.

Reece thuê một phòng đơn ở tầng ba với mức giá ở hàng tuần – cô nghĩ chắc cũng chỉ một tuần là đủ. Tầng ba sẽ là nơi phù hợp nhất đối với cô vì bên dưới thì dễ bị làm phiền còn ở tầng trên thì cô lại cảm thấy trống vắng.

Với chiếc ví đã hầu như rỗng không, cô thậm chí còn không dám sử dụng thang máy mà đành phải lúi cuội trèo ba tầng cầu thang lên phòng. Quả thật vị trí khách sạn xứng đáng với giá tiền mà người ta phải trả. Ngay khi vào phòng cô mở cửa sổ và đứng ngắm nhìn mặt nước hồ óng

ánh, những con thuyền lặng lẽ trôi và cảnh núi non bao la như chiếm phần lớn không gian của khu thung lũng này.

Hôm nay thì nơi này là nơi ở của cô còn ngày mai thì cô không biết chắc như thế nào. Quay vào phòng cô mới phát hiện ra có một cánh cửa thông từ phòng cô sang phòng khách. Reece kiểm tra lại các khoá, đẩy thử cánh cửa và kéo chiếc bàn trang điểm ra chặn lại.

Dù sao thì làm như vậy cũng sẽ tốt hơn. Cô không bỏ hết đồ đạc ra mà chỉ lấy những đồ dùng cần thiết như sạc điện thoại, đồ dùng vệ sinh. Phòng tắm quá nhỏ nên cô quyết định không cần đóng cửa khi tắm. Trong khi tắm cô nhằm tính các phép nhân trong đầu để giữ cho tâm trí trấn tĩnh. Cô thay quần áo mới và chuẩn bị tiếp tục đi làm.

Minh đã có công việc mới rồi. Cô vẫn thầm nhắc nhở mình như vậy trong khi chặn bị đồ đạc và trang điểm qua loa. Mặt cô đã bớt xanh xao, mắt cô đã bớt thâm quầng. Sau khi xem xét lại đồng hồ cô bật máy tính xách tay, mở nhật kí và bắt đầu viết.

Thị trấn Angel Fist, bang Wyoming.

Ngày 15 tháng 4

Minh đã nấu ăn hôm nay. Minh được nhận vào làm đầu bếp cho một nhà hàng nhỏ ở khu thung lũng xinh xắn này. Minh đang rất vui.

Có cảm giác như mình vừa đi leo núi về, như vừa chinh phục những đỉnh núi trong khu thung lũng này và mặc dù chưa lên được đỉnh núi nhưng mình sẽ tiếp tục. Hôm nay mình nghỉ ở đây, ngày mai mình sẽ tiếp tục chinh phục đỉnh núi.

Mình làm việc cho cô Joanie. Cô ấy khá thấp nhưng cũng rất đáng yêu. Tính cô ấy nghiêm khắc, đó là điều tốt đối với mình. Mình không thích được nâng niu chiều chuộng. Nó sẽ chẳng giúp ích được gì cho mình cả, nó sẽ chỉ làm cho mình hụt hẫng mỗi khi trở lại với thực tế. Mình sẽ ở đây cho đến khi nào thấy cần phải ra đi. Mình chỉ còn chưa đầy 10\$. Nhưng biết đồ lỗi cho ai được đây. Không sao cả. Mình đã thuê được phòng để ở trong một tuần để ngắm cảnh hồ nước, cảnh dãy núi Teton, mình đã có việc làm và đã thay được chiếc hộp toả nhiệt mới rồi. Hôm nay mình không ăn trưa nhưng đó là chuyện đã qua rồi. Mình bận nấu nướng đến nỗi chả có thời gian để ăn. Mình sẽ ăn bù sau vậy. Quả là một ngày nhiều niềm vui với mình, ngày 14 tháng 4 mình lại chuẩn bị đi làm.

Cô tắt máy, bỏ điện thoại, bằng lái xe và ba đôla còn lại vào túi và bước ra cửa. Trước khi mở cửa cô cẩn thận nhìn qua khe cửa kiểm tra ngoài hành lang. Sau khi kiểm tra tất cả các khoá, cô lấy một đoạn băng dán khe cửa lại và bước ra ngoài hành lang. Cô lại đi bộ xuống cầu thang vừa đi vừa nhẩm tính. Reece quyết định sẽ để xe lại khách sạn. Đi bộ sẽ tiết kiệm được xăng và chi phí mặc dù khi cô hết ca làm việc thì có thể trời đã tối. Chỉ có vài khu nhà thôi mà.

Ngón tay cái vẫn xỏ vào chiếc dây chùm chìa khoá và nút báo nguy hiểm trên đó.

Có lẽ cô nên quay lại lấy xe dù chỉ là để để phòng. Thật ngớ ngẩn, cô đã gần đến nơi rồi mà. Phải suy trước tính sau chứ. Cô bắt đầu hỏi hộp khi đến gần cửa hàng. Ánh sáng phát ra từ nhà bếp, tiếng nhạc từ máy hát, giọng nói vang

ra từ khu bàn ăn. Những âm thanh, mùi vị và cử chỉ quen thuộc mà cô đã chứng kiến. Bàn tay cô có vẻ vụng về khi chạm vào cánh cửa nhà hàng Joanie nhưng cô vẫn mở cửa bước vào. Vẫn là cô nhân viên phục vụ cô đã gặp ban trưa. Cô ta nhận ra cô và vẫy tay ra hiệu gọi cô lại. Reece đứng lại cạnh khu quầy dành cho ăn uống chỗ cô nhân viên đang đổ các loại gia vị vào hộp.

“Joanie đang ở trong nhà kho. Cô ấy bảo tôi phải hướng dẫn cho chị. Bây giờ thì chưa có khách nhưng chỉ một lát nữa thôi họ sẽ đến. Tên tôi là Linda- Gail.”

“Tôi là Reece.”

Thứ nhất, Joanie sẽ không cho phép ai nhàn rỗi. Chị đứng quanh quần cô ấy sẽ chẳng nề hà gì mà không nhảy bổ lên lưng mà chị mà trừng trị.” Linda- Gail cười rất tươi trong khi nói khiến cặp mắt sáng của cô ta lấp lánh, hai bên má hiện rõ núm đồng tiền. Cô ta có mái tóc màu hoe rất đáng yêu tết thành bím. Linda-Gail mặc quần Jeans, áo sơ mi màu đỏ chấm hoa trắng, tai đeo khuyên bạc lúc lắc. Nhìn cô ta chẳng khác gì cô gái vắt sữa.

“Tôi rất thích làm việc.”

“Bình tĩnh đi. Hôm nay là tối thứ 7 và chúng ta sẽ rất bận rộn. Có thêm hai người sẽ cùng làm việc với chị là Bebe và Juanita. Matt phụ trách thu dọn còn Pete phụ trách rửa bát. Chị và cô Joanie sẽ cùng làm việc trong bếp và cô ấy sẽ liên tục để mắt đến chị. Nếu muốn giải lao chị phải thông báo cho cô ấy. Phía sau có chỗ để áo khoác và túi xách. Chị không có túi xách hay sao?”

“Không, tôi không mang theo.”

“Trời đất, tôi chưa bao giờ đi đâu mà không mang theo túi xách. Tôi sẽ dẫn chị đi thăm qua một vòng. Chị cần phải khai báo vào mẫu. Tôi nghĩ chị đã từng làm việc này rồi.”

“Vâng.”

“Chúng ta sẽ thay phiên dọn dẹp phòng nghỉ. Sau vài tuần chị sẽ được may mắn tham gia công việc đó.”

Linda-Gail lại cười. “Chị có thể thêm đồ uống vào thực đơn cho khách. Chúng ta có phục vụ rượu vang và bia nhưng hầu hết mọi người muốn dùng đồ uống họ sẽ đến quán bar Clancy. Chỉ có vậy thôi. Có gì cần hỏi chị cứ gọi tôi. Bây giờ tôi phải làm nốt công việc chuẩn bị của mình nếu không cô Joanie sẽ mắng. Chúc mừng chị đã đến làm việc.”

“Cảm ơn cô.”

Reece vào bếp và đeo tạp dề. Không đến nỗi tệ lắm. Minh có thể làm việc ở nơi này đến khi nào mình cảm thấy cần phải ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Linda-Gail đã nói đúng, họ rất bận. Khách đến đây có rất nhiều loại- người dân địa phương, khách du lịch, khách bộ hành, và cả những người ở khu vực lân cận. Thịnh vượng trong lúc chờ đợi các món rán và nướng cô và Joanie tranh thủ truyện trò với nhau.

Joanie mang đến một bát súp đặt lên miệng

Reece bảo cô ăn.

“Ồ, cảm ơn cô nhưng...”

“Cô không thích món súp của tôi phải không?”

“Không”

“Vậy thì ngồi xuống bệ bếp và ăn đi. Khách đã vắng hơn đôi chút rồi, cô có thể tranh thủ nghỉ một lát. Tôi sẽ trông coi giúp cô.”

“Vâng, cảm ơn cô.” Thực sự bây giờ Reece mới nghĩ đến chuyện ăn thay vì chỉ làm công việc chuẩn bị cho người khác. Và bây giờ cô mới thấy mình đang đói cồn cào. Một cử chỉ đẹp, Reece thầm nghĩ khi cô ngồi xuống và thưởng thức món súp mà Joanie vừa đưa.

Cô vừa ăn vừa ngó nhìn bên ngoài. Linda-Gail mang đến cho cô một đĩa bánh mỳ cuộn và hai lát bơ. “Cô Joanie nói chị cần ăn trong khi giải lao. Chị có muốn uống thêm một ly trà không?”

“Thế thì tuyệt quá. Cho tôi xin một ly.”

“Nói thật chị làm thức ăn rất nhanh.” Linda-Gail nói khi mang thêm cho cô một ly trà. Cô ta ghé sát vào tai Reece và lại cười thật tươi nói: “Chị làm nhanh hơn cả Joanie và cách chị bày thức ăn cũng rất đẹp. Khách hàng nói với tôi như thế.”

“Vậy sao?” Thực sự cô cũng chẳng quan tâm lắm đến những lời khen ngợi đó. “Tôi chỉ làm đúng những gì mình có thể thôi.”

“Không ai kêu ca phàn nàn gì cả. Chị bắt đầu công việc rất nhanh đấy.” Linda-Gail lại mỉm cười để lộ hai lúm đồng tiền rất duyên trên má.

Reece nếm luôn món súp và rất hài lòng với mùi vị của nước dùng.

“Tôi cũng nghĩ như vậy. Cửa hàng đông khách thật và món súp này cũng chẳng kém gì súp của cửa hàng năm sao.”

Linda-Gail liếc mắt vào trong canh chừng Joanie

và tiếp tục trò chuyện. “Một số nhân viên ở đây bắt đầu nghi ngờ về chị. Bebe cho rằng chị gặp rắc rối với một cơ quan pháp luật. Cô ấy xem truyền hình rất nhiều và chứng kiến nhiều người có hoàn cảnh tương tự như chị. Juanita thì nghĩ chị đang lẩn trốn người chồng bạo ngược của mình. Mathew thì mặc dù mới 17 tuổi nhưng lại khẳng khái rằng việc chị đến đây có liên quan đến vấn đề tình dục. Còn tôi thì cho rằng có thể chị gặp rắc rối trong tình yêu. Có cái gì trong chúng tôi suy luận chính xác về chị không?”

“Không, rất xin lỗi cô. Nhưng tôi chỉ có mấy chuyện cần giải quyết và tôi cũng muốn đi du lịch một chuyến xem như thế nào thôi.” Cô trả lời Linda-Gail cho qua chuyện nhưng trong lòng không khỏi lo lắng về những lời đồn đại của mọi người về cô mặc dù cô vẫn biết ở những nơi như thế này tiếng đồn là không thể tránh khỏi. Linda-Gail lắc đầu về không tin. “Chắc chắn chị có vấn đề gì đó về tình cảm. Và nếu chị vừa chia tay người yêu thì tôi sẽ giới thiệu cho chị một anh chàng da đen cao to đẹp trai.”

Linda-Gail chỉ anh chàng khá cao chỉ cách họ có vài foot. Đúng là anh ta khá đen, mái tóc đen, nước da ngăm ngăm. Nhưng Reece không đồng ý với nhận xét của Linda-Gail cho rằng anh ta đẹp trai. Cô nghĩ từ ấy phải dùng cho những người rất nổi bật nhưng anh chàng này lại không hề toát lên vẻ gì của tính cách đó. Trái lại, ánh mắt anh ta rất thờ ơ, lạnh nhạt, khuôn mặt để râu quai nón gây giờ xuong. Nhìn cái miệng và cách anh ta liếc ngang liếc dọc ăn phòng cô cảm thấy anh ta không có biểu hiện gì của sự tử tế. Con người bảnh bao đẹp trai làm

sao có thể mặc chiếc áo da cũ nát, quần jeans bạc phéch và đi ủng đã mòn như thế kia được. Cũng không phải là con người mang phong cách cao bồi nhưng có vẻ anh ta ở ngoài trời rất nhiều. Điểm mạnh duy nhất là nhìn anh ta rất khoẻ mạnh.

Linda-Gail hạ giọng nói: “Tên anh ta là Brody.

Anh ta là nhà văn đấy.”

“Vậy sao?” Anh ta viết về thể loại gì?” Reece ngạc nhiên hỏi lại. Cô trấn tĩnh lại đôi chút. Nhìn dáng vẻ và cách anh ta đề ý xung quanh không có dáng gì là của một nhà văn. Trong đầu cô luôn nghĩ nhà văn thì phải đàng hoàng, phong thái hơn cơ.

“Anh ta viết bài cho tạp chí gì đó. Và hình như cũng có mấy cuốn sách được xuất bản rồi. Phải nói là anh ta rất khó hiểu, anh ta là con người bí hiểm thì đúng hơn.”

Linda-Gail hất tóc ra sau và xoay người liếc ra ngoài khi Brody ngồi xuống bàn. “Nghe nói anh ta thuê một phòng nghỉ ở mé bên kia hồ và hầu như chỉ quanh quẩn một mình. Mỗi tuần anh ta đến đây ba lần để ăn tối và thưởng hoa hồng cho chúng tôi 20%.”

Cô ta quay sang chỗ Reece và hỏi: “Chị thấy hôm nay tôi thế nào?”

“Nhìn cô xuyên xoàng quá.”

“Mấy bữa nay tôi lần la tiếp cận anh ta để tìm hiểu nhưng bây giờ thì tôi chả thêm quan tâm nữa, tôi chỉ đề ý đến khoản hoa hồng 20% kia thôi.”

Linda-Gail đi ra chỗ Brody đang ngồi và lấy trong túi ra một mẫu giấy. Ngồi ở trong Reece cũng có thể nhận thấy thái độ tươi cười đơn đả

của cô ta.

“Chào anh Brody, hôm nay anh dùng món gì?”

Reece vừa ăn vừa để ý thái độ lả loi của cô phục vụ trong khi Brody gọi món mà không cần tham khảo thực đơn. Khi cô vừa quay đi, Linda-Gail nhìn cô có vẻ rất ngượng và Brody cũng quay sang nhìn cô chằm chằm.

Cách nhìn của anh ta khiến cô vô cùng bối rối và mặc dù đang quay mặt đi nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt xoi mói, dò xét rất thô thiển của anh ta. Lần đầu tiên kể từ khi đến đây làm việc cô cảm thấy ngượng ngùng.

Cô thu dọn chén đĩa và cố kiềm chế ánh mắt tò mò không nhìn ra ngoài mà đi thẳng vào bếp.

Anh gọi món thịt nai băm và ngồi chờ đợi với chai bia và tờ báo. Ai đó đã trả tiền để nghe giọng hát của ca sỹ Emmylou Harris nhưng

Brody cũng chẳng quan tâm đến thứ âm nhạc đó.

Anh đang phân vân về cô nàng da ngăm đen và cách nhìn của cô ấy. Có lẽ phải nghĩ ra một từ hoàn toàn mới thì mới miêu tả được cô đầu bếp vừa đến có vẻ ít nói này.

Anh còn biết là người da màu không thực sự giỏi giang thì khó có thể kiếm được việc làm trong nhà hàng Joanie này. Joanie là người nghiêm khắc trong công việc và sẽ không bao giờ chấp nhận một kẻ ngớ ngẩn làm việc cho mình. Tất nhiên anh sẽ phải hỏi thêm chuyện cô bé tóc hung kia để có thể viết thêm một chương về con người mới xuất hiện này. Nhưng rồi có thể người ta sẽ để ý đến những gì anh quan tâm và có thể sẽ hỏi lại anh những gì anh biết và anh nghĩ.

Anh biết rất rõ hoạt động của thị trấn Angel's Fist này và những lời đồn thổi ở đây sẽ lan

truyền như thế nào.

Cần có thời gian để tìm hiểu về cô ấy nếu không đến hỏi trực tiếp cô ta. Nhưng chắc chắn một điều là sẽ có lời đồn đại, bàn tán và bình phẩm về cô. Anh rất có kinh nghiệm nghe ngóng những loại thông tin kiểu này. Nhìn cô ấy rất yếu ớt và có vẻ dễ nổi cáu nhưng anh chưa hiểu lí do tại sao. Có điều chắc chắn là cô ấy làm việc rất chuyên nghiệp và cẩn mẫn. Anh không thể tin nổi là chỉ với hai bàn tay mà cô ấy lại có thể làm tốt công việc của mình đến vậy. Có thể là ngày đầu tiên cô ấy làm việc ở đây nhưng chắc chắn công việc bếp núc này không hề xa lạ với cô ấy. Dường như cô bé nấu bếp kia khiến anh quan tâm nhiều hơn tới cuốn sách mình đang viết dở. Anh ngồi đó nhăm nháp ly bìa và quan sát cô làm việc.

Cô không hề quen biết ai trong thị trấn này. Anh đã ở đây khá lâu và nếu ai có con cái, chị em hay người họ hàng mất tích mà bây giờ đột nhiên trở về thì chắc chắn anh phải nghe nói đến rồi. Có vẻ cô không muốn chủ động gần gũi mà trái lại muốn lảng tránh anh. Anh có thể nhận thấy điều đó qua ánh mắt rất thờ ơ và luôn sẵn sàng lảng tránh mỗi khi anh nhìn cô.

Khi làm xong và sắp xếp các món ăn theo thứ tự, ánh mắt cô lơ đãng nhìn ra phía anh nhưng chỉ là ánh mắt hờ hững và ngay lập tức cô lại nhìn đi nơi khác. Vừa định quay lại với món nướng trên giàn thì cánh cửa mở và cô quay ra. Nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt cô rất nhanh chóng và bất ngờ. Brody chớp mắt liên tục. Mọi suy đoán của anh về cô đến giờ dường như đã thay đổi hẳn. Anh thấy cô không hoàn toàn là cô

gái yếu ớt mà trái lại trong cô tiềm ẩn một vẻ đẹp rất cuốn hút. Anh quay lại thì thấy Mac Drubber đang tươi cười vẫy tay với cô. Hình như anh đã sai khi nghĩ rằng cô không hề có quan hệ với bất kì ai ở đây. Mac ngồi xuống bàn đối diện với anh.

“Mọi việc như thế nào?”

“Không tồi lắm.”

“Dùng món gì đó đi chứ. Tôi đói lắm rồi. Hôm nay có món gì đặc biệt ngoài cô đầu bếp mới không?” Mac nhướn mày hỏi có vẻ tỉnh quái. “Tôi gọi món thịt nai băm rồi. Có thấy anh xuất hiện ở đây vào tối thứ 7 bao giờ đâu? Thói quen của anh là vào thứ 4 với món mỳ ống đặc biệt mà.”

“Tôi không muốn uống mà chỉ muốn đến xem cô bé làm việc thế nào thôi. Cô ấy mới đến thị trấn lúc trưa với bộ toà nhiệt xe bị vỡ.”

“Vậy sao?” Brody trầm nghĩ. Sẽ chỉ cần chờ đợi vài phút thôi và tất cả những gì anh cần biết sẽ được nói ra.

“Và cậu đã nhìn thấy rồi đúng không, cô ấy làm việc ở đây. Nếu nhìn về mặt cô ấy thì chắc cậu nghĩ cô ấy vừa trúng xổ số. Cô ấy đến từ miền Đông, thành phố Boston, vừa thuê được một phòng ở khách sạn. Tên cô ấy là Reece Gilmore.”

Mac ngừng lại một lát khi Linda-Gail mang món của Brody ra.

“Chào chú Mac Drubber, chú vẫn khoẻ đấy chứ?”

Hôm nay là món gì nhỉ?”

Mac nhìn món ăn của Brody. “Rất hấp dẫn đấy chứ.”

“Cô đầu bếp mới này quả là khéo tay. Giờ tôi mới biết anh thích món băm này đấy. Ta dùng

thêm chút đồ uống gì chẳng?”

“Có ngay thôi. Còn chú uống gì chú Mac?”

“Cho tôi coca-cola pha mật ong và món bằm như anh bạn tôi đang dùng đây. Nhìn có vẻ rất ngon.”

Họ đã không hề sai. Món bằm được phục vụ cùng với khoai tây nấu và đậu lima được trang trí rất nghệ thuật chứ không chất thành đống trên đĩa như cách Joanie thường làm.

“Hôm trước tôi thấy cậu đi thuyền trên hồ. Hình như cậu đi câu cá phải không?” Mac lên tiếng.

“Tôi không đi câu cá.” Anh cắt món thịt nai bằm thành lát và bắt đầu thưởng thức.

“Đúng là cậu, cậu đi thuyền trên hồ nhưng không câu cá, vào rừng nhưng không đi săn.”

“Nếu tôi đi câu cá hoặc đi săn thì phải nấu nướng chứ.”

“Thế thì có gì là hay ho.”

“Hay chứ, rất hay là khác.” Brody vẫn thản nhiên thưởng thức món ăn.

Mac Drubber là một trong số ít người bạn mà Brody sẵn sàng dành trọn cả buổi tối để tâm sự. Anh ngồi nhâm nhi ly cà phê trong khi Mac ăn hết phần ăn của mình. “Món đậu này mùi vị cũng khác, ngon hơn. Nhưng nếu cậu cứ quá lời khen ngợi như vậy thì cậu sẽ trở thành kẻ nói dối đấy.”

“Cô ấy đang ở khách sạn nhưng có thể sẽ không ở đó lâu đâu.”

“Đúng, cô ấy chỉ thuê một tuần.” Mac rất quan tâm đến những gì đang diễn ra trong thị trấn nhỏ bé này. Anh không chỉ là người bán hàng mà còn tự coi mình là thị trưởng của thị trấn.

Việc quan tâm đến những lời đồn đại là nghĩa vụ

của anh. “Brody này, tôi không nghĩ là cô ấy có nhiều tiền đâu. Theo tôi biết thì cô ấy trả tiền mặt cho chiếc hộp toả nhiệt và tiền thuê khách sạn nữa.”

Brody trầm ngâm suy nghĩ. Cô ấy không có thể tín dụng, liệu có phải cô ấy đang chịu sự giám sát nào không? Có phải cô ấy không muốn để lại dấu vết gì để người ta có thể lần theo không?”

Anh hỏi Mac.

“Cậu có vẻ đa nghi nhỉ. Nhưng nếu quả đúng như vậy thì tôi vẫn có cách giải thích cho suy đoán của mình: đó là cô ấy có vẻ rất thật thà.”

Brody ngoái nhìn về phía cửa nói: “Và anh thì lại có xu hướng quá lãng mạn. Anh toàn nói những chuyện lãng mạn.”

Người đàn ông đang đi vào mặc quần Jeans hiệu Levis, áo sơ mi, bên ngoài là áo khoác đen. Anh ta còn đi đôi giày da rắn và đeo thắt lưng hiệu Sam Brown đúng phong cách cao bồi.

Mái tóc anh ta đỏ quạch vì phơi nắng nhưng khuôn mặt và ánh mắt thì dù chỉ nhìn qua lần đầu, ai cũng nhận ra là anh ta thường xuyên dùng nó để quyến rũ phụ nữ. Anh ta đi thẳng vào trong - chẳng có lời lẽ nào có thể tả nổi dáng đi của anh ta - về phía quầy và ngồi lên ghế.

Mac ngao ngán gấp nốt miếng khoai tây cuối cùng. “Lo lại đến xem cô đầu bếp mới của chúng ta có đáng để cậu ta tiêu khiển không đây. Dù sao thì cậu ta cũng rất đáng yêu và tôi hy vọng cô ấy sẽ đủ khôn ngoan để đối phó.”

Một trong những thú vui mà Brody tìm thấy ở thị trấn Angel’s Fist này là chứng kiến cảnh Lo trải nghiệm với các cô gái. “Cậu ta sẽ tán tỉnh cô ấy với 10\$ và chỉ đến cuối tuần thì họ sẽ chung

đụng với nhau.”

Mac trợn mắt lên phản đối ngay lập tức: “Cậu không thể dùng lời lẽ đó với một cô gái đáng yêu như vậy.”

“Anh cũng đâu đã biết rõ về cô ta mà khẳng định là cô ấy đáng yêu.”

“Tôi khẳng định là như vậy và tôi sẵn sàng đánh cược với cậu.”

Brody nhếch mép cười trong khi Mac im lặng không uống bia cũng không hút thuốc mặc dù thường thì khi đang theo đuổi một cô gái nào đó anh sẽ không để người khác nhìn thấy anh uống rượu và hút thuốc. Brody cho rằng đó cũng là đức tính tốt của Mac. “Chỉ là chuyện trai gái thôi mà,” Brody nhận thấy hai tai của Mac đã đỏ ửng. Anh tiếp tục công kích, “Anh đang nhớ chuyện đó đúng không?”

“Tôi chả mấy khi nghĩ đến chuyện đó quá nhiều.”

Trong bếp, Joanie đặt chiếc bánh nhân táo lên bệ bếp và nói với Reece, “Giải lao một lát, ăn bánh đi.”

“Cháu thực sự chưa đói. Cháu muốn...”

“Tôi đâu có hỏi cô đói hay không. Ăn đi, cô không phải trả tiền đâu. Để đến ngày mai sẽ không ăn được nữa. Cô có nhìn thấy người đàn ông vừa bước vào không?”

“Người nhìn như vừa đi xa về kia có phải không?”

“Cậu ta tên là William Butler. Chúng tôi thường gọi cậu ta là Lo, con người nổi tiếng từ khi còn chưa trưởng thành nhưng đã dành trọn thời gian chỉ để ăn nằm với các cô gái thậm chí ở cách đây hàng dặm.”

“Vâng.”

“Tôi thứ bảy nào cậu ta cũng hẹn hò còn nếu không thì sẽ quanh quẩn đến khu vực quán bar Clancy xem có cô nàng nào đáng để dắt đi hay không. Cậu ra đến đây chắc là để xem cô thế nào đấy.”

Chẳng biết làm thế nào Reece đành ăn phần bánh mà Joanie vừa đưa. Cháu chả quan tâm nhiều đến chuyện đó.”

“Điều đó không quan trọng. Cô là người mới đến, là phụ nữ và biết đâu cô lại chưa từng làm chuyện đó. Lo không thích phụ nữ đã có chồng. Cô xem đây, cậu ta đang ve vãn Juanita mặc dù chỉ mới năm ngoái cậu ra đã ăn nằm với cô ấy hàng tuần cho đến khi kiếm được mấy cô gái đến đây trượt tuyết.”

Joanie cảm lý cả phê lên và nói tiếp. “Cậu ta rất hấp dẫn. Tôi chưa từng thấy cô gái nào thoát khỏi sự cám dỗ của cậu ta một khi cậu ta quyết chí làm chuyện đó.”

“Ý cô muốn nói là sẽ có ngày cháu ăn nằm với anh ta?”

“Tôi chỉ muốn nói cho cô biết sự thực thôi.”

“Cháu hiểu rồi. Cô không cần lo lắng quá. Cháu cũng đang muốn kiếm một người đàn ông dù chỉ là tạm thời nhưng anh ta phải sử dụng của quý của mình rất thành thạo.”

Joanie bật cười. “Bánh có ngon không?”

“Rất ngon. Cô tự làm hay mua ở hiệu bánh mỹ?”

“Tôi tự làm đấy.”

“Vậy sao?”

“Cô cho rằng tôi nướng bánh tốt hơn nướng thịt phải không? Đúng đấy, thế cô nướng bánh thế nào?”

“Cháu không thạo lắm nhưng nếu cần thì cháu

có thể giúp một tay.”

“Nếu cần tôi sẽ gọi.”

Cô đặt hai chiếc chảo bột lên đĩa cùng với đậu rảnh. Joanie đang bày thêm mấy lát cà chua thì Lo bước vào bếp.

“William đây à?” Joanie lên tiếng.

“Chào mẹ.” Cậu ta cúi xuống rất tự nhiên hôn lên trán cô trong khi Reece ngượng ngùng không biết làm thế nào.

Anh ta là con trai của Joanie. Không lẽ anh chàng này lại xuất sắc trong chuyện đó đến vậy, cô thầm nghĩ.

“Nghe nói em mới đến đây.” Anh ta mỉm cười cợt nhả với Reece, trên tay vẫn cầm ly bia. “Mọi người gọi anh ta là Lo.”

“Tôi là Reece. Rất vui được gặp anh. Cô Joanie, để cháu giúp cho.” Reece cầm chõng đĩa xếp thành hàng và bây giờ cô lại thấy tiếc là không có thực đơn nào nữa để phục vụ.

Joanie quay sang nói với cô. “Tắt bếp đi. Cô có thể về trước. Sáng mai cô làm ca đầu. Nhớ đến đúng sáu giờ.”

“Vâng, cháu sẽ đến đúng giờ.” Cô vừa nói vừa cời tạp dề.

“Anh sẽ đưa em về khách sạn. Em đi một mình sẽ nguy hiểm.” Lo đặt ly bia sang bên và đề nghị thẳng thắn.

“Ồ không, không dám làm phiền anh.” Reece quay sang chỗ Joanie có ý muốn cầu xin sự giúp đỡ nhưng cô ta đã quay ra tắt lò nước. “Đường cũng không xa lắm. Tôi đi bộ được”.

“Cũng được. Anh sẽ đi dạo cùng em. Em có mang theo áo khoác không?”

Không thể tranh cãi với anh ta được. Minh phải tìm cách lẩn trốn. Cô im lặng lấy áo và nói với Joanie: “Cháu sẽ có mặt lúc sáu giờ.”

Cô lí nhí mấy lời tạm biệt và đi thẳng ra cửa.

Brody vẫn ngồi đó và cô có thể cảm nhận được cái nhìn xoi mói của anh ta sau lưng cô. Tại sao giờ này anh ta vẫn còn ngồi đây?

Lo mở cửa và bước ra cùng cô.

“Hôm nay trời rất lạnh. Em mặc thế có đủ ấm không?”

“Không sao. Tôi cũng với mới ở bếp ra.”

“Anh biết rồi. Hình như mẹ anh bắt em phải làm việc quá nhiều?”

“Tôi thích được làm việc.”

“Em đã làm việc vất vả cả tối hôm nay. Anh sẽ mua cho em chút đồ uống gì đó rồi chúng ta cùng nói chuyện nhé. Em sẽ kể cho anh nghe về cuộc sống của em.”

“Cảm ơn anh nhưng câu chuyện không đáng giá đến thế đâu. Hơn nữa, tôi phải làm việc sớm sáng mai.”

Anh ta cười rất to và có phải thừa nhận ánh mắt anh ta hấp dẫn chẳng khác gì có ai đó vuốt ve da thịt.

Anh ta còn là con bà chủ.

“Anh tốt bụng quá. Nhưng tôi mới đến đây và cũng chỉ biết có vài người. Ngày mai tôi sẽ cần có thời gian chuẩn bị đôi chút.”

“Vậy thì hẹn em lần khác vậy.”

Anh ta nắm tay khiến cô giật mình hoảng hốt và anh ta ngay lập tức dịu dàng như đang dỗ dành cô. “Em cứ bình tĩnh nào. Anh chỉ muốn em chậm lại một chút thôi. Nhìn em cứ vội vàng như đang lỡ một cuộc hẹn ở tận miền Đông vậy.

Em thử nhìn lên trời xem nào, cũng đẹp đấy chứ?”

Tìm cô vẫn đập thành thịch trong ngực nhưng cô vẫn phải ngước mắt nhìn lên. Xa xa phía sau mấy ngọn núi là vầng trăng tròn vành vạnh. Ánh sáng các vì sao lốm đốm xung quanh như ánh sáng kim cương lấp lánh. Ánh trăng soi vào tuyết trên đỉnh núi tạo thành thứ ánh sáng xanh kỳ lạ khiến những khe núi trở thành những vực sâu thăm thẳm.

Quả là khung cảnh rất đẹp và cô cả thấy tiếc khi buộc phải cúi nhìn xuống mặt đất. Mặc dù cô muốn được ở một mình vào lúc này nhưng cô vẫn thầm cảm ơn Lo đã giữ cô ở đây và bảo cô nhìn lên trời.

Trời rất đẹp. Sách hướng dẫn du lịch nói rằng cảnh núi non ở đây rất hùng vĩ nhưng anh không tin. Trước đây anh chỉ thấy đó là những ngọn núi trơ trụi chả có gì hấp dẫn cả. Nhưng bây giờ anh thấy đúng là nó hùng vĩ thật.

Lo tiếp tục. “Có những chỗ mà phải lên tận nơi em mới thấy hết được vẻ đẹp của nó. Vào thời gian này nếu em trèo lên đó và đứng cạnh con dốc em có thể nghe thấy tiếng đá kêu lách cách mỗi khi có gió. Anh sẽ dùng ngựa chở em lên trên đó. Cưỡi ngựa mà ngắm nhìn cảnh núi non ở Tetons này thì không gì tuyệt vời bằng.”

“Tôi không biết cưỡi ngựa.”

“Anh sẽ dạy em.”

Cô vẫn bước đều.

“Anh sẽ là người hướng dẫn vừa là người dạy em cưỡi ngựa. Anh thường đến nông trại cách đây hai mươi dặm để cưỡi ngựa. Anh sẽ mang theo cả đầu bếp để chuẩn bị cho chuyến picnic

của chúng ta. Anh hứa sẽ dành cho em một

ngày đáng nhớ.”

“Chắc chắn rồi.” Thực sự cô cũng rất thích nghe

tiếng đá kêu, ngắm nhìn băng tuyết và các bãi

cỏ. Và ngay giây phút này, dưới ánh trăng huyền

ảo, cô rất muốn anh ta đưa cô đến đó.

“Tôi sẽ suy nghĩ về chuyện đó. Đến chỗ tôi ở

trôi.”

“Anh sẽ đưa em lên phòng.”

“Anh không cần làm như vậy. Tôi...”

“Mẹ anh dạy anh phải đưa phụ nữ về đến tận

cửa.”

Anh ta lại nắm tay cô và mở cửa khách sạn. Cô

nhận thấy người anh ta có mùi da thuộc và mùi

nhựa thông.

“Chào Tom.” Lo gọi to nhân viên khách sạn trực

ca đêm.

“Chào Lo. Chào cô.”

Reece nhận thấy ánh mắt tự mãn khó hiểu của

anh nhân viên.

Lo định bấm thang máy nhưng cô lập tức lùi lại.

“Tôi ở ngay tầng ba. Tôi có thể đi bộ lên được.”

“Em chịu khó tập luyện đúng không? Chả thể

mà thân hình em mảnh mai thế kia.”

Anh ta ngay lập tức bước sang mở cửa cầu

thang.

“Rất cảm ơn anh đã nhiệt tình thế này. Tôi đã

tìm được nơi có những con người thân thiện.”

Cô cố giữ giọng nói bình tĩnh vì nhận thấy chiếc

cầu thang rất nhỏ và anh ta lại chuẩn bị đi cạnh

cô.

“Wyoming vốn là một bang rất thân thiện mà.

Có thể không phải là tất cả mọi người ở đây đều

như vậy nhưng anh là người dân gốc ở đây.Em

đến từ Boston phải không?”

“Vâng.”

“Đây là lần đầu tiên em đến đây.”

“Vâng.” Chỉ còn một tầng nữa là đến phòng cô.

“Em muốn dành thời gian đi thăm đất nước phải không?”

“Vâng, đúng như vậy.”

“Em rất dũng cảm khi đi một mình thế này.”

“Vậy sao?”

“Ít nhất thì em cũng rất ưa mạo hiểm.”

Cô rất muốn cười nhưng lại cảm thấy lo sợ khi anh ta giữ cửa khu cầu thang cho cô bước ra ngoài. “Tôi ở phòng này.” Cô lấy chìa khóa và không quên liếc nhìn xem miếng băng dính có còn hay không.

Nhưng cô chưa kịp mở cửa thì anh ta lấy chìa khóa trên tay cô mở thay và đưa lại cho cô. “Em để tắt cả các đèn sáng đây. Tivi cũng đang bật.”

“Ồ vâng. Tôi mãi lo công việc nên quên mất.

Cảm ơn anh vì đã đưa tôi về.”

“Không có gì. Anh sẽ dạy em cười ngửa đây.

Nhớ nhé.”

Cô cố mỉm cười. “Tôi sẽ suy nghĩ chuyện đó.

Cảm ơn anh lần nữa. Chúc ngủ ngon.”

Cô bước nhanh vào phòng, khóa chặt cửa và cài then. Phải mất một lâu ngồi trấn tĩnh trên giường cô mới lấy lại được nhịp thở.

Cần phải kiểm tra lại. Cô đi ra nhòm qua khe xem ngoài hành lang có ai không rồi mới kéo ghế chèn ngang cửa. Cô kiểm tra lại cả chiếc bàn chặn cửa nối với phòng bên cạnh trước khi lên giường. Cô đặt báo thức trên đài lúc năm giờ sáng và dùng cả chiếc đồng hồ báo thức du lịch của mình để hẹn giờ cho chắc chắn.

Cô ghi thêm nhật ký và bắt đầu tính toán xem có nên để đèn bàn và đèn nhà tắm sáng. Đây là đêm đầu tiên cô ở nơi mới. Có lẽ sẽ để đèn bàn và đèn nhà tắm sáng. Có thể nửa đêm cô sẽ phải dậy đi giải.

Cô lấy chiếc đèn pin trong túi ra đặt cạnh giường để phòng có hỏa hoạn và mất điện. Cô đâu phải là người duy nhất trong khách sạn này. Biết đâu lại có ai đó ngủ quên trong khi hút thuốc hoặc đùa trẻ nào đó nghịch chơi với bao diêm. Chả biết đâu được.

Có thể cả khách sạn sẽ bốc cháy lúc ba giờ sáng và cô sẽ cần phải có chiếc đèn pin để tìm đường chạy thoát. Đèn phòng vẫn hơn.

Cảm giác nhồn nhột trong ngực khiến cô nghĩ đến việc dùng thuốc ngủ. Nhưng thuốc ngủ, thuốc giảm đau, hay thuốc chống lo lắng chỉ là giải pháp tạm thời. Đã mấy tháng nay cô phải dùng thuốc ngủ song có lẽ đêm nay thì không cần vì cô đã làm việc rất mệt. Hơn nữa, nếu dùng thuốc khi có hỏa hoạn hay mất điện cô sẽ không đủ tỉnh táo, nhanh nhẹn và rất có thể sẽ bị bỏng hay ngạt thở.

Ý nghĩ đó khiến cô ngồi ôm đầu tự trách mình thật ngớ ngẩn khi nghĩ đến những chuyện không hay.

“Đừng nghĩ vẩn vơ như vậy nữa Reece. Đi ngủ thôi, sáng mai còn phải dậy sớm và làm những công việc mà một con người bình thường phải làm.”

Cô kiểm tra lại một lượt các khóa trước khi nằm xuống, lắng nghe nhịp thở, âm thanh từ phòng bên và từ ngoài cửa sổ vọng sang.

An toàn, rất an toàn, Sẽ chẳng có hỏa hoạn, chả

có bom nổ đâu. Cũng sẽ chẳng có ai vào được
phòng cô mà giết cô trong khi đang ngủ.
Bầu trời cũng không thể sụp xuống được.
Nhưng cô vẫn vịn nhỏ tivi xuống và để nó ru cô
vào giấc ngủ.

Con đau dần vật dữ dội nhưng cô không thể kêu
lên được. Chiếc đe màu đen dè chặt lên ngực
khiến cô nghẹt thở, cũng không cử động được.
Ai đó cầm búa đập lên đe khiến đầu cô nảy lên.
Cô cố ngáp thở nhưng cơn đau quá dữ dội và
cảm giác sợ hãi còn dữ dội hơn.

Bọn chúng đang ở ngoài kia, trong bóng tối. Cô
nghe thấy tiếng bọn chúng, tiếng kính rơi loảng
xoảng, tiếng nổ và cả tiếng la hét.
Đáng sợ hơn cả tiếng la hét là tiếng cười.

Ginny? Ginny có phải không?

Đừng, đừng kêu la, đừng gây tiếng động. Thà
chết ở đây còn hơn để chúng phát hiện ra
chúng ta. Nhưng chúng đang đến, đang tìm cô
và cô không thể kiềm chế nỗi sợ hãi, hai hàm
răng cô va vào nhau cầm cập.

Ánh sáng lóe lên khiến cô khóa mặt và tiếng gào
thét trong đầu cô trở nên man dại.

“Còn một đứa sống.”

Cô yếu ớt vùng vẫy, giãy giụa.

Cô tỉnh dậy, người ướt đầm mồ hôi, tiếng gào
thét như vẫn còn trong cổ họng. Tay cô nắm
chặt chiếc đèn pin như một thứ vũ khí.

“Có ai không? Có ai ngoài cửa ra vào hay cửa sổ
không?”

Cô ngồi đó run rẩy sợ hãi và cố lắng nghe xem
có tiếng động gì không.

Một giờ sau khi đồng hồ báo thức kêu cô vẫn
ngồi trên giường tay cầm đèn pin, đèn trong

phòng vẫn sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Sau cơn hốt hoảng, thật khó khăn khi trở lại với

thực tế là phải đến chỗ làm việc, phải gặp mọi

người và phải tỏ ra là mình vẫn bình thường.

Nhưng mặc dù vậy, cô vẫn tự nhắc nhở mình

phải có mặt đúng sáu giờ.

Lựa chọn duy nhất của cô lúc này là phải đối

mặt với thừa nhận mọi cố gắng mấy tháng trời

qua coi như công cốc. Chỉ cần một cuộc điện

thoại cô sẽ bị bắt.

Mọi chuyện coi như kết thúc.

Cô lê bước. Mặc quần áo đã là một chiến thắng,

bước ra khỏi phòng và đi đến nhà hàng cũng là

một thắng lợi đối với cô lúc này. Không khí bên

ngoài vẫn lạnh-mùa đông vẫn chưa qua hẳn –

và hơi thở của cô đầy hơi nước trong ánh sáng

lờ mờ của buổi sáng tinh mơ mùa đông. Mấy

ngọn núi vẫn chỉ là bóng đen mờ ảo trên nền trời

và vàng trắng khuyết bấy giờ đã khuất sau đỉnh

núi. Sương mù bao phủ bốn xung quanh như

bức màn dày đặc. Hơi nước bốc lên từ mặt hồ

che mờ cả mấy thân cây trụi lá khẳng khiu.

Trong bóng tối lạnh giá tất cả trở nên mơ hồ,

tĩnh mịch, hòa quyện vào nhau. Cô giật nảy

mình mỗi khi xuất hiện vật gì đó trong màn

sương mù rồi lại yên tâm đôi chút khi phát hiện

ra đó chỉ là một con thú hoang.

Có thể chỉ là một con hươu, con nai gì đó vì cô

không thể nhìn rõ chúng từ đằng xa trong sương

mù. Mỗi khi nó tiến lại gần mặt hồ, hình bóng của nó lại thấp thoáng hiện ra trước mắt cô.

Con vật cúi đầu xuống uống nước và cô nghe thấy tiếng chim hót đầu tiên trong ngày cất lên.

Bất chợt cô muốn ngồi xuống ngay bên đường một mình im lặng ngắm cảnh bình minh lên.

Nhưng rồi cô lại lặng lẽ bước. Cô sẽ phải đối mặt với công việc, với con người và những câu hỏi mà người ta thường đặt ra mỗi khi có người mới đến làm việc. Không thể đến chậm, cũng không thể tỏ ra lo lắng và không hiểu sao lúc này cô không hề muốn quan tâm đến bản thân mình.

Phải bình tĩnh, chú ý. Và để trấn an cho mình, cô lẩm nhẩm trong đầu mấy vần thơ, cố gắng tập trung vào nhịp điệu của bài thơ cho đến khi cô tự nhận ra là mình đang lẩm bầm đọc bài thơ đó. Nhưng không có ai quanh đây cả, không ai nghe thấy cả, và mấy vần thơ đó đã đưa cô đến nhà hàng của Joanie.

Đèn bên trong đã bật sáng khiến cô hơi giật mình. Joanie đã ở trong bếp. Cô phân vân tự hỏi không biết cô ta có ngủ hay không?

Sẽ phải gõ cửa, mỉm cười và vẫy tay chào mọi người. Một khi đã bước vào trong cô sẽ không còn cảm thấy lo lắng nữa.

Nhưng cánh tay cô dường như tê cứng. Các ngón tay cũng không muốn cử động khi cô định nắm tay vào để gõ cửa. Cô đứng đó cảm thấy bất lực, vô dụng và ngờ nghệch.

“Không mở được cửa à?”

Cô giật mình quay lại thấy Linda-Gail đang đóng cửa xe đi vào.

“Không, không, tôi chỉ..”

“Chị ngại à? Hình như đêm qua chị không ngủ?”

“Có thể coi là như thế.”

Không khí như càng thêm lạnh khi Linda-Gail bước lại gần cô. Cặp mắt xanh sáng thân thiện ngày hôm qua giờ trở nên lạnh lùng, thờ ơ.

“Tôi có đến muộn không?” Cô hỏi Linda-Gail.

“Rất ngạc nhiên khi thấy chị sau một đêm không ngủ.”

Reece giật mình khi nghĩ đến cảnh cô ngồi một mình trên giường tay nắm chặt chiếc đèn pin lẳng tai nghe ngóng. “Làm sao cô..”

“Lo được mệnh danh là người có khả năng duy trì lâu đấy.”

“Lo sao?Ồ, không.” Cô ngạc nhiên thích thú khi hiểu ra ý nghĩ ám chỉ của Linda-Gail. “Không phải vậy đâu. Chúng tôi không làm gì cả. Tôi mới gặp anh ấy được mười phút. Muốn biết khả năng đó của anh ấy thì cũng phải mất ít nhất là một giờ gặp nhau.”

Linda-Gail mở cửa và nheo mắt nhìn cô về nghi ngờ. “Chị không ngủ với anh ta thật sao?”

“Không. Tôi không làm như vậy có phá lệ của thị trấn này không? Tôi có bị đuổi việc hay bị bắt chỉ vì không làm chuyện đó không? Nếu đó là một phần trong yêu cầu của công việc thì có lẽ tôi phải được trả nhiều hơn tám đô la một giờ.”

“Ồ không, chuyện đó là tự nguyện. Xin lỗi, tôi thực sự xin lỗi, lẽ ra tôi không nên vội vàng đánh giá chị như vậy.”

“Anh ấy chỉ đưa tôi về khách sạn, mời tôi đi uống nước nhưng tôi không đi, đề nghị đưa tôi đi thăm thị trấn này nhưng tôi có thể tự mình đi thăm được. Anh ấy còn rủ tôi cưỡi ngựa nhưng tôi không biết cưỡi ngựa. Tuy nhiên tôi có thể

thử một lần xem sao. Anh ấy rất lịch sự và duyên dáng. Tôi không biết là cô và anh ấy cũng đã từng có quan hệ.”

“Tôi và Lo?” Linda-Gail thốt lên có vẻ ngạc nhiên. “Chúng tôi chưa bao giờ làm chuyện đó cả. Tôi chỉ là một trong rất nhiều phụ nữ ở khu vực này chưa từng bao giờ ngủ với anh ta. Ai đó có là loi dễ dãi thì tùy họ chứ tôi thì không.”

Linda-Gail nhún vai dò xét. “nhưng nhìn chị có vẻ rất mệt mỏi đấy.”

“Chỉ đơn giản là đêm qua tôi ngủ không ngon.

Có thể là do đêm đầu tiên ngủ ở nơi mới với công việc mới nên tôi hơi lộn xộn.”

“Không sao đâu.” Linda-Gail mở cửa và thái độ trở nên gần gũi hơn. “Mọi người quanh đây không đến nỗi nào.”

“Liệu hai cô có đứng đó mà chuyện trò cả ngày được không. Tôi không trả tiền để các cô tán gẫu đâu.” Joanie lên tiếng khiến cả hai giật mình.

“Ồ, mới có sáu giờ năm phút thôi cô Joanie.

Không lẽ cô lại trừ tiền lương của cháu.”

Lại nói chuyện tiền nong, Reece này, đây là tiền hoa hồng của chị tối hôm qua.”

“Của tôi? Tôi đâu có phục vụ bàn?”

Linda-Gail nhét chiếc phong bì vào tay Reece.

“Đó là quy định của nhà hàng. Người nấu ăn sẽ được mười phần trăm tiền hoa hồng. Họ thưởng cho chúng ta vì chất lượng phục vụ nhưng nếu thức ăn không ngon thì sẽ chẳng bao giờ có khoản nào đâu.”

“Cám ơn cô.” Reece nghĩ cũng không đến nỗi nào và cô cất chiếc phong bì vào túi.

“Không nên tiêu xài hết chỗ đó ở một nơi.”

Joanie đập tay xuống bàn lớn tiếng “Các cô xong chưa? Chuẩn bị bàn để phục vụ ăn sáng đi Linda-Gail. Còn cô Reece vào trong này làm việc.”

“Vâng, thưa cô. Chúng cháu đề muốn thay đổi không khí một lát thôi mà” Cô vào trong mặc tạp dề và nói tiếp. “Cậu con trai của cô rất hấp dẫn nhưng tôi qua cháu phải ngủ một mình.”

“Chắc là nó không được khỏe”

“Có thể như thế nhưng dù sao thì cháu cũng không có ý định ngủ chung với ai trong thời gian ở thị trấn Angel’s Fist này đâu.”

Joanie đặt đĩa bánh kẹp sang một bên có vẻ ngạc nhiên. “Cô không thích chuyện đó sao?”

“Tất nhiên là có chứ. Chỉ có điều cháu không có ý định làm chuyện đó trong thời gian tới thôi.”

“Thế thì đáng buồn và thiếu hụt đấy. Cô biết cách làm món trứng rán Mexico (1) không? “Dạ biết chứ”

“Ngày chủ nhật mọi người hay dùng món đó và món bánh rán. Nướng thịt xông khói và làm nước sốt đi. Khách hàng đến ngay bây giờ đấy.”

Trước giờ nghỉ trưa Joanie mang cho cô một đĩa đầy trứng trộn rán và thịt lợn xông khói. “Mang vào phòng sau ngời ăn đi.”

“Chỗ này hai người ăn vẫn đủ”

“Đúng, nếu cả hai bọn họ đều là kẻ biếng ăn”

“Không, phải vậy.” Cô nhón một chút trứng có ý thử mùi vị của nó”

“Quay vào phòng của tôi ngời ăn đi. Cô có hai mươi phút đấy.”

Cô đã nhìn phòng làm việc của Joanie. Nếu gọi nó là phòng thì quả là người ta đã quá hào phóng. “Cô này, cháu không quen ngồi ở những

nơi chật chội.”

“Cô sợ bóng tối và bị giam giữ hay sao? Quá nhút nhát. Ra quầy ngồi ăn đi. Cô vẫn có hai mươi phút đấy.”

Cô ra ngoài ngồi ăn. Một lát sau Linda-Gail mang đến một ly trà và nháy mắt ra hiệu với cô.

“Chào chú Doc.” Linda-Gail xoay tay xuống quầy mỉm cười chào người đàn ông mới đến ngồi cạnh Reece. “Chú vẫn dùng món thưởng lệ chứ?”

“Ngày chủ nhật cho chú tăng lượng Cholesterol đi. Hôm nay chú sẽ phải làm việc nhiều đấy.”

Linda-Gail gọi ngay vào trong cho Joanie mà không cần ghi thực đơn. “Cô Joanie, chú Doc đến rồi nhé.” Linda-Gail quay sang và giới thiệu “Giới thiệu với chú Doc đây là Reece, nhân viên nấu ăn mới của nhà hàng cháu. Giới thiệu với Reece, đây là chú Doc Wallace. Chị đầu đón chỗ nào cứ đến gặp chú ấy. Nhưng nhớ đừng chơi bài, chú ấy có nhiều thủ thuật lắm đấy.”

“nào, nào. Làm sao tôi làm quen được với người mới đến khi cô giới thiệu kiểu đó?” Doc ngồi ngay ngắn lại và gật đầu chào Reece. “Nghe nói cháu mới đến đây làm việc và nấu ăn rất giỏi phải không?”

“Chú quá khen rồi. Cháu chỉ thích làm công việc đó thôi.” Cô cố tỏ ra lịch sự và coi như đó là lời khen chứ không phải lời châm chọc của ông ta. “Nhà hàng Joanie phục vụ món ăn sáng ngon nhất bang Wyoming này đấy. Các khách sạn bây giờ thường làm những bữa linh đình cho khách du lịch. Chỉ những ai biết tiêu tiền mới đến đây.”

Doc nhâm nhi ly cà phê Linda-Gail vừa mang ra cho ông. “Cháu ăn đi cho nóng.”

Doc tiếp tục trò chuyện. Ông đã làm bác sỹ ở thị trấn này gần ba mươi năm nay. Khi đến đây ông vẫn còn là một thanh niên. Ông kể chuyện về cuộc đời mình trong khi Reece ngồi nhìn đĩa thức ăn. “Khi đến đây chú chỉ muốn khám phá nơi này nhưng rồi chú thấy yêu nó, có lẽ vì chú đã yêu người con gái mắt nâu tên là Susan. Cô chú đã có với nhau ba người con và cậu con trai lớn cũng là bác sỹ đi làm việc một năm ở Cheyenne (2). Con gái thứ hai của chú, Annie đã có gia đình và đang làm cho tạp chí Địa lý Quốc gia. Hai vợ chồng nó đã chuyển đến Washington D.C ở và có một con trai rồi. Đứa nhỏ nhất nhà đang làm việc ở California. Nó nghiên cứu triết học nhưng chú không biết nó sẽ nghĩ ra được triết lý gì đây. Hai năm trước vợ chú đã qua đời vì bệnh ung thư vú.”

“Xin chia buồn cùng chú.”

“Đó là khó khăn rất lớn đối với chú.” Doc cúi xuống nhìn chiếc nhẫn cưới và nói tiếp. “Sáng nào thức dậy chú cũng tưởng cô ấy còn nằm cạnh mình.”

“Món của chú đây” Linda-Gail đặt món ăn của Doc lên bàn và cả hai người cùng cười khi Reece nhìn khẩu phần của ông. “Chú ấy sẽ ăn hết đấy.” Trước khi bước đi cô còn nói lại trêu chọc Doc. Một đĩa đầy chặt bánh kẹp, trứng ốp, bánh hamburger, thịt rán ăn cùng với nước sốt.

“Chú ăn hết được chỗ này hay sao?”

“Ngồi đó xem rồi cháu sẽ thấy, cô bé ạ. Ngồi xem mà học tập.”

Nhìn ông rất khỏe trong chiếc áo sơ mi và áo len đan, đúng mẫu người luôn ăn uống và luyện tập điều độ. Khuôn mặt ông hồng hào, cặp mắt rất

sáng.

Nhìn bữa sáng của ông khiến người ta liên tưởng ông là một tài xế đã phải nhịn đói trên quãng đường dài.

“Gia đình cháu ở miền Đông phải không?”

“Vâng, bà cháu sống ở thành phố Boston.”

“Cháu học nấu ăn ở đó à?”

Cô nhìn chăm chú đĩa thức ăn đang bển mắt dần trước mặt Doc. “Vâng, cháu bắt đầu học nấu ăn ở đó. Sau đó cháu đi học ở Viện nấu ăn New England ở Vermont và học thêm một năm tại khách sạn Cordon Blue ở Pháp.”

“Học ở viện nấu ăn và cà ở Paris. Thú vị thật.”

Doc chớp mắt có vẻ ngạc nhiên.

“Ý chú muốn nói gì?” Cô chợt nhận mình đã tiết lộ quá nhiều về bản thân, điều cô chưa từng làm trong suốt hai tuần qua. “Xin lỗi chú, bây giờ cháu phải quay lại làm việc. Rất vui được gặp chú.”

Reece làm việc suốt ca trưa và nửa ca chiều. Cô quyết định dành cả buổi chiều để đi dạo. Cô sẽ thăm hồ, khám phá mấy khu rừng và con suối quanh đây để thư giãn và hít thở không khí trong lành. Cô sẽ chụp ảnh và gửi tặng cho bà mình.

Cô thay giày, đeo ba lô đúng cách mà sách hướng dẫn du lịch dạy khi đi picnic. Cô sẽ lại ra ngoài, sẽ tìm một điểm nào đó quanh hồ để ngồi và đọc tờ roi quảng cáo mà khách sạn vừa cung cấp cho cô.

Mỗi ngày cô sẽ dành một chút thời gian để khám phá thị trấn, đi thăm các công viên. Ra ngoài sẽ luôn là điều tốt đối với cô.

Lần đầu tiên được nghỉ trọn ngày cô sẽ đi thăm

con sông. Nhưng tạm thời bây giờ cô chỉ đi thăm những nơi mà sách hướng dẫn gợi ý.

Reece chậm rãi thả bộ từng bước. Ít nhất thì việc đó cũng mang lại cho cô sự thoải mái. Chẳng việc gì phải vội vàng cả. Trước đây cô chưa từng bao giờ dành cho mình khoảng thời gian như thế này. Chỉ trong vòng tám tháng mà cô làm nhiều hơn cả những việc cô làm trong hai mươi tám năm qua. Có thể cô hơi ngớ ngẩn nhưng điều chắc chắn là cô đã mất tinh tảo, hoảng loạn và sợ sệt. Còn rất nhiều việc cô phải làm, phải sắp xếp lại.

Cô sẽ không bao giờ có thể trở lại được với con người vốn có của mình – một cô gái năng động, đầy tham vọng. Cô phải từ bỏ những sở thích trước đây. Bây giờ cô lại bắt đầu tìm lại được những cảm giác đã bị lu mờ trong thời gian qua. Đó là cảm giác về ánh sáng và bóng tối, cảm giác nước tan chảy dưới chân cô.

Cô muốn dừng lại ở đây ngay lúc này để ngắm những con diệc lặng lẽ bay lên, nhẹ nhàng như áng mây bay lên khỏi mặt nước hồ. Ngắm nhìn những gợn sóng lan ra trên mặt hồ cho đến khi va vào chiếc thuyền nhỏ mà cậu bé đang bơi trên mặt hồ.

Cô không kịp lấy máy ảnh chụp cảnh con diệc bay lên nhưng bây giờ cô có thể thoải mái chụp cảnh cậu bé ngồi trên chiếc thuyền màu đỏ, trên làn nước xanh phản chiếu bóng những ngọn núi phía xa.

Reece thầm nghĩ cô sẽ chú thích chi tiết cho mỗi bức hình vừa chụp được và lại tiếp tục bước đi. Làm như vậy bà cô sẽ biết cô đang đến những đâu. Cô biết bà đang rất lo lắng cho cô nhưng cô

chả thể làm được gì khác ngoài những bức thư điện tử và những cuộc điện thoại gọi về cho bà thông báo cô đang ở đâu, tình trạng của cô như thế nào.

Tất nhiên cô sẽ không nói cho bà biết tình trạng thực của mình.

Xung quanh hồ là những ngôi nhà và túp lều nhỏ nhỏ. Đây đó có gia đình đang làm món thịt nướng để cải thiện ngày chủ nhật. Ngày hôm nay sẽ là một ngày tuyệt vời để thưởng thức món gà nướng với salad, rau trộn, uống trà đá hoặc bia.

Một chú chó lao xuống nước bơi ra đuổi quả bong xanh mà cô chủ của nó vừa ném xuống song trong khi cô bé đứng trên bờ hồ hồ hào cổ vũ. Khi vào đến bờ nó thoải mái vẫy đuôi nước làm cho những giọt nước bay ra phản chiếu ánh nắng mặt trời như những hạt kim cương nhỏ.

Nó sủa rít lên có vẻ phấn khích và sẵn sàng lặp lại nhiệm vụ khi cô chủ lại tung quả bong xuống nước.

Reece lấy chai nước nhấp vài ngụm và thông thả đi về phía mấy hàng cây.

Có thể cô sẽ lại gặp một con nai hay con hươu gì đó như lúc sáng sớm nếu cô đi nhẹ nhàng. Sách hướng dẫn du lịch nói trong rừng có thể có gấu nhưng cô chả thèm chú ý. Hơn nữa, họ nói gấu sẽ bỏ đi khi ngửi thấy hơi người.

Tuy nhiên, cô vẫn phải cẩn thận, không đi xa và mặc dù là có la bàn trong tay nhưng cô vẫn phải chú ý tới đường đi của mình.

Trong này lạnh hơn. Cô nghĩ chắc ánh nắng mặt trời không xuyên được xuống chỗ mấy vũng nước và đồng tuyết bên dưới. Con suối nhỏ mà

cô vừa đi qua ban nãy buộc phải oằn mình chạy vòng qua đám băng tuyết đó.

Cô đi theo dòng nước và lắng nghe những tiếng róc rách nhẹ nhàng ở những nơi băng tuyết đang tan. Cô giật thót mình khi nghe thấy tiếng động và tiếng bước chân chạy. Tại sao vậy? Tiếng chân người hay chân thú? Cô giờ sách hướng dẫn ra xem lại.

Lại có tiếng sột sọat làm cô sợ chết cứng một lúc mới dám từ từ ngước mắt nhìn lên. Có thể là thần hồn nát thần tính nhưng cũng có thể là tiếng động đó là do con hươu gây ra. Cô đứng lặng một lúc nhìn nó từng từng.

Chắc là do một con gió gây ra. Cô lấy máy ảnh định chụp con hươu và bật cười với chính mình.

Tiếng động làm con hươu hoảng hốt chạy vào rừng.

Cô đứng nhìn theo con vật chạy trốn và lẩm bẩm “Tao biết rồi. Thế giới này đầy rẫy những chuyện nguy hiểm mà.”

Reece bỏ máy ảnh vào túi và bây giờ cô mới nhận thấy cô đã không còn nghe thấy tiếng chó sủa hay tiếng xe chạy ngoài đường thị trấn vọng vào. Chỉ có tiếng gió xào xạc thổi và tiếng nước xì xèo phát ra từ phía con suối.

Có lẽ mình nên chuyển vào sống trong rừng, tìm cho mình một thế giới riêng hoàn toàn cô lập.

Mình sẽ trồng rau và sẽ chỉ ăn rau quả.” Cô phân vân nghĩ khi lội qua con suối. “Cũng đâu đến nỗi nào. Mình sẽ học cách câu cá. Một tháng mình sẽ chỉ vào thị trấn một lần để mua thức ăn.”

Cô bắt đầu tưởng tượng cuộc sống mới của mình. Sẽ không quá xa hồ nước cũng không quá

sâu trong rừng. Căn nhà sẽ có rất nhiều cửa sổ, chẳng khác gì cuộc sống ở bên ngoài.

“Mình sẽ bắt đầu công việc kinh doanh trong căn nhà nhỏ. Sẽ nấu thức ăn và bán, có thể là bán qua mạng internet. Sẽ không bao giờ rời khỏi ngôi nhà và sẽ trở thành con người sợ đám đông.” Không, mình sẽ sống trong rừng – như thế sẽ tốt hơn – nhưng vẫn làm việc trong thị trấn. Có thể là ngay tại thị trấn, sẽ tiếp tục làm việc cho Joenie.

Mình sẽ dành ra vài tuần để thử xem mọi việc diễn ra thế nào. Mình sẽ không ở khách sạn hôm qua nữa, chắc chắn như thế. Nhưng đi đâu thì chưa biết sẽ tính sau vậy.”

Cô hét lên sợ hãi lùi lại và sút ngã ngửa.

Trước đó, con hươu đã làm cho cô sợ hết hồn thì bây giờ cô lại gặp một người đàn ông nằm trên vông, đặt một cuốn sách trên ngực.

Người ấy đã nghe thấy tiếng cô, cả tiếng cô thì thầm với chính mình. Anh tưởng cô sẽ đi về phía hồ nước nhưng cô lại đi đến chỗ anh. Anh đặt cuốn sách xuống và bắt đầu quan sát cô.

Có thể là một người phụ nữ thành thị đang muốn trở về với thiên nhiên hoang dã. Nhìn đáng vẻ và cách ăn mặc của cô anh có thể đoán ra.

Có phải cô ấy lấy điện thoại ra gọi không? Cô ấy có thể gọi cho ai được nhỉ?

Cô gạt tóc ra sau, khuôn mặt tái xám vì sợ hãi, hai mắt tròn tròn.

“Cô bị lạc hay sao?”

“Không, có, à mà không.” Cô lúng túng ngơ ngác nhìn quanh như người vừa từ hành tinh khác đến. “Tôi chỉ đi dạo thôi, tôi không để ý nên vô

tình đi qua đây!”

“Đừng có chối. Cô muốn tôi đi lấy súng không?”

“Ồ, không, tôi biết đây là nhà riêng của anh mà.”

“Điều đó liên quan gì đến cô.”

“Căn nhà rất xinh.” Cô đứng ngắm căn lều được cất đơn giản của người đàn ông, bên trong chỉ có duy nhất một chiếc bàn và một chiếc ghế. Như thế cũng tốt, một chiếc bàn và một chiếc ghế là đủ.

“Tôi không biết đây là nhà riêng của anh. Xin lỗi.” Cô nói tiếp.

“Tôi không thích xin lỗi. Tôi thích cuộc sống riêng biệt thế này.”

“Ý tôi muốn nói là... Anh hiểu tôi muốn nói gì mà.” Cô hít thở một hơi sâu để lấy lại bình tĩnh trong khi tay liên tục xoáy ra xoáy vào chiếc nắp chai nước. Đối mặt với những người lạ không phải là việc quá khó đối với cô. Điều cô không thể chịu đựng được chính là ánh mắt thương hại của những người cô quen biết.

“Sao cô cứ nhìn tôi trừng trừng thế? Cô có biết làm như vậy là rất thô thiển không?”

Anh nheo mắt nhìn cô. Cô rất thích nhìn những người biết cách nheo mắt như vậy. Dường như họ có một bộ phận cơ riêng để thực hiện động tác đó. Một lát sau, anh ta hờ hững giật nắm lon bia và nói tiếp. “Cô có biết ai là người quyết định việc làm đó là thô thiển không? Việc làm gì được coi là thô thiển ở bất cứ nền văn hóa nào?”

“Hiệp hội PRS”

Anh ta hỏi lại ngay “Ý cô muốn nói Hiệp Hội ngăn ngừa những hành động thô thiển phải

không? Nó ngừng hoạt động lâu rồi.”

“Không, theo tôi được biết họ vẫn tiếp tục hoạt động ở những nơi bí mật.”

“Cụ tôi từng là thành viên của Hiệp hội đó nhưng tôi chả thèm quan tâm đến hoạt động khi gió của nó.”

“Vậy thì anh sẽ thấy hoạt động của nó trong bất kỳ gia đình hay tổ chức nào. Bây giờ tôi sẽ để anh tiếp tục đọc.”

Cô quay đi trong khi anh ta phân vân không biết có nên mời cô một lon bia hay không, làm như thể có phản đường đột. Đúng lúc đó một tiếng nổ lớn vang lên.

Anh ta có vẻ thích thú trước phản ứng của cô.

Đúng là dân thành thị. Nhưng khi thấy cô nằm yên bất động không nói được lời nào, anh hiểu là cô đang rất sợ. Anh ra khỏi vòng đề đến chỗ cô đang nằm và cúi xuống.

“Chỉ là tiếng nổ lớp thôi. Có thể đó là tiếng nổ của chiếc xe tải nhà Carl Sampson.” Anh nói rất thân nhiên.

“Nổ lớp” Cô run rẩy nhắc lại.

Anh nghe rõ tiếng cô lẩm bẩm run rẩy vì sợ hãi.

“Đúng thế.” Anh nắm tay cô để an ủi nhưng cô vẫn nằm im co rúm người.

“Đừng, đừng động vào tôi. Tôi muốn nằm im một lát.”

“Được thôi.” Anh quay lại nhặt chai nước cô vừa ném văng ra khi nằm xuống. “Cô dùng loại đồ uống này sao?”

“Vâng, cảm ơn anh.” Cô nhận lại chai nước nhưng đôi tay run rẩy đến nỗi không mở được nắp chai. Anh lấy lại chai nước mở nắp ra và đưa cho cô.

“Tôi không sao cả. Chỉ bị giật mình thôi.”

Đúng là đồ ngốc, anh thầm nghĩ.

“Tôi nghĩ đó là tiếng súng”

“Rồi cô sẽ nghe thấy tiếng súng. Mặc dù bây giờ không phải là mùa đi săn nhưng người ta vẫn có thể nổ súng nếu họ thích. Đây là miền Tây hoang dã mà.”

“Vâng, vâng, rất có thể. Tôi sẽ làm quen dần.”

Reece lắp bắp đáp lời.

“Cô muốn đi bộ trong rừng thì nên mặc đồ màu sáng, có thể màu đỏ hoặc màu cam”

“Vâng, đúng thế. Lần sau tôi sẽ mặc.”

Mặt cô đã hồng trở lại một chút nhưng Brody nhận thấy đó chỉ là biểu hiện của sự xấu hổ.

Ngay cả khi cô đứng dậy hơi thở vẫn còn hỗn hển và phải khó khăn lắm cô mới gạt được mái tóc ra sau.

“Giải trí một chút thế là đủ rồi. Chúc cô vui vẻ với thời gian còn lại của mình.”

“Hy vọng thế.”

Anh thầm nghĩ, nếu anh là con người lịch sự thì lẽ ra anh phải mời cô ngồi xuống hoặc ít nhất thì cũng nên đưa cô trở lại thị trấn. Nhưng rất tiếc anh không phải con người như vậy.

Cô ngập ngừng bước đi được vài bước và ngoái lại giới thiệu. “Tên tôi là Reece”

“Tôi gặp cô rồi.”

“Ồ, vậy thì tốt quá, Hẹn gặp lại anh”

Làm sao tránh khỏi được. Anh thầm nghĩ như vậy trong khi Reece vẫn lầm lũi bước đi. Hình như cô nàng vẫn chưa hết sợ hãi. Mặc dù vậy, trong cô ta vẫn toát lên vẻ hấp dẫn đàn ông. Chính vẻ sợ sệt của Reece làm anh thấy thích. Anh luôn tò mò tìm hiểu điều gì khiến người ta

trở nên bối rối. Và đối với cô Reece Gilmore này thì cho dù điều đó là gì đi chăng nữa anh vẫn có thể khẳng định chắc chắn đó chỉ là do cảm xúc nhất thời của cô.

Reece vừa đi vừa ngấm mắt hồ với những gợn sóng lăn tăn, những con thiên nga và con thuyền đi lại. Sẽ phải mất rất nhiều thời gian nếu cô muốn đi vòng quanh hồ nhưng cô sẽ có thể trấn tĩnh lại và sự bối rối của cô sẽ qua đi. Con xúc động khiến cô đau nhói một bên đầu nhưng không sao. Khi về đến khách sạn cô sẽ uống thuốc nếu cơn đau không giảm.

Ruột gan cô còn cào cào nhưng dù sao thì đó cũng chưa phải là điều tồi tệ nhất đến với cô lúc này vì cô vẫn còn tỉnh táo, chưa đánh mất thể diện của mình.

Tại sao lúc cô đang ở một mình trong rừng thì tiếng nổ đáng ghét đó lại không xảy ra? Nhưng rồi cô lại nghĩ cho dù có ở một mình thì tình trạng của cô cũng chả khá hơn chút nào. Cô sẽ vẫn run rẩy, co rúm người vì sợ hãi.

Chắc chắn Brody đã chứng kiến hết những hành động của cô. Nước của cô đầy. Bình tĩnh đi. Rất may là anh ta đã không vuốt ve, vỗ về, dỗ dành cô.

Ánh sáng mặt trời khiến cô chói mắt. Reece mở túi lấy kính râm ra đeo và tự nhủ sẽ phải ngẩng cao đầu chậm rãi bước từng bước một như người bình thường. Cô còn mỉm cười gật đầu với một cặp vợ chồng cũng đi dạo quanh hồ với cô, thậm chí còn vẫy tay chào người lái xe qua đường cho đến khi cô đi ra đến đường lớn.

Lại là cô bé cô mới gặp hôm trước đang trực lễ tân. Reece không thể nhớ nổi tên cô ta là gì. Cô

gái mỉm cười chào Reece và hỏi thăm sức khỏe cũng như chuyến bách bộ của cô. Tất nhiên cô biết cách lịch sự trả lời nhưng không giấu nổi ý nghĩ là mình đang nói dối.

Cô muốn về phòng ngay lập tức.

Cô leo cầu thang về phòng và đứng ngay sau cửa thờ dài như vừa trút được gánh nặng.

Trước tiên cô kiểm tra lại tất cả các khóa, sau đó uống thuốc và chĩa thêm còi quần áo, giày dép cô leo lên giường nằm.

Nhưng Reece đã bắt lực, cô không thể trấn tĩnh lại được để đi vào giấc ngủ.

(1) Món trứng rán tẩm tương ớt và nước sốt cà chua thường ăn với đậu rán và pho mát

(ND)

(2) Thủ phủ của bang Wyoming (ND)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Con bão đầu mùa làm băng tuyết dày hơn khiến mặt hồ trở nên xám xịt đầy bọt. Người dân địa phương dùng xe trượt tuyết đi quét tuyết trong khi bọn trẻ con trong những bộ quần áo ấm mùa đông tập trung quanh hồ chơi trò xây người tuyết.

Lynt vào nhà hàng Joanie giải lao để lấy lại hơi ấm trong khi miệng vẫn liên tục lẩm bẩm than phiền vì gió quá to.

Reece đã chứng kiến cảnh tượng đó khi cô đi làm vào buổi sáng. Gió thổi ào ào lướt qua mặt hồ làm bay tứ tung những mảng băng tuyết mới hình thành.

Băng tuyết bay đập vào cửa sổ rất rạt. Nhà hàng mất điện và đích thân Joanie phải mặc áo ấm, đi ủng ra ngoài chạy máy phát.

Tiếng máy nổ cộng với tiếng gió và tiếng ồn phát ra từ chiếc máy xúc tuyết của Lynt khiến Reece như muốn điên đầu.

Tuy nhiên, mọi người vẫn lũ lượt kéo vào nhà hàng. Lynt tắt máy chiếc máy xúc tuyết bước vào và gọi một bát to thịt trâu hầm. Carl

Sampson mặt vẫn đỏ ửng vì gió lạnh bước vào ngồi cùng bàn với Lynt ăn ngấu nghiến chiếc bánh mì thịt và hai chiếc bánh nhân táo.

Khách vào rồi lại ra. Nhưng cũng có người ngồi nán lại. Họ đến đây để dùng bữa và cũng muốn tìm bạn để nói chuyện. Có cái gì đó trong bụng và được nói chuyện với mọi người sẽ ấm áp

hơn. Trong khi cô làm thức ăn phục vụ mọi người, Reece cũng thấy thèm được nói chuyện.

Nhưng sẽ chẳng có ai để cô nói chuyện khi hết ca làm. Reece đến cửa hàng tạp hóa mua một đôi pin dự trữ đề phòng có lúc cần dùng.

Mùa đông đang thể hiện nốt chút sức mạnh tàn phá cuối cùng của nó.” Mac nói khi đưa cho cô

đôi pin. “Chúng ta sẽ phải điều chỉnh lại thôi.

Sắp hết bánh mì, sữa và cả trứng rồi. Tại sao người ta cứ đồ xô đi mua những thứ đó khi có bão nhỉ?”

“Tôi nghĩ chắc họ muốn làm món bánh mì nướng kiểu Pháp.”

Mac cười “Chắc là vậy. Công việc của cô ở chỗ Joanie thế nào? Từ lúc bão đến giờ tôi chưa có thời gian tới đó. Tôi cũng muốn xem tình hình thế nào. Làm thị trường là như vậy đấy.”

“Có máy phát điện, cửa hàng chúng tôi hoạt

động bình thường rồi. Chắc chỗ anh cũng vậy thôi.”

“Đúng rồi, tôi không muốn đóng cửa. Lynt đã dọn xong đường, chắc vài giờ nữa sẽ có điện.

Con bão cũng đang qua đi.”

Reece liếc nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi lại. “Vậy sao?”

“Đến lúc phải cấp điện trở lại rồi. Chỉ còn rắc rối chỗ mái nhà kho của Clancy thôi. Mà cũng do lỗi của cậu ta cơ. Đến lúc phải sửa lại rồi mà cậu ta không sửa. Cô nói với Joanie là tôi sẽ đến đó kiểm tra xem mọi việc thế nào nhé.”

Đúng như lời Mac nói, chưa đầy một giờ sau gió đã giảm mạnh. Chiếc máy hát của Joanie vốn không được dùng điện từ máy phát cũng hoạt động trở lại. Tuyết rơi và gió lớn khiến bầu trời đen kịt che khuất cả mấy ngọn núi phía xa.

Nhưng Reece lại thầm cảm ơn kiểu thời tiết này vì cô sẽ - dù muốn hay không - được đứng trong hơi ấm của căn phòng ở khách sạn ngắm nhìn bên ngoài.

Cô pha mấy thứ gia vị cho món hầm theo công thức nấu ăn của Joanie, nướng không biết bao nhiêu thịt, gà và cá. Cuối mỗi ca cô lại kiểm tra số tiền khách hàng thưởng và bỏ vào phong bì cô vẫn cất trong túi xách.

Thỉnh thoảng, Joanie lại mang cho cô một đĩa thức ăn và Reece ngồi lặng lẽ một mình trong góc bếp ăn trong làn khói của thịt nướng bốc ra, bên ngoài thực khách vẫn ngồi nghe nhạc và tán gẫu. Ba ngày sau cơn bão, khi cô đang pha chế món hầm thì Lo bước vào. Anh ta khịt mũi như muốn thưởng thức mùi thơm và lên tiếng “Mùi gì thơm quá đấy.”

“Món súp Totilla (3). Anh có muốn dùng thử một bát không?”

“Anh đang nói về em cơ. Nhưng dùng thử một bát do em nấu cũng tốt.”

Cô mang cho anh ta bát súp vừa làm xong và chuẩn bị làm bát khác. Lo tiến đến sau lưng cô trong khi Reece với tay lấy bát. Quả là hành động rất điển hình, cô thầm nghĩ và bước sang một bước. “Em lấy được rồi. Mẹ anh đang ở trong văn phòng đấy.” Reece cố tỏ ra thân thiện với anh ta hơn mặc dù cô không muốn.

“trước khi rời khỏi đây anh sẽ gặp bà ấy. Anh đến đây là để thăm em mà.”

“Vậy sao?” Cô đổ đầy bát súp và rắc lên trên ít pho mát. Sẽ thật tuyệt vời nếu có thêm vài cọng rau mùi. Reece bỏ thêm một ổ bánh mì và hai lát bơ lên đĩa. “Món đã xong.” Cô gọi ra ngoài và tiếp tục với thực đơn khác.

Có lẽ cô sẽ bảo Joanie nên bổ sung rau mùi và vài loại rau thơm khác vào công thức.

“Này, em đi đây đây? anh đi cùng với được không?” Lo gọi to.

“Xin lỗi, em không nghe rõ anh nói gì.”

Cô thấy anh ta có vẻ ngạc nhiên thất vọng. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh ta bị đối xử như vậy.

Anh ta là con bà chủ, cô tự nhắc mình và mỉm cười. “Em thường không để ý khi đang làm món ăn.”

“Có thể thế nhưng hôm nay đâu có nhiều việc.”

“Cũng khá khá đấy.” Cô lấy ra mấy thứ đồ chuẩn bị làm món pho mát thịt băm và món sandwich thịt gà trong khi vẫn tiếp tục với món nướng.

“Ôi, ngon quá.” Lo vừa ăn súp vừa khen ngợi.

“Cảm ơn anh. Nhớ nói với bà chủ như thế nhé.”

“Chắc chắn rồi, Reece này, anh xem thời gian

biểu rồi. Tối nay em không có ca trực.”

“Ừm” Cô vờ gạt đầu với Pete khi anh ta đến giờ

giải lao và bước vào trong.

“Anh nghĩ chúng ta nên đi xem phim.”

“Em không biết trong thị trấn có rạp chiếu

phim.”

“Không có nhưng anh đã mua được bộ sưu tập

đĩa DVD hay nhất bang Wyoming này. Chúng ta

sẽ xem phim và cùng ăn bỏng ngô.”

“Vâng, sẽ rất tuyệt vời.” Con bà chủ, cô lại nhắc

mình. Cần phải rất cẩn thận giữa sự thân thiện

và sàm sỡ. “Rất cảm ơn lời đề nghị của anh

nhưng tối nay em có mấy việc phải làm mất rồi.

Anh có muốn dùng thêm chút bánh mỳ với súp

không?”

“Có thể.” Anh ta tiến lại gần cô hơn. “Nhưng em

yêu này, em sẽ làm tan vỡ trái tim anh mất nếu

em cứ từ chối anh thế này.”

“Em không nghĩ thế.” Cô cố gắng tỏ ra nhẹ

nhàng trong khi vẫn tiếp tục làm thực đơn món

nướng và mang cho anh ta ổ bánh mỳ “Anh

không nên đến gần lò nướng quá. Có thể bị

bỏng đấy.”

Cô tưởng anh ta sẽ quay ra ngoài với món súp

và bánh mỳ nhưng Lo lại đứng dựa lưng vào bệ

bếp tiếp tục nói “Anh là người rất dễ bị tổn

thương đấy/”

“Vậy anh nên tránh xa em thì hơn. Em sẽ làm

tổn thương anh mất. Ở Boston, em đã làm trái

tim rất nhiều người rị máu. Đó là căn bệnh của

em”

“Anh sẽ chữa trị cho em”

Cô liếc nhìn anh ta. Quả là con người đẹp trai và

hấp dẫn. Nếu không phải là bây giờ thì cô sẽ rất vui khi anh ta theo đuổi mình. Nhưng thực sự lúc này cô không còn hứng thú gì với chuyện đó nữa. “Anh không sợ hay sao?”

“Nó có đau không em?”

Cô bật cười trước câu hỏi thơ ngây của anh ta.

“Em thích anh và rất muốn như vậy. Anh là con trai của bà chủ và đương nhiên là người quan trọng thứ hai sau bà chủ đối với em. Em không ngủ chung với bà chủ cho nên em cũng không ngủ chung với anh được. Nhưng em đánh giá cao lời đề nghị đó.”

“Anh đã đề nghị được ngủ với em đâu.”

“Làm như thế sẽ đỡ mất thời gian của cả hai chúng ta.”

Lo chậm rãi ăn từng thìa súp với vẻ trầm ngâm, nụ cười của anh ta cũng chậm rãi và trầm ngâm “Chắc chắn anh sẽ làm em thay đổi. Em đã cho anh một nửa cơ hội rồi.”

“Đó chính là lý do vì sao anh chưa có được một cơ hội.”

“Hoặc là em sẽ bị đuổi việc hoặc là mẹ anh sẽ không chấp nhận anh nữa.”

Cô lấy thịt nướng ra khỏi lò và chuẩn bị cà chua cho món sandwich.

“Em không muốn bị đuổi việc, và mẹ anh cũng rất yêu anh.”

Reece chuẩn bị xong món và đặt ra đĩa. “Bây giờ anh ra quầy ăn món súp. Anh đang làm vương lỗi em đấy”

Lo cười nhăn nhó “Anh không thích phụ nữ tỏ ra hách dịch đâu.”

Nhưng anh ta vẫn đi ra ngoài khi cô tiếp tục chuẩn bị thực đơn khác.

“Anh ta sẽ quay lại đây, không dễ dàng từ bỏ thế đâu. “Pete đã ở Wyoming khá lâu nhưng vẫn nói đặc sệt giọng miền Bắc.

“Có lẽ em nếu nói với anh ta là tôi đã kết hôn hoặc là người đồng tính luyến ái mới được.”

Pete cười thật to trêu cô. “Quá muộn rồi cô em ơi. Giờ chỉ còn cách em nói là đã yêu anh mê mệt thôi.”

“Ồ, tại sao em không nghĩ đến điều đó nhỉ.”

“Chính vì chưa ai nghĩ đến nên mọi việc bây giờ mới thế này.”

Joanie bước vào nhét một tấm séc vào túi Pete và một tấm khác vào túi Reece. “Tiền công hôm nay.”

“Cảm ơn cô.” Và Reece mạnh dạn đề nghị “Lúc nào rảnh cô cho cháu xem căn phòng trên tầng nếu còn trống nhé.”

“Chưa thấy ai đến đó ở cả. Cô thấy rồi hay sao? Vào phòng tôi đi”

“Nhưng cháu muốn..”

“Làm những gì cô đã yêu cầu đi.” Joanie không nói thêm câu nào mà bước ra ngoài.

Không còn sự lựa chọn nào khác, Reece định bước theo, Joanie mở ngăn kéo chìm trong tường bên ngoài treo bức ảnh một cậu cao bồi cưỡi ngựa, lấy ra một chiếc chìa khóa treo cho Reece

“Lên xem đi”

“Chưa đến giờ giải lao của cháu.”

Joanie chống một tay lên hông đồng dục nói

“Này, cô bé, khi tôi nói giải lao thì đó là giờ giải lao. Lên xem đi, cầu thang ở phía sau.”

“vâng, mười phút nữa cháu sẽ quay lại.”

Tuyết đang tan nhưng bên ngoài trời vẫn rất

lạnh và cô phải lấy áo khoác mặc vào. Tầng trên nhiệt độ khác hẳn bên dưới. Joanie quả là biết cách tiết kiệm khi không cho hệ thống sưởi lên trên này.

Căn hộ bên trên chỉ là một phòng duy nhất có một chỗ thụt vào để kê giường bên ngoài là chiếc bục nhỏ ngăn với gian bếp. Nền nhà đặt gỗ sồi đã lốm đốm những chỗ xước, tường nhà xon màu nâu sáng.

Phòng tắm chỉ nhìn hơn nhà tắm trong căn phòng cô đang thuê ở khách sạn một chút đủ cho chiếc bồn tắm và bồn rửa nhỏ đã cũ. Vòi nước và chiếc gương bên trên đã nổi đầy những vết ó. Trong gian phòng chính kê một chiếc ghế sofa bọc nhung kẻ, một chiếc ghế bành màu xanh nhạt và hai chiếc bàn nhỏ bên trên xếp những chiếc đèn chắc là được mua ở chợ trời về.

Cô mỉm cười khi bước đến cửa sổ. Tất cả các cửa sổ của căn phòng đều quay ra hướng núi, không gian rất thoáng đãng. Cô sẽ có thể ngắm nhìn bầu trời xanh mây trắng và hồ nước khi màu xanh vốn có của nó đang trở lại.

Tuyết tan đang chảy thành dòng dưới những ngọn cỏ đã biến thành màu nâu vì lạnh. Máy rặng liễu, rặng dương oằn mình run rẩy trong gió. Đỉnh núi tuyết phủ lúc ẩn lúc hiện khi những đám mây bay đến rồi lại bay đi.

Thị trấn với những con đường lầy lội, những ban công và những túp lều nhỏ nằm rải rác bên dưới cô. Đứng ở đây cô có thể cảm nhận được một phần của nó nhưng vẫn thấy an toàn và riêng biệt. “Ở đây mình sẽ cảm thấy rất thoải mái.” Cô lẩm bẩm một mình.

Cô sẽ phải mua một số. Khăn tắm, khăn mặt, đồ bếp núc và đồ vệ sinh. Cô nghĩ đến tấm séc trong túi, khoản tiền hoa hồng bây giờ đã không còn. Nhưng cô vẫn có đủ tiền mua những đồ dùng cần thiết. Thật vui, đã gần một năm nay cô mới phải mua những vật dụng cần thiết cho mình. Quả là bước chuyển biến lớn và chẳng bao lâu nữa sẽ là sự thay đổi tiếp theo. Liệu điều đó có quá lớn, quá sớm đối với cô? Thuê một căn hộ, mua đồ dùng. Điều gì sẽ xảy ra nếu cô phải rời đi? Nếu cô bị đuổi việc? Nếu...

“Vớ vẩn, tại sao phải tự dẫn vật mình như vậy. Nếu chỉ là những điều sẽ xảy ra trong tương lai. Quan trọng là hiện tại và hiện tại thì cô lại thích sống ở đây.”

Trong lúc cô lặng lẽ suy nghĩ, đám mây bay đi và ánh nắng mặt trời le lói hiện ra.

Đó là dấu hiệu tốt và cô quyết định sẽ ở lại đây cho đến khi nào cô còn có thể.

Có tiếng bước chân ngoài cầu thang và cô bắt chột thấy e ngại. Cô thọc tay vào rồi nắm chặt chiếc nút báo nguy hiểm (4). Tay kia cô đặt lên mấy chiếc đèn để trên bàn.

Khi Joanie mở cửa bước vào cô già bộ đang xem mấy chiếc đèn.

“Hơi xấu một chút nhưng vẫn dùng được.”

“Xin lỗi cô, cháu xem hơi lâu. Cháu sẽ xuống ngay đây.”

“Không cần vội vàng. Back đang canh chừng món nướng rồi. Không có gì phức tạp cả, cậu ta sẽ đảm đương được. Cô có quyết định ở đây không?”

“Có, nếu cháu có thể xoay sở trả được tiền thuê cho cô. Cô chưa nói với cháu giá...”

Joanie xem qua căn phòng một lượt và đưa ra mức giá thấp hơn mức cô thuê phòng ở khách sạn một chút.

“Mức giá đó bao gồm cả tiền sưởi ấm và chiếu sáng. Nếu muốn có điện thoại thì cô phải bỏ tiền ra, muốn sơn lại tường cũng vậy. Tôi cũng không muốn ồn ào trên này trong giờ cửa hàng mở cửa”

“Không, cháu thích lặng lẽ. Cháu muốn trả tiền thuê hàng tuần, như thế sẽ thuận tiện hơn nếu cháu phải chuyển đi.”

“Tùy cô miễn là cô trả tiền đúng hạn. Cô có thể chuyển đến ở ngay hôm nay.”

“Ngày mai cháu sẽ chuyển đến. Cháu muốn có thời gian chuẩn bị vài thứ.”

“Cũng được.” Joanie liếc nhìn căn phòng một lần nữa và nói tiếp “Căn phòng còn khá rộng. Tôi có mấy thứ đồ thừa sẽ mang lên đây cho cô. Nếu cần giúp chuyển đồ Pete và Beck sẽ giúp cô một tay.”

“Thế thì tốt quá. Cháu chỉ cần có vậy thôi.”

“Hiện tại thì cô chỉ được trả như vậy. Nhưng tôi sẽ sớm tăng lương cho cô.”

“Cảm ơn cô.”

“Không cần phải cảm ơn vì những gì đã được thỏa thuận từ đầu. Cô chỉ cần làm tốt công việc của mình là được. Không gây ra rắc rối gì, cũng không hỏi han gì nhiều cả. Tôi đề cập chuyện đó là bởi cô đã vắng mặt khi người ta đến yêu cầu cô khai báo về bản thân hoặc cũng có thể cô không muốn người ta hỏi han về mình.”

“Đó là câu hỏi hay yêu cầu?”

“Nhưng cô rất thông minh.” Joanie đặt tay lên túi chiếc tạp dề mà Reece biết trong đó chị ta

cất bao thuốc lá. “Cần phải nói điều này. Cô đang gặp rắc rối. bất kỳ người nào cũng có thể nhận ra điều đó khi nhìn thấy cô. Tôi nghĩ họ đã đúng khi gọi cô là cô gái có vấn đề”

“Họ gọi như vậy sao?” Reece lẩm bẩm

“Đó là cách tôi nhìn nhận. Cô muốn giải thích hay cứ lặng yên như vậy thì tùy cô. Nhưng cô không được để nó làm ảnh hưởng đến công việc và tôi cũng vậy. Cô là đầu bếp giỏi nhất mà tôi từng gặp từ trước đến nay. Tôi muốn tận dụng cô nhất khi tôi biết cô sẽ không thấy thất vọng nếu cô bỏ đi. Nhưng tôi sẽ trả tiền lương đầy đủ và đúng thời gian cho cô và cho cô thuê căn hộ này với mức giá hợp lý. Cô sẽ có thời gian nghỉ ngơi và nếu cô ở đây thêm hai tháng nữa tôi sẽ tăng lương cho cô.”

“Cháu sẽ không bỏ đi, nếu phải ra đi cháu sẽ thông báo trước với cô”

“Rất tốt. Bây giờ tôi muốn hỏi thẳng cô chuyện này. Nếu cô nói dối tôi sẽ biết. Có phải cô đang có chuyện dính dáng đến pháp luật không?”

“Không.” Reece dùng tay vuốt tóc và mỉm cười.

“Thề có Chúa, cháu không hề có chuyện đó.”

“Tôi cũng không nghĩ như vậy nhưng cô cần biết là một vài người dân ở đây nghĩ cô gặp chuyện rắc rối gì đó. Người dân ở thị trấn này rất thích suy đoán và giết thời gian” Joanie dừng lại một lúc và tiếp. “Cô không muốn nói ra những bí mật của mình là chuyện của cô. Nhưng nếu có ai đó đến tìm cô thì cô nên nói cho tôi biết cô muốn gặp họ hay muốn tôi chỉ họ đi nơi khác.”

“Sẽ không có ai đến tìm cháu cả. Chỉ có duy nhất bà cháu biết cháu đang ở đâu. Cháu cũng không chạy trốn ai cả.” Ngoại trừ chính bản thân

mình, cô thăm nghĩ.

“Vậy thì được. Cô cầm chìa khóa phòng đi. Tôi còn một chiếc nữa trong phòng làm việc của tôi. Cô không cần phải lo ngại tôi sẽ đột nhập hay khám xét phòng của cô khi cô chuyển đến. Nếu cô trả tiền nhà tôi sẽ trừ lương mà không giải thích gì cả.”

“Nếu cô có thể trả lương cho cháu bằng tiền mặt thì cháu sẽ trả tiền thuê nhà tháng đầu cho cô.”

“Làm như vậy cũng được. Còn một điều nữa. Có thể thỉnh thoảng tôi sẽ nhờ cô giúp việc nướng bánh. Tôi sẽ nướng ngay tại bếp nhà mình.”

“Việc đó cháu có thể giúp cô.”

“Tôi sẽ ghi việc đó lên thời gian biểu. Bây giờ chúng ta nên quay xuống trước khi Beck đầu độc khách hàng.”

(3) Món súp nấu bằng bột mì, đậu, pho mát và thịt nghiền (ND)

(4) Nút báo gọi nhân viên an ninh hoặc lực lượng cứu trợ khẩn cấp (ND)

Với phần lương còn lại và số tiền thưởng, Reece đến cửa hàng tạp hóa. Chỉ mua những đồ dùng thật cần thiết thôi, cô tự nhắc mình như vậy.

Đây không phải là nơi mua sắm và cô cũng không đủ tiền để thỏa mãn cảm dỗ khi đi mua sắm.

Thật là cực hình khi đi mua sắm mà chỉ quay về với vài đôi tất và một chiếc quần jean duy nhất.

Và cô cũng đến cửa hàng sau khi đã động viên an ủi mình rất nhiều lần.

Cô rung chuông và nhanh chóng bước vào trong.

Có vài người cũng đang ở bên trong và họ nhận ra cô khi cô bước vào. Người đàn ông đang ở

quầy đồ gia dụng kia gọi món thịt bò bít tết thêm nhiều hành, người phụ nữ và đứa trẻ đang xem hàng ở khu đồ khô kia ăn món gà rán và salad.

Reece bước đến chỗ mấy người đang nhặt đồ xếp lên xe đẩy và vẫy tay chào Mac Drubbber. Cô cảm thấy an ủi phần nào khi anh ta gật đầu chào lại. Rất vui khi nhận ra người ta và người ta cũng nhận ra mình. Rất tình cờ mà cũng rất bình thường. Cô đang đi tìm mấy loại ga trải giường. Màu trắng sẽ không phù hợp vì rất giống màu ở bệnh viện. Cô sẽ chọn loại màu xanh nhạt chấm hoa tím và chần màu xanh đậm. Khăn mặt cô chọn là loại màu vàng hoa cánh bướm. Có chút cảm giác ánh nắng mặt trời trong khi tắm cũng tốt.

Cô đến quầy thanh toán lần đầu

“Cô tìm được nơi mới rồi phải không?”

“Vâng. Đó là căn hộ trên tầng hai chỗ nhà hàng Joanie.”

“Thế thì tốt. Cô muốn tôi mở một tài khoản cho cô không?”

Cô phân vân không biết có nên mua sắm vài thứ đồ nữa không. Làm như vậy sẽ phá vỡ nguyên tắc cô tự đặt ra cho mình hơn tám tháng qua.

“Được thôi. Hôm nay tôi nhận lương nên sẽ mua thêm vài món đồ dùng trong bếp.”

Cô vừa chọn đồ vừa lẩm nhẩm tính toán những thứ gì thật cần thiết và những gì có thể tạm gác lại. Một chiếc chảo rán và một chiếc xoong nhỏ. Cô không đủ tiền mua những loại đồ mà cô từng dùng trước đây nhưng sau này có thể cô sẽ mua được.

Ngay cả khi tính toán, điều chỉnh những món đồ

mình mua cô cũng liên tục để ý ra ngoài cửa

mỗi khi có tiếng chuông reo.

Cô thấy Brody bước vào vấp với chiếc áo da đã

cũ và đôi giày chỉ che đến mắt cá chân, bộ râu

đã mấy ngày không cạo. Dường như anh ta biết

điều đó nhưng chẳng thèm để ý. Brody liếc nhìn

cô trước khi đi đến quầy rau quả.

Rất may là cô đã đến đó nhặt mấy thứ đồ cần

thiết cho việc nấu nướng và tích trữ trong tủ

lạnh. Cô đẩy chiếc xe đến quầy và lên tiếng, “Đủ

rồi anh Mac.”

“Tôi sẽ thanh toán cho cô. Ấm đun nước không

phải trả tiền. Quà tặng của cửa hàng.”

“Ồ, không, anh không cần thiết phải làm như

vậy.”

“Đó là quy định của cửa hàng mà.” Mac vẫy tay

và gọi lớn. “Brody, đến đây một lát.”

“Có ngay.” Brody xách bốn túi sữa, một hộp

bông ngô và một gói cà phê. Anh gật đầu chào

Reece. “Cô có khỏe không?”

“Tôi vẫn bình thường, cảm ơn anh.”

“Reece chuyển đến chỗ nhà hàng Joanie.” Mac

thông báo

“Vậy sao?”

“Tôi sẽ tính tiền và đóng gói. Cậu giúp cô ấy một

tay chuyển mấy thứ này đến đó đi.”

“Ồ, không, không. Không cần làm phiền các anh.

Tôi có thể tự làm được mà.” Reece vội vàng lên

tiếng.

“Một mình cô không chuyển hết những thứ này

được đâu. Cậu có thể lấy xe của mình ra được

chưa Brody?”

Brody cười rất tươi. “Rất sẵn sàng.”

“Đến thẳng nhà hàng Joanie và sẽ dùng bữa tối

ở đó đúng không?”

“Tôi cũng đang dự định như thế.”

“Xong rồi. Cô trả bằng tiền mặt hay séc?”

“Tiền mặt. Tôi có mang theo tiền mặt.” Trừ tiền

chiếc ấm đun nước cô đã tiêu gần như đến

đồng xu cuối cùng mà cô mang theo người.

“Tính tiền những thứ tôi mua vào tài khoản

nhé.” Brody đặt mấy thứ đồ vừa mua lên chiếc

hộp Mac vừa đóng gói xong và bê ra. Khi anh

quay vào thì Mac cũng sắp gói xong chiếc hộp

thứ hai. Reece bê chiếc hộp cuối cùng lên nói.

“Cảm ơn anh Mac.”

“Chúc cô vui vẻ ở nơi ở mới.” Anh nói với ra khi

Reece theo Brody ra cửa.

“Anh thực sự không cần phải làm như vậy. Anh

ấy chỉ nói đùa thôi mà.”

“Ừ, đúng” Brody đặt chiếc hộp thứ hai vào phía

sau chiếc Yukon của mình và quay sang chiếc

hộp Reece đang ôm trên tay. Cô giữ chặt chiếc

hộp và khăng khăng.

“Tôi nói anh không cần phải làm như vậy. Tôi có

thẻ tự xoay sở được.”

“Ồ, không, không thể... Em không thể tự làm

được. Hãy cùng giúp đỡ nhau khi chúng ta còn

trẻ.” Brody lẳng lặng lấy chiếc hộp ra khỏi tay cô

xếp lên xe và nói tiếp. “Em lên xe đi.”

“Tôi không cần..”

“Đừng ngớ ngẩn. Em còn bao nhiêu đồ đạc đấy.

Em có thể lên ngồi cùng hoặc đi bộ.” Brody vừa

nói vừa vòng qua bên kia xe.

Cô muốn đi bộ nhưng làm như vậy sẽ rất ngớ

ngẩn và trẻ con. Cô đành ngồi lên xe giặt dũ

đóng sầm cửa lại. Chả thèm quan tâm đến thái

độ của Brody, cô mở cửa và ngồi nhìn ra ngoài.

Anh không nói gì vì radio đang phát bài hát của ban nhạc Red Hot Chili Peppers (Ôt đồ cay xè nóng bỏng) nên cô cũng chẳng cần phải nói chuyện xã giao trên quãng đường ngắn.

Brody đậu xe ở mé đường, mở cửa và kéo một chiếc hộp ra. Reece cũng lấy một hộp từ phía bên kia. “Cửa vào ở mé sau.” Cô buông lời cộc lốc khiến chính bản thân cũng ngạc nhiên. Đã lâu lắm rồi cô không hề giận dữ với ai như vậy ngoài chính mình.

Cô phải bước vội vàng mới theo kịp anh và mặc dù vẫn thở hổn hển khi lên đến cửa phòng, cô vẫn cố tỳ chiếc hộp vào tường vào cúi người lấy chìa khóa mở cửa.

Brody chuyển chiếc hộp anh đang bê sang một tay, tay kia lấy chìa khóa và mở cửa.

Con giận dữ lại bùng lên trong cô. Đây là nơi ở của cô và cô có quyền mời ai vào hay không. Trong khi anh đã bước vào trong, đặt mấy thứ đồ của cô lên bệ bếp.

Anh lại tiếp tục đi ra không nói nửa lời. Reece đặt chiếc hộp của cô xuống và lao nhanh ra cửa với hy vọng sẽ đuổi kịp Brody để tự tay cô mang chiếc hộp cuối cùng vào.

Nhưng cô vừa ra đến nơi thì anh cũng đã đi vào với chiếc hộp trên tay.

“Tôi sẽ mang vào từ đây.” Con gió mạnh thổi tóc cô bay che vương trước mặt. Reece bực bội gạt mái tóc ra sau. “Cám ơn anh”

“Anh đang mang rồi. Cái quái gì trong này thế? Gạch à?”

“Hình như là chảo rán và đồ vệ sinh. Tôi có thể mang được mà?”

Anh chẳng thèm để ý đến những gì cô nói mà

tiếp tục bước chân lên cầu thang. “Chỉ ra ngoài

có một lát việc gì em phải khóa cửa?”

“Thói quen của tôi như thế” Cô lấy chìa khóa ra

và chưa kịp đẩy chiếc hộp sang bên để mở cửa

thì anh đã làm xong

“cám ơn anh” Cô đứng bên cạnh cửa và mặc dù

biết làm như thế là khiếm nhã nhưng cô vẫn

không thể kiềm chế nổi. “Xin lỗi vì đã làm phiền

anh quá nhiều.”

“A ha.” Anh quay lại hai tay vào túi áo. Căn

phòng khá nhỏ nhắn xinh xắn và thoáng đãng.

Có lẽ đây là điểm nổi bật nhất của nó. Mặc dù

không có người ở nhưng bên trong rất sạch.

Chắc hẳn Joanie phải cho người quét dọn rất

thường xuyên.

“Em nên sơn lại tường.”

“Vâng, tôi cũng dự định như vậy.”

“Và phải mua cả lò sưởi nếu không em sẽ chết

cóng ở đây mất.”

“Không có sơn cũng chẳng có sưởi ầm gì cả khi

tôi chưa chuyển hẳn đến đây ở. Không dám làm

mất thêm thời gian của anh nữa.”

Brody quay lại nhìn thẳng vào mắt cô. “Không

phải em không muốn mất thời gian của anh mà

em không muốn anh ở đây nữa.”

“Vâng, tạm biệt anh”

Lần đầu tiên kể từ khi gặp nhau anh mỉm cười

thực sự với cô. “Nhìn em đáng yêu hơn khi em

tức giận. Tối nay chúng ta có món gì đặc biệt

không?”

“Gà rán, khoai tây xào mùi, đậu và cà rốt.”

“Nghe có vẻ hấp dẫn đấy.” Anh đi ra cửa đứng

trước mặt cô gần đến nỗi anh có thể nghe rõ

từng hơi thở của cô. “Hẹn gặp lại em”

Anh vừa bước ra khỏi cô lập tức đóng sầm cửa và khóa trong. Brody đi vòng quanh căn hộ một lượt và khi xuống bên dưới anh còn ngược lên nhìn để thỏa mãn trí tò mò.

Cô đang đứng chỗ cửa sổ giữa ngắm nhìn mặt hồ. Thân hình mảnh khảnh, mái tóc rối vì gió thổi, đôi mắt sâu có vẻ khó hiểu. Nhìn cô giống bức tranh vẽ thiếu nữ đứng bên cửa hơn là người thực. Anh phân vân không hiểu vì sao thân hình cô lại trở nên như vậy.

Mùa xuân đến cũng có nghĩa đường sá đầy bùn đất. Những con phố, lối đi, vỉa hè đều bán đầy bùn. Những khách hàng quen đến nhà hàng Joanie đều bỏ hết giày dép ở ngoài trước khi bước vào. Chưa có mấy khách du lịch đến thăm các công viên và ngắm cảnh nhưng đã có những người đến thăm hồ nước, thăm con sông, bơi ca nô và thuyền Kayak (5).

Thị trấn Angel's Fist vẫn giữ được khoảng thời gian tĩnh lặng tạm thời giữa mùa đông và sự sôi động của mùa hè.

Buổi sáng khi mặt trời hé những tia nắng hồng đầu tiên, Reece đang lái xe trên con đường hẹp, lồi lõm ở mé bên kia hồ. Đúng ra đây là một lối đi nhỏ chứ không phải đường.

Một con hươu đang tha thẩn trên đường khiến cô giật mình ngạc nhiên và thầm cảm ơn Chúa vì cô đã lái xe rất chậm.

Bây giờ thì cô đã có thể hát cả bài ca cảm ơn. Cô phải có mặt lúc bảy giờ và mặc dù đã dành ra khoảng thời gian gấp đôi cho việc đi đường nhưng cô vẫn sợ bị muộn hoặc bị lạc sang bang Utah.

Buổi sáng hôm nay cô sẽ phải nướng bánh mỳ

và cô không hề muốn mình bị lạc đường.

Cô đi qua mấy rặng liễu đỏ. Ít nhất thì vẫn còn nhìn thấy những rặng liễu đỏ này. Ánh bình minh bây giờ đã rõ hơn.

Qua rặng liễu đỏ này sẽ rẽ trái và sẽ.. Đúng rồi.

Cô thốt lên mừng rỡ vì mình không bị lạc.

Cô nhìn thấy chiếc Ford cũ của Joanie, tự làm động tác ăn mừng chiến thắng với chính mình và dừng xe.

Cô cũng không nhớ rõ là mình phải tìm đến ngôi nhà như thế nào nữa, một ngôi nhà nhỏ tồi tàn hay một ngôi nhà biệt lập kiểu phương Tây. Đó có thể là nơi bà chủ nóng tính của cô sống.

Reece không nghĩ mình sẽ tìm đến ngôi nhà cửa gỗ kính rất rộng rãi mái vòm này.

Cô cũng không nghĩ là sẽ có rất nhiều loại hoa bướm mùa đông mọc bên các cửa sổ. Đúng là ngôi nhà được xây dựng rất hào phóng chỉ có điều các đường nét kiến trúc chủ yếu là các thiết kế thẳng đơn giản chứ không phải là những đường cong cầu kỳ. Nhưng cô không hiểu tại sao ngôi nhà lại nép mình trong rừng cây như thế này. Có lẽ chính điều đó làm nên tính bí mật thú vị của nó.

Cô theo hướng dẫn dừng xe và đi ra phía sau. Bốn mặt ngôi nhà đều có cửa sổ. Đúng là chủ nhân của nó đã rất hào phóng khi cho mọi người được tha hồ ngắm cảnh núi non, đầm lầy, hồ nước và cả thị trấn. Cửa sổ nào cũng đều có các chậu hoa bướm, ngoài ra còn có các loài hoa khác như thủy tiên, tulip, lục bình tất cả chỉ chờ hơi ấm trở lại là khoe sắc.

Ánh sáng chiếu vào các cửa kính và cô thấy

Joanie bên trong mặc áo len xắn tay đang pha

trộn thứ gì đó.

Reece đến cửa và gõ nhẹ.

“Cửa mở đây.”

Cô cảm thấy hơi ngạc nhiên vì Joanie để cửa mở. Nếu cô là kẻ điên với chiếc gậy trên tay thì sao? Tại sao một người phụ nữ sống một mình mà lại không có biện pháp đề phòng dù là sơ đẳng nhất đó? Cô bước vào gian phòng nhỏ gọn gàng, mé bên cửa trên áo jacket bằng vải len, mũ nâu và ủng chắc là của Joanie.

“Nếu giấy bẩn thì bỏ ở ngoài trước khi vào phòng.”

Reece kiểm tra lại giày và cúi xuống tháo ra bỏ ở ngoài.

Nếu vẽ bề ngoài của căn nhà đã là sự phô trương thì trong gian bếp này người ta sẽ tìm được bằng chứng cụ thể.

Không gian rất rộng, sáng sủa, các bộ bếp đều được bọc đồng sáng loáng. Lò nướng là loại lò đôi sử dụng công nghệ đối lưu nhiệt. Các đồ đạc khác như tủ lạnh, máy trộn đều thuộc loại đắt tiền khiến cô vô cùng choáng ngợp.

Reece cảm thấy mắt mình rom róm ướt

Cách bài trí của căn phòng cũng rất hấp dẫn.

Các bóng đèn nhỏ được trang trí tỏa sáng ở mép cửa sổ, bình hoa bằng gỗ được cắm những loại cây hoa nhìn rất lạ mắt. Ngọn lửa nhỏ trong lò sưởi rung rinh bốc cháy. Không khí nức mũi thơm của bánh mì và hương quế.

Joanie đặt chiếc bát xuống bệ lên tiếng.

“Sao? Cô đến đây để trở mắt ra nhìn hay làm việc?”

“Cháu muốn chiêm ngưỡng một chút.”

Cái miệng xinh xắn của Joanie mím lại. Rõ ràng

cô không thể từ chối lời đề nghị chân thành của

Reece “Cô ngạc nhiên phải không?”

“Hào nhóang quá. Cháu cảm thấy chới chới ngợp.

Cháu không nghĩ là..” Cô ngập ngừng hắng giọng không dám nói hết câu.

“Cô nghĩ chúng ta sẽ làm công việc này với chiếc lò nướng tời tàn phải không?” Joanie bước đến chỗ chiếc máy pha cà phê làm bằng thép không gỉ và nói tiếp “Đây là nơi tôi sống và làm việc cho nên tôi phải làm cho mình thấy thoải mái và phong cách một chút.”

“Cháu muốn nói là cháu sẽ rất vui nếu được nhận cô làm mẹ nuôi.”

Joanie cười lớn “Tôi thích cuộc sống riêng tư của mình. Cô thấy đấy, ở khu vực này của thị trấn chỉ có một mình tôi sống. Từ đây đến chỗ Mardson khá xa, chỗ Rick Debbie và bọn trẻ nhà họ ở. Đứa con gái bé nhất nhà họ thường đến chơi bên hồ với con cún của nó chắc là cô cũng gặp rồi đấy.”

“Vâng.” Reece chợt nghĩ đến cô bé đứng bên hồ ném bóng xuống nước cho con chó bơi xuống vớt - “Cháu gặp cô bé mấy lần rồi.”

“Bọn trẻ rất đáng yêu. Bên cạnh nhà họ là nhà của Dick. Cô đã gặp cậu ta khi đến cửa hàng lần đầu tiên rồi đấy. Đúng là ông cụ non.”

Joanie tỏ ra khá thích thú. “Cậu ta luôn tỏ ra là người quá đĩnh đạc nhưng không giấu nổi vẻ trẻ con. Có thể cô chưa nhận thấy điều đó.”

“Cháu nghĩ cháu cũng nhận thấy điều đó.”

“Cũng ngay bên cạnh là gian nhà nhỏ của Boyd. Còn một vài người khác nữa nhưng chủ yếu là những người đến thuê để ở. Nói chung nơi này khá yên tĩnh.”

“Nơi này rất đẹp. Lúc trên đường đến cháu thấy một con hươu và sượt đâm vào nó.”

“Chả sao cả nhưng đến nhà tôi thì cô nên gõ cửa. Tôi chả thèm quan tâm đến bọn thú hoang đó trừ phi chúng nó đến đây phá phách hoa nhà tôi.”

Joanie vừa nhìn Reece vừa lau tay. “Tôi sẽ nghỉ uống cà phê và hút thuốc. Nước đang sôi trong ấm rồi đấy. Cô pha cà phê mà uống. Chúng ta sẽ phải làm việc mấy giờ liền. Trong khi làm việc tôi không thích nói chuyện linh tinh. Cô phải làm quen với điều đó.”

“Vâng, chắc chắn rồi.”

Joanie châm thuốc hút và đứng dựa vào bệ bếp phía khói rất thoải mái. “Chắc cô đang phân vân tôi làm gì ra tiền mà có thể sống như thế này.”

“Chỗ này rất đẹp.”

“Tôi đã sở hữu nó gần hai mươi năm nay rồi. Trong suốt khoảng thời gian đó tôi đã sửa sang thay đổi không biết bao nhiêu lần khi tôi thấy thích.” Joanie ngừng lại một lát uống một ngụm nhỏ cà phê và kể tiếp “Và bây giờ tôi cũng đang tính sẽ tiếp tục thay đổi nó đây.”

Reece nhấc chiếc ấm ra khỏi bếp “Cô rất có năng khiếu về chuyện này.”

“Và cô đang phân vân, mà đúng là như vậy, tại sao chỗ cửa hàng của tôi lại không được chỉnh trang cho lắm đúng không? Người ta đến nhà hàng Angel Food chỉ để tìm cảm giác thoải mái và giá rẻ. Tôi luôn tâm niệm điều đó trong đầu kể từ khi tôi mở cửa hàng này gần hai mươi năm trước.”

“Cô rất giỏi làm kinh doanh.”

“Cô nói đúng. Tôi đến đây vì tôi muốn có cuộc

sống riêng của mình, muốn mang lại cuộc sống đầy đủ cho cậu con trai của tôi. Tôi đã từng sai lầm khi cưới một gã đàn ông chỉ được mỗi cái mã đẹp trai. Nhưng điều đó chả mang lại gì cho tôi và con trai tôi cả.”

Cần phải cẩn thận hơn trong lời nói của mình, Reece trầm nghĩ như vậy trong khi cô cầm ly trà mình vừa pha uống. “Cô đã xoay sở rất tốt khi không có ông ấy.”

“Nếu còn ở với ông ta thì chắc một trong hai chúng tôi phải bỏ mạng. Tốt nhất là tổng khứ lão đi và tôi cũng chuyển đến nơi khác ở. Tôi còn một chút tiền cũng đủ để lo toan cho mình”

Joanie nhếch mép cười có vẻ khinh bỉ. “Tôi thật ngốc nghếch khi lấy lão ta làm chồng nhưng tôi cũng còn đủ khôn ngoan khi giữ tài khoản riêng của tôi ở ngân hàng mà không nói cho lão ta biết. Tôi đã phải làm việc và dành dụm từ năm mười sáu tuổi. Tôi đã từng làm bồi bàn, phụ bếp rồi nấu bếp, buổi tối mới có thời gian đi học và cũng từ đó tôi bắt đầu học quản lý nhà hàng.”

“Cô thật đam đang trong mọi việc”

“Khi trút được gánh nặng đó tôi nghĩ nếu mình có làm việc thì cũng là làm cho mình và con mình chứ chả ai khác cả. Vì vậy tôi đã đến đây và được nhận vào làm đầu bếp cho nhà hàng này, lúc đó nó có tên là Chuckwagon”

“Vậy sao? Nhà hàng Joanie trước đây có tên là Chuckwagon?”

“Lúc đó nhà hàng chả làm được món gì ra hồn cả. Chỉ bốn tháng sau tôi trở thành người sở hữu nó. Chủ cũ là một tay ngốc đang đánh mất dần tài sản của mình. Ông ta bán lại nhà hàng

cho tôi với giá rất rẻ, tất nhiên tôi cũng phải mất công mặc cả và đồ dành ông ta” Joanie có vẻ tươi tỉnh hơn khi nghĩ đến thành công đó. “Năm đầu tiên tôi và William sống trên tầng hai chỗ cô ở bây giờ đây.”

Reece tưởng tượng cảnh hai mẹ con họ phải sống trong căn phòng chật hẹp như vậy. “Vất vả quá” Cô nhìn Joanie lẩm bẩm “Chắc cô đã rất vất vả khi phải một mình kiếm sống nuôi con” “Chả có gì là vất vả nếu cô có nghị lực và mục đích rõ ràng. Tôi có cả hai. Tôi mua mảnh đất này, dựng tạm căn nhà với hai phòng ngủ và một phòng tắm. Lúc đó gian bếp chỉ bằng nửa bây giờ thôi. Nhưng đối với tôi lúc đó nó chả khác gì thiên đường sau tám năm sống trong căn hộ chật hẹp ấy! Tôi đã đạt được những gì tôi muốn bởi vì tôi là con người rất bình tĩnh khi muốn làm việc gì đó. Tôi còn nhớ rất rõ cảm giác lúc tôi chuyển đến nơi ở mới bỏ lại những gì vốn là của mình mặc dù nó cũng chẳng còn giá trị gì”

Joanie nhún vai trong khi uống cà phê và tiếp tục. “Khi nhìn thấy cô tôi chợt nhớ ngay đến những ngày tháng đó.”

Có thể như thế, có thể cô ấy nhận ra điều gì đó ở người phụ nữ thường xuyên giặt mình tinh giắc lúc ba giờ và cầu nguyện “Tại sao cô lại lựa chọn chỗ này?”

“Lúc đầu tôi cũng không nghĩ như vậy” Joanie dụi mắt thuốc lá vào gạt tàn và uống nốt chỗ cà phê. “Đơn giản tôi chỉ muốn tìm một nơi nào khác chỗ mình đang ở thôi. Rất tình cờ tôi tìm được chỗ này và quyết định sẽ ở đây.”

Reece đặt ly trà xuống bộ bếp và nói “Chắc cô

đang phân vân vì sao một người được học đầy đủ về nấu ăn như cháu lại đến làm việc cho cô? Vì sao cháu bỏ nơi cũ mà đến đây ở với cô đúng không?”

“Tôi chả để ý nhiều lắm”

Reece nghĩ, đây là người phụ nữ đã cho mình việc làm, chỗ ở và bây giờ đang tỏ ra khá gần gũi với mình. “Cháu cũng không có ý định giấu giếm mọi người. Chỉ có điều cháu không thể nói ra chi tiết được. Chỉ biết rằng nó đã làm cháu rất đau đớn. Nhưng không phải là ai đó gây ra mà là một sự việc. Cháu đã trải qua nó và bị tổn thương lớn cả về thể xác lẫn tinh thần.”

Cô nhìn vào mắt Joanie. Ánh mắt rất mạnh mẽ và đánh thép chứ không phải là ánh mắt tỏ ra thương xót. Không hiểu sao cô vẫn tiếp tục kể.

“Và khi nhận ra cháu sẽ không thể bình phục được nếu vẫn tiếp tục ở đó, cháu đã quyết định ra đi. Bà cháu đã dành gần như trọn đời lo toan cho cháu và cháu không thể như thế mãi được. Cháu đã bỏ đi và gọi điện về thuyết phục bà rằng cháu sẽ không sao. Cháu chỉ muốn có một khoảng thời gian dành cho riêng mình”

“Vậy sao? Cô đã thuyết phục được bà mình.”

“Không hẳn như vậy nhưng bà cháu cũng không thể ngăn cản được cháu nữa. Tháng nay bà cháu đã yên tâm hơn đôi chút. Bà nghĩ cháu chỉ đang khám phá những nơi mới thôi. Cháu vẫn gửi thư và gọi điện về nói với bà như vậy. Và ở một khía cạnh nào đó thì đúng là cháu đang đi khám phá thật.”

Cô đi ra lấy chiếc tạp dề treo trên móc rồi nói tiếp “Dù sao bây giờ cháu cũng thấy tốt hơn lúc trước rất nhiều rồi Cháu thấy thích nơi này và

cháu chỉ cần có thể.”

“Vậy thì cứ tiếp tục như thế đi. Bây giờ cô chuẩn bị làm một ít bánh pa-tê. Nếu cô làm được chúng ta sẽ làm thêm”

(5) Một loại thuyền gỗ nhẹ vốn xuất phát từ loại thuyền gỗ bọc da chỏ biển của người Êt-ki-mô.
(ND)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Mới chỉ có vài thực khách đến nên Linda-Gail làm cả công việc phục vụ ở quầy. Cô mang ra cho Lo một đĩa bánh và ly cà phê “Mấy tuần nay anh đến đây khá nhiều đấy.”

“Cà phê ngon, bánh cũng ngon, phong cảnh lại đẹp” Lo ngọam một miếng lớn, cười nhăn nhơ với Linda-Gail.

Linda-Gail ngoái nhìn ra sau chỗ Reece đang làm việc. “Chứ không phải là anh đến đây vì cô ấy chứ.”

“Vẫn còn sớm quá.” Anh vẫn tiếp tục với món bánh. “Hình như ở thị trấn này không ai nướng bánh bằng mẹ anh. “Có thông tin gì mới về cô ta không?”

“Chuyện gì? Có liên quan đến em đâu”

“Nào, sao lại phải giấu anh thế Linda-Gail”

Cô cố tỏ ra xa cách nhưng đâu có được. Cô và Lo đã thích nói chuyện với nhau từ nhỏ. Và thực sự cô cũng chẳng thích nói chuyện với ai khác ngoài Lo

“Vẫn vậy thôi, chị ta chả chuyện trò gì cả, không né tránh bất kỳ việc gì, ngày nào cũng đến đúng

giờ, làm cho đến khi hết ca hoặc khi Joanie lòi đi.” Linda-Gail nhún vai đứng tựa vào quầy và nói tiếp “Theo em được biết thì cũng chả có ai thư từ gì cho chị ta. Nhưng chị ta có điện thoại ở trên tầng và...”

Lo ghé sát vào mặt Linda-Gail có vẻ thì thầm “Kể tiếp đi em”

Brenda nói với em là lúc ở khách sạn chị ta kéo bàn trang điểm chặn cửa với phòng bên cạnh. Có thể chị ta sợ điều gì đó hoặc ai đó. Chị ta cũng chẳng sử dụng thẻ tín dụng, điện thoại ở khách sạn cũng không, ngoại trừ mỗi ngày một lần sử dụng đường dây để kết nối internet.

Trong phòng có đường dây kết nối tốc độ cao nhưng phải trả mười đô la một ngày nên có lẽ chị ta sử dụng đường dây điện thoại cho rẻ hơn.”

“Hình như cô ta biết cách sử dụng vật tự làm thỏa mãn mình.”

“Đừng lãng mị người khác như thế” Linda-Gail nói với vẻ khó chịu ra mặt. Cô đứng tránh ra và tự trách mình đã không từ bỏ được thói quen cũ. “Em sẽ nói cho anh biết thứ mà chị ấy không cần. Chị ấy không thích những gã đàn ông dâm dê lúc nào cũng bám sau gót. Thứ mà chị ấy có thể sử dụng là một người bạn.”

“Anh có thể là bạn của cô ấy. Em và anh, chúng ta đều là bạn mà.”

“Anh cho rằng chúng ta là bạn hay sao?”

Lo có vẻ bất ngờ trước câu nói của Linda-Gail.

Anh nhào người nắm tay cô. “Kìa Linda-Gail...”

Nhưng cô chẳng thèm đáp lại mà quay ra với nụ cười vốn có trong công việc của mình “Chào cảnh sát trưởng.”

“Chào Linda-Gail, chào Lo” Cảnh sát trưởng Richard Mardson (tên đầy đủ của Rick) đi vào và ngồi lên ghế trước quầy. Anh ta cao lớn và luôn tỏ phong thái điềm đạm thân thiện khi có thể nhưng cũng rất cứng rắn, lạnh lùng khi cần thiết.

Rick thích uống cà phê ngọt và loãng. Linda-Gail chưa kịp rót xong thì anh đã với ta lấy lọ đường.

“Hai người lại đang cãi nhau hay sao?”

“Không, bọn em chỉ đang nói chuyện về cô đầu bếp mới của mẹ em”

“Cô ấy nấu món rất ngon đấy. Linda-Gail, cô gọi cho tôi món bít tết gà nướng được không?” Cảnh sát trưởng uống liền hai ngụm hết ly cà phê.

Cặp mắt xanh của anh rất sáng, mái tóc hoe lúc nào cũng cắt gọn gàng. Bộ râu đã nuôi cả mùa đông cũng đã bị vợ bắt cạo sạch.

“Cậu lại thích cô bé đó phải không Lo?”

“Em cũng đang muốn thử thăm dò xem thế nào”

Cảnh sát trưởng Rick lắc đầu “Cậu nên tìm một cô và ổn định cuộc sống đi.”

“Vâng, em cũng đang tìm đây. Cô bé đầu bếp mới này có vẻ rất bí hiểm. Hình như cô ta đang chạy trốn đến đây.”

“Nếu có thì cũng không phải là chạy trốn pháp luật. Tôi làm công việc của mình tôi biết.” Rick nói trong khi Lo tròn mắt vì ngạc nhiên. “Cô ấy không phạm tội, cũng không dính líu đến chuyện gì cả. Chưa thấy ai nấu món bít tết ngon như cô ấy bao giờ.”

“Chắc anh biết cô ấy đang sống ở căn hộ tầng trên rồi phải không? Linda-Gail vừa nói cho em biết khi ở khách sạn lúc nào cô ta cũng kéo màn

bàn trang điểm chặn chỗ cửa phòng bên cạnh.

Có vẻ cô ấy đang lo sợ điều gì đó.”

“Có thể cô ấy có lý riêng.” Rick điềm tĩnh nhìn

về phía gian bếp và nói tiếp “Rất có thể cô ấy muốn trốn tránh người chồng hoặc cậu bạn trai luôn quấy rầy mình.”

“Em thì không bao giờ làm chuyện đó. Đánh đập phụ nữ không đáng mặt đàn ông.”

“Có rất nhiều loại đàn ông trên thế giới này Lo ạ.”

Hết ca làm, Reece lên phòng và mở nhật ký. Cô điều chỉnh nhiệt độ lò sưởi ở mức tiết kiệm, mặc áo len và đi đến hai đôi tất. Cô đã tính toán kỹ, để nhiệt độ như vậy sẽ tiết kiệm hơn là đốt đèn cả ngày lẫn đêm.

Cô đang mệt nhưng rất thoải mái. Căn hộ thật lý tưởng với cô. Ở đây Reece thấy an toàn và dễ chịu. Mặc dù vậy cô vẫn lấy hai chiếc ghế cao Joanie cho mình chặn dưới cửa mỗi khi ở trong phòng.

Ngày hôm nay lại vắng khách. Hầu như chỉ toàn người địa phương đến ăn. Không thể trượt tuyết được nữa rồi mặc dù mình nghe nói phải mấy tuần nữa những con đường đi vào núi mới được mở. Thật lạ khi cho rằng vẫn còn tuyết ở trên đó trong khi ở dưới này toàn bùn đất và cỏ tái.

Người dân ở đây rất kỳ lạ. Hình như họ không biết mình nhận ra điều đó khi họ nói chuyện với mình, hoặc cũng có thể họ cho rằng chuyện đó là bình thường. Minh cũng nghĩ đó là chuyện bình thường ở thị trấn nhỏ này. Minh đứng bên lò nướng nhưng vẫn cảm nhận được áp lực của những lời nói đó đối với mình.

Họ rất tò mò nhưng lại không dám đến gặp

thắng mình để hỏi. Chắc họ biết làm như thế sẽ không lịch sự nên chỉ quanh quẩn đồn đại. Ngày mai mình sẽ được nghỉ cả ngày. Mình sẽ phải quét dọn và sắp đặt nhà cửa bây giờ thì mình chỉ biết có vậy. Mình đã thực sự hốt hoảng khi nhìn vào thời gian biểu. Mình sẽ làm gì? Làm sao mình có thể sống qua được cả ngày mà không có việc gì để làm đây?

Thế rồi mình cũng quyết định sẽ đi bơi thuyền như đã từng nghĩ đến việc đó khi lần đầu tiên đến đây. Mình sẽ đi, đi thật xa và ngắm nhìn dòng sông. Có thể vẫn còn tiếng đá kêu như lời Lo nghĩ. Mình muốn ngắm dòng nước trong những khe núi, bãi cỏ và đầm lầy. Có thể sẽ có ai đó đi thuyền trên sông. Mình sẽ mang theo chút đồ đạc để ăn trưa và tiêu khiển.

Đoạn đường đến chỗ con sông rất xa.

Gian bếp bật đèn sáng trung và Reece ngân nga hát theo ca sỹ Sheryl Crow trong khi cô lau chùi bếp núc. Cuối cùng thì nhà bếp này cũng phải đóng cửa.

Đây là đêm cuối cùng cô làm việc ở nhà bếp Manco này vì vậy cô muốn sau khi cô ra đi mọi thứ ở đây đều phải sáng bong.

Cô đã nghỉ làm việc trọn một tuần và rồi cũng tìm được công việc như mơ ước là đầu bếp trưởng cho nhà hàng Oasis, một trong những nhà hàng nổi tiếng và đông khách nhất thành phố Boston. Cô sẽ phải giám sát và điều hành mười lăm nhân viên dưới quyền, sẽ phải ký vào thực đơn các món ăn, cô sẽ phải làm việc hết mình.

Không khí làm việc sẽ rất khẩn trương, áp lực cao.

Cô không thể chờ đợi thêm được nữa.

Cô sẽ giúp đỡ cho Marco với Tony Maneo sẽ làm việc tốt. Cô biết Tony và vợ của anh ấy, chị Lisa rất vui khi có được cô. Thực ra, cô đã biết trước – vì người đầu bếp tiền nhiệm của cô, Donna đã nói ra – họ sẽ tổ chức một bữa tiệc để chúc mừng vị trí mới của cô và cũng để tạm biệt cô luôn.

Cô vẫn còn nhớ như in cảnh Tony vẫy tay từ chối khách hàng ngoại trừ những vị khách thường xuyên được mời vào để dự bữa tiệc chia tay.

Cô sẽ rất nhớ nơi này, nhớ những con người này, nhưng dù sao thì cũng đã đến lúc cô có sự thay đổi. Cô đã làm việc vì điều đó, học hành, lên rất nhiều kế hoạch cũng chỉ vì nó và bây giờ điều đó sắp đến với cô.

Reece lùi lại một bước ngắm nhìn căn bếp có vẻ hài lòng và mang mấy thứ đồ vệ sinh bỏ vào thùng rác.

Có tiếng va chạm bên ngoài và cô ngước mắt nhìn lên. Tiếng la hét làm cô hoảng sợ quay cuồng. Tiếng súng vang lên và người cô cứng lại. Cô vừa thọc tay vào túi định lấy điện thoại gọi thì cánh cửa quay phía trước bật mở. Cô lơ mơ nhìn thấy bóng người di chuyển và cảnh tượng hãi hùng. Súng, cô chỉ nhìn thấy duy nhất khẩu súng rất to và đen. Và rồi cô bị đẩy vào thùng rác ngực đau nhói.

Cô không thể kiềm chế nổi tiếng kêu. Cô kêu rất nhiều mỗi khi cựa mình trên giường khiến cô phải ôm ngực đau đớn. Cô có thể cảm nhận được chỗ đau đó, chính là chỗ viên đạn đã xuyên vào. Sức nóng và chấn động của nó vẫn

còn đây. Nhưng khi nhìn vào bàn tay thì lại không hề thấy vết máu và khi chà tay lên da cô chỉ thấy hình như có vết sẹo.

Không sao, không sao cả. Chỉ là một giấc mơ thể thôi. Nhưng cả người cô vẫn run bần bật khi cô ngồi dậy nắm chặt chiếc đèn pin trong tay kiểm tra lại cửa ra vào và các cửa sổ.

Không hề có ai, không hề có một bóng người nào ở con đường bên dưới, trên mặt hồ. Các túp lều và căn hộ bên dưới đều tối đen. Không có ai đến đây để làm nốt phần việc mà họ bắt đầu hai năm trước. Họ không quan tâm đến việc cô còn sống hay không, cũng không thể biết cô đang ở đâu cho dù họ muốn.

Cô vẫn còn sống – chỉ là một tai nạn của số phận, cô vẫn còn may mắn. Reece thăm ngẫm như vậy trong khi đưa tay lên xoa vết sẹo mà viên đạn để lại trên ngực.

Cô vẫn sống và bây giờ một ngày mới lại sắp bắt đầu. Và kia, lại có một con hươu đang đi xuống mé hồ uống nước.

Cô nói lớn “Bây giờ những điều mà mình không thể nhìn thấy hàng ngày. Không phải là ở Boston nữa rồi. Không phải là Boston cho dù mình vẫn có những lúc giật mình hoảng loạn. Ở Boston mình sẽ không nhìn thấy ánh sáng bình minh và con hươu đang quỳ gối uống nước ở mé hồ thể kia.

Sương mù vẫn bao phủ dày đặc trên mặt đất khiến mặt hồ trông giống như tấm kính. Phía xa có ánh đèn phát ra từ ngôi nhà nhỏ của Brody. Hình như anh ta cũng không ngủ được. Hoặc cũng có thể anh ta dậy sớm để viết còn buổi chiều sẽ thành thơ nằm trên võng đọc lại.

Nhìn thấy ánh đèn và thấy có người cũng thức như mình cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Cô đã nằm mơ nhưng dù sao thì người cô cũng không bị tan ra thành từng mảnh. Như thế cũng đã là một bước tiến rồi. Lại có ai đó phía bên kia hồ bật đèn. Có thể người đó cũng đang đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài như cô lúc này và nhìn thấy ánh sáng phát từ cửa sổ nhà cô. Họ sẽ cũng chia sẻ cảnh bình minh.

Cô đứng đó ngắm nhìn ánh sáng ló lên từ đằng đông thành những vệt màu hồng in trên nền trời, *** xuống hồ cho đến khi mặt nước rục lên như ngọn lửa.

Khi cô nhét hết những thứ đồ cần thiết cho chuyến đi của mình thì chiếc ba lô của cô như nặng đến năm mươi kilôgram. Đoạn đường chỉ có khoảng tám dặm cả đi và về nhưng cô nghĩ vẫn nên cẩn thận và chuẩn bị đồ dùng đủ cho cả chuyến đi hơn mười dặm.

Biết đâu cô lại muốn đi xa hơn hoặc rẽ quanh vào đâu đó, rất nhiều khả năng. Cô đã bỏ hết đồ vào và sẽ không tháo ra nữa. Cô tự nhủ sẽ dừng lại bất cứ chỗ nào cô muốn, sẽ bỏ ba lô xuống để nghỉ ngơi. Hôm nay là một ngày trời đẹp, quanh dăng và cô lại được nghỉ, cô sẽ tận dụng hết những lợi ích mà nó mang lại.

Vừa bước được vài bước thì có tiếng người chào.

“Khám phá khung cảnh buổi sáng hay sao? Mac lên tiếng. Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi tay bằng vải len yêu thích bó gọn gàng trong quần jean, đầu đội mũ lưỡi trai. “Tôi muốn đi khám phá thị trấn một chút.”

Mac nhướn mày ngạc nhiên “Cô đi một mình sao?”

“Đường cũng không đến nỗi khó đi lắm. Hôm nay lại là một ngày đẹp trời, tôi muốn ngắm cảnh dòng sông. Tôi có bản đồ, la bàn, nước uống và mọi thứ cần thiết đây rồi” Cô mỉm cười nói tiếp “Thậm chí còn nhiều hơn mức cần thiết.”

“Đường vẫn lầy lội lắm và tôi nghĩ sách hướng dẫn du lịch sẽ khuyên cô đi hai người thậm chí là đi theo nhóm”

Đúng thế, nhưng cô không thích đi đông người. Đi một mình cô luôn cảm thấy thoải mái “Tôi sẽ không đi xa đâu. Hơn nữa, tôi cũng đã đi dạo một chút trong rừng và khu đồi Black Hills rồi. Cảm ơn anh đã lo lắng cho tôi.”

“Hôm nay tôi cũng muốn nghỉ một chút. Leon phụ trách ở quầy và chỗ cửa hàng rau quả cũng có người phụ trách rồi. Tôi có thể đi với cô khoảng một giờ”

“Không sao đâu. Anh còn nhiều việc cần làm trong ngày nghỉ của mình. Thực sự, anh không cần phải lo lắng cho tôi đâu. Tôi sẽ không đi xa”

“Sáu giờ chiều mà cô chưa về là tôi sẽ cử người đi tìm”

“Sáu giờ không những tôi đã về mà còn đang nghỉ ngơi rồi. Chắc chắn là như vậy.” Cô xóc ba lô lên đi một vòng quanh bờ hồ rồi rẽ vào rừng hướng đến chỗ mấy hẻm núi.

Cô bước đều, chậm rãi, ngắm nhìn những đốm sáng xuyên xuống dưới tán cây. Không khí buổi sáng trong lành, mùi nhựa thông và mùi đất sớm làm cô quên đi cơn ác mộng vừa qua.

Cô sẽ thực hiện những chuyến đi như thế này nhiều hơn, sẽ đi theo một hướng khác khi cô được nghỉ - ít nhất cũng phải là những ngày cô

được nghỉ cả ngày. Tình thoảng cô cũng sẽ lái xe vào công viên và làm công việc tương tự trước khi hàng loạt khách du lịch kéo đến nghỉ mùa hè làm chật kín hết chỗ. Rất tốt, một việc làm lành mạnh giúp cô bình phục và cô sẽ phải làm thường xuyên.

Tinh thần thư giãn, cô sẽ thưởng ngoạn những bông hoa dại mọc kín trong rừng và hai bên đường đi, những vạt ngải đắng (1) và bãi cỏ núi của mùa hè, sẽ rất tuyệt vời khi ngắm cảnh hoa nở như vậy.

Đến chỗ rẽ, cô xóc lại ba lô và theo biển chỉ dẫn rẽ vào lối đến khe núi Angel. Lối đi không dốc lắm nhưng không khí rất ẩm ướt, trên đầu là những dây hoa leo hình nón, thì thoảng còn có mấy tổ chim chót vót trên ngọn cây. Từng phiến đá lớn nằm rải rác quanh những vũng nước và bùn do tuyết tan tạo thành. Theo sách hướng dẫn du lịch thì chỉ vài tuần nữa những nơi này sẽ mọc đầy hoa dại.

Chẳng biết lúc đó sẽ thế nào nhưng bây giờ thì nơi đây như một thế giới hoàn toàn khác, tất cả chỉ toàn màu sáng nhạt, màu nâu và sự im lặng.

Con đường bây giờ bắt đầu dốc lên, một bên là những rặng thông mé bên kia nhìn xuống khe núi sâu thẳm.

Những ngọn núi đã xuất hiện phía trước, tuyết bao phủ đỉnh núi lấp lánh dưới ánh trắng, đường đi bây giờ cũng khúc khuỷu, dốc hơn. Cô bước đi từng bước nhỏ và luôn giữ thăng bằng. Không nên vội vàng, hấp tấp.

Được một dặm đầu tiên cô dừng lại nghỉ, uống nước và cảm nhận.

Cô vẫn nhìn thấy ánh sáng phản chiếu từ hồ nước Angel ở phía đông nam, Không còn chút sương mù nào vì mặt trời đã lên cao. Giờ này chắc đang có rất đông khách đến ăn sáng và nói chuyện rôm rả, gian bếp của cô sẽ đầy mùi thịt nướng và cà phê. Nhưng ở đây thì rất tĩnh lặng, không khí đầy mùi nhựa thông.

Cô đang ở đây một mình, không hề có âm thanh gì mà chỉ có gió nhẹ thổi qua những hàng cây, tạo thành vệt trên những bãi cỏ ở một đầm lầy nơi những con vịt đang lặng lẽ kiếm ăn. Có tiếng chim gõ kiến đang săn mồi phát ra ở phía hàng cây. Cô tiếp tục leo cho đến khi các cơ mỏi nhừ. Trước kia, khi chưa bị thương, những con dốc như thế này cô có thể chạy băng băng lên được.

Cô đã từng đi bộ nhưng việc tập luyện ở câu lạc bộ có gì khác với việc leo con dốc tới năm dặm thế.

“Khác, rất khác... Nhưng cô sẽ làm được...”

Reece lẩm bẩm

Con đường cắt qua những bãi cỏ, gấp khúc ở cuối mỗi đoạn dốc. Dọc con đường bây giờ đã đầy ánh nắng, nơi thỉnh thoảng ngồi nghỉ, cô có thể nhìn thấy những hồ nước nhỏ, thỉnh thoảng lại có một chú diệc bay lên mổ cặp chặt một con cá.

Mặc dù rất thích chụp cảnh đó nhưng không lần nào cô lấy kịp máy ảnh ra. Cô bực tức bước đi trên con đường gấp khúc, cho đến khi nghe thấy tiếng ầm ầm của dòng sông. Đến ngã rẽ của con đường đầy bùn đất, cô mừng rỡ reo lên khi nhìn thấy tấm biển nhỏ chỉ đường. Con đường sẽ dẫn lên đến đỉnh núi và để làm được điều đó đòi hỏi

phải có sự kiên nhẫn và kỹ năng leo núi.

Nhưng cô thì lại không có cả hai và phải thừa nhận khớp chân của cô đang đau nhói, bàn chân cô cũng bắt đầu đau rất. Cô dừng lại uống nước, phân vân không biết nên ngồi đây ngắm nhìn khung cảnh đầm lầy và những bãi cỏ kia hay đi tiếp. Cô sẽ chọn một tảng đá nào đó ngồi dưới ánh nắng và biết đâu lại chẳng may mắn nhìn thấy con thú hoang. Nhưng tiếng ồn ào của dòng sông lại lôi cuốn cô. Cô đi thể này là để khám phá thị trấn Angel Fist và bộ hành luôn là niềm yêu thích của cô. Vai cô cũng đau. Có thể cô đã mang quá nhiều đồ. Nhưng đã đi được nửa đường và cho dù với tốc độ thể này cô vẫn có thể đạt được mục đích của mình trong buổi sáng.

Cô đi qua bãi cỏ, tiếp tục leo một con dốc đầy bùn đất. Khi đến chỗ gấp khúc tiếp theo cô bắt đầu nhìn thấy dải trắng dài sáng lóa của con sông.

Con sông chảy qua khe núi với tiếng rì rào đầy sức mạnh. Đây đó những tảng đá lớn nằm thừa thớt hai bên bờ như bị sức mạnh của nó đánh bật ra. Ở đây không gian cũng rất tĩnh lặng, mờ màng, dòng sông uốn khúc chảy xuôi về hướng tây.

Cô lấy máy ảnh ra nhưng cô biết chỉ chụp từng kiểu ảnh sẽ không thể hiện hết được quang cảnh của dòng sông. Cô sẽ không ghi lại được âm thanh, cảm giác cũng như nét hoang sơ của những tảng đá.

Bất chợt cô thấy có hai chiếc thuyền kayak màu xanh sáng và mừng rỡ thu hình vào ống kính máy quay. Cô lặng lẽ quan sát người đi thuyền

khua mái chèo và văng vẳng nghe thấy tiếng họ
gào thét nói chuyện với nhau.

Chắc hẳn một người trong số họ đang học cách
bơi thuyền. Cô lấy ống nhòm ra nhìn cho rõ
hơn. Một người đàn ông và một cậu bé chắc chỉ
hơn mười tuổi. Khuôn mặt cậu bé nhìn rất chăm
chú và phấn khích. Cô nhìn rõ cậu ta cười nói,
gật đầu, miệng cậu ta mấp máy mỗi khi gọi
người đàn ông. Chắc anh ta là người dạy cậu bé
bơi thuyền.

Họ song đôi với nhau chèo thuyền bơi xuôi dòng
sông về hướng tây.

Reece đeo ống nhòm vào cổ và đi theo họ trên
con đường bên bờ sông.

Khung cảnh nhìn từ trên cao thật tuyệt vời. Mỗi
bước đi cô đều cảm nhận thấy sự đau mỏi ở
khớp chân nhưng cảm giác lo lắng, hồi hộp thì
hoàn toàn biến mất. Những gì cô cảm nhận thấy
lúc này là hoàn toàn bình thường, rất nhỏ bé,
mong manh nhưng cũng đầy nỗi ưu tư. Cô chỉ
việc ngẩng đầu lên và cả bầu trời phía trên sẽ
thuộc về cô. Tất cả thuộc về cô, cả những ngọn
núi đang ánh lên màu xanh dưới ánh nắng mặt
trời kia nữa.

Mặt cô đã nóng bừng, mồ hôi ngấm ướt hết
lưng. Đến chỗ nghỉ tiếp theo cô sẽ cởi áo khoác
ngoài và uống nước.

Cô tiếp tục chậm rãi bước đi.

Cô giật mình khựng lại khi thấy Brody ngồi
chênh vênh trên một mỏm đá.

Anh liếc nhìn cô có vẻ rất thân nhiên, “Anh biết
ngay đó là em mà. Em bước đi mà chả khác gì
tiếng thác đổ vậy.” Cô mệt mỏi nhìn Brody và
anh lắc đầu nói tiếp “Có thể không đến mức ấy

nhưng dù sao thì gây tiếng ồn như thế cũng sẽ
đuổi được bọn thú ăn thịt người. Bọn thú bốn
chân ấy.”

Cô đã không nghĩ tới khả năng sẽ gặp gấu và
càng không nghĩ rằng mình lại gặp con người ở
đây.

“Anh đang làm gì ở đây.”

“Anh làm công việc của anh” Brody tợp một
ngụm nước trong chiếc ly anh cầm trên tay.

“Còn em? Không phải em đến đây để lằm nhảm
học bài hát đấy chứ?”

“Không, tôi đâu có hát.” Trời đất, cô có hát đâu.

“Được rồi, không phải em hát mà là em đang
thờ dờn lời của nó.”

“Tôi đi bộ theo con đường này. Hôm nay là ngày
nghỉ của tôi”

“Hi hi” Brody có vẻ thích thú và cầm cuốn sách
đang đặt trong lòng lên.

Dù sao thì cô cũng đã dừng lại và muốn nghỉ
một lát để lấy hơi trước khi leo tiếp. Cô sẽ dành
ra một vài phút nói chuyện với anh trong lúc
nghỉ chân. “Anh lên mái trên này để viết hay
sao?”

“Để nghiên cứu. Anh đang tính sẽ cho một nhân
vật chết ở trên này. Chỉ là tưởng tượng thôi”

Anh nói tiếp khi khuôn mặt cô đã bớt đỏ sau
chặng đường dài đi bộ. “Đây là nơi rất lý tưởng
cho việc đó. Nhất là vào thời gian này của năm.
Không có ai đến đây sớm thế này cả - ít nhất thì
cũng phải nói là hầu như không có ai – Anh ta
rủ cô bé lên đây và đẩy cô ta xuống”

Brody hơi ngả người ra sau và nhìn xuống. Anh
đã cởi áo khoác ra, việc mà cô cũng dự định sẽ
làm. “Quả là cú ngã rất dài. Một tai nạn khủng

khíép, một thâm kịch”

Cô bắt đầu thấy tò mò “Tại sao anh ta lại làm như vậy”

Anh chỉ nhún vai, bờ vai rất rộng trong chiếc áo sơ mi “Có lẽ vì anh ta có thể làm như vậy”

“Có mấy người bơi thuyền ở dưới sông. Họ sẽ nhìn thấy”

“Thế mới gọi là chuyện tưởng tượng.” Anh lẩm bẩm, tẩy xóa gì đó trên cuốn sổ :Có thể sẽ tốt hơn nếu họ có mặt ở đó. Họ sẽ nhìn thấy gì?

Thân người rơi xuống, tiếng hét vang lên, tiếng nước kêu”

“Vâng, tùy anh”

Anh ta chả nói gì thêm, chỉ ngồi cằn nhằn với chính mình, còn cô tiếp tục hành trình. Cô cảm thấy hơi bức mình. Anh ta chọn được chỗ ngồi rất đẹp, nếu không phải là anh ta đã chiếm chỗ đó trước thì cô cũng sẽ chọn. Nhưng cô sẽ tìm được chỗ khác, chỉ cao hơn một chút thôi.

Cô tránh xa mé bờ sông trong khi đi và cố xua đi hình ảnh một người đang rơi từ trên xuống những tảng đá và dòng nước bên dưới.

Đến lúc phải nghỉ rồi. Cô dừng lại, hai tay chống vào đùi đứng thờ. Chưa kịp quyết định có chọn chỗ này để nghỉ hay không thì có tiếng hú dài dữ dội của một con diều hâu đang bay về hướng tay.

Cô muốn đi theo con diều hâu đó, có thể đó là tín hiệu nên đi tiếp. Thêm một đoạn nữa, cô quyết định, chỉ một đoạn nữa thôi rồi sẽ tìm chỗ nghỉ, sẽ thoải mái một mình, ăn trưa và ngồi ngắm dòng sông.

Màu trắng của dòng nước như tiếp thêm sức mạnh cho cô đi tiếp. Dòng nước chảy qua những

tảng đá lớn rồi lại đổ xuống những thác nước nhỏ. Tiếng nước chảy vọng vào khe núi như hoà quyện với tiếng cười sảng khoái của cô. Cuối cùng thì cô cũng chọn được chỗ ngồi nghỉ cho mình.

Rất thoải mái, cô đặt ba lô và ngồi trên một tảng đá nhon lấy thức ăn ra nhai ngấu nghiến. Cô cảm thấy như đang ở trên đỉnh thế giới, yên tĩnh và vô cùng hạnh phúc. Miếng táo cô ăn như giòn thêm trong khi con diều hâu ban nãy lại kêu lên và bay lượn trên đầu cô.

Tuyệt vời, thật tuyệt vời.

Cô nhấc ống nhòm nhìn theo con diều hâu và dòng nước cuộn chảy dưới sông, ngắm nhìn từng tảng đá, từng khóm liễu và rừng thông với hy vọng sẽ phát hiện ra một con thú hoang nào đó. Có thể là một con gấu đi săn cá hoặc có thể là một con hươu ra sông uống nước.

Cô muốn ngắm nhìn những con hải ly và rái cá bơi lội. Muốn cảm nhận đầy đủ những gì đang ở quanh cô với những tảng đá nhon nhô lên và mặt trời đang phản chiếu dòng nước bên dưới. Nếu không khám phá dải đất ven sông này thì cô đã không nhìn thấy họ.

Họ đang đứng giữa những bụi cây và mấy tảng đá. Người đàn ông đứng quay lưng về phía cô trong khi người phụ nữ hai tay chống trên hông quay mặt về phía dòng sông.

Mặc dù có ống nhòm nhưng từ độ cao và khoảng cách khá xa cô không thể nhìn rõ họ. Cô chỉ nhìn thấy mái tóc đen hiện lên trên chiếc áo jacket và chiếc mũ lưỡi trai đỏ.

Họ đang làm gì thế nhỉ? Chắc đang tìm một chỗ dựng trại hoặc tìm lối xuống bờ sông. Nhưng cô

tìm dọc xung quanh mà không hề thấy bóng
chiếc ca nô hay chiếc thuyền kayak nào cả. Cũng
không có dụng cụ gì để dựng trại.

Cô tặc lưỡi và hướng ống kính trở lại quan sát.

Có vẻ hơi căng thẳng. Chắc họ không thể nhìn
thấy cô được vì cô đang ngồi ở vị trí rất cao ở
mé bên kia con sông. “Hình như họ đang cãi
nhau” Cô lẩm bẩm “Rất có thể là như thế”

Thái độ của người phụ nữ có vẻ giận dữ. Và khi
cô ấy chỉ tay vào mặt người đàn ông thì Reece
có thể khẳng định chắc chắn suy đoán của cô là
đúng.

“Ồ, chắc cô nàng thất vọng rồi. Chắc hẳn cô ta
muốn tìm một căn phòng tiện nghi ở khách sạn
nhưng anh chàng lại kéo cô đến đây”

Người đàn ông làm động tác như nhắc nhở cảnh
cáo và người phụ nữ tát vào mặt anh ta “Ồi!” Cô
thốt lên và chia ống kính tiếp tục quan sát.

Quan sát lên người khác thế này không phải là
hành động đẹp nhưng cô không thể cưỡng lại sự
tò mò.

Người phụ nữ dùng cả hai tay túm cổ áo người
đàn ông và tiếp tục tát anh ta. Reece hạ ống
kính hơn nữa vì cảnh bạo lực giữa hai người
làm cô hơi choáng váng.

Cô như chết cứng người, nghệt thờ khi thấy
người đàn ông phản ứng lại. Không rõ đó là cú
đấm, cú tát hay vả chỉ biết là người phụ nữ ngã
bật ra sau.

“Không, không. Đừng làm như vậy. Cả hai người
nên dừng lại đi”

Nhưng người phụ nữ vẫn giận dữ nhòe dầy. Cô
ta chưa kịp đứng lên thì lại bị đập ngã dúi
xuống nền đất đầy bùn và đá.

Người đàn ông bước lại đứng sát người phụ nữ trong khi tim Reece đập thành thịch trong lồng ngực. Anh ta cúi xuống như muốn nâng người phụ nữ dậy trong khi cô ta dùng cả hai tay che trước ngực. Miệng cô ta chảy máu, có thể là máu rỉ ra từ mũi nhưng cô không hề ngớt lời. Đừng hét nữa, đừng la hét chửi mắng anh ta nữa, mọi việc sẽ chỉ tồi tệ thêm thôi.

Đúng là mọi việc xấu đi khi người đàn ông giạng chân đè lên cô ta tay túm tóc đập đầu cô ta xuống đất. Không biết Reece đã nhảy xuống đứng ở dưới đất từ lúc nào và nhìn chăm chăm vào ống kính trong khi người đàn ông dùng cả hai tay bóp cổ người phụ nữ.

Anh ta dùng chân đè liên tục lên người phụ nữ trong khi người cô ta oằn lên theo phản xạ tự nhiên.

Đến khi người phụ nữ nằm im bất động thì chỉ còn tiếng gầm rú của dòng sông và tiếng nấc nghẹn ngào phát ra từ lồng ngực Reece.

Cô quay lại lao đảo tron trượt và ngã khuyu xuống sông ngay lập tức đứng dậy và chạy.

Đôi giày của cô như muốn bung ra khi cô lao như bay xuống con dốc Cô ngã dúi dụi khi xuống đến chỗ gấp khúc. Khuôn mặt người phụ nữ mặc áo đỏ bây giờ đã trở thành khuôn mặt hoàn toàn khác, hai mắt mở to tròn trũng như mắt búp bê.

Ginny, không phải là Ginny. Đây không phải là Boston và cô không hề nằm mơ.

Nhưng những ý nghĩ đó cứ lẫn lộn rối tung trong đầu cô cho đến khi cô nghe thấy tiếng hét, tiếng cười, tiếng súng nổ. Cho đến khi ngực cô đau nhói và mọi thứ quay cuồng trước mắt cô.

Cô lao thẳng vào người Brody và cầu xé.

“Đừng làm thế đi nào, em bị điên à? Hay muốn tự tử?” Giọng anh có vẻ gấp gáp khi đỡ cô ngã người xuống tảng đá và giữ cô lại khi cô không còn đủ sức trên đôi chân của mình “Bình tĩnh nào, quá khích không giải quyết được việc gì đâu. Chuyện gì vậy? Em gặp gấu à?”

“Hắn giết cô ấy, giết cô ấy rồi. Em nhìn thấy, thấy rất rõ” Cô vùng lên ôm chặt anh và dụi đầu vào vai anh. “Em nhìn thấy, đó không phải là Ginny. Em không hề nằm mơ. Hắn giết cô ấy ở mé bên kia bờ sông”

“Bình tĩnh nào” Anh nắm hai vai và nhìn thẳng vào mắt cô cho đến khi cô ngước lên nhìn anh “Được rồi, bình tĩnh lại đi.. Nói lại anh nghe xem nào”

“Được, được, em không sao mà” Cô thở gấp “Xin anh giúp em, giúp em đi. Họ ở mé bên kia con sông. Em nhìn thấy họ bằng cái này” Cô nâng chiếc ống nhòm lên trong khi tay vẫn run lẩy bẩy “Hắn giết cô ấy và em nhìn thấy”

“Được rồi, bây giờ em chỉ cho anh chỗ đó” Cô nhắm chặt mắt trấn tĩnh. Lần này thì mình không cô đơn nữa rồi. Mình đã gặp được người và anh ấy có thể giúp đỡ “Ồ mé bên trên, em không biết bao xa nhưng đúng là ở phía trên con đường này.”

Cô không muốn quay lại không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó nữa nhưng anh nắm tay cô và lôi đi.

“Em dừng lại để ăn trưa” Giọng cô đã bình tĩnh hơn một chút. “Để uống nước và ngắm nhìn chỗ nước đổ dưới sông. Có một con điều hâu”

“Được rồi, anh cũng nhìn thấy rồi”

“Khung cảnh rất đẹp. Em có ống nhòm và em hy vọng sẽ nhìn thấy một con gấu hay con hươu nào đó. Sáng nay em đã nhìn thấy một con hươu ở chỗ hồ nước và em nghĩ...” Cô biết mình đã nói dông dài quá nhiều và không muốn nói tiếp “Em đang xem cây cối, và những tảng đá thì nhìn thấy hai người”

“Nhìn họ thế nào?”

“Em.. em nhìn không rõ lắm” Hai tay Reece ôm ngực. Cô đã cởi chiếc áo khoác và trải lên trên tảng đá cô vừa ngồi ăn trưa.

Bây giờ thì cô bắt đầu thấy lạnh, lạnh thấu xương

“Tóc cô ấy dài và đen, mặc áo len và đội mũ lưỡi trai đỏ, đeo kính râm. Người đàn ông thì quay lưng lại phía em

“Hắn mặc áo gì?”

“Ừm. Áo khoác đen và mũ lưỡi trai màu cam. Trông giống như người đi săn. Hắn... em nghĩ hắn cũng đeo kính râm nên em không nhìn rõ mặt. Còn chiếc ba lô của em đấy. Em bỏ lại khi chạy đi. Đằng kia, ở chỗ kia” Cô gơ tay chỉ khuôn mặt hơi đanh lại. “Bọn họ ở đằng kia, phía trước cái cây. Họ đi rồi, nhưng đúng là họ ở đấy. Em nhìn thấy họ. Em phải ngồi xuống đây.”

Cô ngồi xuống tảng đá và anh lấy ống nhòm của cô quan sát. Nhưng anh không hề thấy ai cả.

“Chính xác là em nhìn thấy cái gì?”

“Họ cãi nhau. Nhìn cách cô ấy đứng có vẻ giận dữ” Reece phải nuốt nước miếng liên tục để tập trung vì bụng cô đang nôn nao. Cô lấy áo khoác mặc lên người. “Cô ấy tát hắn, đẩy hắn ra sau và lại tát hắn. Hắn đánh lại cô ấy, đẩy cô ấy ngã nhưng cô ấy lại chồm dậy và đuổi theo hắn.

Hắn lại đánh, em nhìn thấy máu trên mặt cô

ấy. Ôi, lạy chúa”

Brody liếc mắt nhìn theo hướng tay Reece chỉ

“Em không nên xúc động quá mà phải bình tĩnh

nói cho anh biết em đã nhìn thấy nhìn thấy

những gì?”

“Hắn cúi xuống túm tóc cô ấy và đập đầu cô ấy

xuống đất. Em nghĩ. Hình như hắn ngồi đè lên

cô ấy.” Reece đưa tay lên ôm miệng và thảm

cầu Chúa để cô đừng bị ngất đi “Hắn đè lên cô

ấy và chân cô ấy gãy giữa trên mặt đất, rồi mọi

việc kết thúc. Em chạy và la hét, em nghĩ thế

nhưng tiếng nước chảy to quá”

“Khoảng cách rất xa ngay cả khi em nhìn bằng

ống nhòm. Em có chắc điều đó không?”

Cô ngẩng mặt lên, mắt cô đã sưng vù và môi

mặt “Anh đã bao giờ nhìn thấy ai bị giết chưa?”

“Chưa”

Cô đứng dậy và vói tay lấy chiếc ba lô “Em thì

đã nhìn thấy. Hắn đã mang xác cô ấy đi đâu đó

rồi. Em không biết, nhưng chắc chắn là hắn giết

cô ấy và bỏ trốn. Chúng ta cần có sự giúp đỡ.”

“Đưa ba lô của em cho anh”

“Em tự mang được”

Anh giằng chiếc ba lô và nhìn cô với ánh mắt

thông cảm “Mang ba lô của anh đi, nó nhẹ hơn

đấy” Anh bỏ ba lô xuống và đưa cho cô “Nếu

chúng ta cứ đứng đây mà cãi nhau thế này thì

sẽ chỉ mất thời gian thôi”

Cô khoác ba lô của anh lên vai, đúng là nó nhẹ

hơn rất nhiều. Cô đã mang quá nhiều đồ nhưng

dù sao cô cũng muốn cẩn thận.

“Điện thoại di động của em. Trời, ngớ ngẩn

quá!”

“Có thể đấy nhưng nó cũng chẳng giúp gì cho em được đâu. Ở đây không có chút sóng nào”
Cô bước đi trong khi tay vẫn bấm máy. “Biết đâu lại có một điểm nào đó có sóng. Đường về còn rất dài, có lẽ anh đi trước một mình đi cho nhanh hơn”

“Không”

“Nhưng...”

“Em đã nhìn thấy ai bị giết trước đây?”

“Em không thể nói ra chuyện đó. Đi về từ đây sẽ mất bao lâu?”

“Cho đến khi chúng ta về đến nơi. Và đừng có lái nhái chúng ta đi về đến nơi chưa?”

Cô suýt bật cười. Anh rất hài hước và thẳng thắn khiến cô cảm thấy bớt sợ hãi hơn. Anh nói đúng, họ sẽ về đến nơi khi thấy mình đã về đến nơi. Và họ sẽ làm những việc cần làm khi họ nghĩ phải làm”

Nhìn cách anh đi thì dễ về đến nơi chắc họ sẽ chỉ mất khoảng một nửa thời gian so với khoảng thời gian cô lên đến đây. Tất nhiên là cô phải theo kịp anh.

“Anh nói chuyện gì đi. Chuyện gì cũng được, về bản thân anh, về cuốn sách của anh”

“Không. Anh không nói về tác phẩm của mình khi nó chưa hoàn thành”

“Đúng khí chất của văn nghệ sỹ”

“Không, nó chẳng có gì thú vị cả”

“Nhưng em không cảm thấy chán”

Anh liếc sang nhìn cô “Với anh phải không?”

“Ồ” cô muốn nói chuyện, anh nói cũng được, cô nói cũng được, chuyện gì cũng được “Vậy tại sao anh lại đến Angel’s Fist?”

“Có lẽ lý do của anh cũng giống của em. Anh

muốn thay đổi không khí”

“Vì anh bị đuổi việc ở Chicago”

“Anh không bị đuổi việc”

“Không phải anh đã cự lại ông chủ và bị đuổi việc khỏi tờ Tribune hay sao? Em nghe nói thế mà”

“Anh cự lại cái mà người ta gọi là nhúng mũi vào công việc của người khác, và do chủ bút là người họ hàng của thằng thân lừa đó nên anh bỏ việc”

“Để viết sách. Anh thấy thích thú công việc đó đúng không?”

“Anh nghĩ thế”

“Em nghĩ trong tác phẩm của mình anh đã giết anh chàng tộc mạch kia”

Anh liếc nhìn cô với ánh mắt có vẻ thích thú

“Em nói đúng. Đập hấn chết bằng tác phẩm của mình. Anh rất hài lòng”

“Trước đây em cũng rất thích truyện giật gân và ly kỳ. Thậm chí có những lúc em không thể...”

Cô cố quên đi cảm giác đau đớn dưới chân khi họ đi xuống.

Cô bước xuống dưới với dáng vẻ khác hoàn toàn lúc lên. Trọng lượng cơ thể hầu như dồn hết về mũi bàn chân thay vì bàn chân khi cô bước đi bình thường. Và Brody cũng vậy.

“Giá mà em được làm nhân vật trong tác phẩm của anh”

Anh lại nhún vai có vẻ thờ ơ. “Em sẽ làm mọi việc tôi đi đây”

(1) Một loại cây có hương vị như cây xô thơm

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Họ im lặng bước đi, qua chỗ bãi cỏ, đầm lầy. Cô còn nhớ đã nhìn thấy những con vịt và con diệc ở đây và cả con cá tội nghiệp. Người cô như tê cứng, đầu óc mơ hồ.

‘ Anh Brody này.’

‘Mới chỉ đến đây thôi.’

‘Anh sẽ cùng em đến chỗ cảnh sát chứ?’

Anh dừng lại uống nước và đưa chiếc chai cho cô. Ánh mắt anh rất hòa nhã, điềm đạm, mắt màu xanh đậm như màu xanh của lá cây vào cuối mùa hè.

‘Chúng ta sẽ gọi điện cho họ. Chả tội gì mà phải đi một vòng hồ vào thị trấn.’

‘Cảm ơn anh.’

Trong đầu cảm thấy thoải mái và thậm chí cảm ơn Brody, Reece lại tiếp tục cất bước hướng về thị trấn Angle’s Fist.

Để khỏi phải suy nghĩ về những chuyện vừa xảy ra, cô cố nghĩ tới những công thức nấu ăn, những thứ đồ mà cô phải chuẩn bị cho mình.

‘Nghe có vẻ hay đấy.’ Brody lên tiếng và kéo tay cô.

‘Anh nói gì cơ?’

‘Bất cứ thứ gì em đang làm.’ Anh đưa một ngón tay lên xoa thái dương. ‘Món tôm nướng à?’

Không có gì, chả việc gì phải xấu hổ cả. Cô đã quen với những tình huống như thế này rồi.

‘Món tôm nước mặn nướng. Em không biết là mình đang nói chuyện một mình.’ Cô chăm chú nhìn con đường phía trước. ‘Em thường có tật như vậy.’

‘Anh không nghĩ đó là tật gì cả. Chỉ có điều bây

giờ anh đang đói còn cào mà món tôm nướng

thì có vẻ khó kiếm ở đây.’

‘Em muốn nghĩ đến chuyện khác, bất kỳ chuyện

gì. Em chỉ muốn...’ Ngực cô đau nhói và nghẹn

thở. Con xúc động như làm cổ họng cô tắc

nghẹn. Cô cúi gập người ôm bụng thở gấp. ‘Em

không thở được. Em không thể.’

‘Có đấy, em làm được. Nhưng nếu em cứ thờ

quá nhanh như thế em sẽ nôn đầy ra người anh

đấy. Anh không công em về được đâu’. Giọng

anh có vẻ rất thần nhiên khi anh dựng cô đứng

thẳng dậy và hai người nhìn vào mắt nhau. ‘Vì

vậy tốt nhất em nên bình tĩnh lại.’

‘Vâng.’ Con người và tròng mắt anh xuất hiện

những tia vàng nhìn rất căng thẳng.

‘Làm xong món tôm đi.’

‘Anh nói gì?’

‘À, ừm. Cho một nửa dầu tỏi và bát tôm nướng

trộn đều, đổ ra đĩa trang trí thêm vài lát chanh

và nguyệt quế ăn với bánh mì ciabatta nướng và

chỗ dầu tỏi còn lại.’

‘Nếu em cho món tôm nướng đó ra tay anh lúc

này thì em phải đền anh một đĩa đấy nhé.’

‘Chắc chán rồi.’

‘Bánh mì ciabatta là bánh mì gì vậy?’

Cô bật cười mà không hiểu lý do tại sao. Nhưng

đầu cô cảm thấy nhẹ nhàng hơn và họ lại tiếp

tục bước đi. ‘Còn gọi là bánh mì Ý. Rất ngon,

anh sẽ thích món đó.’

‘Có thể. Em định sẽ làm ở nhà Joanie mãi mãi

à?’

‘Không. Đó không phải là chỗ dành cho em.’

‘Em có chỗ chưa? Một nhà hàng của riêng mình?’

Nhìn cách em xoay xở trong bếp anh nghĩ chắc

em đã từng điều hành một nhà hàng rồi.’

‘Em từng làm ở một nhà hàng nhưng chưa bao giờ có nhà hàng của riêng mình cả. Em không nghĩ mình sẽ có nhà hàng riêng.’

‘Bởi vì? Đó có phải là cách nghĩ của người Mỹ không? Tại sao em lại không muốn có nhà hàng của riêng mình?’

‘Nấu ăn là một nghệ thuật. Sở hữu nhà hàng là công việc kinh doanh. Em chỉ muốn...’ Cô suyt buột miệng ra từ sáng tạo nhưng chợt nghĩ như vậy sẽ khiến anh phật lòng. ‘Được nấu ăn.’ Cô nhanh chóng chữa cháy.

‘Em nói là em đã từng muốn nấu ăn.’

‘Không, em muốn. Có thể như thế. Em cũng không biết rõ mình muốn thứ gì nữa.’ Nhưng thực ra cô biết mình muốn gì và khi hai người cùng đi vào khu rừng mát mẻ cô nói tiếp. ‘Em muốn trở lại trạng thái bình thường. Em không muốn phải chịu cảnh sợ hãi. Em muốn trở lại con người của em hai năm trước và không bao giờ thay đổi nữa. Bây giờ em đang cố tìm hiểu xem mình sẽ là con người như thế nào trong phần đời còn lại.’

‘Thế thì lâu quá. Có lẽ em nên tìm hiểu xem em sẽ là con người như thế nào trong vài tuần tới thì tốt hơn.’

Cô liếc nhanh sang phía anh và lại nhìn đi nơi khác. ‘Có lẽ trong vài giờ tới cũng được.’

Anh nhún vai trong khi thọc tay vào túi lấy điện thoại. Còn rất nhiều điều anh chưa biết về người phụ nữ này. Có lẽ sẽ rất hay nếu anh chọc thủng được chiếc vỏ bọc kia và tìm hiểu con người bên trong của cô. Anh không nghĩ cô lại quá mong manh yếu ớt như thế. Rất nhiều

người có thể trở lại trạng thái bình thường sau

khi đã chứng kiến những gì cô đã thấy.

‘Có tín hiệu đây rồi.’ Anh nói và bấm số. ‘Tôi

Brody đây. Tôi muốn gặp cảnh sát trưởng.

Không, ngay bây giờ.’

Lẽ ra cô không nên tranh cãi với anh. Giọng anh

rất điềm tĩnh có lẽ bởi anh không hề tỏ ra vội

vàng hay thất vọng. Cô thầm ước giá như mình

có được một phần sự điềm tĩnh tự tin đó.

‘Rick, tôi đang cùng đi với Reece Gilmore và chỉ

còn cách thị trấn một phần tư dặm nữa thôi. Tôi

muốn gặp anh ngay ở căn hộ của tôi. Ừ, có

chuyện rắc rối. Cô ấy nhìn thấy một vụ giết

người. Đó là tôi nói. Cô ấy sẽ kể chi tiết với anh.

Bọn tôi sắp về đến nơi rồi.’

Anh gấp điện thoại bỏ vào túi và nói. ‘Anh sẽ

phải khuyên em vài lời. Anh cực kỳ ghét lời

khuyên cho dù là cho hay nhận.’

‘Nhưng...’

‘Nhưng, em cần phải bình tĩnh. Em muốn thở

dốc, muốn khóc, kêu gào hay ngắt xiu thì hãy

đợi đến khi anh ấy ghi xong biên bản. Tốt nhất

là em đợi đến khi ra khỏi căn hộ của anh vì anh

không muốn phải lãnh hậu quả. Bình tĩnh, sáng

suốt và làm mọi việc.’

‘Nếu em không làm được thì anh có giúp em

không?’ Không cần nhìn lên cô cũng cảm nhận

được sự cau có của anh. ‘Ý em nói là anh sẽ

ngăn cản em hay đập vỡ chiếc đèn chẳng hạn.

Đừng lo, em sẽ đền tiền miễn là anh kéo em trở

lại trạng thái bình thường.’

‘Có thể.’

‘Em thấy có mùi của hồ nước rồi. Nhìn qua hàng

cây kia cũng thấy đấy. Em sẽ cảm thấy dễ chịu

hơn khi nhìn thấy nước. Có lẽ em nên sống ở

đảo, chỉ có điều ở đảo thì lại quá nhiều nước.

Em muốn nói chuyện đông dài một chút. Anh

không cần nghe cũng được.’

‘Nhưng anh đâu có điếc.’ Anh nhắc nhở cô và rẽ

vào con đường gần nhất về căn hộ của mình.

Anh vào nhà từ phía sau nơi có đầy cây và bụi

rậm. Cô nghĩ với căn nhà kiểu này chắc ngồi đâu

anh cũng có thể nhìn thấy cảnh núi non.

‘Nơi này đẹp quá.’ Nhưng miệng cô bỗng khô

rang khi thấy anh mở cửa. Anh không hề khóa

cửa và bất kỳ ai cũng có thể vào nhà nếu cửa

không khóa.

Cô không dám bước theo anh vào nhà, anh

quay lại nói. ‘Em không muốn đứng ngoài nói

chuyện với cảnh sát trưởng Rick hay sao’

‘Không.’ Cô gom nốt chút can đảm còn lại và

bước qua ngưỡng cửa vào nhà sau anh.

Cô đi vào gian bếp, rất nhỏ nhưng khá đủ đồ

đặc. Cách anh lau chùi cũng giống như hầu hết

những người đàn ông khác. Rất qua loa đại khái,

nhưng hầu như tất cả những người đàn ông mà

cô từng gặp cũng chỉ lau phần mặt bếp, rửa bát,

lau kệ bếp, thế là xong.

Có hai quả táo và một quả chuối đã quá chín để

trong bát, một chiếc máy pha cà phê và chiếc lò

nướng có lẽ còn nhiều tuổi hơn cả cô.

Brody đến thẳng chỗ chiếc máy pha cà phê đổ

nước vào và đo lường cà phê trước khi cời áo

khoác. Reec vẫn đứng giữa nhà trong khi anh cời

áo và với tay lấy mấy chiếc ly trên giá.

‘Ừm, anh có trà không?’

Anh ngoái lại nhìn cô có vẻ thích thú. ‘Ồ có, để

anh tìm chiếc ấm ủ trà’

‘Có nghĩa là anh không có. Em không uống cà phê, nó sẽ chỉ làm em nôn nao thêm. Em uống nước cũng được. Cửa trước anh cũng không khóa à?’

‘Chà cần gì phải khóa cả. Nếu ai đó muốn vào nhà họ chỉ cần đập cửa mà vào hoặc đập cửa sổ cũng được.’ Anh lắc đầu khi thấy cô tái xanh mặt mày. ‘Sao vậy? Em muốn anh đi kiểm tra nhà vệ sinh và gầm giường à?’

Cô quay ra đặt chiếc ba lô của anh xuống. ‘Em nghĩ là anh không sợ bất cứ điều gì trên đời này.’

Anh bỗng thấy thích khi nghe giọng nói sợ hãi run rẩy của cô. ‘Michael Myers.’

Cô quay lại có vẻ bối rối. ‘Ai? Cảnh sát trưởng phải không?’

‘Lạy Chúa, bình tĩnh nào. Đó là Mike Myers. Gã đàn ông tham lam đeo mặt nạ trong lễ

Halloween. Anh xem bộ phim này khi mới mười tuổi và sợ từ lúc đó. Rất nhiều năm sau Michael Myers sống trong gian buồng ngủ của anh.’

Cô có vẻ thoải mái hơn đôi chút khi cởi chiếc áo khoác ra. ‘Làm sao anh có thể tổng khứ được hần đi? Anh ta có còn xuất hiện trong các bộ phim không?’

‘Năm mười sáu tuổi anh dẫn một cô bé về phòng, cô ấy tên là Jenifer Ridway. Cô bé khá xinh xắn và cháy bỏng. Sau hai giờ ở trong bóng tối với nhau anh không còn nghĩ đến hần ta nữa.’

‘Anh dùng quan hệ tình dục để phù phép à?’

‘Nó có tác dụng đối với anh.’ Brody mở tủ lạnh lấy cho cô chai nước. ‘Nếu em muốn thử thì cứ bảo anh.’

‘Em sẽ thử.’ Anh đưa cho cô chai nước nhưng cô
suyt làm rơi và hai vai cô lại cứng đờ khi có
tiếng gõ cửa.

‘Đó là cảnh sát trưởng chứ không phải Michael
Myers đâu. Em có muốn ngồi xuống đây nói
chuyện không?’

Cô nhìn chiếc bàn nhỏ gập đầu. ‘Ồ đây cũng
được.’

‘Chờ một chút.’

Anh đi ra mở cửa và cô cầm chai nước lạnh
uống từng ngụm to. Có tiếng thì thầm, tiếng ủng
đàn ông.

Bình tĩnh, cô nhắc nhở mình, phải thật bình
tĩnh, nói ngắn gọn và rõ ràng.

Rick bước vào gập đầu chào cô với thái độ thờ ơ
khó hiểu.

‘Reece, cô gặp chuyện rắc rối. Tôi đã nghe nói
rồi.’

‘Vâng.’

‘Ngồi xuống đây và kể cho tôi nghe chuyện đó
đi.’

Cô ngồi xuống và bắt đầu kể. Phải khó khăn lắm
Reece mới có thể nhắc lại được các tình tiết mà
không bị sa đà, nhưng cũng không bỏ qua một
chi tiết liên quan nào. Brody yên lặng rót cà phê
và đặt một ly trước mặt Rick.

Trong khi kể Reece liên tục mân mê chai nước
cô cầm trong tay nhưng cô không hề biết chuyện
đó. Cảnh sát trưởng Rick lắng nghe và ghi chép,
còn Brody thì dựa vào bệ bếp im lặng uống cà
phê.

‘Được rồi, bây giờ hãy nói cho tôi biết cô có thể
nhận được ra ai trong số họ không’

‘Cô ấy thì tôi có thể nhận ra nhưng hẳn ta thì

không thể vì hắn đứng quay lưng về phía tôi.

Chỉ biết hắn đội mũ lưỡi trai. Tôi nghĩ cả hai đều đeo kính râm. Tóc cô ấy màu nâu hay đen gì đó nhưng tôi nghĩ màu nâu thì đúng hơn và rất dài. Cô ấy mặc chiếc áo khoác đỏ và đội mũ lưỡi chai đỏ.’

Rick quay lại nhìn Brody. ‘Thế còn cậu nhìn thấy gì?’

‘Reece.’ Brody quay ra rút nốt chỗ cà phê và nói tiếp. ‘Cô ấy leo lên trên cách tôi khoảng một phần tư dặm. Ở chỗ tôi không thể nhìn thấy những gì diễn ra bên đó.’

Cảnh sát trưởng Rick có vẻ thất vọng. ‘Có nghĩa là hai người không ở cùng nhau.’

‘Không. Đúng như Reece nói, cô ấy đi qua chỗ tôi đang làm việc, chúng tôi có nói chuyện với nhau vài câu và cô ấy đi tiếp. Khoảng gần một giờ sau tôi thấy cô ấy chạy xuống. Cô ấy kể cho tôi nghe chuyện xảy ra và cả hai chúng tôi cùng leo lên chỗ đó.’

‘Cậu có nhìn thấy gì không?’

‘Không. Nhưng nếu anh muốn biết chính xác địa điểm đó tôi sẽ lấy bản đồ và chỉ cho anh.’

‘Vậy thì tốt.’ Rick quay sang nói với Reece trong khi Brody quay ra. ‘Reece này, cô có nhìn thấy thuyền bè, xe hơi hay xe tải gì đó không? Hoặc là bất kỳ thứ gì khác?’

‘Không. Tôi có tìm kiếm xung quanh xem có thuyền bè gì hay không nhưng không có. Tôi nghĩ chắc họ đi cắm trại nhưng lại không thấy có dụng cụ gì cả. Tôi chỉ nhìn thấy duy nhất hai người bọn họ và hắn bóp cổ cô ấy.’

Rick nói rất nhanh. ‘Kể cho tôi nghe tất cả những gì về hắn khi cô nhớ ra. Chắc bây giờ thì

cô chưa thể biết mình sẽ nghĩ ra được những

gì.’

‘Thực sự tôi đã không chú ý. Hấn là người da trắng, tôi nghĩ như vậy. Tôi nhìn thấy hấn đeo găng tay màu nâu hay đen gì đó. Chắc chắn hấn là người da trắng, người Mỹ gốc Tây Ban Nha hoặc người Mỹ bản xứ. Khoảng cách rất xa ngay cả khi tôi nhìn bằng ống nhòm. Lúc đầu tôi không nghĩ là có chuyện đó nhưng rồi cô ấy tát hấn hai lần. Mọi thứ xảy ra rất nhanh. Hấn mặc áo khoác màu đen và đội mũ lưỡi trai màu cam hay đỏ cam gì đó.’

‘Được rồi, cô bắt đầu rất tốt đấy. Thế còn tóc hấn?’

‘Tôi không nghĩ là mình nhìn thấy’. Cô bắt đầu cảm thấy run, lúc trước cô cũng như vậy. Cô không thể trả lời được câu hỏi đó. ‘Chiếc mũ và chiếc áo che khuất. Nhưng tôi không nghĩ là tóc hấn dài. Tôi kêu to, hình như là hét lên nhưng họ không nghe thấy. Tôi có máy ảnh ở trong túi nhưng tôi không còn nhớ ra nó nữa. Tôi sợ hết hồn và chỉ biết chạy.’

‘Anh nghĩ em có thể nhảy xuống sông bơi sang tóm hấn mang nộp cho cơ quan pháp luật với sức mạnh ý chí của em’ Brody rất thân thiện nói khi anh quay ra với chiếc bản đồ trên tay.

‘Đây.’

‘Cậu có chắc chắn chỗ đó không?’

‘Chắc.’

‘Vậy thì được rồi.’ Rick nói và nhìn xuống chân. ‘

Tôi sẽ đến đó ngay xem có gì còn lại không.

Đừng lo Reece, chúng tôi sẽ quan tâm đến

chuyện này. Tôi sẽ còn gặp lại cô nhưng tôi

muốn cô nhớ lại những gì mình đã chứng kiến.

Bấy cứ lúc nào cô nhớ ra chuyện gì, ngay cả những chuyện tưởng chừng như không quan trọng tôi cũng muốn nghe. Như vậy được chứ.’

‘Vâng, vâng. Được ạ. Cảm ơn anh.’

Rick gật đầu chào Brody và cảm mũ đi ra.

Reece thờ dài và nói với Brody. ‘Anh có nghĩ là anh ấy có thể... có khả năng tìm ra không?’

‘Anh chưa từng chứng kiến những gì tương tự như thế này để có thể suy luận. Những vụ việc xảy ra ở đây chủ yếu liên quan đến bọn say rượu gây rối, cãi cọ trong gia đình, trẻ con ăn cắp vặt. Cậu ta đều giải quyết được. Còn có cả các vụ mất tích, khách bộ hành, khách đi bơi thuyền, đi leo núi bị thương, mà tủy khi khách du lịch đổ đến đây. Nói chung cậu ta làm tốt công việc của mình. Phải nói là cậu ta khá yêu nghề.’

‘Nhưng vụ giết người lại hoàn toàn khác.’

‘Có thể, nhưng cậu ta là người chịu trách nhiệm ở đây. Trong khi đó vụ án lại xảy ra ở ngoài phạm vi thị trấn nên có thể cậu ta sẽ phải gọi cho cảnh sát hạt hoặc cảnh sát bang. Em nhìn thấy những gì thì báo lại như thế. Ngoài ra em chả liên quan gì cả.’

‘Không, không có gì cả.’ Cô nghĩ, cũng như trước đây, chả còn gì cả. ‘Em nghĩ em phải về thôi. Cảm ơn... vì tất cả mọi chuyện.’ Cô vừa nói vừa đứng dậy.

‘Anh cũng chẳng còn gì để làm cả. Để anh đưa em về nhà.’

‘Không sao đâu. Em tự đi về được.’

‘Đừng ngó ngán như thế’. Anh cầm chiếc ba lô của cô và đi ra phía cửa.

Reece cảm thấy mình ngó ngán thật nên cô

không nói thêm gì mà lặng lẽ khoác áo theo anh. Brody bước nhanh ra khỏi nhà không để cho cô có thời gian quan sát bên trong. Cô chỉ có ấn tượng nó được bố trí đơn giản, cầu thả đúng như thói quen của những người đàn ông cô đơn. Không có hoa cũng chẳng có vật trang trí, gối chần vút lộn xộn. Trong phòng chỉ có một chiếc ghế dài, một ghế đơn, một chiếc bàn nhỏ cho hai người ngồi và chiếc lò sưởi ở phía tường đằng xa.

Có cảm giác chủ nhân của nó là người rất trần tục, thẳng thắn và không hề hoa mỹ chút nào.

‘Ngày hôm nay em đã làm phiền anh nhiều quá.’

‘Khi gió, chỉ tiếc là em nói đúng, lên xe đi.’

Cô dừng lại cảm thấy nóng bừng mặt lên vì bị sỉ nhục và coi thường. ‘Anh thật là con người thô lỗ, cộc cằn.’

Anh đứng dựa lưng vào xe cự lại. ‘Và bây giờ em muốn gì?’

‘Một người phụ nữ bị giết chết ngày hôm nay.’

Cô ấy bị bóp cổ đến chết. Anh có biết điều đó không? Cô ấy đã từng sống và bây giờ thì cô ấy chết rồi nhưng ai có thể giúp đỡ cô ấy. Tôi cũng không thể giúp gì cho cô ấy cả. Tôi chỉ biết đứng đó mà nhìn cũng như trước đây. Tôi nhìn thấy hấn giết cô ấy và anh là người duy nhất tôi có thể gặp. Nhưng thấy vì tỏ ra giận dữ, thất vọng, cảm thông với cô ấy thì anh lại tỏ thái độ cộc cằn, thô lỗ, lạnh nhạt. Anh đi đi. Tôi thà đi bộ sáu dặm lên đó còn hơn là ngồi cùng anh hai dặm trong chiếc SUV khi gió đó của anh. Đưa trả ba lô lại cho tôi.’

Anh vẫn đứng im nhưng thái độ có vẻ không còn

thờ ơ nữa. ‘Được rồi, anh chỉ phân vân không biết em có thể giận dữ như một con người bình thường hay không thôi. Bây giờ em đã cảm thấy tốt hơn chưa?’

Cô ghét những gì mình đã làm. Thái độ thờ ơ của anh làm cô tức điên lên và bây giờ thì cô lại lo lắng và sợ hãi. ‘Dù sao thì anh nên đi đi.’

‘Anh thì lại hy vọng điều ngược lại. Nhưng thôi, lên xe đi. Ngày hôm nay không phải là ngày tốt đối với em đâu.’ Brody mở cửa xe và nói tiếp.

‘Anh chỉ muốn thử thôi. Đàn ông không nên thô lỗ. Chúng ta không thể là những con người thô lỗ. Lần sau em nên dùng từ nhấn tâm thì đúng hơn.’

‘Anh là con người khó hiểu và đáng ghét.’ Nhưng cô vẫn ngồi vào xe.

‘Như vậy cũng được.’

Anh đóng cửa và đi sang bên lái. Sau khi quăng chiếc ba lô của cô ra ghế sau anh ngồi vào tay lái. ‘Anh có bạn bè gì ở Chicagô không? Hay chỉ toàn những người coi anh là con người đáng ghét, khó hiểu và nhấn tâm?’

‘Có cả hai loại.’

‘Lẽ ra phóng viên phải là những người dễ gần thì mọi người mới sẵn sàng cung cấp thông tin cho họ chứ.’

‘Không rõ lắm, nhưng dù sao anh cũng không phải là phóng viên nữa.’

‘Và nhà văn hư cấu thì có thể cấu kinh, cô độc và lập dị sao?’

‘Có thể. Dù sao thì như thế cũng có vẻ hợp với anh.’

‘Hoàn toàn đúng.’ Cô đáp lại khiến anh bật cười.

Âm thanh khiến cô ngạc nhiên để ý. Anh vẫn

cười nhả nhỏ khi họ rẽ đi theo con đường
quanh hồ. ‘Nhìn em kìa cô nàng mảnh mai, cột
sống của em vẫn còn đứng được và hàm răng
còn cứng đấy. Làm gì mà cứ lấy bấy thế.’

Nhưng khi anh dừng xe trước cửa nhà hàng
Angel Food, cô ngược mắt nhìn lên cửa sổ nhà
mình và vẫn cảm thấy người bủn rủn, hai hàm
răng chỉ chực va vào nhau. Cô ra khỏi xe và
đáng lẽ ngoài lại lấy chiếc ba lô của mình nếu
anh không nhanh tay xách nó trước.

Cô đứng trên vỉa hè vừa cảm thấy tự hào vừa
hoảng sợ.

‘Em có chuyện gì hay sao?’

‘Không, à mà có. Khi thật. Anh đã đi xa như thế
thì anh có thể đi cùng em lên phòng một lát
không?’

‘Để đảm bảo chắc chắn Michael Myers không có
ở đó đợi em đúng không?’

‘Gần như thế. Không dám nhận lời khen ngợi
của anh – nếu đúng đó là lời khen ngợi – cho
rằng em cột sống của em vẫn còn vững.’

Brody im lặng khoác chiếc ba lô lên vai đi vòng
ra phía sau lên cầu thang. Reece lấy chìa khóa
mở cửa và anh tự đẩy cánh cửa ra bước vào
phòng trước cả cô.

Cô lại cảm thấy bực mình trước sự đường đột
của anh. Không nói không rằng, cũng chẳng
thèm chào hỏi cô mà cứ thế bước vào nhà.

‘Em làm cái gì ở đây vậy?’

‘Cái gì? Anh vừa hỏi cái gì vậy?’

‘Không tivi cũng chẳng đài đón gì cả.’

‘Em mới chuyển đến, với lại em cũng không ở
đây nhiều.’

Anh đi lại xem xét nhưng cô cũng chẳng buồn

ngăn cản. Chẳng có gì nhiều mà xem cả.

Chỉ có một chiếc giường gọn gàng, một chiếc ghế dài và mấy chiếc ghế cao. Đúng là có mùi đặc trưng của phụ nữ. Nhưng anh không hề thấy có dấu hiệu gì của sự thu vén cho tổ ấm thường thấy. Không có đồ đạc linh tinh cũng không có vật kỉ niệm gì từ gia đình hay những chuyến du lịch của cô.

‘Máy tính đẹp quá.’ Anh nhận xét và đặt tay lên chiếc máy tính xách tay của cô.

‘Anh nói anh dối cơ mà.’

Anh nhìn quanh căn phòng và sự trống trải của nó khiến anh hiểu vì sao cô cảm thấy cô độc đến vậy. ‘Vậy sao?’ Anh hỏi lại.

‘Lúc trước anh nói thế nếu lời anh nói là đúng. Em sẽ nấu cơm mời anh ăn. Coi như là để trả công cho ngày hôm nay. Như vậy là công bằng với nhau.’

Cô nói rất nhẹ nhưng anh biết, anh biết cô sợ cảnh cô đơn. Hơn nữa, dù sao thì lúc này anh cũng đang đói và sẽ được tận mắt chứng kiến cô nấu ăn.

‘Em sẽ cho anh ăn gì?’

‘À.’ Cô đưa tay lên vuốt tóc và liếc nhìn về phía bếp. Anh hiểu cô đang nghĩ xem trong nhà còn những gì. ‘Em sẽ làm món gà và cơm. Rất nhanh thôi. Hai mươi phút được không?’

‘Rất tốt. Em có bia không?’

‘Xin lỗi, em không có nhưng em có rượu vang trắng rất ngon để lạnh.’

‘Cũng được. Em có lạnh không?’

‘Ý anh là gì?’

‘Nếu em không lạnh thì cởi áo khoác ra.’

Cô mở chiếc tủ lạnh nhỏ xíu lấy chai rượu và

chiếc vặn nút chai ra trước, sau đó là món thịt gà. Sẽ phải chờ cho tan giá một phần trước khi cô bỏ nó vào chiếc lò vi sóng cũng nhỏ nhắn không kém gì tủ lạnh.

Cô cởi áo khoác, mang cả chiếc áo anh quăng trên ghế ra để trên giường và Brody mở rượu. ‘Em chỉ có cốc vại thôi.’ Cô nói và đi về phía chạn bát. ‘Thực ra, em chủ yếu dùng rượu cho việc nấu nướng.’

‘Em cho anh uống rượu dùng để nấu ăn. Hào phóng quá nhỉ.’

‘Loại này là rượu ngon đấy.’ Cô lại bực mình với lời châm chọc của anh. ‘Em không dùng loại gì mà em không uống được để nấu. Đó là rượu vang Pinot Grigio của Ý đấy. Vì vậy anh nên dùng từ rất vui thì đúng hơn.’

Brody rót rượu vào chiếc cốc cô vừa mang ra và với tay lên chạn lấy một chiếc khác. Anh nhấp thử và gật đầu. ‘Được, anh sẽ bổ sung trình độ hiểu biết về rượu vào hồ sơ của em. Em học nấu ăn ở đâu?’

Cô quay ra làm thức ăn. ‘Một vài nơi.’

‘Và có một nơi là Pari.’

‘Anh còn hỏi làm gì khi chú Doc Wallace đã nói với anh rồi?’

‘Thực ra Mac mới là người được nghe chú Doc Wallace kể lại. Có vẻ em chưa quen với nhịp điệu cuộc sống ở thị trấn này.’

‘Có lẽ thế.’ Cô lấy ra chiếc xoong nhỏ đun nước nấu cơm.

Brody mang theo chai rượu ra ghế và ngồi nhìn cô.

Rất chuyên nghiệp và nhanh chóng. Sự căng thẳng trước kia bây giờ dường như đã không

còn nữa.

Thứ mà cô cần bây giờ là phải ăn thật nhiều những thứ cô nấu cho đến khi cô tăng ít nhất mười pound mà theo như anh suy đoán thì cô đã mất đi vì những gì xảy ra ở Boston.

Anh phân vân không biết cô đã nhìn thấy ai bị giết, lý do tại sao và người đó bị giết như thế nào.

Cô làm động tác gì đó rất nhanh chóng với chiếc bánh quy giòn, pho mát kem, dầu ô liu và rắc thêm chút ớt Hung (một loại tiêu ngọt). Sau đó cô cho ra chiếc đĩa nhỏ và đặt trước mặt anh. ‘Món ăn chính thứ nhất xong rồi.’ Cô mỉm cười vui vẻ với anh và tiếp tục thái thịt gà, nghiền tỏi.

Anh đã ăn hết nửa gói bánh quy giòn khi cô nấu xong cơm. Không khí trong phòng đầy mùi cay của tỏi.

Cô mang ra ba xoong nhỏ - món gà, cơm và một món xào ớt với bông cải xanh.

‘Làm thế nào mà em có thể nấu tất cả các món xong cùng một lúc.’

Cô liếc mắt nhìn chỗ gian bếp, khuôn mặt cô hồng lên đôi chút vì hơi nóng và thư giãn hơn.

‘Vậy làm thế nào anh biết khi nào thì kết thúc một chương và tiếp tục sang chương khác?’

‘Đổi đáp hay quá nhỉ. Nhìn em khỏe hơn khi nấu ăn đấy.’

‘Em còn nấu ngon hơn anh tưởng cơ.’ Cô cầm cả xoong lắc trên bếp để đảo món rau.

Và để chứng minh lời mình nói, Reece tắt bếp, bày thức ăn ra đĩa và đặt trước mặt anh. Brody rất ngạc nhiên. ‘Chỉ với hai mươi phút mà em làm ngon được như thế này sao?’

‘Anh ăn thử đi.’ Cô bỏ thức ăn cho cả hai người và đi vòng sang bên ngồi cạnh anh. Lần đầu tiên cô cầm ly rượu lên. ‘Anh thấy thế nào?’

Anh ngả người ra sau có vẻ trầm ngâm. ‘Nhìn khuôn mặt em có cái gì đó rất hay nhất là đôi mắt to đen có thể đánh gục bất kỳ gã đàn ông nào nếu anh ta không cẩn thận đề phòng. Nhưng đúng là món ăn em nấu còn hấp dẫn hơn cả ngoại hình của em.’

Reece cười và Brody nhận ra rằng cô không hoàn toàn đồng tình với những gì anh nhận xét, mặc dù vậy anh vẫn tiếp tục thưởng thức các món.

‘Em có biết người ta đang đồn đại gì ở dưới kia không?’

‘Ở nhà hàng Joanie phải không?’

‘Đúng thế, người ta nhìn thấy xe anh đậu bên ngoài nhưng lại không thấy anh trong đó. Có người nói điều này, nhưng lại có người nói rằng “Tôi nhìn thấy cậu lên trên đó cùng với Reece mà. Chắc bây giờ hai người đang ở trong nhà với nhau rồi.”’

‘Ôi.’ Cô thờ dài. ‘Chả sao cả. Họ đồn đại như vậy có ảnh hưởng gì đến anh không?’

‘Cũng cần phải quan tâm. Hình như em không để ý những gì họ bàn tán về em?’

‘Có lúc thì em rất quan tâm nhưng cũng có lúc em chả thèm để ý. Và em cũng chẳng thèm quan tâm việc anh đã thua cuộc với Mac Drubber khi cho rằng em đã ngủ cùng với Lo.’

Brody tỏ vẻ thích thú. ‘Anh chàng Lo huênh hoang đã đánh giá thấp em rồi.’

‘Đúng. Và nếu người ta cho rằng đang làm chuyện gì đó ở trên này thì có thể lo sẽ không

rủ rê em ra ngoài đi chơi với anh ra nữa.’

‘Cậu ta gây phiền phức cho em sao?’

‘Không, không hẳn như thế. Và bây giờ em nghĩ

mình đã đúng khi từ chối thẳng thừng. Hon

nữa, chúng ta ở đây thế này cũng chẳng ảnh

hưởng gì cả. Vì vậy, em còn nợ anh một việc

nữa.’

‘Anh cũng nghĩ thế. Anh sẽ còn được một bữa

tối trả ơn nữa chứ?’

‘Em... em nghĩ. Nếu anh còn muốn.’ Cô nhún

mày có vẻ hơi khó hiểu.

‘Khi nào thì em lại được nghỉ buổi tối?’

‘À...’ Trời đất, sao anh ta lại khoanh vùng mình

sớm thế nhỉ? ‘Thứ ba, em làm ca sáng và sẽ

nghỉ lúc ba giờ chiều.’

‘Tuyệt vời. Anh sẽ đến lúc bảy giờ tối. Em thấy

thế nào?’

‘Bây giờ, vâng, được ạ. Có món gì mà anh không

ăn, không thích hay bị dị ứng không?’

‘Đừng chế biến lục phủ ngũ tạng bất anh ăn là

được.’

‘Em hiểu rồi.’

Bây giờ thì sao nhỉ. Cô không biết nói chuyện gì

cả. Trước đây cô đâu có đến nỗi vụng về thế

này. Cô rất thích hẹn hò, ngồi ăn với bạn trai

cười đùa và nói đủ thứ chuyện. Bây giờ thì bộ

não của cô lại không biết tìm về với con đường

cũ của nó.

‘Hắn sẽ đến đây khi đến thị trấn này.’

Cô bắt gặp ánh mắt của Brody. ‘Nếu là em thì

em đã bỏ trốn rồi.’

‘Làm sao trốn mãi được rồi cũng có lúc hắn phải

xuất hiện.’

‘Chắc bây giờ hắn đã tìm thấy xác cô ấy rồi. Hắn

không thể mang xác cô ấy đi xa được. Và nếu

hắn chôn cô ấy rồi thì...’

‘Buộc đá xuống cô ấy xuống sông dễ dàng hơn nhiều.’

‘Ồi, lạy Chúa. Cảm ơn anh đã nghĩ đến điều đó.

Thế mà em không nghĩ ra.’

‘Tất nhiên, xác cô ấy sẽ không thể chìm mãi được. Sẽ đến lúc nó phải nổi lên ở chỗ nào đó cuối dòng sông. Có thể dân đi câu cá sẽ phát hiện thấy hoặc cũng có thể những người bộ hành, người bơi thuyền hay khách du lịch đến từ Omaha , bất cứ ai. Họ sẽ vô cùng bất ngờ khi thấy xác cô ấy.’

Cô trợn mắt kinh hãi. ‘Thôi đi anh, nghe sợ quá. Cho dù hắn có làm như vậy thì vẫn còn dấu hiệu nào đó cho thấy chuyện đã xảy ra. Máu chẳng hạn, hắn đã đập đầu cô ấy rất mạnh, hoặc có bụi cây nào đó bị giẫm lên, hoặc dấu chân còn đó. ’

‘Có thể. Hắn không biết là có người nhìn thấy hành động của mình. Vậy tại sao lại không còn dấu vết gì ở đó? Anh nghĩ hắn sẽ chỉ quan tâm đến việc mang xác cô ấy đi và tẩu thoát.’

‘Vâng, có thể cảnh sát trưởng sẽ phát hiện ra điều gì đó.’

Cô giật nảy mình khi nghe tiếng bước chân bên ngoài.

‘Có thể là hắn đấy.’ Brody nói rất thân nhiên và trượt xuống khỏi ghế đi ra mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

‘Chào Brody, chào Reece.’ Rick bỏ mũ ra và bước vào. Anh liếc nhìn bàn ăn và nói tiếp. ‘Xin lỗi vì đã làm gián đoạn bữa tối của hai người.’

‘Chúng tôi ăn xong rồi, không sao cả.’ Mặc dù đầu gối cô run cầm cập nhưng Reece vẫn trượt xuống khỏi ghế. ‘Anh có tìm thấy cô ấy không?’

‘Tôi ngồi được chứ?’

Tại sao cô có thể quên được nghi lễ tối thiểu đó khi cảnh sát vào nhà? Cô phải mời họ vào nhà, mời ngồi và dùng cà phê chứ. Cô đã mua cà phê để đón tiếp bạn bè và cả cảnh sát rồi mà.

‘Ồ, tôi xin lỗi.’ Reece chỉ chiếc ghế sofa mời.

‘Anh ngồi đi. Anh dùng gì?’

‘Không cần đâu, cảm ơn cô.’ Rick ngồi xuống ghế đặt chiếc mũ lên lòng và chờ Reece. Cũng như khi ở căn hộ của mình, Brody ngồi im lặng dựa người vào kệ bếp.

Nhìn nét mặt của anh ta cô biết câu trả lời sẽ như thế nào. Cô biết qua thái độ thân thiện của viên cảnh sát này.

‘Không tìm thấy gì cả.’

Cô lắc đầu. ‘Nhưng...’

Rick ngắt lời cô ngay. ‘Từ từ nào. Tại sao cô không đến đó xem lại một lần xem thế nào?’

‘Ôi, lạy Chúa!’ Reece đưa tay lên ôm mặt, dụi mạnh vào mắt và lại đặt lên lòng. Tất nhiên, cô sẽ lại đến đó. ‘Được thôi.’

Cô nhắc lại vụ việc, tất cả những gì mà cô có thể nhớ. ‘Chắc chắn hẳn đã ném xác cô ấy xuống sông hoặc chôn ở đâu đó rồi, hoặc...’

‘Chúng tôi sẽ xem xét khả năng đó. Cậu có nhớ chính xác vị trí đó không, Brody?’ Rick quay sang chỗ Brody hỏi.

‘Tôi đã chỉ cho anh chỗ trên bản đồ mà Reece

nói cô ấy đã nhìn thấy vụ việc xảy ra. Điểm
chấm nhỏ này đây.’

‘Mé bên kia con sông.’ Rick nói với Reece giọng
thản nhiên như nét mặt anh ta. ‘Với khoảng
cách xa như thế chắc cô ấy đã chỉ nhầm vị trí,
nhầm khá xa là đằng khác đấy.’

‘Không thể như thế được. Còn có bụi cây, tảng
đá và vũng nước cơ mà. Tôi không thể nhầm
được.’

‘Không hề có dấu hiệu nào của sự vật lộn. Tôi
không tìm thấy bất cứ dấu hiệu nào khi đến đó.’

‘Có thể hấn đã xóa đi.’

‘Có thể.’ Cô nhận thấy ngay sự nghi ngờ trong
giọng nói của Rick. ‘Tôi sẽ quay lại đó sáng mai.
Brody, cậu nên đi cùng tôi đến đó để chắc chắn
chúng ta đến đúng chỗ. Tôi cũng sẽ gọi điện
kiểm tra xem có khách du lịch nữ hay người dân
địa phương nào mất tích không.’

‘Có cả vài ngôi nhà rải rác trong khu vực ấy.’

Brody lên tiếng và cầm ly rượu của anh lên.

‘Tôi đã rẽ vào mấy nhà gần nhất. Ở đó có cả
nhà của tôi, Joanie cũng có hai căn. Có cả những
nhà cho thuê nhưng vào thời gian này chưa có
nhiều người đến ở. Không thấy nhà nào có
người cả cũng chẳng có dấu hiệu là đang có
người sử dụng những căn nhà đó. Chúng tôi sẽ
làm rõ mọi chuyện. Cô không nên lo lắng quá.
Brody này, cậu có thể đi cùng tôi đến đó vào
sáng mai không?’

‘Được, tôi sẽ đi.’

Reece lên tiếng. ‘Tôi có thể xuống nhà ngay bây
giờ xin phép Joanie nghỉ sáng mai và đi cùng các
anh.’

‘Brody cũng ở đó. Tôi nghĩ chỉ cần một trong hai

người là đủ. Cô cũng không nên nói vội chuyện này với ai. Ở thời điểm hiện tại thì chúng ta nên kiểm tra chắc chắn lại tất cả mọi chuyện trước khi để tin đồn lan ra.’ Rick đứng dậy và gật đầu với Brody. ‘Tôi sẽ đến đón cậu lúc bảy giờ ba mươi nhé.’

‘Vâng, tôi sẽ đợi anh.’

‘Chúc hai người có một buổi tối vui vẻ. Reece, cô không nên lo lắng quá. Cô cũng chỉ làm được đến như vậy thôi.’

‘Không, không, tôi không làm được gì cả.’ Reece vẫn ngồi im trong khi Rick đội mũ lên và đi ra cửa.

‘Anh ta không tin em.’

‘Anh không nghe thấy anh ấy nói điều đó.’

‘Có, có đấy.’ Cô giận dữ cãi lại. ‘Cả hai chúng ta đều nghe và hiểu như vậy.’

Brody đặt ly rượu xuống và nhào người sang phía cô. ‘Tại sao em lại cho rằng anh ấy không tin em?’

‘Bởi vì anh ấy không tìm thấy gì cả. Cũng không có ai khác nhìn thấy chuyện đó. Bởi vì em mới chỉ đến thị trấn này được vài tuần, bởi vì...’

‘Anh cũng mới chỉ nghe có vậy nhưng anh vẫn tin em.’

Ánh mắt cô hiện rõ vẻ đau đớn. Cô gục đầu vào ngực anh, nước mắt tuôn rơi, hai tay cô nắm chặt để trên lòng. ‘Cảm ơn anh.’

‘Bây giờ anh phải về nhà. Em hãy nghe theo lời khuyên của cảnh sát trưởng, tạm quên nó đi, uống thuốc và ngủ một lát.’

‘Làm sao anh biết là em có thuốc ngủ để uống?’

Brody cười nhẹ. ‘Uống Ambien và ngủ đi. Ngày mai anh sẽ nói cho em biết.’

‘Vâng, cảm ơn anh.’ Cô đứng dậy đi ra mở cửa.

‘Chúc ngủ ngon.’

Cảm thấy hài lòng vì cô đã giận dữ thay vì thất vọng, anh bước ra ngoài mà không nói gì thêm. Cô khóa cửa, kiểm tra lại tất cả các cửa sổ. Vẫn như mọi khi cô đi vào bếp rửa chén bát và thay vì đi ngủ, cô mở máy tính.

Cô sẽ viết, viết tất cả mọi thứ vào nhật ký của mình.

Trong khi Reece ngồi viết nhật ký Rick rẽ qua văn phòng cảnh sát trưởng. Anh treo mũ, áo và đi vào gian phòng phía sau đun nước pha cà phê.

Trong khi chờ nước sôi, Rick gọi điện về nhà.

Đúng như anh nghĩ, cô con gái lớn của anh trả lời khi mới hết hồi chuông đầu tiên. ‘Chào ba.

Con có thể trang điểm mi để đi dự hội xuân ở trường không? Chỉ một chút thôi mà, bạn con đứa nào cũng trang điểm. Ba đồng ý nhé?’

Anh đưa tay dụi mắt. Con bé chưa đầy mười ba tuổi mà đã đòi trang điểm mi, rồi cả đi dự hội trường nữa. ‘Ý kiến của mẹ con thế nào?’

‘Mẹ bảo sẽ suy nghĩ về chuyện đó. Ba, ba đồng ý nhé.’ Cô bé nài nỉ.

‘Vậy thì ba cũng sẽ suy nghĩ. Đưa máy cho mẹ con đi.’

‘Ba không về nhà được à? Chúng ta sẽ bàn tiếp?’

Ồn Chúa. ‘Hôm nay ba phải làm việc muộn.

Nhưng ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện đó. Mẹ con đâu.’

‘Mẹ...! Ba gọi điện về. Ba nói phải làm việc và ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện con trang điểm mi như một cô gái bình thường.’

Giọng cô bé có vẻ rất phấn kích chứ không hề bối rối. Tại sao chúng nó có thể nghĩ đến những chuyện đó sớm như vậy nhỉ? Rick đang phân vân thì Debbie Mardson, vợ anh cầm máy. ‘Em tưởng anh đang trên đường về.’

‘Anh phải rẽ vào văn phòng một lát. Cũng chưa biết sẽ mất bao lâu? Tại sao con bé lại đòi trang điểm mi? Mắt nó giống mắt em với bộ lông mi dài nhất bang Wyoming này mà.’ Anh rất yêu cặp lông mi dài và đôi mắt xanh của cô.

‘Cũng như em thôi – lông mi thưa. Chỉ là kiểu trang điểm đơn giản của phụ nữ thôi mà.’

‘Có nghĩa là em sẽ cho phép nó?’

‘Em đang phân vân.’

Anh đưa tay xoa cổ cô có vẻ bối rối. Anh là người luôn bị phụ nữ lấn át. ‘Đầu tiên thì là son môi.’

‘Bóng môi.’ Debbie đính chính lại. ‘Nước làm bóng môi.’

‘Cái gì cũng vậy thôi. Bây giờ thì là trang điểm mi. Chắc tiếp theo nó sẽ đòi xăm mình. Và như vậy là kết thúc mọi chuyện.’

‘Em nghĩ cũng chưa đến mức ấy. Anh có thể gọi điện trước khi về không? Em sẽ hâm lại bữa tối.’

‘Có thể anh sẽ về muộn. Anh đã mua một ổ bánh mỳ ở nhà hàng Joanie rồi. Đừng lo cho anh. Em hôn con giúp anh nhé.’

‘Vâng. Đừng làm việc quá sức để anh còn về hôn em chứ.’

‘Làm sao anh quên được. Chào em yêu.’

‘Chào anh. Em đợi anh về.’

Anh ngồi im lặng một lát uống cà phê, suy nghĩ về người vợ thân yêu và ba đứa con gái. Anh không muốn con mình sử dụng đồ trang điểm. Nhưng chúng nó phản đối, anh biết như vậy.

Đưa con gái lớn bây giờ đã có xu hướng giống mẹ nó rồi.

Anh thờ dãi rút giấy ăn lau tay và ném vào sọt rác. Rót thêm một ly cà phê anh ngồi suy nghĩ bản báo cáo của Reece. Anh lọc lại từng chi tiết và khoảng thời gian. Rick lắc đầu đứng dậy cho thêm chút kem vào ly cà phê và mang ra phòng ngoài.

Anh bật máy tính, cũng cần tìm hiểu thêm về cô nàng Reece Gilmore này chứ không thể thỏa mãn với thông tin là cô ấy đến từ Boston và không hề phạm tội gì.

Anh phải mất vài giờ tìm kiếm, đọc và gọi điện. Anh đã có được hồ sơ riêng và sau một thoáng phân vân anh bỏ vào ngăn kéo.

Khi rời văn phòng thì đã rất muộn. Không biết giờ này Debbie có còn thức đợi anh không.

Đi qua nhà hàng Angel Food của Joanie anh thấy căn phòng tầng trên vẫn sáng đèn.

Bây giờ ba mươi sáng, khi Reece đang cố tập trung với món bánh sữa và trứng rán thì Brody cũng mang theo lọ cà phê nóng và ngồi vào xe của Rick.

‘Xin chào, rất cảm ơn cậu đã đi cùng tôi.’

‘Không có gì. Coi như cũng là một lần đi tìm hiểu.’

Rick mỉm cười. ‘Còn cả một bức màn bí mật trước mắt chúng ta. Theo cậu khoảng bao lâu kể từ lúc Reece nhìn thấy vụ việc đến khi cô ấy chạy đến chỗ cậu.’

‘Tôi không biết mất bao lâu cô ấy mới chạy xuống đến chỗ tôi. Cô ấy xuống đến nơi và chúng tôi cùng đi lên luôn. Không quá mười phút, có thể chỉ là năm phút. Và mất khoảng

mười đến mười lăm phút nữa thì chúng tôi lên đến chỗ đó.’

‘Tình trạng tinh thần của cô ấy thế nào khi cậu nhìn thấy cô ấy?’

‘Cũng như bất kỳ người phụ nữ nào khi nhìn thấy một người phụ nữ khác bị giết thôi.’

‘Được rồi, Brody, tôi thực sự chưa hiểu hoàn cảnh lúc đó. Vấn đề là chúng ta phải nhìn vụ việc này một cách hoàn toàn khác. Tôi muốn biết cô ấy có hoàn toàn tỉnh táo, minh mẫn hay không.’

‘Phải sau một vài phút. Nhưng anh cũng cần chú ý rằng cô ấy từ xa đến và đó là lần đầu tiên cô ấy khám phá con đường đó. Cô ấy chỉ có một mình, bị sốc, hoảng sợ và không thể làm gì khi chứng kiến vụ việc xảy ra.’

Rick giơ tay lên và nói. ‘Nhìn bằng ống nhòm qua phía bên kia bờ sông. Có thể vụ việc xảy ra đúng như lời cô ấy nói nhưng tôi cần biết hoàn cảnh xảy ra vụ đó vì cô ấy chẳng có chứng cứ gì cả. Cậu có chắc chắn là cô ấy không nhầm lẫn không? Có thể cô ấy chỉ nhìn thấy hai người cãi nhau, thậm chí là người đàn ông đánh đập cô gái.’

Anh cũng đã suy nghĩ về chuyện này rất nhiều đêm hôm qua, từng chi tiết nhỏ nhặt. Anh còn nhớ như in về mặt cô – về mặt xanh xám, mắt mờ to ánh mắt sâu và đờ đẫn.

Một người phụ nữ không thể hoảng sợ đến mức tội nghiệp như thế nếu chỉ chứng kiến hai người lạ cãi nhau. ‘Tôi nghĩ cô ấy đã nhìn thấy những gì đúng như lời cô ấy nói với tôi lúc ở trên con đường đó, và nói với anh ba lần như trong bản báo cáo của cô ấy. Cô ấy không hề bịa ra chi

tiết nào dù nhỏ nhất.’

Rick tỏ ra hơi xấu. ‘Cậu đã nói đúng về chuyện đó. Liệu cậu có liên quan quá sâu vào chuyện đó không?’

‘Chuyện gì?’

Rick xỏ ra nụ cười. ‘Tôi thích cậu rồi đấy Brody, cậu đúng là kẻ khôn ngoan chết tiệt. Hai người có quá thân mật cá nhân với nhau không?’

‘Chuyện đó đâu có gây ra sự khác biệt gì?’

‘Thông tin luôn tạo ra sự khác biệt trong bất kỳ cuộc điều tra nào.’

‘Vậy tại sao anh không hỏi luôn xem tôi đã ngủ với cô ấy chưa?’

Rick tỏ ra vô cùng tự mãn. ‘Ừm, dù sao thì tôi cũng chưa muốn đụng đến chuyện tế nhị nhạy cảm đó vội. Thế cậu sẽ ngủ với cô ấy chứ?’

‘Không.’

‘Vậy thì được.’ Rick nhắc lại.

‘Nếu tôi nói có thì sao?’

‘Thì tôi sẽ cân nhắc thông tin đó với tư cách là nhân viên thực thi pháp luật có năng lực.’

Chuyện của cậu là của cậu Brody ạ, tất nhiên là ngoại trừ trường hợp nó lan truyền ra thị trấn nhanh như mèo vồ chuột. Không có gì thú vị bằng chuyện tình dục cho dù chính cậu làm việc đó hay đang nói chuyện về người nào khác.’

‘Tôi thà quan hệ còn hơn là mất thời gian nói chuyện người ta.’

Nụ cười lại thoáng hiện ra trên môi Rick và biến mất rất nhanh chóng. ‘Đó là cậu, còn tôi thì lại thích nói chuyện hơn.’

Họ im lặng một lúc cho đến khi Rick rẽ ra khỏi con đường.

‘Đây là cách dễ nhất để đến được vị trí bên

cạnh con sông mà cậu đã chỉ cho tôi trên bản đồ.’

Brody đeo một chiếc túi nhỏ trên vai. Mặc dù là đi ngắn nhưng tốt nhất là vẫn nên cẩn thận. Họ đi xuyên qua rừng và Brody vẫn còn nhìn thấy vết chân thú rừng in lại và hình như có cả vết ủng của Rick ngày hôm trước.

‘Không có vết chân ai đi qua con sông đó cả, chỉ có dấu chân của tôi ngày hôm qua thôi. Tất nhiên người ta có thể đến bằng đường khác nhưng tôi đã xem cẩn thận rồi. Nếu đúng là phải giải quyết một cái xác thì tốt nhất là quăng xuống sông. Đó thường là phản xạ đầu tiên.’

Rick đi thật chậm vừa đi vừa nhìn chăm chăm xuống mặt đất như muốn tìm kiếm cái gì đó.

‘Hoặc cũng có thể hắn đã chôn nó rồi. Không hề có dấu vết nào cả. Chả đứa nào ngu mà lại kéo xác chết đi quá xa và nếu đào lỗ mà chôn thì còn khổ hơn nhiều.’

Hai tay anh ta tỳ trên hông, một tay đặt vào báng súng. ‘Rồi nó sẽ tự hiện ra hoặc bọn thú hoang sẽ phát hiện rất nhanh thôi. Cậu có thể tự mình xem đi, không hề có dấu hiệu có ai đến đây ngày hôm qua. Tôi lại phải hỏi cậu thôi, liệu cậu có chỉ nhầm chỗ cho tôi không?’

‘Không.’

Họ đi xuyên qua những cây thông, những bụi việt quất và com cháy theo hướng tây bắc đến chỗ con sông. Brody nhận thấy mặt đất vẫn còn ẩm ướt vì tuyết tan. Và nếu có người đi qua đây thì chắc chắn phải có vết chân in lại vì anh còn nhìn thấy vết chân thú rừng đi qua. Họ đi vòng qua một bụi cây và trong khi Brody dừng lại cúi xuống nhìn cho thật kỹ xem có dấu vết nào bị

xóa không thì Rick phải đứng chờ.

‘Tôi nghĩ đây là vết chân của anh ngày hôm qua.’

‘Đúng thế.’ Rick đồng ý. ‘Tôi hái vài quả dâu chín quanh đây.’ Anh ta thêm thắt câu chuyện. ‘Cậu có thể hái vài quả việt quất hay thường xanh đi.’ Rick ngừng một lát và nhìn theo hướng ra chỗ con sông nói tiếp. ‘Brody này, nếu đúng hắc gấu xác ở đó thì phải có dấu vết gì chứ. Và đến bây giờ thì tôi nghĩ chắc thú rừng cũng đã ngửi thấy mùi và tìm đến rồi.’

‘Đúng.’ Brody bước tiếp và nói. ‘Anh nói đúng. Ngay cả một người suốt ngày quanh quẩn trong thành phố như tôi cũng biết điều đó.’

Rick lại cười nhăn nhở. ‘Cậu vốn được mệnh danh là người nhiều mảnh khỏe mà.’

‘Tôi sẽ phải sống ở đây bao nhiêu năm mới có thể xóa đi được điều tiếng đó?’

‘Có thể phải sau khi cậu qua đời mười đến mười lăm năm.’

Brody nói khi họ tiếp tục bước đi. ‘Tôi nghĩ như vậy. Nhưng anh cũng đâu phải là người gốc gác ở đây. Anh là con của một sỹ quan quân đội mà.’

‘Có đấy, mẹ tôi đã ở Cheyenne từ khi tôi mới mười hai tuổi, lâu hơn cậu nhiều. Tôi đã nghe thấy tiếng của con sông rồi đấy.’

Tiếng ồn ào của con sông xuyên qua những hàng dương, hàng thông và những rừng liễu đỏ. Ánh sáng mặt trời bây giờ cũng đã mạnh hơn. Bên cạnh con sông là một khe núi và trên cao mé bên kia con sông là chỗ anh cùng Reece đã đứng.

‘Đó là chỗ cô ấy ngồi khi nhìn thấy vụ giết

người.’ Brody đưa một tay lên che ánh nắng mặt trời và chỉ cho Rick.

Ở đây mát mẻ hơn, Brody nghĩ. Bên cạnh dòng nước sẽ mát mẻ hơn và có cả gió thổi nhẹ.

Nhưng trời thì lại nắng khá gắt nên anh phải lấy kính râm ra đeo.

‘Tôi buộc phải nói rằng, khoảng cách quá xa đây Brody ạ.’ Rick lấy kính ra đeo và nhìn theo hướng tay Brody chỉ. ‘Khi gió, rất xa đấy.’ Rick nhắc lại. ‘Có thể cô ta lóa mắt nhìn lắm.’

‘Rick, quan hệ bạn bè của chúng ta rất tốt trong những năm qua đấy.’

‘Đúng vậy.’

‘Vì vậy, tôi sẽ hỏi rất thẳng thắn. Vì sao anh lại không tin cô ấy?’

‘Chúng ta hãy cứ xem thử từng chi tiết một nhé.

Cô ấy ở trên đó, nhìn thấy những gì xảy ra dưới này, chạy xuống theo con đường và gặp cậu.

Trong thời gian đó thì gã đàn ông kia làm gì với người phụ nữ đã chết? Nếu hắn ném xác cô ta xuống sông thì chẳng bao lâu nữa nó sẽ trôi vào bờ. Không biết chừng bây giờ người ta đã phát hiện ra rồi cũng nên. Quanh đây không có biểu hiện gì là hắn đã chôn xác cô ấy và theo như cách tính thời gian thì hắn chỉ có chưa đầy nửa tiếng để làm việc đó. Công việc đó không hề đơn giản và hai người bạn cậu chắc chắn đã quay lại đây trước khi hắn làm xong công việc của mình.’

‘Có thể hắn kéo xác cô ấy giấu sau những tảng đá hay những bụi cây kia. Như thế làm sao chúng tôi có thể nhìn thấy cô ấy từ phía bên kia con sông được. Biết đâu hắn đi lấy xẻng hay dây thừng gì đó, ai mà biết được.’

Rick thở dài. ‘Cậu có nhìn thấy dấu vết ai đó đến khu vực này chưa? Dấu vết xác ai đó bị kéo đi hoặc dấu chôn cất?’

‘Chưa, tôi chưa thấy gì cả.’

‘Bây giờ cậu cùng tôi chúng ta sẽ đi một vòng quanh đây xem thế nào nhé. Không hề có cho dù một dấu hiệu có vết đất mới bị đào. Vậy thì chỉ còn khả năng hấn kéo xác cô ấy ra khỏi đây đưa lên xe hoặc vào nhà nào đó. Nhưng cả một quãng đường dài kéo xác chết đi như thế mà lại không hề để lại dấu hiệu gì cho hai chúng ta nhìn thấy hay sao?’

Anh ta quay lại chỗ Brody và nói tiếp. ‘Cậu nhắc đi nhắc lại với tôi rằng đây chính là chỗ mà cô ấy đã nhìn thấy vụ việc xảy ra, và tôi thì tôi lại nói với cậu rằng tôi không hề thấy bất cứ dấu hiệu nào cho thấy có ai đó đã qua đây chứ đừng chuyện đâm đá và bóp cổ cô ta.’

Logic của vấn đề là rất thuyết phục nhưng anh vẫn cảm giác có gì đó nghi vấn trong chuyện này. ‘Hấn đã xóa dấu vết.’

‘Có thể, có thể. Nhưng hấn làm chuyện đó vào thời gian chết tiết nào? Hấn giết chết cô ấy, kéo xác cô ấy khỏi khu vực này và quay lại xóa dấu vết trong khi đó hấn lại không biết có người nhìn thấy hấn giết người. Hoặc có thể cứ cho là hấn không nhìn thấy Reece ở trên đó đi.’

Rick bỏ kính râm và nhìn ngược lên vị trí bên kia bờ sông. ‘Cứ cho là hấn làm như vậy thì chắc chắn phải xong trước ba mươi phút như cậu nói. Cứ cho hấn hấn bốn mươi phút tôi cũng không nghĩ hấn có thể làm xong được việc đó.’

‘Anh cho rằng cô ấy nói dối? Bịa đặt ra chuyện đó? Căn cứ vào đâu?’

‘Tôi không nghĩ cô ấy nói dối.’ Rick gạt mũ ra sau đưa tay lên lau mặt. ‘Còn nhiều vấn đề trong chuyện này Brody ạ. Hôm qua tôi nhìn thấy hai người hai lần, lần đầu tiên trong căn hộ của cậu và lần thứ hai ở nhà cô ấy. Tôi nghĩ chắc hai người phải đang có chuyện gì đó. Có thể cậu biết nhiều về cô ấy hơn tôi.’

‘Nhiều về cái gì?’

‘Cứ tiếp tục tìm đi và tôi sẽ nói cho cậu nghe. Hy vọng cậu giữ kín chuyện này. Tôi nghĩ cậu là một trong số ít người ở thị trấn Angle’s Fist này có thể làm chuyện đó.’

Trong khi bước đi Brody vẫn để mắt chú ý trên mặt đất hoặc lưng sục những bụi cây. Anh muốn tìm ra điều gì đó để chứng minh là Rick nói sai. Anh đang cố chứng minh có một người phụ nữ bị giết chứ không phải có một người phụ nữ bị nhầm lẫn.

Anh còn nhớ rõ về mặt cô, sự xúc động của cô khi hai người trên đường quay trở lại chỗ cô ngồi và cả nét mặt của cô khi cô đứng một mình trong căn hộ gần như trống không của mình.

‘Tôi đã kiểm tra cô ấy.’ Rick lên tiếng khi Brody dừng lại nheo mắt nhìn. ‘Tôi nghĩ đó là một phần trách nhiệm trong công việc của tôi. Nếu ai đó đến đây thì tôi buộc phải kiểm tra xem họ có phải là người tốt không. Với cậu cũng vậy.’

‘Và tôi đã thoát khỏi sự giám sát của anh chưa?’

‘Chúng ta chưa từng có lời qua tiếng lại nào với nhau đúng không?’ Rick ngừng lại lắc đầu chỉ về bên trái và nói tiếp. ‘Đó là khu phía sau căn nhà tạm của Joanie. Căn nhà đó là gần nhất và chúng ta sẽ mất khoảng mười phút để đi đến đó. Đó là chúng ta đi nhanh và không phải mang

theo xác chết. Liệu hẳn có thể có loại phương tiện nào đậu gần hơn khoảng cách đó không? Và nếu có thì phải có vết bánh xe chứ.’

‘Anh đã vào bên trong căn nhà tạm đó chưa?’

‘Đeo băng cảnh sát không có nghĩa là tôi có thể xâm phạm tài sản của người khác. Nhưng tôi đã xem xung quanh, nhìn qua cửa sổ và thấy cửa chính vẫn khóa. Tôi còn đi đến hai căn gần nhất nữa trong đó có cả căn của tôi. Và ở đó thì tôi có thể đi vào nhưng cũng không có gì cả.’

Họ tiếp tục đi đến chỗ căn nhà tạm và đi vòng xung quanh.

‘Reece là người tốt.’ Rick tiếp tục khi Brody đang nhòm qua cửa sổ nhìn vào trong. ‘Nhưng mấy năm trước cô ấy có gặp chuyện rắc rối.’

Brody quay lại hỏi có vẻ thận trọng. ‘Chuyện gì?’

‘Một vụ giết người ở nhà hàng chỗ cô ấy làm việc ở thành phố Boston. Cô ấy là người duy nhất còn sống sót mặc dù bị bắn hai phát.’

‘Ôn Chúa!’

‘Đúng thế. Người ta tìm thấy cô ấy trong một chiếc thùng, một loại thùng chứa. Tôi lấy thông tin từ một nhân viên cảnh sát của Boston. Cô ấy ở trong bếp trong khi tất cả mọi người ở ngoài phòng ăn. Cô ấy nghe tiếng la hét, tiếng súng nổ và còn nhớ - hoặc cũng có thể cô ấy chỉ nghĩ mình còn nhớ - là có thò tay vào túi lấy điện thoại di động. Một gã đàn ông bước vào và bắn cô ấy. Cô ấy không còn nhớ được gì hơn. Cũng không nhìn rõ người kia. Cô ấy bị bắn rơi vào chiếc thùng và phải hai giờ sau cảnh sát mới phát hiện ra. Viên cảnh sát kia nói cô ấy không gây ra gì cả. Sau cuộc phẫu thuật trí nhớ của Reece không hồi phục hoàn toàn và trạng thái

tinh thần thì cũng không tốt gì hơn thể trạng của cô ấy.’

Chả có gì mới mẻ so với anh tưởng cả. ‘Vậy thì có liên quan gì?’

‘Ý tôi muốn nói là cô ấy đang bị suy sụp về tinh thần và đã từng phải điều trị vài tháng ở bệnh viện tâm thần. Cảnh sát không bắt được kẻ đã gây ra vụ án đó và cô ấy thất vọng từ đó. Điều tra viên phụ trách vụ án thỉnh thoảng có đến gặp cô ấy trong năm đầu tiên khi xảy ra vụ án. Và lần gần đây nhất anh ấy đến thì cô ấy đã bỏ đi mà không hề báo trước lời nào. Cô ấy còn bà ngoại nhưng tất cả những gì bà ta có thể nói lại với cảnh sát đó là Reece đã ra đi và không có ý định quay về.’

Rick ngừng lời chậm rãi nhìn xung quanh một lượt sau đó anh đổi hướng và đi ra phía sau. Một con chim chích bắt đầu cất tiếng hót giọng rất cao và thanh. ‘Tôi cũng cần thu nhập những chứng cứ cho riêng mình. Theo tôi được biết thì vụ án đó thu hút sự chú ý khắp nước nhưng thật may mắn chúng ta được sống ở đây chứ không phải trong thành phố.’

‘Ồ đúng vậy, không hề có chuyện bán giết ở đây.’

Rick nghiêng chặt hai hàm răng. ‘Người dân ở đây rất biết coi trọng hiến pháp của họ không như những anh chàng thành thị ranh ma.’

‘Anh còn quên không đề cập tới những người tự do cánh tả.’

‘Tôi còn biết giữ phép lịch sự mà.’

Brody nhỏ nhẹ. ‘Chắc chắn rồi, anh là người cuồng tín cánh hữu mà.’

Rick cười gằn. ‘Không hiểu tại sao tôi lại làm bạn

được với những con người đặc sệt phong cách thành thị. Tôi nghĩ chắc cậu cũng không còn lạ gì điều đó. Cậu từng là phóng viên ở một thành phố lớn mà.’

Brody tính toán thời gian. Nếu chuyện đó xảy ra ngay sau khi anh rời bỏ tờ báo đó thì có thể anh đã đến thành phố đầy nắng và sóng biển Aruba làm việc. Đã gần tám tuần nay anh không đọc báo, cũng chẳng thèm xem truyền hình.

‘Sau khi tôi nghỉ việc tờ Tribune đã phải tạm ngừng hoạt động hai tháng.’

‘Tôi thì lại nghỉ giới truyền thông chỉ phóng đại độ dài khoảng thời gian đó. Lúc nào mà họ chả có tin để tấn công dư luận.’

‘Về mặt hiến pháp thì lần điều chỉnh đầu tiên diễn ra trước lần điều chỉnh thứ hai.’

‘Và thật đáng xấu hổ về chuyện đó. Nhưng trở lại với vấn đề của chúng ta, tôi muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra với Reece? Đó là điều khủng khiếp nhất xảy ra với một con người và có thể cô ấy vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.’

‘Như vậy có nghĩa là gì, có nghĩa là cô ấy tưởng tượng ra vụ giết người đó phải không? Đừng bắt ép tôi phải tin chuyện đó Rick.’

‘Có thể cô ấy ngủ gật dù chỉ trong vài phút và mơ thấy chuyện đó. Viên cảnh sát phụ trách vụ án kia nói với tôi cô ấy rất hay bị triệu chứng như vậy. Đoạn đường lên đến chỗ cô ấy ngồi không phải là ngắn và lúc lên đến đó thì cô ấy sẽ rất mệt và sẽ không loại trừ khả năng bị mê sảng. Joanie nói với tôi rằng cô ta sẽ chả ăn gì nếu chị ấy không mang thức ăn đến mà đặt vào miệng. Ngoài ra cô ấy còn có biểu hiện lo sợ. Khi ở khách sạn lúc nào cô cũng kéo bàn chặn cửa

thông sang phòng bên cạnh và chả bao giờ bỏ
đồ đạc ra cả.’

‘Cẩn thận quá mức không có nghĩa là hành động
điên rồ.’

‘Thôi nào Brody, tôi không nói cô ấy bị điên rồ
nhưng rất có thể cô ấy bị rối loạn về tinh thần.’

Rick ngay lập tức xua tay. ‘Xin lỗi, không phải rối
loạn mà là bất an về tinh thần. Đó là cách nhìn
nhận của tôi vì khi bắt tay vào vụ việc tôi chỉ
thấy có vậy. Tôi sẽ tiếp tục theo dõi vụ này
nhưng sẽ không gọi cho cảnh sát bang vì tôi chả
thấy có căn cứ gì để làm việc đó. Họ sẽ chả có
việc gì mà làm ở đây cả. Tôi sẽ điều tra xem có
ai bị mất tích không và nếu có thì phải phù hợp
với những gì cô ấy mô tả. Tôi nghĩ tôi chỉ làm
được đến vậy.’

‘Có phải đó là những gì anh định nói với cô ấy
không? Anh không thể làm gì hơn?’

Rick bỏ mũ xuống và đưa tay vuốt tóc. ‘Cậu có
thấy những gì tôi đang chứng kiến không? Chả
có gì cả. Nếu cậu có thời gian thì ngay bây giờ
tôi sẽ đưa cậu đi kiểm tra mấy căn hộ quanh
đây.’

‘Tôi có thời gian nhưng vì sao lại là tôi mà không
phải là những nhân viên phó của anh?’

Rick đội mũ trở lại. ‘Cậu là người đi cùng với cô
ấy. Chúng tôi sẽ coi cậu là nhân chứng thứ hai.’

‘Để giải quyết việc khi gió gì vậy Rick?’

‘Tùy cậu muốn nói thế nào thì nói.’ Rick tỏ vẻ
hằn học. ‘ Khi đến xem xét khu vực này tôi cũng
nghĩ đúng là cô ấy nhìn thấy chuyện gì đó.

Nhưng không hề có bất cứ chứng cứ gì có thể
chứng minh cả. Tôi cho rằng cô ấy ngủ gật và
gặp ác mộng, còn cậu cậu có thể cứ cho rằng có

chuyện đó xảy ra. Tôi không muốn làm rắc rối thêm cho cô ấy cho dù là chuyện gì, và tôi sẽ chỉ làm việc với những gì là thực tế. Và thực tế không có dấu hiệu nào cho thấy có kẻ ngớ ngẩn đã lai vãng ở đây ít nhất là trong vòng hai mươi tư giờ qua. Chúng ta sẽ kiểm tra lại một lần nữa trên đường quay về và kiểm tra cả mấy căn hộ quanh đây. Nếu phát hiện ra bất cứ dấu hiệu gì thì chúng ta sẽ gọi cho cảnh sát bang. Còn nếu không tất cả những gì tôi có thể làm là kiểm tra xem có ai bị mất tích không.’

‘Chỉ đơn giản là anh không tin cô ấy.’

‘Vào thời điểm này đúng không Brody?’ Rick ngoái nhìn sang phía bên kia con sông và nói thẳng thừng. ‘Không, tôi không hề tin chút nào.’

Khi khách đến ăn sáng đã thừa, Reece lao vào chuẩn bị món súp cho buổi trưa. Cô bóc đậu, thái hành. Joanie không thích dùng rau thơm nên cô buộc phải dùng đồ khô.

Sẽ tốt hơn rất nhiều nếu sử dụng húng quế và hương thảo tươi. Và thay vì sử dụng chất bột màu xám như thường lệ thì món ăn của cô sẽ hấp dẫn hơn rất nhiều nếu sử dụng hạt tiêu nghiền. Cô không thể hiểu nổi tại sao mình lại phải dùng bột tỏi để nấu? Ở đây cũng chẳng có muối biển để nấu. Và bói cũng không ra một quả cà chua vào mùa này để trang trí và làm thi vị thêm các món ăn.

‘Chắc chắn là còn nhiều chuyện đáng phàn nàn lắm.’ Joanie đến chỗ cô vừa khịt mũi vừa nói.

‘Nhưng như thế cũng hấp dẫn lắm rồi.’

Reece nhận ra mình lại nói chuyện một mình.

‘Xin lỗi, không sao đâu. Như vậy cũng được.’

Cháu chỉ đang nghĩ vẩn vơ thôi.’

‘Chính tôi cũng nghĩ đến những chuyện ấy và bây giờ thì tôi được nghe nói rồi. Nhưng ở đây không phải nơi sang trọng gì cả. Nếu cô muốn có điều kiện thể hiện hết khả năng của mình thì cô nên đến nhà hàng Jackson Hole mà tìm việc.’

‘Cháu xin lỗi. Cháu không có ý đó.’

‘Tôi không thích xin lỗi và cũng không thích nghe lời giải thích. Cô đã đến đó bao giờ chưa?’

‘Cháu cũng đi qua đó một lần nhưng hiện tại thì nhà hàng đó vẫn đóng cửa để sửa chữa.’

Cho dù vì lý do gì khiến cô lăm bằm như vậy đi nữa thì sự vụng về cũng như ánh mắt lúng túng của Reece cũng là điều đáng lo ngại đối với Joanie. Joanie vẫn tiếp tục với giọng cộc lốc. ‘Tôi đã bảo cô chuẩn bị những thứ cần thiết cho món súp ngày hôm nay đúng không? Cô cần thứ gì ở đây không có cô cứ làm một danh sách. Tôi sẽ xem và đặt mua. Còn nếu cô nhút nhát mà không dám làm thì sau này đừng có lăm bằm cần nhân về chuyện đó nữa.’

‘Vâng.’

‘Muối biển cơ à.’ Joanie có vẻ chế giễu và đi rót thêm cho mình một ly cà phê. Từ vị trí đó cô có thể quan sát Reece tốt hơn mà không quá lộ liễu. Bây giờ cô mới nhận ra vẻ mặt xanh xám và cặp mắt thâm quầng của cô. ‘Hình như ngày nghỉ chỉ làm cho cô mệt thêm.’

‘Không, không phải vậy đâu ạ.’

‘Mac nói cô đã đi bộ vào con đường trong núi.’

‘Vâng.’

‘Và cô quay lại cùng Brody.’

‘Bọn cháu... chúng cháu gặp nhau ở trên đó.’

Joanie nhấp một ngụm cà phê và nói tiếp. ‘Nhìn tay cô run rẩy thế kia thì chắc cô sẽ thái tay

mình chứ không phải thái cả rớt đầu.’

Reece đặt dao xuống và quay sang Joanie. ‘Cô Joanie này, cháu nhìn thấy...’ Đúng lúc đó Brody bước vào. ‘Cháu có thể nghỉ giải lao một lát bây giờ không?’

Có chuyện gì rồi đây, Joanie thầm nghĩ khi thấy Brody bước vào và chờ đợi. ‘Đi đi.’

Reece đi vòng sau quầy ra ngoài, cô đi rất nhanh và ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt của Brody/ Tim cô đập tình thích và còn cách xa Brody đến mấy bước chân cô đã chìa tay ra bắt.

‘Anh có tìm thấy...’

‘Chúng ta ra ngoài đi.’

Cô chỉ kịp gạt đầu bởi vì anh đã đứng dậy và kéo cô ra ngoài. ‘Anh có tìm thấy cô ấy không?’

Reece nhắc lại. ‘Nói cho em biết đi, cô ấy là ai?’

Brody không trả lời mà vẫn túm tay Reece lôi đi cho đến khi họ ra khỏi nhà hàng và đến chân cầu thang lên căn hộ của Reece.

‘Không tìm thấy gì cả’

‘Nhưng... chắc chắn hần đã ném xác cô ấy xuống sông.’ Suốt đêm qua lúc nào Reece cũng nghĩ đến điều đó. ‘Ôi, lạy Chúa, hần ném xác cô ấy xuống sông rồi.’

‘Anh chưa hề nói bất cứ điều gì với ai cả.’

‘Chắc chắn hần đã...’ Giọng cô tắc nghẹn. ‘Em không hiểu gì cả’

‘Anh và Rick đã đến chỗ em bảo em nhìn thấy họ. Bọn anh đã kiểm tra cả con đường cái vào đó và ngược lại, cả mấy căn hộ xung quanh nhưng không hề có ai, thậm chí không hề có dấu hiệu đã từng có người ở đây.’

Bụng cô đã nôn nao. ‘Không nhất thiết hần phải

ở những căn hộ đó.’

‘Không. Nhưng chắc chắn hẳn phải đến chỗ em nhìn thấy. Không hề có bất kỳ dấu chân nào.

Không có dấu hiệu gì hết.’

‘Anh đến nhầm chỗ rồi.’

‘Không, anh không nhầm.’

Hai tay cô ôm chặt trước ngực nhưng không phải là cơn gió đầu mùa xuân khiến cô cảm thấy lạnh. ‘Không thể như thế được. Họ đã ở đó, cãi nhau, đánh nhau và hẳn giết cô ấy.’

‘Anh đồng ý. Nhưng anh phải nhắc lại cho em là không hề có bất cứ dấu hiệu nào ở đó chứng minh cho lời nói của em.’

‘Hắn sẽ trốn thoát. Hắn sẽ bỏ trốn và tiếp tục sống như một người bình thường.’ Cô ngồi phịch xuống cầu thang. ‘Bởi vì em là người duy nhất nhìn thấy và như thế là không đủ. Em cũng không thể làm gì được.’ ‘Có phải trái đất vẫn quay quanh em không?’

Cô ngẩng mặt nhìn lên ánh mắt vô cùng đau khổ. ‘Và anh cảm thấy thế quái nào? Em nghĩ anh cũng chỉ muốn cho qua chuyện thôi. Em sẽ làm những gì em có thể, còn anh, anh quay về với ly bia và chiếc vòng của mình đi.’

‘Bây giờ vẫn còn hơi sớm để uống bia. Cảnh sát trưởng sẽ kiểm tra xem có ai mất tích không. Anh ta sẽ đi kiểm tra các nhà nghỉ, các khách sạn thường và cả các khu vực lân cận. Em có giải pháp nào tốt hơn không?’

‘Không phải trách nhiệm của em phải giải quyết việc đó.’

‘Anh cũng vậy.’

Reece đứng dậy và nói. ‘Tại sao Rick không quay lại và nói chuyện với em? Bởi vì anh ta nghĩ em không hề nhìn thấy gì cả. Anh ta cho rằng em

bịa ra chuyện đó.’

‘Nếu em muốn biết anh ra nghĩ gì thì em nên hỏi trực tiếp. Anh chỉ nói với em những gì anh thấy.’

‘Em muốn tự mình đến đó.’

‘Tùy em.’

‘Em không biết đường đến đó. Và em chả còn ai khác để nhờ cả. Nhưng anh cũng là người duy nhất em cho rằng chắc chắn không giết cô ấy trừ phi anh có tài bay lượn. Ba giờ em sẽ hết ca. Anh có thể đến đây đón em.’

‘Anh có được phép làm chuyện đó không?’

‘Có đấy, và anh phải đến đón em. Bởi vì anh cũng đang phân vân về chuyện này như em.’ Cô thọc tay vào túi móc ra tờ mười đô la đã nhàu và nhét vào tay anh. ‘Chùng đó đủ để trả tiền xăng cho anh đấy.’

Cô lặng lẽ bỏ đi để lại tờ tiền và vẻ mặt vừa vui vừa bức mình trong anh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Reece để món súp sôi trên bếp và chuẩn bị những gia vị cần thiết.

Làm đầu bếp ở khách sạn năm sao, ở một nhà hàng nhỏ hay nhà bếp của mình thì có quan trọng gì? Thức ăn vẫn là thức ăn và điều quan trọng là nó phải được chuẩn bị tốt nhất.

Cô chuẩn bị thực đơn cho một vài người muốn dùng món hamburger thịt trâu trước giờ trưa.

Trong lúc nấu ăn cô vẫn tranh thủ lau chùi nhà bếp.

Cô đang cúi húi khom người lau dưới bồn rửa thì

Linda-gail đi vào. ‘Cậu đang muốn bọn tớ trở thành người thừa hay sao?’

‘Không, tớ chỉ muốn tranh thủ lúc rảnh tay thôi mà.’

‘Vậy thì khi làm xong công việc bận rộn ở đây cậu đến nhà tớ để tiếp tục được bận rộn nhé.’

Cậu bực mình với cô Joanie hay sao?’

‘Không, tớ bực mình với thế giới quanh mình.’

Thế giới chết tiệt đáng nguyên rủa.’

Linda-gail ngoái lại nhìn ra ngoài và hạ giọng thì thầm. ‘Cậu đến tháng à?’

‘Không.’ Reece trả lời gọn lỏn.

‘Chỉ một hoặc hai ngày trong một tháng thôi nhưng tớ thường bực mình đến phát điên lên mất. Tớ có giúp gì được cho cậu không?’

‘Cậu có thể gạt ra khỏi óc mình tất cả những gì đã diễn ra trong vòng hai mươi tư giờ bằng sức mạnh của chính nó không?’

‘Có thể không.’ Linda-gail đặt một tay lên lưng Reece xoa nhẹ. ‘Nhưng tớ có sôcôla trong túi đây.’

Reece thờ dãi vớt miếng rửa bát xuống chậu nước đầy bọt. ‘Sôcôla gì?’

‘Loại thanh nhỏ bọc lá vàng các khách sạn thường đặt trên gối vào ban đêm. Maria đưa cho tớ.’

Reece cười một cách khó khăn đau khổ. ‘Loại đó khá ngon đấy. Cảm ơn cậu. Nhưng...’

‘Reece, vào phòng tôi một lát.’ Đúng lúc đó Joanie gọi cô. Giọng cô rất cao và lạnh lùng khiến Reece quay ngoắt ra.

Reece và Linda-gail liếc nhìn nhau – Linda-gail có vẻ rất nuối tiếc – trước khi Reece theo Joanie

đi vào phòng.

‘Đóng cửa lại. Thằng con trai tôi vừa gọi điện.

Cảnh sát trưởng đến căn hộ của tôi xét hỏi. Hình như anh ta đang tìm kiếm một người nào đó là phụ nữ bị mất tích. Lo không biết nhiều lắm, con tôi đâu phải loại ngốc nghếch. Vì vậy nó bỏ đi rồi.’

Joanie quay ra mở cửa sổ văn phòng trước khi móc thuốc châm hút. ‘Rick nói có thể ai đó đã nhìn thấy chuyện xảy ra với người phụ nữ này, có thể người đó đã đi vào con đường trong núi và nhìn thấy chuyện xảy ra ở mé bên kia con sông. Tôi cũng không ngờ ngán đến nỗi không nhận ra người có thể nhìn thấy chuyện xảy ra kia là cô.’

‘Cảnh sát trưởng bảo cháu không nên tiết lộ chuyện này trước khi anh ta điều tra xong mọi chuyện nhưng cho đến bây giờ anh ta chả điều tra được gì cả. Cháu đã nhìn thấy một gã đàn ông giết một phụ nữ. Cháu nhìn thấy hắn bóp cổ cô ấy và cháu thì lại ở quá xa nên không làm gì được cả. Bây giờ thì họ không thể tìm ra bất cứ điều gì và cho rằng không hề có chuyện đó xảy ra.’

Joanie thoải mái phả khói và hỏi. ‘Người phụ nữ thế nào?’

‘Cháu không biết. Cháu không nhận ra cô ấy. Vì ở xa nên cháu nhìn không rõ mặt của cô ấy hay mặt gã kia. Nhưng rõ ràng là cháu nhìn thấy chuyện ấy.’

‘Đừng quá kích động với tôi.’ Giọng Joanie rất lạnh lùng và chắc nịch. ‘Cô ngồi xuống nếu cần nhưng đừng kích động quá.’

‘Vâng, không sao ạ.’ Reece không ngồi xuống

nhưng dùng mu bàn tay lau nước mắt. ‘Cháu nhìn thấy mà. Cháu nhìn thấy những gì hấn đã làm với cô ấy. Cháu là người duy nhất nhìn thấy.’

Tiếng bước chân cô ấy vẫn nện đều trên mặt đất.

Giày cao cổ hiệu Nike đính màu vải bạc bên ngoài cửa nhà kho.

Áo khoác màu đen và mũ lưỡi trai màu vàng cam của hấn.

Con quạ màu xám đen, khẩu súng ngắn màu đen.

‘Cháu là người duy nhất nhìn thấy.’ Cô nhắc lại.

‘Và những gì cháu nhìn thấy là không đủ.’

‘Cô nói cô cùng với Brody đã ở trên con đường đó.’

‘Anh ấy ở mãi bên dưới. Anh ấy không nhìn thấy mà chỉ đi lên cùng cháu nhưng cũng không thấy gì cả.’ Reece đi ra chỗ cửa sổ đứng vì cảm thấy ngột ngạt. ‘Cháu không hề tưởng tượng ra chuyện đó.’

‘Tôi cũng không nghĩ như vậy. Nếu cô còn băn khoăn về chuyện này thì cô có thể nghỉ làm ngày hôm nay.’

‘Ngày hôm qua cháu đã nghỉ rồi và đã chứng kiến chuyện xảy ra. Có phải anh Lo nói... có một người phụ nữ ở chỗ nông trại?’

‘Tất cả những ai đăng ký làm việc ở đó đều được xem xét.’

‘Vâng, Reece nhắm chặt mắt. Cô không biết nên cảm thấy thoải mái hay sợ sệt. ‘Tất nhiên là phải xem xét.’

Linda-gail gõ cửa qua loa và bước vào. ‘Xin lỗi, nhưng cháu nghĩ mọi người nên quay ra đi.’

‘Bảo họ chờ một chút.’ Joanie ra lệnh và chờ

Linda-gail ra khỏi. ‘Cô có thể làm hết ca được không?’

‘Vâng. Cháu sẽ làm được.’

‘Vậy thì tiếp tục nấu đi. Nếu cô cảm thấy không yên, không thể quên được những gì Rick đã nói với cô thì hãy đến gặp tôi.’

‘Cảm ơn cô. Cháu vẫn cảm thấy rối như tơ vò.’

‘Không có gì lạ quá. Rồi đâu sẽ có đó cả thôi, cứ nói hết ra đi.’

‘Vâng. Nếu cháu hỏi cô – thực ra cháu đã hỏi Brody rồi nhưng anh ấy và cảnh sát trưởng cùng một giuộc như nhau – cô nghĩ anh ấy là người thế nào? Ý cháu muốn nói về cảnh sát trưởng.’

‘Cậu ta làm được việc. Cả hai lần ứng cử tôi đều bầu cho cậu ta. Tôi biết cậu ta và Debbie hơn chục năm nay rồi, kể từ khi họ chuyển từ Cheyenne đến đây.’

‘Vâng, nhưng...’ Reece bậm môi. ‘Với vai trò là một cảnh sát.’

‘Với vai trò là cảnh sát cậu ta làm những gì mình cần phải làm và chưa gây ra chuyện rắc rối gì cả. Có thể không có quá nhiều chuyện ở thị trấn bé nhỏ này. Tôi có thể khẳng định với cô là người mẹ nào ở quanh đây cũng có ít nhất một khẩu súng. Nhưng cậu ta chỉ quan tâm đến việc người ta có dùng nó vào việc đi săn hay bắn tập hay không thôi. Cậu ta giữ yên mọi chuyện khi khách du lịch đổ xô đến đây. Đó là công việc của cậu ta.’

Chả cần phải tính tường gì cũng có thể nhận ra là Reece không tin. ‘Tôi xin hỏi cô thế này.’

Joanie tiếp tục. ‘Cô có thể làm được gì hơn đối với vụ việc này không?’

‘Cháu cũng không biết.’

‘Vậy thì cứ để cho Rick làm và cô nên quay vào bếp làm công việc của mình đi.’

‘Vâng, cháu nghĩ cô nói đúng. Ừm, cô Joanie này, cháu đã lập danh sách và cháu nghĩ mua tỏi củ sẽ rẻ và hữu ích hơn là mua bột tỏi.’

‘Tôi sẽ ghi nhớ điều đó.’

Món súp chả quan trọng. Vì vậy chả cần phải bận tâm việc nó ngon hơn hay không khi cô có đủ mọi thứ gia vị cần thiết trong tay.

Đó là chuyện của quá khứ - cô luôn phấn đấu để làm tốt hơn, tốt hơn nữa và đạt đến sự hoàn hảo. Liệu cô có thể quen được với thói khuất mắt trông coi ở đây? Người ta chả thèm quan tâm việc rau thơm có còn tươi hay đã bảo quản trong hộp đến cả nửa năm.

Vậy tại sao cô lại phải bận tâm?

Cô chỉ việc nấu nướng, phục vụ và nhận tiền lương.

Cô chả đầu tư vào đây. Có lẽ cô không nên thuê căn hộ ở tầng trên mà nên chuyển đến ở khách sạn.

Như thế sẽ tốt hơn, cô chỉ việc dọn đồ lên xe và chuyển đi.

Chả có gì có thể lưu giữ được cô ở đây cả. Mà cũng chả có nơi nào có thể lưu giữ được cô.

‘Brody đến rồi.’ Linda-gail gọi vào. ‘Chuẩn bị thực đơn đi, anh ấy và bác sỹ đến dùng món súp.’

‘Brody và bác sỹ.’ Cô lẩm bẩm. ‘Liệu họ có phải là cặp bài trùng?’

Được thôi, cô sẽ làm món súp cho bọn họ. Chả có vấn đề gì cả.

Nồi súp vừa sôi, cô múc ra hai bát đặt trên đĩa

cùng với bánh mỳ và bơ. Chờ một lát cho bột nóng, cô tự tay mang hai bát súp ra cho hai người đàn ông.

‘Súp của anh và chú đây và để phụ thêm cháu cần nói điều này, cháu không muốn và cũng không cần kiểm tra y tế. Cháu không bị bệnh. Chả có vấn đề gì với đôi mắt của cháu cả. Cháu không mơ ngủ và cháu nhìn thấy một người phụ nữ bị bóp cổ đến chết.’

Cô nói rất to từng lời một khiến mọi người ở các bàn bên chú ý. Cả gian nhà ăn im lặng nhìn cô.

‘Mời chú thưởng thức bữa trưa.’ Reece nói và đi thẳng vào bếp.

Cô cởi tạp dề và lấy áo khoác. ‘Cháu hết ca rồi. Cháu sẽ lên nhà bây giờ.’

‘Đi đi.’ Joanie vừa nói vừa bỏ món hamburger nướng lên đĩa. ‘Ca của cô ngày mai từ mười một giờ đến tám giờ tối.’

‘Cháu biết lịch của mình rồi.’ Cô đi vòng ra phía sau và chạy thẳng lên phòng.

Cô lấy bản đồ, sách hướng dẫn và những thứ cần thiết ra. Cô sẽ tự tìm đường đến đó, không cần ai dẫn đường cả. Cô cũng chẳng cần có người đàn ông nào đi theo để xoa dịu và bảo vệ cô.

Cô cầm tấm bản đồ ra trải xuống đất và xem. Trên bản đồ này đầy vết gạch và vết chấm. Khu vực đối diện với chỗ cô đứng hôm đó được khoanh dấu tròn đỏ đến cả chục lần.

Cô không làm việc đó, không hề làm. Tuy nhiên, cô vẫn nhìn lại những ngón tay của mình xem có vết đỏ không. Ngày hôm qua tấm bản đồ vẫn còn mới nguyên nhưng bây giờ nhìn nó như đã bị gấp đi gấp lại rất nhiều lần trên đó còn có cả

những nét vẽ nguệch ngoạc và những ký hiệu
linh tinh.

Cô không làm chuyện đó. Rõ ràng là cô không
hề làm.

Cô nghệt thờ chạy đến ngăn kéo nhà bếp và mở
ra. Vẫn còn đó chiếc bút chì màu đánh dấu màu
đỏ. Cô run rẩy nhặt chiếc bút lên mở nắp và
thấy đầu bút đã cùn và dẹt đi.

Nhưng trước đây nó có bị như thế đâu. Cô mới
mua nó ở cửa hàng Mac Drubber mấy hôm
trước.

Rất cẩn thận, cô thay đầu bút và đặt trở lại
ngăn kéo. Cô đóng ngăn kéo lại, quay ra dựa sát
vào tường quan sát căn hộ.

Không có gì lộn xộn cả. Cô biết, cô sẽ biết cho
dù cuốn sách của cô có bị di chuyển chỉ một
inch. Nhưng mọi thứ vẫn còn y nguyên như buổi
sáng khi cô khóa cửa xuống đi làm.

Cô đã kiểm tra khóa hai lần nếu không nói là ba
lần.

Cô lại nhìn tấm bản đồ vẫn trải trên nền nhà.

Liệu có phải cô đã làm việc đó? Hay lúc nào đó
trong đêm qua con ác mộng và sợ hãi cô đã
thức dậy và lấy chiếc bút gạch vào đó?

Nhưng tại sao cô không nhớ?

Không sao cả, cô tự an ủi mình và nhặt tấm bản
đồ lên. Cô cảm thấy lo sợ, đó là chuyện đương
nhiên. Cô đã rất hoảng sợ và phải dùng chiếc
bút đánh dấu đó để không bị quên địa điểm
chính xác mà cô đã nhìn thấy vụ giết người.

Dù sao thì nó cũng không đến mức làm cô quẫn
trí.

Cô gấp tấm bản đồ lại, sẽ mua tấm khác. Cô sẽ
vứt tấm bản đồ này đi – sẽ quăng nó vào sọt rác

của Joanie – và mua bản mới. Dù sao nó cũng chỉ là tấm bản đồ và chả có gì phải quá lo lắng. Nhưng khi nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang, cô vội vàng sợ hãi nhét tấm bản đồ vào ba lô.

Tiếng gõ cửa rất ngắn khiến cô khó chịu và cô biết chắc chắn Brody đang ở bên ngoài.

Cô đứng lặng một lát để trấn tĩnh và trở lại trạng thái bình thường trước khi ra mở cửa.

‘Em đã sẵn sàng chưa?’

‘Em thay đổi quyết định rồi. Em sẽ đi một mình.’

‘Được. Em cứ làm theo ý mình đi.’ Nhưng anh đẩy cô lùi lại một bước và đóng sầm cửa. ‘Anh không biết tại sao anh lại phải quan tâm. Không phải anh gọi bác sĩ Doc đến xem em thế nào.

Tại sao anh phải làm như vậy? Chú ấy chỉ đến đây ăn trưa thôi, bình thường chú ấy cũng đến mỗi tuần vài lần, trừ phi em mờ mắt và ngớ ngẩn thì mới không nhận ra. Chỉ tính cờ anh đến cùng lúc với chú ấy. Thỉnh thoảng anh có ngồi cùng bàn và nói chuyện, nhưng đó là chuyện xã giao. Bây giờ em đã thoải mái chưa?’

‘Không, trái lại là chẳng khác.’

‘Tốt, dù sao thì nó cũng khiến em phải tiếp tục hoạt động. Rick đang tiến hành điều tra – đó là việc của cậu ấy, ít nhất thì đó cũng là cách diễn đạt của anh – vì vậy tin đồn chắc chắn là đang lan ra. Bác sĩ Doc hỏi anh có chuyện đó không. Anh nói với chú ấy là do em mang món súp ra và cãi cọ với anh đấy. Món súp khi gió rất ngon nhưng em thì lại kỳ quặc.’

‘Em đã từng phải điều trị ở bệnh viện tâm thần trong ba tháng. Anh gọi em là người kỳ quặc chả

làm em tổn thương thêm chút nào đâu.’

‘Đáng lẽ em nên điều trị thêm ở đó vài tuần.’

Cô há miệng vì ngạc nhiên và đi về giường ngồi.

Và cô cười, cười mãi không nhin được, vừa cười

cô vừa đưa tay tháo dây buộc tóc làm mái tóc

xõa ra sau lưng. ‘Tại sao như thế lại thoải mái?’

Tại sao những lời thô thiển, phản ứng không

phù hợp kia lại dễ nghe hơn những lời dỗ dành

ngon ngọt? Có thể em là người kỳ quặc, có thể

em không còn tỉnh táo nữa rồi.’

‘Em không nên oán trách bản thân mình.’

‘Có thể như thế, có thể không. Em chỉ cần nháy

mắt là người có thiện chí, người quan tâm đến

em, bác sỹ, điều trị viên đến xếp thành hàng.’

‘Anh không phải là người có thiện chí. Anh cũng

không yêu em.’

‘Em sẽ nhớ điều đó.’ Cô đặt dây buộc tóc lên

chiếc bàn nhỏ kê cạnh giường. ‘Anh vẫn sẵn lòng

đưa em đến đó chứ?’

‘Anh không còn nhiều thời gian đâu.’

‘Vậy thì được rồi.’ Cô đứng dậy đi lấy ba lô.

Anh đứng bên cửa sổ xem cô chuẩn bị đồ đạc,

kéo khóa ba lô rồi lại mở ra kiểm tra bên trong.

Cho đến khi cô kéo khóa ba lô lần thứ hai cô vẫn

tần ngần không biết có nên kéo ra kiểm tra lại

lần nữa hay không.

Anh mở cửa, cô bước ra bấm khóa và đứng lặng

một lúc nhìn trùng trùng cánh cửa.

‘Em kiểm tra lại đi và khi đã lên đường rồi thì

đừng để bị chi phối, ám ảnh gì cả.’

‘Cảm ơn anh.’ Cô kiểm tra lại khóa, liếc nhìn

anh có vẻ hối lỗi và trước khi bước theo anh

xuống cầu thang cô còn ngoái lại nhìn kiểm tra

một lần nữa.

‘Như thế đã là có sự tiến bộ. Trước đây em phải mất hai mươi phút mới ra được khỏi phòng. Đó là em đã sử dụng thuốc Xanax để giảm bớt căng thẳng rồi đấy.’

‘Không nên dùng nhiều hóa chất.’

‘Em không dùng nhiều lắm. Thuốc làm em cảm thấy... nhẹ hơn. Nhẹ hơn rất nhiều so với anh.’

Trước khi ngồi vào xe cô kiểm tra lại băng ghế sau. ‘Em không muốn dùng giải pháp tạm thời như vậy, em muốn thử xem thực tế thế nào chứ không phải cứ uống thuốc mà không thêm quan tâm đến tác dụng của nó ra sao.’

Cô thắt dây an toàn và quay sang hỏi Brody.

‘Anh không hỏi tại sao em lại phải điều trị ở bệnh viện tâm thần hay sao?’

‘Em đã sẵn sàng kể về cuộc đời mình cho anh nghe chưa?’

‘Chưa, nhưng em tự nhận thấy đã lôi kéo anh vào chuyện này nên anh cũng cần biết một chút.’

Anh cho xe chạy qua chỗ cua đi vòng theo bờ hồ và ra khỏi thị trấn. ‘Anh đã biết một phần rồi. Cảnh sát trưởng đã kiểm tra tiểu sử của em.’

‘Anh ta...’ Cô giật mình nhận ra mình cần phải suy nghĩ chín chắn hơn. ‘À không, em nghĩ đó cũng là chuyện bình thường. Chẳng ai ở thị trấn này biết em cả và đột nhiên em lại nói chuyện giết người.’

‘Họ đã bắt được gã bắn em chưa?’

‘Chưa.’ Như một hành động tự nhiên cô đưa tay lên xoa ngực. ‘Ít ra thì họ cũng xác định được một tên trong số đó nhưng hắn đã uống thuốc tự tử trước khi cảnh sát kịp đến bắt và tra hỏi. Không phải chỉ có một tên, em không biết chính

xác là bao nhiêu nhưng không chỉ có một.’

‘Được rồi.’

‘Mười hai người. Bao gồm cả nhà chủ, những người cùng làm việc với em và những người em quan tâm. Tất cả đều bị giết. Đáng lẽ em cũng bị giết. Đó chính là điều làm em suy nghĩ. Tại sao em lại sống mà họ không được sống? Điều đó có ý nghĩa gì đây?’

‘Chỉ là sự may mắn thôi.’

‘Có thể. Có thể là nhờ cái lạnh đó.’ Cô phân vân không biết có phải cái lạnh làm người ta thấy thoải mái hơn không. Bọn chúng chỉ lấy được vài nghìn đô la. Hầu hết khách hàng sử dụng thẻ tín dụng khi đi ăn nhà hàng. Chỉ vài nghìn và mấy thứ đồ người ta mang theo người như đồ trang sức chứ không có gì đặc biệt khác cả. Có cả rượu và bia. Nhà hàng có một hầm rượu rất ngon nhưng đó không phải là lý do bọn chúng giết người. Không ai ngăn cản hay chống lại chúng cả. Bọn chúng giết người không phải vì tiền, vì rượu hay vài chiếc đồng hồ.’

‘Vậy thì tại sao bọn chúng giết họ?’

Cô nhìn trùng trùng những ngọn núi đằng xa rất hùng vĩ, hoang dại trên nền trời xanh đục.

‘Bởi vì bọn chúng thích như thế. Bọn chúng thích tiêu khiển với trò chém giết. Em nghe một nhân viên cảnh sát nói như vậy. Em làm việc ở đó từ khi mười sáu tuổi. Em lớn lên ở nhà hàng Manco đó.’

‘Em làm việc từ khi mười sáu tuổi. Liệu em có phải là đứa trẻ vô gia cư không đấy?’

‘Cũng có những lúc em nghỉ. Nhưng nhìn chung em rất thích làm việc, em thích được làm việc ở nhà hàng. Em làm công việc dọn bàn, chuẩn bị

đồ ăn vào cuối tuần, vào các dịp nghỉ lễ và nghỉ hè. Em rất thích công việc ấy.’

Bây giờ thì cô đã có thể nhớ lại. Tiếng ồn ào trong nhà bếp, tiếng loảng xoảng bên ngoài cánh cửa quay, giọng nói và mùi vị.

‘Đó là buổi tối cuối cùng của em ở đó. Mọi người tổ chức bữa tiệc nhỏ chia tay em. Và vì muốn dành cho em sự bất ngờ nên mọi người bảo em ở trong bếp để có thời gian chuẩn bị. Và rồi có tiếng la hét, tiếng súng nổ và đổ vỡ. Lúc đó em chết lặng người. Anh không thể tưởng tượng được tiếng la hét và tiếng súng lúc đó đâu. Không phải như ở một nhà hàng nhỏ của một gia đình. Có cả tiếng Sheryl Crow.’

‘Ai?’

‘Trên radio trong bếp. Lúc đó Sheryl Crow đang nói. Em chớp ngay điện thoại di động, em còn nhớ như vậy. Cửa bật mở và em quay lại hoặc cũng có thể em chạy. Cứ nghĩ đến chuyện đó hoặc khi mơ đến nó là trong đầu em lại hiện lên ý nghĩ em nhìn thấy khẩu súng, chiếc áo ngắn tay màu xám có mũ trùm đầu. Chỉ có vậy và em ngã xuống. Con đầu ừa tới. Họ nói em bị bắn hai phát. Một phát vào ngực và một phát sượt qua đầu nhưng em không chết.’

Reece ngừng lại một lát và anh liếc sang. ‘Tiếp tục đi.’

‘Em rơi vào thùng rác. Em vừa dọn dẹp xong thùng rác thì bị rơi trở lại vào đó. Sau này cảnh sát nói với em như vậy. Lúc đó em không biết mình đang ở đâu. Em cố thoát ra nhưng không được. Em cảm thấy tê cứng lạnh ngắt và rồi bời.’

Cô lại đưa tay khoanh trước ngực và kể tiếp.

‘Em không thờ được, ngực em như có vật gì đó vô cùng nặng đè lên đầu dữ dội. Cánh cửa bên ngoài vẫn hé mở, em thấy có tiếng người, em cố gắng kêu cứu nhưng không được. Thật may mắn là em không kêu được. Vẫn có tiếng la hét, tiếng khóc và tiếng cười.’

Reece chậm rãi thả tay xuống đặt dưới lòng. ‘Và rồi em không còn nghĩ đến chuyện kêu cứu nữa mĩ chỉ nghĩ mình phải im lặng, giữ im lặng để bọn chúng không đến lùng sục, chúng sẽ không giết em.

Có tiếng gì đó đổ vỡ và bạn em Ginny Shanks ngã gục ở mé ngoài cửa. Lúc đó cô ấy mới hai mươi tư tuổi và vừa đính hôn tháng trước nhân dịp ngày Valentine. Họ dự định sẽ làm đám cưới vào tháng mười và em được chọn làm phù dâu.’

Brody vẫn im lặng và Reece nhắm chặt mắt kể tiếp. ‘Ginny ngã xuống, em nhìn thấy mặt cô ấy qua khe cửa bầm tím đầy máu. Cô ấy khóc, và kêu cứu. Bọn em thoáng nhìn thấy ánh mắt của nhau, em nghĩ như vậy. Sau đó có tiếng súng nổ và cô ấy nảy lên, ánh mắt cô ấy thay đổi hẳn. Một tên trong bọn chúng đã đá vào cánh cửa vì lúc đó em thấy nó đóng. Tất cả mọi thứ trở nên tối om. Ginny vẫn nằm ở ngoài cửa nhưng em không thể làm gì cho cô ấy cũng như những người khác. Em không thể thoát ra. Em đã nằm trong quan tài, bị chôn sống và tất cả bọn em đều chết. Lúc đó em đã nghĩ như vậy. Và rồi cảnh sát tìm thấy em và em được cứu sống.’

‘Em điều trị trong bệnh viện bao lâu?’

‘Sáu tuần. Nhưng hai tuần đầu em mê man bất tỉnh và những tuần sau đó em cũng không nhớ

rõ mọi chuyện. Em không thể kiểm soát được mình.’

‘Em nói kiểm soát cái gì?’

‘Vụ việc, tái hiện nó với tư cách là người sống sót.’

‘Vậy như thế nào mới là kiểm soát được khi người ta bị bắn, bị rơi xuống chết và chứng kiến bạn mình bị giết.’

‘Phải chấp nhận đi điều trị, thừa nhận là em không thể làm gì để né tránh hay ngăn cản chuyện đó và rất may mắn được sống sót. Em phải cầu Chúa và cố gắng tỏ ra lạc quan với cuộc sống cho đến khi không còn sức chịu đựng nữa.’ Giọng cô trở nên vô cùng bức xúc. ‘Em chả biết thế nào nhưng em không thể chịu đựng nổi.

Em thường xuyên bị ám ảnh và gặp ác mộng.

Có những đêm em mộng du như kẻ hôn mê hoảng loạn. Em thường xuyên thấy cảnh bọn chúng lùng sục tìm em, thấy chiếc áo ngắn tay màu xám của hân. Em sụp đổ hoàn toàn và phải đến bệnh viện tâm thần.’

‘Người ta đưa em vào bệnh viện tâm thần hay sao?’

‘Em tự đến bệnh viện tâm thần kiểm tra khi thấy tình trạng của mình không hề cải thiện chút nào. Em không thể làm việc, không ăn uống được, không làm được bất cứ việc gì.’ Cô đưa tay lên xoa hai bên thái dương. ‘Nhưng rồi em lại quay về vì em thấy môi trường trong đó chẳng giúp được gì cho mình. Em không dùng thuốc nữa vì nó chỉ làm cho đầu óc em trống rỗng và thực tế em đã trong tình trạng như vậy một thời gian rất dài rồi.’

‘Có nghĩa là bây giờ em chỉ bị rối loạn thần kinh

chức năng sau phẫu thuật?’

‘Có thể như thế. Thành thạo em vẫn bị chứng hoảng sợ trạng thái bị giam cầm, ám ảnh, đôi khi là trạng thái hoang tưởng và hốt hoảng. Có những lúc em gặp ác mộng và tỉnh giấc giữa đêm và nghĩ rằng chuyện đó sẽ xảy ra hoặc có thể sẽ xảy ra. Nhưng rõ ràng là em nhìn thấy hai người đó, em không bịa đặt cũng không tưởng tượng mà em nhìn thấy họ.’

‘Được rồi.’ Anh tắt xe vào mé đường. ‘Chúng ta sẽ đi bộ từ đây.’

Cô xuống xe và lấy tấm bản đồ ra. ‘Em chạy lên tìm nó khi rất tức giận vì nghĩ anh đưa bác sỹ đến để tra tấn em. Và em đã định sẽ đến đó một mình.’

Cô mở tấm bản đồ và đưa cho anh.

‘Em không nhớ có phải là mình đã đánh dấu vào đó hay không. Em không nhớ nhưng điều đó không có nghĩa là em tưởng tượng ra những gì xảy ra ngày hôm qua. Đêm qua em lại lâm vào trạng thái hoảng loạn và bây giờ em đang cố gắng vượt qua nó.’

‘Vậy thì tại sao em lại đưa nó cho anh?’

‘Anh cần biết mình đang làm gì.’

Anh liếc qua tấm bản đồ và gấp lại. ‘Anh thấy rõ vẻ mặt của em khi em chạy xuống ngày hôm qua và nếu em tưởng tượng ra mình làm việc đó mà nói với anh thì em chỉ lãng phí thời gian thôi. Bất kỳ người nào có trí tưởng tượng phong phú đến như thế anh đều nắm rõ hết trừ phi em là J.R. Rowling.’

‘Chỉ có anh thực sự tin em.’

‘Trời đất, em nghe này.’ Anh trả lại tấm bản đồ cho cô. ‘Nếu không tin em thì anh đã không ở

đây. Anh có cuộc sống, công việc và thời gian riêng của anh. Anh cũng nhìn thấy những gì em nhìn thấy và thật khi gió nó lại đúng sự thực. Một người phụ nữ bị giết và người ta phải làm điều chết tiệt gì đó chứ.’

Cô nhắm chặt mắt một lát. ‘Vậy thì chúng ta không được phép nhầm lẫn trong chuyện này.’ Cô bước đến ôm chặt anh và đặt lên môi anh một nụ hôn.

‘Như thế nào nhầm lẫn?’

‘Bất kể điều gì miễn là không phải thái độ cảm ơn đơn thuần.’ Cô đẩy chiếc ba lô ra sau lưng.

‘Anh có cách nào không?’

‘Có, tất nhiên là anh có cách.’

Họ cùng bước ra khỏi con đường và cô liếc nhìn sang anh rất nhanh. ‘Đó là lần đầu tiên trong vòng hai năm nay em hôn một người đàn ông.’ ‘Thế thì em bị khủng thực sự rồi. Em thấy thế nào?’

‘Rất thoải mái.’

Anh thở dài. ‘Có thể lúc nào đó chúng ta sẽ đi tìm điều gì đó thú vị hơn chứ không chỉ đơn thuần là sự thoải mái.’

‘Có thể.’ Như chợt nghĩ ra cô nói tiếp. ‘Sáng nay em đến cửa hàng bách hóa trong giờ giải lao và mua một cuốn sách của tác giả Jamison P. Brody.’

‘Cuốn gì?’

‘Cuốn “Xuống thấp”. Mac nói đó là cuốn đầu tay của anh vì vậy em muốn xem. Anh ấy còn nói rất thích cuốn đó của anh.’

‘Anh cũng vậy.’

Cô bật cười. ‘Em sẽ nói với anh nếu em thích nó. Có ai gọi anh là Jamison không?’

‘Không’

‘Chữ P có nghĩa là gì?’

‘Có nghĩa là ngang bướng, cứng cổ.’

‘Rất phù hợp.’ Cô liếm môi và nói tiếp. ‘Bọn họ có thể đến đó từ bất cứ hướng nào.’

‘Em nói em không hề nhìn thấy bất kỳ loại dụng cụ hay đồ đạc gì cơ mà.’

‘Em không nhìn thấy nhưng có thể họ bỏ ở đâu đó ngoài xa và ngoài tầm nhìn của em.’

‘Không hề có dấu vết nào cả cho dù là từ hướng nào nhưng đối với Rick thì chỉ có đường đến và đường đi thôi. Nhìn này.’ Anh cúi xuống. ‘Anh không phải là Natty Brumppo nhưng cũng biết những điều cơ bản. Dấu vết của anh sáng nay và cả của Rick nữa vẫn còn. Nền đất khá mềm.’

‘Bọn họ không thể bay đến đây được.’

‘Không, nhưng nếu hấn hiểu biết về dấu vết thì có thể hấn đã xóa dấu vết rồi.’

‘Nhưng tại sao? Ai có thể đến đây tìm một người phụ nữ đã mất tích trong khi không ai biết hấn đã giết cô ấy?’

‘Em đã nhìn thấy hấn và có thể hấn cũng nhìn thấy em.’

‘Hấn không hề nhìn xung quanh và không hề nhìn sang phía em mà.’

‘Không phải lúc em đang nhìn mà em bỏ chạy, đúng không? Và em còn bỏ cả đồ đạc. Có thể hấn thoáng thấy em tụt xuống hoặc trèo lên tảng đá. Rất đơn giản, hấn sẽ xóa dấu vết. Mất hai giờ chúng ta mới về đến căn hộ của anh và ít nhất cũng phải nửa giờ nữa Rick mới trở lại đây được, thậm chí là một giờ vì anh ta còn nói chuyện với em nữa. Như vậy khoảng ba giờ. Khi gió, với khoảng thời gian đó người ta có thể xóa

được cả dấu vết của một con voi đi qua đây.’

‘Hắn nhìn thấy em.’ Cổ họng cô tắc nghẹn khi nghĩ đến điều đó.

‘Có thể hắn nhìn thấy mà cũng có thể không nhưng dù thế nào thì hắn vẫn phải cẩn thận.

Hắn đủ khôn ngoan và cẩn thận để xóa hết dấu vết hắn và cô ấy đã từng đến đây.’

‘Hắn nhìn thấy em. Tại sao em lại không nghĩ đến điều này nhỉ?’ Cô đưa một tay lên che mặt.

‘Hắn mang cô ấy đi hoặc buộc cái gì đó vào người cô ấy và ném xuống sông trong khi em chạy xuống chỗ anh.’

‘Anh thiên về giả thiết thứ nhất. Sẽ mất nhiều thời gian hơn nếu hắn buộc thứ gì đó vào người cô ấy và ném xuống sông.’

‘Có nghĩa là hắn mang xác cô ấy đi.’

Reece dừng lại, hai bên bờ sông là những hàng cây và vách đá, con sông lại chạy qua khe núi nên nhìn vách đá hai bên bờ như dựng đứng. Cô có cảm giác như họ đang bị nhốt trong một chiếc hộp mở nắp mà nhìn thẳng lên bầu trời bên trên.

‘Từ đây.’ Cô lẩm bẩm. ‘Ở đây rất vắng vẻ, con sông như chia tách hẳn anh với thế giới bên ngoài và nó cũng rất đẹp. Tại sao anh lại quan tâm?’

‘Đây quả là một nơi rất tốt để người ta qua đời.’

‘Chả có chỗ nào như thế cả. Một khi anh đã có sự gắn bó gần gũi thì chả có nơi nào rất tốt để qua đời cả. Nhưng quả thực nơi này rất tuyệt vời – hàng cây, những phiến đá và hai bên bờ sông, dòng nước. Có lẽ đây là cảnh đẹp cuối cùng mà cô ấy nhìn thấy nhưng cô ấy lại không để ý. Cô ấy rất giận dữ. Em nghĩ cô ấy chả nhìn

thấy gì khác ngoài hấn ta và con giận dữ của chính mình. Tất nhiên cả sự sợ hãi và đau đớn.’

‘Từ đây em có thể nhìn thấy chỗ em ngồi hôm đó không?’

Cô bước ra sát mép bờ sông. Hôm nay mát mẻ hơn và ánh nắng không quá lóa mắt. Mặt trời hôm nay không gay gắt và mây cũng nhiều hơn, từng mảng mây nước hình thành trên nền trời xanh.

‘Đằng kia.’ Cô chỉ tay lên phía trên. ‘Em dừng lại ngồi ở chỗ đó ăn bánh sandwich và uống nước. Ánh nắng rất ấm và em thích nghe tiếng nước. Em nhìn thấy con điều hâu và nhìn thấy họ đứng.’

Cô quay sang Brody. ‘Như chúng ta bây giờ, cô ấy quay mặt ra sông, như thế này và hấn đứng đối diện với cô ấy. Em đã nói rồi, em nghĩ là cô ấy không hề nhìn thấy gì khác ngoài hấn ta. Có thể hấn cũng chỉ nhìn thấy cô ấy thôi. Em nhìn thấy cô ấy nhiều hơn vì cô ấy cử động nhiều.’

Reece giờ tay ra làm động tác chứng minh.

‘Đúng là thảm kịch. Anh có thể cảm nhận cơn nóng giận của cô ấy từ phía bên kia sông. Cô ấy rất nóng giận nhưng hấn thì lại rất biết kiềm chế. Hoặc ít nhất thì cử chỉ của hấn cũng cho thấy như vậy. Em có bịa đặt ra chuyện đó không?’ Cô đưa tay lên dụi mắt. ‘Em có nhớ những gì xảy ra hay chỉ tưởng tượng ra?’

‘Em biết những gì em nhìn thấy.’

Giọng nói rất bình tĩnh thản nhiên của anh khiến cô cảm thấy yên tâm. ‘Vâng, vâng. Cô ấy vung tay lên chỉ vào mặt hấn. Tội cảnh cáo anh. Kiểu như thế và cô ấy xô hấn.’

Reece đặt tay lên ngực Brody và đẩy anh. ‘Em

nghe hẳn lùi lại một bước.’ Và cô đề nghị. ‘Anh có thể đóng vai được không?’

‘Được thôi.’

‘Hắn làm như thế này.’ Reece bắt chéo hai tay và giật mạnh ra. ‘Như kiểu trọng tài ra hiệu.’

‘Như kiểu bóng chày à?’ Anh có vẻ phấn kích.

‘Em nghe hẳn làm như kiểu bóng chày hay sao?’

‘Chỉ một thoáng như em nghe hẳn muốn nói Thế thôi, như thế là đủ rồi. Và cô ấy tát hẳn.’

Khi Reece giật tay ra Brody nắm cổ tay cô. ‘Được rồi, anh tưởng tượng ra động tác rồi.’

‘Em không có ý làm anh đau. Lần đầu tiên hẳn bắt tay cô ấy kéo lại và cô ấy tiếp tục tát hẳn. Chính lúc đó hẳn đẩy cô ấy xuống và bắt đầu hành động.’

‘Đúng rồi.’ Brody xô cô lùi lại một bước nhưng không làm cô ngã.

‘Mạnh hơn thế nhiều.’ Cô lại giơ tay lên khi anh làm động tác đẩy khác. ‘Em sẽ làm đúng như vậy.’ Cô liếc lại phía sau xem khoảng cách và những phiến đá. Diễn lại cảnh tội ác đó không có nghĩa là cô phải làm đau mình theo một cách ngớ ngẩn. ‘Khoan đã. Cô ấy không đeo ba lô.’

Reece tháo ba lô và đặt xuống đất.

‘Cô ấy ngã mạnh hơn và em nghe hẳn đã đập đầu cô ấy xuống đất hoặc đá ở chỗ này. Cô ấy nằm im một lúc, mũ cũng bị rơi – em quên mất điều này. Mũ cô ấy bị rơi và cô ấy lắc đầu – như thể bị lóa mắt – em thấy có ánh sáng lóe lên, có thể là chiếc khuyên tai phản chiếu. Rất có thể cô ấy đeo khuyên tai, em đã không chú ý đến điều này.’

‘Anh muốn nói rằng việc đó thì em đã sai. Hẳn đã làm gì? Tiến đến chỗ cô ấy chẳng?’

‘Không, không, cô ấy đứng dậy rất nhanh và lao vào hắn. Cô ấy không sợ, chắc có lẽ vì quá tức giận. Cô ấy hét vào mặt hắn, em không nghe thấy nhưng em nhìn thấy. Hắn nhấc cô ấy lên và ném cô ấy xuống đất, lần này không phải là đây. Và khi cô ấy ngã hắn đứng giăng chân qua người cô ấy.’

‘Chắc chắn rồi, chả có gì lạ cả?’ Anh giăng hai chân qua người Reece.

‘Hắn giơ một tay ra nhưng cô ấy không chịu và tỳ khuỷu tay xuống đất nhòm dặng nhìn hắn trừng trừng. Miệng cô ấy mấp máy và em – chỉ là trong đầu em thôi – nghe cô ấy la hét chửi bới. Thế rồi hắn dè lên người cô ấy.’

‘Hắn ngồi trên người và dùng sức nặng của cơ thể đè cô ấy xuống.’ Cô nói tiếp khi Brody khom người xuống. ‘Ồi.’ Cô thốt lên khi Brody làm theo hướng dẫn. ‘Đúng rồi, như thế. Không phải đùa, cũng không phải là hành động dâm dục – ít nhất là em cũng thấy như thế. Cô ấy lại tát hắn và hắn dè tay cô ấy xuống. Không, anh đừng làm như thế.’ Cô hét hoảng kêu lên khi Brody nắm chặt cổ tay mình. ‘Em không chịu được, đừng làm thế.’

‘Không sao đâu.’ Anh nhìn vào mắt cô và thả tay ra. ‘Anh sẽ không làm em đau. Chuyện gì xảy ra tiếp theo?’

‘Cô ấy giãy giụa nhưng hắn khỏe hơn. Hắn túm tóc cô ấy kéo lên và đập mạnh xuống. Và rồi hắn... hắn bóp cổ cô ấy. Cô ấy oằn người lên túm cổ tay hắn nhưng em nghĩ cô ấy không thắng được. Đợi đã... hắn dùng đầu gối đè tay cô ấy xuống để cô ấy khỏi vùng vẫy. Em quên mất chi tiết đó.’

‘Bây giờ thì em nhớ ra rồi.’

‘Cô ấy giờ chân ra đập xuống đất, hai bàn tay cũng bám xuống đất. Sau đó thì họ không cử động gì nữa, tất cả mọi việc đều dừng lại nhưng hai bàn tay hần thì vẫn để quanh cổ cô ấy. Hần vẫn để tay như thế và em chạy. Dậy được chưa? Dậy đi thôi.’

Anh chỉ chuyển người và ngồi cạnh cô dưới đất.

‘Liệu có còn khả năng nào cô ấy vẫn còn sống sót không?’

‘Hần vẫn để tay trên cổ cô ấy.’ Reece ngồi dậy, phúi đầu gối và gục mặt xuống.

Anh im lặng một lát như để cho dòng sông chảy bên cạnh họ, và những đám mây bay đến tỏa bóng râm xuống mặt nước và những tảng đá.

‘Anh nghĩ em thuộc tuýp người ly nước đầy vui.’

‘Anh nói gì?’

‘Ly nước đáng lẽ đầy hơn nhưng do nó bị nứt nên nước rò ra. Có nghĩa là em nhìn thấy chuyện đó và thay vì nghĩ rằng tôi nhìn thấy một người phụ nữ bị giết và nếu tôi không có ở đó đúng lúc đó thì sẽ không ai biết những gì đã xảy ra với cô ấy thì em lại nghĩ rằng ôi, lạy Chúa, tội lỗi, tội lỗi, tuyệt vọng, tôi nhìn thấy một người phụ nữ bị giết và tôi không thể làm gì để ngăn cản việc đó, tội nghiệp cho tôi, tội nghiệp cho cô ấy.’

Cô tỳ cầm lên đầu gối nhìn anh trong khi anh nói. ‘Anh nói đúng, em biết là anh đúng. Em đang cố nghĩ theo cách như vậy nhưng anh cũng không thể cho em là tuýp người ly nước đầy vui được.’

‘Đầy hay vui thì có khác gì nhau? Nếu còn có chút gì đó trong ly nước thì hãy uống hết đi.’

Cô bật cười. Ngồi ngay chỗ cô ấy mới bị giết ngày hôm qua mà Reece vẫn cười rất thoải mái. ‘Quan điểm rất hay. Ước gì bây giờ em có một ly Pinot Grigio lạnh trong tay.’

Cô đưa tay dụi mắt và đứng dậy. ‘Diễn lại chuyện đó còn để lại dấu vết, dấu chân, dấu tay, vết đất bị lồm xồm. Chả cần phải là Natty Bumpo thì anh cũng có thể nhận ra rằng đã có hai người ở đây, đánh nhau ở đây.’

Brody bước ra vài bước và bẻ một cành liễu và quét trên mặt đất. ‘Hắn là người rất nhanh nhẹn.’ Anh nói trong khi xóa các dấu vết. ‘Có thể hắn đã kéo hoặc vác cô ấy ra khỏi khu vực này sau đó lấy một cành cây khác như thứ anh đang cầm đây, quay lại và xóa dấu vết, phải là người có máu lạnh thì mới làm được chuyện đó.’

Anh đứng thẳng và nhìn kỹ mặt đất. ‘Rất sạch, có thể Natty thì sẽ tìm thấy dấu vết gì đó chứ anh thì không. Có thể nếu em mời các chuyên gia về hiện trường các vụ phạm tội đến đây thì họ sẽ tìm được một vài sợi tóc nhưng để nói lên điều gì?’

Anh vứt cành cây sang bên và nói tiếp. ‘Chả để làm gì cả. Tất cả những gì hắn cần làm là xóa hết các dấu vết. Còn chuyện giấu xác cô ấy thì có rất nhiều cách. Nếu là anh thì anh sẽ quăng xác cô ấy vào thùng xe và chở đi nơi khác. Lúc đó anh sẽ có thời gian để đào lỗ chôn cả con voi chứ không riêng gì cô ấy.’

‘Đúng là máu lạnh.’

‘Giết ai đó đều cần phải có sự lạnh lùng hay nóng giận. Còn để trốn thoát thì đúng là cần phải có máu lạnh. Em thấy đủ chưa?’

Cô gật đầu. ‘Rất đủ rồi.’

Chương 9

Họ cùng quay về. Reece lấy nước uống và đưa chai cho Brody.

“Họ luôn nói rằng ngay cả tên giết người hoàn hảo nhất cũng không thể làm được đến như vậy.”

Brody uống một ngụm to và trả lại chai nước cho Reece. “Họ nói rất nhiều chuyện và lúc này thì họ đã sai.”

“Thực sự là vậy. Nhưng cho dù cô ấy là ai thì cũng phải ở một nơi nào đó chứ. Hoặc thậm chí cô ấy còn có gia đình, có việc làm.”

“Có thể như thế.”

Cảm thấy hơi bức mình, Reece thọc tay vào túi quần và nói tiếp “Thế thì cô ấy phải có quan hệ với ít nhất một người. Hắn giết cô ấy nghĩa là họ có quan hệ với nhau.”

“Có thể đã từng có thì đúng hơn. Có thể ngày hôm đó họ mới gặp nhau và cũng có thể họ quen nhau cả chục năm rồi. Họ có thể đến từ bất cứ nơi nào, California, Texas, miền Đông hay thậm chí là nước Pháp.”

“Từ Pháp?” Reece ngạc nhiên hỏi lại.

“Người ở đâu mà chả có thể chém giết. Vấn đề là người nơi khác đến đây cũng chẳng kém gì người dân ở đây, thậm chí họ còn là những người tốt hơn. Wyoming còn ít người hơn cả Alaska mà.”

“Có phải vì thế mà anh đến đây không?”

“Có thể là một phần. Em làm việc ở đâu thì em là người dân ở đó thôi. Theo anh thì họ là người dân ở nơi khác đến đây cho dù họ là ai đi nữa.”

“Và họ đánh chết nhau chỉ vì họ bị lạc và hắn không thèm dừng lại để hỏi đường? Đó là hành động đáng trách của đàn ông. Nhưng em không nghĩ như vậy. Họ đến đó là vì họ có chuyện gì để nói hoặc để cãi nhau vì chuyện gì đó.”

Anh bắt đầu thấy thích cách nói chuyện của cô. Rất hiếm khi đều đặn. Cũng như khi nấu bếp, cô có thể làm bất kỳ thực đơn nào cùng một lúc.

“Đó chỉ là giả định chứ đâu phải là thực tế.”

“Đúng, đó là giả định và em giả định họ không phải là người Pháp.”

“Có thể là người Ý. Cũng không thể bỏ qua người Latvi được.”

“Được. Hai người Lát vì bị lạc và cũng giống như bất kỳ người đàn ông nào trên thế giới coi của quý của mình như chiếc la bàn, không thể đứng ra hỏi đường đi và cuối cùng thì mất hết uy lực.”

Anh tròn mắt kinh ngạc nhìn cô. “Đó là chuyện tối mật của đàn ông làm sao em biết được?”

“Hầu hết phụ nữ đều iết nhiều hơn các anh tưởng. Dù thế nào đi nữa thì bọn họ cũng bỏ xe lại, đi xuyên qua khu rừng ra bờ sông. Họ cãi nhau, đánh nhau và hắn giết cô ấy. Và vì là người Lát- vì sống ở miền núi hắn xóa các dấu vết rất tài tình và sau đó đưa xác cô ấy ra xe rồi mang tận về quê chôn.”

“Em nên ghi lại những điều vừa nói.”

“Nếu đó là những chuyện nực cười vô nghĩa mà anh viết thì quả thực em vô cùng ngạc nhiên khi sách của anh được xuất bản.”

“Có thể anh bị bẽ tắc với người Pháp nhưng họ có thể là bất kỳ ai và đến từ bất kỳ đâu.”

Điều đó chỉ giúp xem xét vụ án cẩn thận hơn, trên phạm vi rộng hơn.

“Nếu hắn xóa được các dấu vết như vậy thì chắc chắn hắn phải là người có hiểu biết về việc đi lại và tìm dấu vết.”

“Rất nhiều người có thể làm được việc đó. Và cũng có thể bọn họ từng đến đây.”

Brody liếc nhìn xung quanh. Anh biết rất rõ địa hình ở đây, bởi vì anh đã đến đây, thấy thích và sử dụng nó trong tác phẩm của mình. Ở đây có rất nhiều hoa dại và hoa đồng tiền. Những bông kim ngân rực rỡ khi lan đến bất cứ đâu. Một nơi đẹp đẽ và mát mẻ.

Vào tháng sáu nó sẽ khoe hết sắc đẹp của mình.

“Bây giờ mới bắt đầu mùa du lịch.” Anh nói. “Nhưng mọi người đã bắt đầu đến đây có lẽ là để tránh sự đông đúc của mùa hè. hoặc cũng có thể họ đang trên đường đi đâu đó và ghé qua tranh thủ bách bộ. Thậm chí có thể là những người dân mà em gặp ở thị trấn và đã từng ném các món ăn mà em nấu.”

“Quả là ý tưởng rất vui. Cảm ơn anh”

“Em nhìn thấy hân mặc đồ gì rồi. Vậy em có thể nhận ra nó không?”

“Mũ t-oi trai màu cam, áo jacket đông hè màu đen. Ngày nào em cũng nhìn thấy loại áo đó nhưng em không nhìn rõ hân, thậm chí có thể em đã phục vụ tận tay hân món súp nhưng vẫn không thể nhận ra hân. Không hiểu tại sao em lại... ối lạy Chúa.” Cô hét hoảng kêu lên.

Anh cũng nhìn thấy gấu, thậm chí anh còn nhận ra trước cả cô. “Nó không để ý đến em”

“Và anh biết điều đó bởi vì anh là bác sỹ tâm thần của loài gấu?” Tuy nhiên cô cảm thấy không sợ lắm. “Trời ơi, nó to quá”

“Anh từng gặp những con còn to hơn”

“Tốt đối với anh. Nay, chúng ta không đ-ọc chạy đâu đấy nhé.”

“Không. Làm nh- thế sẽ chỉ làm nó chú ý và đ-ôi theo cho đến khi nào bắt đ-ọc chúng ta. Cứ nói chuyện, đi lại, tránh xa ra một chút. Nó nhìn thấy chúng ta rồi.”

Vâng, cô trầm nghĩ và bắt đầu thấy lo sợ. “Nh- vậy có tốt không?”

Cô lò mò nhớ ra trong sách hướng dẫn đó, không có gì khó cả. Cô sẽ ngã ngay xuống đất bởi vì nó tấn công thì cô cũng chẳng chạy kịp.

Cô ch- a kịp kiểm tra gợi ý của sách hướng dẫn thì con gấu dừng lại nhìn họ một lúc lâu và rồi bỏ đi.

“Nó xấu hổ đấy.” Brody lên tiếng.

“Đúng vậy, ý t-ởng tuyệt vời. Em phải ngồi xuống đây.”

“Tiếp tục đi đi. Đây là lần đầu tiên em nhìn thấy gấu hay sao?”

“Lần đầu tiên em nhìn thấy nó gần nh- thế.” Cô đ- a tay lên ôm ngực để đảm bảo chắc chắn rằng tim cô vẫn còn đập trong đó. “Để tránh gấu, nh- trong sách hướng dẫn nói thì phải nh- thế. Em nghĩ nó rất đẹp theo cách riêng đến phát khiếp của nó.”

“Có điều này, nếu có xác chết quanh đây mà nó ngửi thấy, nó sẽ hung dữ hơn rất nhiều. Nh- thế có nghĩa là quanh đây không có xác chết hoặc nếu không thì hân đã chôn rất sâu”.

Cô nuốt nước miếng rất sâu và mạnh nh- để lấy lại bình tĩnh. “Lại những ý t-ởng hay nữa đối với em. Chắc chắn em sẽ phải uống một ly r-ượu, một ly thật to.”

Cô cảm thấy an toàn hơn khi trở lại xe và cũng thấy vô cùng mệt mỏi. Cô muốn ngủ một lát. Giả mà có một căn phòng yên tĩnh, một chiếc chăn ấm thì tốt biết mấy.

Anh khởi động xe và cô nhắm mắt l- m đ- m rồi cô trôi vào giấc ngủ mệt nhọc lúc nào không biết.

Cô ngủ rất im lặng, bình thản, không hề cựa quậy chút nào. Đầu cô dựa trên góc giữa thành ghế và cửa xe, hai tay vẫn để trên lòng.

Anh sẽ phải làm gì với cô bây giờ?

Anh cũng không rõ, vì vậy anh lái xe đi lòng vòng để kéo dài quãng đ-ờng trở về thị trấn.

Cô không chỉ làm những gì thuộc về bổn phận của mình. Rất nhiều ng-ời sẽ không làm đ-ọc nh- cô. Họ sẽ cho rằng trách nhiệm của mình đã xong khi trình báo về vụ án.

Nh-ng cô thì không.

Anh cảm thấy vui vui khi nghĩ đến việc cô phải kiểm tra ở bệnh viện tâm thần. Nghe cách cô nói anh có thể cảm nhận cô coi đó là sự đầu hàng.

Nh-ng anh thì lại coi đó là sự dũng cảm.

Cô cho rằng những chuyến đi của cô từ thành phố Boston nh- những chuyến bay nh-ng anh thì lại coi đó là những chuyến đi biển. Cũng nh- anh khi rời khỏi thành phố Chicago, một chuyến bay thể hiện sự sợ hãi và chạy trốn. Còn một chuyến đi biển -? Nó là một chuyến đi. Anh cần có những chuyến đi nh- thế để tìm hiểu và làm những công việc mà anh muốn làm, sống theo cách của anh với những khoảng thời gian của chính mình.

Theo cách nhìn nhận của anh, Reece Gilmore cũng như vậy. Chỉ có điều cô mang quá nhiều hành lý theo mình.

Anh chỉ bao giờ lo sợ cuộc sống của mình sẽ ra sao nhưng anh hoàn toàn có thể trông trông ra nó. Trông trông là công việc anh đang làm, cũng chỉ đơn giản như việc anh trông trông ra một con ngựa trong hốt hoảng, đau đớn, bối rối khi nằm trên giường bệnh. Chỉ việc gì phải nghỉ ngơi sự minh mẫn tinh táo của mình, hãy cứ để cho nó được phát sáng, có rất nhiều việc mà một con ngựa bình thường phải làm.

Và cô đã kéo anh vào việc này dù không hề dễ dàng chút nào. Anh không phải loại người hành động kiểu lộn lạo thành lộn què. Cái gì thuộc về tự nhiên thì phải để nguyên trạng như thế, con ngựa càng ít can thiệp vào càng tốt.

Nhưng trong việc này thì anh đã tham gia rồi. Không phải vì anh có liên quan một chút đến việc chứng mặc dù như thế đã là đủ trách nhiệm của một người dân.

Cô đã lôi kéo anh. Không phải vì sự yếu ớt của cô mà chính là chút sức mạnh còn lại mà cô đang cố sử dụng hết để chống lại cái ác. Anh phải tôn trọng điều đó cũng như anh phải công nhận trong cô cũng có sự hấp dẫn nào đó đối với anh.

Anh chỉ bao giờ nghĩ sẽ chọn mẫu ngựa như cô. Một con ngựa gầy còm yếu đuối thích được yêu thương dỗ dành mà anh thì lại không có đủ kiên nhẫn để làm việc đó.

Anh thích một ngựa thông minh, nhanh nhẹn, khỏe mạnh, luôn bận rộn với cuộc sống của mình. Như vậy sẽ không mất nhiều thời gian của anh.

Có thể trước khi bị thương cô cũng là con ngựa như vậy và biết đâu cô sẽ lại quay về được với con ngựa vốn có của mình cho dù không được trọn vẹn. Anh nghĩ sẽ rất vui khi chứng kiến cảnh cô vượt qua được những gì ở hiện tại và ngoái nhìn lại thành quả của mình.

Anh trong lúc miên man suy nghĩ anh vẫn tiếp tục lái xe để cô ngủ. Anh ngắm nhìn dãy núi Tetons mọc sừng sững trên thảo nguyên. Không hề có đốm thoải cũng như không có ngọn đồi thấp lùn chùng nào để làm giảm bớt đi nét sừng sững của nó.

Tuyết vẫn bao phủ trên đỉnh núi. Màu trắng cùng màu xanh và màu xám của nền trời như tạo ra một mảng không gian thứ hai.

Anh vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên anh nhìn thấy quang cảnh đó và ấn tượng đến thế nào mặc dù anh vẫn tự hào coi mình không phải là con ngựa của nội tâm. Dãy Rockies cao lớn hơn, những dãy núi ở miền Đông thì thoải thoải hơn, còn những dãy núi ở đây, ở cái nơi mà anh đã coi là nhà mình thì lại vô cùng hoang sơ.

Có lẽ anh đến đây bởi anh sẽ không phải chịu cảnh chen lấn xô đẩy ở khắp mọi nơi. Nhưng dù sao thì những ngọn núi kia cũng là phần thưởng rất lớn với anh rồi.

Anh chạy xe trên con đường vắng vẻ hai bên là những vật ngai đấng, thỉnh thoảng lại có mấy con bò rừng đứng nhìn trừng trừng. Đây đó trên đường anh còn thấy những con thú lông bờm xồm, một vài con bê non, có lẽ chúng vừa mới ra đời đang quần sau lưng mẹ chúng.

Anh biết Reece sẽ rất thích nhìn cảnh này nhưng anh vẫn để cô ngủ.

Chẳng bao lâu nữa khu thung lũng này sẽ nở rộ hoa dưới ánh nắng mặt trời mùa hè, tạo nên màu sắc cực kỳ sắc sỡ cùng với những vật ngai đấng. Anh trông trông với khung cảnh bao la đầy màu sắc như thế thì cả con ngựa lẫn súc vật đều khó có thể tìm ra được một ngôi mộ cho dù ngựa ta có cố gắng đào bới, tìm kiếm.

Anh cho xe rẽ vào đường thị trấn Angel's Fist hai bên đường là những dãy đồng và thông. Reece thì thảo luận rầm rộ trong khi ngủ và liếc mắt sang nhìn cô, anh thấy cô bắt đầu run.

Anh dừng xe lại giữa đường và cầm tay cô gọi: "Dậy đi em".

"Không". Cô choàng tỉnh dậy như vận động viên chạy đường dài bật khỏi vạch xuất phát. Nắm tay cô vững mạnh ra ngoài và anh nhanh chóng nắm lại.

"Em đánh anh anh sẽ đánh lại đấy." Brody dịu dàng nói.

"Gi? Anh nói gì?" Cô nhìn trừng trừng nắm tay mình đang bị anh giữ.. "Em ngủ gật? Có phải em đã ngủ gật không?"

"Nếu không phải thì em quả là rất giỏi đóng kịch trong một giờ qua".

"Em đánh anh à?"

"Em chỉ ra đòn thôi và đừng làm như vậy nữa."

"Em sẽ không làm thế." Cô trấn tĩnh lại. "Anh thả tay em ra được không?"

Anh thả tay ra để cô rút tay về đặt trên lòng. "Em luôn giật mình tỉnh giấc kiểu như thế à?"

"Em không biết. Đã lâu lắm rồi- cũng không nhớ bao lâu nữa- em mới ngủ mà có ngựa ở bên cạnh. Em nghĩ em cảm thấy thoải mái hơn khi có anh ở bên."

“Thoải mái, đọc thoải mái.” Anh nhúng tay có vẻ giận dữ. “Tại sao em cứ nhắc đi nhắc lại mấy từ đó nhỉ. Chắc anh phải làm thay đổi cái đầu của em thôi.”

Cô mỉm cười. “Lòng tốt của anh sẽ không làm phụ nữ bị tổn thương đâu.”

“Vậy sao?”

“Ý em muốn nói là tổn thương về thân thể. Anh làm tổn thương trái tim của bạn mình nhưng lại không làm cô ấy phải bức tức. Anh làm sụp đổ lòng tự trọng của cô ấy với những câu nói mà bây giờ nghĩ đến em mới thấy chối như nhai phải sạn, nhưng dù sao em vẫn rất cảm kích vì anh đã để em ngủ. Em đã... Ồi, ồ nhìn kia.”

Cô chợt hồi tưởng lại giấc mơ xấu vừa qua nhưng khung cảnh hiện ra phía trước khiến đầu óc cô như nhẹ bẫng. Rất ấn tượng, cô cởi dây an toàn, mở cửa xe và bước xuống. Làn gió thổi hơi lạnh phả khắp người cô.

“Khung cảnh thật hoang sơ, ấn tượng và rùng rợn. Tất cả đều như bày ra, chiếm hết cả không gian, hình như chúng vừa mới ở đâu đến, nối đuôi nhau xuất hiện. Em thích sự xuất hiện bất ngờ này.”

Cô đi ra phía trước, đứng dựa vào thùng xe và tiếp tục ngắm nhìn. “Ngày nào em cũng đứng bên cửa sổ xem chúng hoặc trên đường đi làm. Nhưng cảm giác lúc đó không giống như ở đây, không có nhà cửa mà cũng không có người.”

“Anh là người ở đây.”

“Anh hiểu ý em muốn nói gì mà. Ở đây ngắm nhìn chúng anh sẽ cảm thấy hết giá trị con người.”

Cô đứng ngắm và hài lòng vì anh đã cùng chia sẻ với cô. “Khi mới đến đây em nghĩ mình sẽ chỉ tạm thời ở lại tìm một việc gì đó để làm và rồi lại ra đi. Nhưng mỗi buổi sáng thức dậy ngắm nhìn hồ nước và thấy quang cảnh *** bóng xuống đó khiến em không thể đến quyết định ra đi nữa.”

“Thế thì em cần tìm một nơi nào đó để ở.”

“Hiện tại em chưa nghĩ đến chuyện đó. Nhưng em nghĩ sau này em sẽ tiếp tục đi về miền Đông. Có thể không phải là Boston mà là Vermont. Em đã đi học ở đó nên cảm thấy quen thuộc hơn. Em rất nhớ màu xanh ở đó, màu xanh đặc trưng của vùng biển phía Đông.”

“Những đồng cỏ xanh tươi, thung lũng nở đầy hoa và đầm lầy, tất cả tạo thành một bức tranh tuyệt vời.”

“Đúng thế, nhưng ở đây cũng vậy. Còn hấp dẫn hơn cả ly rượu em vừa ao ước lúc trước.” Cô ngả đầu ra sau nhắm chặt mắt và hít thở.

“Đôi khi nhìn em cũng giống như thế khi em nấu ăn.”

Cô mở mắt, ánh mắt màu nâu của người mang dòng máu Tây Ban Nha. “Vậy sao? Anh bảo em giống cái gì?”

“Rất thoải mái, yên bình và hạnh phúc.”

“Em nghĩ đó là khi em cảm thấy tự tin. Sự tự tin sẽ làm em cảm thấy thoải mái và hạnh phúc. Ước gì em luôn được như thế. Sau sự kiện đó em không thể nấu ăn được nữa. Hình như nó đã đánh cắp mất khả năng đó của em. Nhưng bây giờ thì em bắt đầu lấy lại được rồi. Có tiếng chim hót kia, chúng ở đâu vậy?”

Anh cũng không hề để ý đến tiếng chim cho đến khi cô hỏi. Cô quay người nhìn ngó xung quanh hai mắt mở thật to nắm chặt cánh tay anh và chỉ “Anh nhìn kia, ồ...!”

Brody nhìn theo và thấy một đàn vài con bò rừng đang rong ruổi đi qua bãi ngải đắng. “Chắc đây cũng là lần đầu tiên em nhìn thấy chúng phải không?”

“Cũng như con gấu, em đã nhìn thấy chúng rồi nhưng đứng nhìn như thế này thì chưa. Phấn khích hơn nhiều. Ồi, anh nhìn kia, con của nó.”

Giọng cô trầm trở như muốn kéo dài mãi.

“Tại sao phụ nữ lại luôn có giọng nói như vậy khi nhắc tới con cái?”

Cô then thưng đập mạnh vào tay anh. “Nhìn chúng rất yêu. Thế mà sau này chúng lớn to ghê.”

“Và thế là em rán chúng trên giàn phải không?”

“Kia anh, thực sự em đang cảm thấy rất thoải mái ở đây. Nhìn chúng em chợt thấy thích được cưỡi ngựa hơn là đi chiếc SUV. Em muốn xem cả con linh dương nhưng trước hết em phải học cưỡi một con gì đó đã.”

“Em muốn cưỡi linh dương hay sao?”

“Không.” Cô lại cười rất thoải mái. “Đúng ra em thích ngắm linh dương trong khi cưỡi ngựa. Nhưng em chưa biết cưỡi ngựa.”

“Chả phải Lo đã đề nghị dạy em rồi sao?”

Cô thọc tay vào túi trong khi mắt vẫn ngắm nhìn đàn thú. “Không phải thực sự anh ta thích thế đâu. Nhưng có thể em cũng sẽ tham gia- ý em nói bài học cưỡi ngựa- nếu anh ta biết cách cư xử.”

“Em luôn thích bạn trai phải biết cách cư xử sao?”

“Không hẳn như thế. Nhưng đối với anh ta thì phải như vậy.”

“Chuông báo thức sẽ chẳng bao giờ kêu nếu nó được lên dây cót”, anh đặt tay hai bên hông cô và kéo về phía mình.

“Kìa anh Brody.”

“Em không ngờ ngăn, em cũng không hề chậm hiểu chút nào. Trạng thái hốt hoảng lo sợ hoàn toàn khác. Em không định nói với anh rằng em không nhận ra chuyện gì sắp đến đấy chứ?”

Trái tim cô đập rộn ràng, có chút gì đó sợ hãi nhưng không phải hoàn toàn như vậy. “Đã lâu lắm rồi trong đầu em không có ý nghĩ đến chuyện đó. Em nghĩ nó đã bị lãng quên trong em rồi.”

“Nếu em không còn hứng thú gì nữa thì em phải thể hiện cho rõ ràng.”

“Tất nhiên là em còn hứng thú chứ. Chỉ là...ôi”

Chưa kịp nói hết câu anh đã nắm tay cô nhắc lên. “Em nên tranh thủ hít thở đi. Chúng ta sắp phải nhìn thở đấy.”

Cô không thể hít thở, đầu óc như trống rỗng. Nụ hôn quá nhanh và bất ngờ khiến bầu không khí trong lành và mát mẻ mà cô đang hít thở bỗng trở nên nóng bỏng. Miệng anh không hề biết nhấn nạy, nhẹ nhàng, không thuyết phục cũng không cảm dỗ cô. Nó chỉ làm những gì nó muốn. Cảm giác bị cuốn trôi tan ra thành từng mảnh khiến cô choáng váng, buông xuôi.

Rất nóng, rất cứng và tham lam. Hình như cô quên mất cảm giác người đàn ông thêm khát mùi vị của cô để thỏa mãn mình.

Ngay cả khi cô còn đang phân vân không hiểu trong cô có còn gì để làm anh thỏa mãn nữa hay không thì hai tay cô đã ôm chặt cổ anh. Tay anh ôm hông cô và ép chặt vào người mình.

Trái tim cô rộn ràng thổn thức cạnh trái tim anh và cô bắt đầu run. Miệng cô cũng khao khát không kém gì anh, tay cô không hề rời cổ anh. Không phải cảm giác sợ hãi khi anh hăm hở trên môi cô mà là sự xúc động do thêm khát dâng trào.

Anh là người ham muốn nhiều hơn, có lẽ vì vậy mà anh kéo cô lên cho đến khi cô ngồi lên thùng xe phía trước và rồi anh ép người vào, hành động nhiều hơn nữa.

Cô không còn làm chủ được mình nữa. Có thể sau này cô sẽ phải lo lắng nhưng bây giờ thì cô hoàn toàn đi theo tiếng gọi của bản thân và hai chân cô kẹp chặt ngang hông anh.

“Sờ vào người em đi.” Cô thì thầm gấp gáp “Bất kỳ đâu, bất kỳ chỗ nào cũng được.”

Bàn tay anh lần mò dưới chiếc áo len cho đến khi chạm vào ngực cô. Cô oằn người lên rên rỉ đòi hỏi. Bàn tay anh rất rắn và khô ráp cũng như bộ phận cơ thể kia của anh rất cứng và thẳng. Mỗi khi anh chạm vào người cô lại cảm thấy như đau đốn, bầm tím nhưng rất mềm mại và tuyệt diệu.

Cô đáp lại cũng không kém, thậm chí còn ngoài sự mong đợi của anh. Và ngay trên thùng xe anh gạt bỏ tất cả những gì vương vãi không cần thiết trên người cô cho đến khi sự nóng bỏng dâng trào kia vơi đi.

“Em nghỉ đi”. Bàn tay anh nắm tay cô bây giờ đã không còn chặt như trước nữa. “Em nghỉ một chút cho hồi phục đi”.

Cô chỉ nghe văng vẳng tiếng anh trong khi cảm xúc vẫn cuộn trào trong đầu cô. “Vâng, vâng. Ôi, chúng ta không thể, chúng ta không nên...”

“Chúng ta đã làm rồi và chắc chắn là sẽ tiếp tục chỉ có điều chúng ta không phải là những đứa trẻ chỉ mới mười sáu tuổi nữa nên việc đó sẽ không diễn ra trên thùng xe như thế này.”

“Không, đúng thế.” Có phải đây là nơi họ đang ở bên nhau? Cô cố nhóm dậy và tập trung “Lạy Chúa, chúng ta đang ở giữa đường. Đi thôi, anh phải đi ngay thôi.”

Cô nhảy xuống, dùng tay quăn lại mái tóc rối và cài lại áo.

“Nhìn em như vậy được rồi.”

Nhưng cô không cảm thấy tự nhiên mà thay vào đó là cảm giác mất mát nhưng chưa mất mát hoàn toàn. “Chúng ta không thể...em chưa sẵn sàng...Làm như vậy không phải là việc làm tốt.”

“Anh không yêu cầu em phải cưới anh và sinh con cho anh cô bé mãi mãi ạ. Một nụ hôn là việc làm tốt nhưng ngủ với nhau còn tốt hơn.”

Cô xoa hai thái dương than thở “Em không biết nghĩ gì cả, đầu sắp nổ tung rồi.”

“Nhưng chỉ mấy phút trước đây thì bộ phận khác trên cơ thể em muốn nổ tung.”

“Thôi nào, anh có thể dừng lại được không? Tại sao chúng ta lại ở đây nói chuyện quan hệ nam nữ trong khi một người vừa bị giết?”

“Cho dù chúng ta có ngủ với nhau hay không thì cô ấy cũng không thể tồn tại mãi được. Nếu em cần thời gian suy nghĩ về chuyện đó thì em có thể suy nghĩ vài ngày. Nhưng nếu em nghĩ rằng sau đó chúng ta sẽ không đến với nhau nữa thì em quả là cô bé ngớ ngẩn”.

“Em không ngớ ngẩn.”

“Cứ xem đi, anh nói đúng đấy.” Và anh đi vòng xuống cửa xe.

“Brody, chờ một chút nào.”

“Để làm gì?”

Cô nhìn anh chùng chùng. Một con người cao lớn, rất đàn ông và phong trần như được tô vẽ thêm dưới bóng của những dãy núi Tetons. “Em không biết. Em hoàn toàn không biết gì hết.”

“Được, chúng ta quay về. Anh muốn có một ly bia.”

“Em không ngủ với bất kỳ người đàn ông nào mà em gặp.”

Anh đứng dựa vào thành xe đã mở cửa. “Theo như lời em nói thì em đã không ngủ với ai trong vòng hai năm qua.”

“Đúng. Nếu anh nghĩ anh sẽ lợi dụng sự thiếu vắng của em...”

“Chắc chắn rồi. Anh cười có vẻ châm chọc cô và ngồi vào xe.

Cô đi vòng qua ghế bên, ngồi vào và cự lại. “Đúng là cuộc nói chuyện nực cười”.

“Vậy thì im lặng đi.”

“Không hiểu tại sao em lại thích anh.” Cô thì thầm. “Có thể là không. Chẳng qua em chỉ đáp lại vì đã lâu rồi em không quan hệ gần gũi với đàn ông.”

“Sao em không nói luôn là em không được đưa lên giường?”

“Đúng thế. Em thì không lịch sự trong sử dụng từ ngữ như anh. Nhưng việc em đáp lại anh như thế không có nghĩa là em sẽ để anh bế em lên giường đâu.”

“Anh không có ý định dùng gậy đập vào đầu em rồi túm tóc em lôi đi.”

“Biết đâu được.” Cô lóngngóng lấy chiếc kính râm ra đeo. “Mặc dù em rất cảm ơn anh đã tin và ủng hộ em nhưng em...”

Anh đập mạnh phanh khiến người cô lao về phía trước. “Việc gì ra việc đó.” Giọng anh trở nên lạnh lùng đáng sợ. “Em đừng nói như thế.”

“Em...” Cô ngáp ngừng hít thở thật sâu khi anh tiếp tục cho xe đi. “Thật xấu hổ, anh nói đúng, thật xấu hổ cho cả hai chúng ta. Em nói với anh rồi, bây giờ em không thể suy nghĩ gì cả. Người em nôn nao, đầu óc quay cuồng. Em không thể kiềm chế nổi, em sợ hãi và bị kích thích. Bây giờ em rất đau đầu.”

“Em uống thuốc giảm đau và nằm xuống đi. Nhớ nói với anh khi nào em bị kích thích.”

Reece trừng trừng nhìn dãy núi trước mặt. “Hai ngày hôm nay là hai ngày kỳ lạ nhất trong đời em”

“Kể cho anh nghe đi.”

“Em muốn nói chuyện với cảnh sát trưởng. Anh đưa em tới đó.”

“Chúng ta nên về nhà uống thuốc và gọi điện cho anh ấy.”

“Em muốn nói chuyện trực tiếp với anh ấy. Cho em xuống.” Cô nhắc lại khi họ về đến thị trấn Angel’s Fist. “Anh cứ đi uống bia đi.” Brody không hề tỏ thái độ gì khiến cô quay sang anh giận dữ. “Em không yêu cầu anh đi cùng với em. Em không muốn. Nếu cảnh sát trưởng không thấy rằng em có thể làm chủ được mọi chuyện thì anh ấy sẽ không tin em”

“Em phải bình tĩnh.”

“Em sẽ cố gắng.”

Khi đến trước cửa văn phòng cảnh sát trưởng, anh nhìn cô với vẻ nghi ngờ. “Tối nay chúng ta ăn gì?”

“Anh hỏi gì?”

“Em sẽ cho anh ăn mà.”

“Ồ, em quên mất. Em sẽ nghĩ xem có món gì đó không.”

“Nghe có vẻ ngon đấy. Em đi nhanh đi cho xong chuyện và ngủ một lát đi. Nhìn em sắp gục ngã rồi đấy. ”

“Đừng đùa nữa. Anh làm đầu em rồi tung lên bây giờ.”

Cô ngồi nán lại một lát rồi lấy túi quờ tay mở cửa xe.

“Có vấn đề gì sao?”

“không, em tưởng anh hôn tạm biệt em.”

Mỗi anh bậm lại khi liếc nhìn cô. “Reece này, anh nói nghiêm túc đấy. Chúng ta sẽ quan hệ lâu dài với nhau chứ?”

“Anh đúng là đồ ngớ ngẩn.” Nhưng cô bật cười, mở cửa xe bước ra. “Nếu anh muốn quan hệ lâu dài với em thì phải mang theo nhẫn”. Cô ngoái đầu vào trong và nói tiếp. “Và hoa tulip- em rất thích những thứ đó.” Cô đóng sầm cửa bước đi.

Sự phấn khích còn theo cô đến cửa văn phòng cảnh sát trưởng và chỉ khi mở cửa bước vào cô mới bắt đầu thấy hồi hộp.

Có mùi cà phê mốc và mùi hôi của chó bị ướt lông. Cô nhận ra ngay nơi phát ra các thứ mùi ẩm mốc trên chiếc quầy nhỏ đặt bên trái phòng. Thứ mùi đó bay ra từ chiếc bình đựng cà phê trông đen như bùn. Bên cạnh hai chiếc bàn làm việc ghép lại với nhau- có lẽ là nơi làm việc của các nhân viên phó- là con chó đang nằm trên nền nhà gạch.

Chỉ một bàn có người ngồi. Đó là anh chàng tóc đen, để râu dê, ánh mắt khá vui vẻ. Reece còn nhớ tên anh ta là Denny Darwin rất thích món trứng rán kỹ và món thịt xông khói gần cháy.

Anh ta ngược lên khi thấy cửa mở và có vẻ hơi giật mình. Nhìn cách anh ta vội vã bấm bàn phím cô biết không phải anh ta đang làm việc công.

“Chào cô Gilmore”

“Tên tôi là Reece.” Nhìn anh ta không trẻ hơn cô là mấy, khoảng hai mươi tuổi, nét mặt khá tươi mặc dù để râu dê. “Tôi muốn nói chuyện với cảnh sát trưởng nếu anh ấy có ở đây.”

“Được thôi, anh ấy đang có ở trong văn phòng. Cô vào đi.”

“Cảm ơn anh. Chú chó đẹp quá.” Cô dừng lại một chút nhìn kỹ hơn. “Tôi nhìn thấy nó rồi. Nó là con chó đã bơi xuống hồ.”

“Tên nó là Moses, con chó của Abby Mardson, con gái thứ hai của cảnh sát trưởng.”

“Vâng, cô bé ném bóng xuống hồ cho nó bơi xuống đấy.”

“Nó thường theo chúng tôi khi bọn trẻ đến trường. Hôm nay cũng vậy.”

Moses mở một mắt nhìn Reece và hơi quấy đuôi có vẻ mừng.

“Chúng tôi thường hầm xương ở nhà hàng. Nếu Moses ăn thì anh cứ bảo tôi.”

“Vâng, cảm ơn cô.”

“Chào Moses.”

Cô đi qua gian ngoài theo hướng Denny chỉ. Ngay ngưỡng cửa bước ra hành lang còn có một bàn nữa cho phạm nhân ngồi.

Phía cuối một đầu hành lang có hai phòng mở cửa không có ai làm việc, phía đầu bên kia một phòng ghi là nhà kho và một phòng rửa mặt. Đối diện với nhà kho là văn phòng của Rick cũng đang mở cửa.

Anh ta đang ngồi làm việc sau chiếc bàn tồi tàn quay mặt ra cửa sổ phía sau đủ để ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài. Ngoài điện thoại và máy tính như mọi người, trên bàn còn có hai khung ảnh, mấy tập hồ sơ và một chiếc ca màu đỏ tươi đựng các loại bút.

Chiếc giá cũ ở góc phòng treo mũ và áo choàng của Rick. Tường nhà treo đầy hình các siêu sao điện ảnh như John Wayne, Clint Eastwood, Paul Newman.

Rick đứng dậy khi thấy Reece ngáp ngừng ngoài ngưỡng cửa. “Vào đi Reece, tôi đang định gọi điện lại về nhà cô.”

“Lẽ ra tôi nên lắp máy trả lời tự động. Anh có thể nói chuyện với tôi vài phút không?”

“Được thôi, cô ngồi đi. Cô muốn dùng chút cà phê khét tiếng nhất của bang Wyoming này không?”

“Không cần đâu, cảm ơn anh. Không biết anh đã có tin gì mới chưa?”

“Tin vui là tất cả các đối tượng ở thị trấn Angel’s Fist này đều đã được kiểm tra kể cả khách du lịch mới đến đây vài ngày. Không có ai bị mất tích phù hợp với người phụ nữ mà cô mô tả.”

“Chưa ai biết là cô ấy mất tích cả. Mới có một ngày trôi qua mà.”

“Có thể, tôi sẽ tiếp tục kiểm tra.”

“Anh cho rằng tôi chỉ tưởng tượng ra chuyện đó.”

Rick đi ra đóng cửa sổ và quay lại ngồi trên mép bàn. Vẻ mặt anh rất điềm tĩnh và nhẫn nại. “Tôi chỉ có thể nói với cô những gì tôi biết. Ngay bây giờ tôi chỉ có thể nói không có ai trong thị trấn mất tích cả. Tất cả các khách du lịch ở đây kể cả những người mới đến ngày hôm qua đều còn sống. Tôi còn biết trong phạm vi trách nhiệm của tôi rằng mới hai năm trước cô đã gặp chuyện rắc rối với bản thân.”

“Chuyện đó chẳng liên quan gì với việc này cả.”

“Có thể có đấy. Bây giờ tôi muốn dành thời gian nghiên cứu lại toàn bộ sự việc đó. Có thể cô nhìn thấy hai người cãi nhau như lời cô nói thậm chí có cả hành động chân tay. Nhưng cô đứng cách đó rất xa ngay cả khi cô sử dụng ống nhòm. Tôi muốn cô suy nghĩ lại xem liệu có phải cả hai người bọn đều đã rời khỏi chỗ đó hay không.”

“Cô ấy bị giết rồi.”

“Bây giờ hãy cùng nhìn lại nhé, cô ở mé bên kia con sông, chắc chắn cô không thể lấy được ví của cô ấy đúng không?”

“Không thể, nhưng...”

“Tôi đã xem báo cáo của cô vài lần rồi. Cô nhảy xuống và chạy đi tìm Brody. Phải mất khoảng nửa giờ cô mới đến đó được. Liệu trong thời gian đó cô ta có dậy được và bỏ đi không? Có thể cô ấy vẫn tức giận, bị bầm tím trên người nhưng vẫn còn sống và khỏe mạnh.”

Reece trầm nghĩ, ly nước không vơi mà cũng chẳng đầy đâu. Nó chỉ là ly nước và chính cô đã nhìn thấy nó. “Cô ấy bị giết. Nếu cô ấy bỏ đi thì anh sẽ giải thích thế nào khi ở đó không còn chút dấu vết nào?”

Rick im lặng một lúc và rồi vẫn với giọng đều đều nhẫn nại khiến Reece cảm thấy như kiến đốt trong bụng. “Cô không phải là người ở khu vực này và lần đầu tiên cô đi lên con đường đó. Cô bị sốc và thất vọng trong khi đó con sông lại rất dài nên có thể cô nhớ nhầm vị trí. Khi gió, từ đó đến chỗ Brody không dưới nửa dặm đường đâu.”

“Tôi không nghĩ mình ở cách xa như thế.”

“Tôi đã kiểm tra rất kỹ rồi. Nếu xóa dấu vết thì sẽ có rất nhiều công việc hán phải làm. Tôi cũng đã đi kiểm tra các bệnh viện gần nhất và họ không hề xác nhận có điều trị người phụ nữ nào bị thương ở đầu hay ở cổ phù hợp với mô tả của cô. Ngày mai tôi sẽ tiếp tục đi kiểm tra.”

Cô bực tức đứng dậy. “Anh không nghĩ rằng tôi nhìn thấy chuyện gì cả.”

“Cô sai rồi. Tôi cho rằng cô nhìn thấy chuyện gì đó khiến cô sợ hãi nhưng tôi không thấy có bất kỳ chứng cứ nào cho thấy đó là vụ giết người. Theo tôi cứ để tôi tiếp tục theo dõi chuyện này, tôi sẽ gọi cô khi cần. Cô cứ tạm gác lại chuyện này. Đến giờ tôi phải về nhà với vợ con. Tôi sẽ cho cô đi nhờ.”

“Tôi muốn đi bộ để quên đi những chuyện vừa qua.” Cô bước ra cửa và ngoái lại. “Người phụ nữ đó bị giết, thừa cảnh sát trường. Và tôi không thể gác lại chuyện đó.”

Cô bỏ đi và Richard Mardson thở phào lác đầu. Anh đã làm tất cả những gì có thể và đó là tất cả những gì người ta có thể yêu cầu đối với một người đàn ông.

Bây giờ thì anh sẽ dắt chó về nhà ăn tối với vợ và các con.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Brody lấy bia và bỏ một chiếc bánh pizza lạnh lên lò nướng. Nhưng khi bật nút chiếc máy trả lời tự động anh thấy có một tin nhắn từ nhà xuất bản gửi cho anh. Cuốn sách dự kiến xuất bản vào mùa thu của anh đã thu hút được rất nhiều sự chú ý của các câu lạc bộ phát hành sách. Rất xứng đáng phải thưởng thêm cho mình một lon bia.

Có thể với một phần nhuận bút anh sẽ mua được một chiếc tivi Plasma màn hình phẳng. Anh sẽ treo nó trên lò sưởi. Liệu nó có bị cháy vỏ không nhỉ?

Không sao, anh sẽ xem xét lại sau. Sẽ rất tuyệt vời khi nằm thư giãn trên ghế bành xem kênh thể thao ESPN với chiếc màn hình lớn đó.

Nhưng ngay bây giờ thì anh vẫn đứng bên ngưỡng cửa nhà bếp với lon bia trên tay chờ đợi ánh sáng nhạt đi và buổi tối đến.

Sự im lặng cũng nhẹ nhàng trôi qua như ly bia lạnh đầu tiên của anh.

Anh phải sáng tác- không thể tự nhiên có được chiếc tivi màn hình phẳng lớn đó mà không khuỵa tay trên bàn phím. Anh sẽ phải làm việc vài giờ với công việc hiện tại trước khi đi ngủ.

Có một phụ nữ phải chết trong tác phẩm của anh.

Nhưng với lon bia trên tay và trong khi chờ đợi chiếc bánh pizza anh lại nghĩ đến một phụ nữ khác.

Cô ấy sẽ không chấp nhận, Reece Gilmore có rất nhiều tính cách mạnh mẽ của một người đàn ông. Chính điều đó khiến cô trở nên hấp dẫn cho dù anh không muốn bị cô hấp dẫn. Anh thích tính cách phản kháng của cô- rất gan góc nhưng lại yếu ớt, thận trọng nhưng cũng rất nóng nảy. Con người ta lúc nào đi theo một lối mòn sẽ rất nhàm chán.

Và điều quan trọng là chính anh cũng cảm nhận thấy họ cùng có chung một tình huống.

Đến khi tìm được cách thoát ra khỏi tình huống đó thì chắc anh sẽ có cơ hội tìm hiểu về cô nhiều hơn.

Anh liếc nhìn quanh nhà, chiếc máy tính xách tay của anh vẫn nằm trên bàn.

“Chưa bao giờ mình có khoảng thời gian như lúc này.” Anh lẩm bẩm một mình, uống thêm một ngụm bia và đóng cửa.

Anh tắt lò và lấy chiếc bánh pizza ra. Con dao cắt và chiếc máy pha cà phê là một trong số ít những dụng cụ bếp núc mà anh có. Anh đặt bánh lên đĩa cắt ra làm bốn phần, lấy máy tờ giấy ăn, và thêm một lon bia. Bữa tối của anh đơn giản như vậy.

Không biết anh sẽ mất bao lâu thời gian tìm hiểu về Reece so với cảnh sát trưởng. Sẽ vào Google để tìm thông tin về cô, công việc cũng không đến nỗi tệ nhạt và lãng phí thời gian.

Anh tìm được một bài báo cũ viết về cô đầu bếp hàng đầu của thành phố Boston mới hai mươi tư tuổi tên là Reece. Anh đã đứng, anh liếc nhìn tấm hình, nhìn cô đẹp hơn nhiều khi cô tăng lên mười pound.

Rất trẻ, mạnh mẽ, và hoàn hảo theo như lời bài báo khi cô mỉm cười trước ống kính tay cầm chiếc bát lớn màu xanh, cây đánh trứng sáng óng ánh. Bài báo viết tiêu sử việc học hành của cô- một năm học ở Paris với rất nhiều câu chuyện về việc cô đã chuẩn bị bữa tối với năm món chính cho con búp bê của mình như thể nào khi còn nhỏ.

Trong đó còn có cả trích dẫn lời của Tony và Terry Maneo, hai người chủ nhà hàng chỗ cô làm việc- cả hai người đều bị giết trong vụ án cách đây mấy năm đó. Họ khẳng định cô không chỉ là của quý của nhà hàng mà còn được coi là thành viên trong gia đình họ.

Ngoài ra còn có rất nhiều bài viết và các mẫu tin khác về cô. Mồ côi từ năm mười lăm tuổi, ở với bà ngoại, cô vẫn độc thân và nói tiếng Pháp thành thạo, rất thích vui vẻ với bạn bè, cô có thể vui chơi với họ cả ngày chủ nhật.

Họ dùng những từ rất kêu để miêu tả con người cô như năng động, sáng tạo và mạo hiểm và cũng như anh nhận xét, mạnh mẽ.

Anh sẽ nhận xét về cô như thế nào bây giờ? Brody phân vân tự hỏi khi ngồi ăn bánh pizza.

Có một bài báo của tờ Boston toàn cầu nói rằng cô đã được nhận vào làm bếp trưởng cho nhà hàng “rất danh tiếng với những món ăn đặc trưng kiểu Mỹ và không khí cực kỳ vui vẻ”.

Thông tin về tiểu sử cũng được đăng kèm với tấm hình chụp Reece thông cô thông minh hơn khi búi tóc cao đằng sau đứng trong- theo suy đoán của anh- nhà bếp mới bóng loáng của cô với bộ đồng phục đen rất hấp dẫn và đôi dày cao gót.

“Tôi sẽ luôn ghi nhớ những ngày tháng tôi làm việc ở nhà hàng Maneo, những người tôi đã làm việc và những bạn đồng nghiệp của tôi. Tony và Terry Maneo không chỉ cho tôi cơ hội làm việc đầu tiên mà còn coi tôi như thành viên trong gia đình. Trong khi nuôi tiếc không khí thoải mái và thân tình ở nhà

hàng Maneo, tôi cũng rất sốt ruột và mong ngóng được tham gia vào công việc sáng tạo nay ở nhà hàng Oasis. Tôi dự định sẽ cải thiện chất lượng các món ăn của nhà hàng và tạo ra những bất ngờ thú vị cho khách.”

“Rất đáng để đến đó thưởng thức đây.” Anh nói lớn trong khi mắt quay trở lại nhìn tấm hình của cô.

Anh kiểm tra ngày bài báo được đưa lên và nhận thấy thời gian đó cũng là lúc anh cãi nhau với tổng biên tập tờ Tribune. Tìm kiếm thông tin về vụ giết người ở nhà hàng Maneo anh phát hiện ra vụ án xảy ra sau khi tờ Boston toàn cầu đăng bài về cô ba ngày.

Khi gió, Reece là người sống sót duy nhất nhưng bị thương rất nhiều chỗ và đang trong tình trạng nguy kịch. Cảnh sát đang điều tra và rất nhiều các thông tin khác. Ông chủ nhà hàng đã điều hành nhà hàng đó hơn một phần tư thế kỷ. Ngoài ra còn có các trích dẫn lời của gia đình, bạn bè thể hiện sự phẫn nộ, đau đớn.

Các bài báo sau đó viết về tiến triển của cuộc điều tra- hầu như là không có tiến triển gì và Brody có thể nhận thấy tâm trạng thất vọng của nhân viên phụ trách điều tra trong từng câu trích.

Đám tang và các nghi lễ khác được cử hành cho những nạn nhân xấu số, tình trạng của Reece trở nên nguy kịch thêm và cô được cảnh sát bảo vệ chặt chẽ.

Và rồi các tin tức cũng nhạt dần đi, ban đầu là những tin sốt dẻo trên trang nhất, sau đó là trang hai, trang ba và trang cuối. Khi Reece ra viện có một bài báo đề cập qua loa. Đúng hơn là chiếu lệ khi sự đã rồi. Ngoài ra không có trích dẫn cũng không có thêm bức hình nào của cô được đăng.

Mọi việc đã diễn ra như thế. Tin tức chỉ là tin tức và nó sẽ bị lãng quên ngay khi có những tin tức mới xuất hiện. Đáng lẽ người ta phải tập trung làm rõ vụ thám sát ở nhà hàng Maneo đó thì ngược lại chỉ sau ba tuần báo chí không còn đề cập gì đến nó nữa.

Trong lúc Brody ăn bánh pizza và tìm hiểu thông tin về mình thì Reece xả nước nóng vào chiếc bồn tắm nhỏ và đổ sữa tắm vào. Cô đã uống thuốc giảm đau, ăn chút bánh pho mát, bánh quy và vài quả nho để cân bằng chất dinh dưỡng.

Bây giờ cô sẽ tắm, uống chút rượu vang và đọc sách của Brody. Cô không muốn suy nghĩ đến thực tại ít nhất là trong vòng vài giờ tới. Có lẽ cũng chẳng cần phải khoá cửa nhà tắm. Thực ra cô muốn khoá cho chắc chắn nhưng căn hộ lại quá nhỏ nên cô không muốn tạo cảm giác cô quanh đóng khép hơn nữa.

Đã vài lần cô thử khoá nhưng rồi lại phải ngoài người ra khỏi bồn tắm trong khi ướt sũng, hơi thở hỗn hển để mở cửa.

Cửa trước đã khoá và có thêm một chiếc ghế chèn ngang rồi. Cô sẽ rất an toàn. Nhưng khi nằm vào bồn tắm cô lại phải ngồi dậy hai lần nhìn ngó ra phòng ngoài, biết đâu lại có tiếng bước chân của ai đó.

Vẫn chưa cảm thấy yên tâm lắm, cô uống hai ngụm rượu thật to và nằm xuống.

“Chả sao đâu, cứ nghỉ ngơi đi, mình cần phải quen với việc này. Dắm mình trong bồn tắm với ly rượu và cuốn sách trên tay. Đã đến lúc phải chấm dứt việc tắm rửa qua loa trong vòng vài phút rồi chạy vội vàng như thể Norman Bates đang chờ giết chết mình bất cứ lúc nào. Ôi, vì Chúa, hãy im lặng đi Reece.”

Cô nhắm chặt mắt, nhấp thêm một ngụm rượu và bắt đầu đọc.

“Người ta nói rằng Jack Brewster đã đào mộ cho chính mình rất nhiều năm rồi, nhưng lần này trong khi đang cầm chiếc xẻng trong tay đào từng lát đất rắn của mùa đông, ông ta hơi giật mình khi nghe có tiếng ai đó.”

Cô mỉm cười và hy vọng không phải Jack tự đào mộ chôn mình trong nay mai.

Cô nằm thêm mười lăm phút nữa thì sự lo lắng thường trực khiến cô phải nhón người dậy nhìn ra gian ngoài. Không sao cả. Reece nằm đọc thêm mười phút nữa và buộc phải đứng dậy vì sự lo lắng hốt hoảng đã trở lại xâm chiếm cô.

Cô tự nhủ trong khi bấm van xả nước, lần sau mình sẽ cố đọc lâu hơn.

Reece bắt đầu thấy thích cuốn sách vì nó làm cô thư giãn. Cô đặt cuốn sách xuống, xoa kem dưỡng da phù hợp với loại sữa tắm vừa dùng. Mình sẽ lên giường và dùng nhân vật Jack Brewster của Brody để gạt hết lo lắng ra khỏi đầu.

Hôm nay cô sẽ không ghi nhật ký.

Có thể lúc rời khỏi phòng cảnh sát trưởng cô cảm thấy thất vọng nhưng bây giờ khi đầu óc tỉnh táo hơn cô nhận thấy đúng là anh ta đã làm tắt cả những gì có thể.

Cho dù anh ta có tin cô hay không thì anh ta cũng không phải là người vô trách nhiệm. Chính xác là như vậy.

Vậy thì cô nên nghe theo lời khuyên của anh ta, tạm gác lại chuyện đó ít nhất là trong vòng vài giờ.

Reece mặc quần vải len và áo ngắn tay đi ngủ. Một buổi tối với cuốn sách trên tay và bình trà nóng bên cạnh sẽ không đến nỗi tệ lắm.

Cô bật ấm đun nước và thay vì làm cho mình chiếc bánh sandwich thì cô lại lên danh sách thực đơn cho buổi tối ngày mai.

Thịt tươi, có thể mua thêm một chút thịt om và nước sốt. Cô sẽ tranh thủ đi mua khi đến giờ giải lao, chả có gì khó khăn đối với cô trong việc này. Thêm khoai tây, cà rốt, đậu tươi nếu có. Một bữa ăn đặc trưng của đàn ông sẽ không thể thiếu bánh quy béo bơ sữa.

Nếu thời gian cho phép cô sẽ mua thêm chút nấm nhồi làm món khai vị và tráng miệng bằng dâu và kem. Không, như thế sẽ trẻ con quá nên thay bằng món táo, rất đơn giản đúng theo phong cách truyền thống.

Cô có nên ngủ cùng với anh không? Đó không phải là ý tưởng hay thậm chí còn rất khủng khiếp. Nhưng thật chết tiệt, cô vẫn bị ướt sũng khi làm chuyện đó với anh. Đó dù sao cũng là một tín hiệu vui đối với cô nhưng ngay lúc này cô lại không biết phải làm gì và nên làm gì.

Nên giặt ga trải giường. Cô chỉ có một bộ duy nhất vì vậy trong danh sách các việc cần làm lại có thêm mục đến hiệu giặt. Có thể phải mua thêm cả chút rượu mạnh và cà phê, khi thật, cô chẳng có chút cà phê nào trong nhà và cũng chẳng có đồ pha.

Cô lùi lại một bước xoa ấn đường vì cảm thấy đầu hơi choáng váng. Có lẽ chả cần gì cả. Tại sao cô lại phải làm mình phát điên lên khi chuẩn bị một bữa ăn thật hoàn hảo trong khi có thể chỉ cần hamburger và thịt rán là đủ đối với Brody.

Cần phải khôn ngoan hơn, như thế sẽ tốt hơn. Cô nên gác lại mọi chuyện, thu dọn đồ đạc, để lại cho Joanie lời nhắn và rời khỏi thị trấn Angel's Fist này ngay. Chả có lý do gì để ở lại đây.

Một phụ nữ bị giết, đó là lý do cô phải rời khỏi thị trấn này, giờ nếu không thì chẳng bao lâu nữa cả thị trấn này sẽ đồn ầm lên rằng cô nhìn thấy vụ giết người nhưng lại không hề có lấy một mẫu chứng cứ nào.

Cô không muốn mọi người xì xào bàn tán, nhòm ngó cô chẳng khác gì cô chuẩn bị đánh bom họ. Hơn nữa thời gian lưu lại đây cô đã cảm thấy tốt hơn và cô có thể bỏ đi mà chả có gì phải xấu hổ. Cô đã nấu ăn trở lại được rồi, đã thuê được một căn hộ, đã có thể nằm trong bốn tấm của mình tới hai mươi lăm phút.

Cô đã phải kiềm chế ham muốn quan hệ của mình.

Nhưng nếu quan hệ với Brody một lần nữa thì chắc chắn ham muốn đó của cô sẽ sôi sục, dâng trào. Có gì sai trái trong chuyện đó đâu. Họ đều là người lớn và chưa ràng buộc với ai cả. Quan hệ tình dục là hoàn toàn lành mạnh và ham muốn được làm chuyện đó với người đàn ông hấp dẫn mình là điều hoàn toàn bình thường của một phụ nữ.

Tóm lại là tình trạng của cô đã tiến triển rất nhiều.

Cô sẽ tiếp tục phát huy những tiến bộ đó ở một thị trấn khác.

Reece đặt bút chì xuống khi ấm nước bắt đầu reo và đi rửa chén. Không có ấm pha trà, có thể khi chuyển đến nơi ở mới cô sẽ phải mua cho mình một chiếc ấm.

Cô tắt bếp nhắc chiếc ấm ra chỗ khác và đúng lúc đó thì có tiếng đập cửa.

Nếu kịp hít thở thì có lẽ cô đã kêu toáng lên rồi. Không đến nỗi thế nhưng cô cũng giật nảy mình lùi lại một bước hông đập mạnh vào bệ bếp. Tay cô vẫn nắm chặt chuôi con dao làm bếp khi Joanie lên tiếng.

“Mở cửa đi, tôi không có nhiều thời gian đâu.”

Hai chân vẫn tê cứng, Reece đi ra và thật nhẹ nhàng nhắc chiếc ghế chặn cửa. “Cháu xin lỗi, cô chờ cháu một lát.”

Cô mở khoá, tháo dây buộc và giải thích. “Cháu đang ở trong bếp.”

“Vậy sao, chỗ này rộng như thế mà cô vẫn nhận ra giọng tôi à.”

Joanie bước vào người vẫn đầy mùi khói và thức ăn. “Ăn nốt bát súp cuối cùng này đi- lần sau phải làm nhiều hơn. Cô ăn chưa?”

“À, cháu...”

“Không sao.” Joanie đặt chiếc bát đầy nắp còn nóng lên bàn. “Ăn đi, vẫn còn nóng đấy. Tôi đang nghỉ giải lao.”

Joanie vừa nói vừa đi ra mở cửa sổ, rút một điếu thuốc trong bao Marlboro ra hút. “Cô sẽ không đuổi tôi ra và bảo không được hút thuốc ở đây chứ?”

“Không.” Chả còn cách gì khác, Reece đành mang cốc nước chè đến mời Joanie và hỏi. “Hôm nay khách có đông không cô?”

“Khá đông. Món súp đó được nhiều người thích. Ngày mai cô làm nó đi.”

“Vâng, rất đơn giản thôi.”

“Ngồi xuống mà ăn.”

“Cô cũng không cần thiết phải đứng cạnh cửa sổ đâu.”

“Tôi quen rồi.” Nhưng Joanie vẫn dựa đầu vào khung cửa. “Mùi gì thơm nhỉ?”

“Cháu vừa tắm. Đó là mùi xoài.”

“Rất tuyệt. Cô chuẩn bị có bạn đến à?”

“Cô hỏi gì ạ? Ồ, không, không phải tối nay.”

“Lo đang ở dưới nhà.” Joanie lơ đãng vẩy tàn thuốc ra ngoài cửa sổ. “Nó đòi mang bát súp đó lên. Tôi không nghĩ việc đó sẽ làm cô phật lòng nhất là khi nó bảo Linda-gail đi cùng. Nhưng dù sao cô cũng nên giữ khoảng cách với nó.”

“Anh ấy tốt bụng quá.”

“Nó tỏ ra lo lắng cho cô. Hình như nó biết cô đang sợ hãi và lo lắng.”

“Vâng.” Reece hơi mỉm cười và ngồi xuống ăn bát súp. “Nhưng bây giờ cháu thấy bình thường rồi.”

“Không chỉ có mình nó đâu. Mọi người đang đồn đại chuyện cô nhìn thấy vụ việc xảy ra trên con đường đó.”

“Họ nói rằng cháu nhìn thấy, hay cháu nghĩ mình nhìn thấy?”

“Theo cô thì thế nào?”

“Cháu nhìn thấy.”

“Được rồi. Linda-gail bảo tôi nói với cô rằng cô ấy sẽ lên đây ở lại qua đêm với cô nếu cô nếu cô không muốn ở một mình, hoặc cô có thể đến chỗ cô ấy.”

Reece phân vân trong khi vẫn ngậm chiếc thìa trong miệng. “Cô ấy bảo thế thật sao?”

“Không, tôi tự nghĩ ra để cô trở mắt nhìn tôi như thế đấy.” Joanie có vẻ giận dữ.

“Cô ấy rất tốt nhưng cháu không sao cả.”

“Nhìn cô khá hơn lúc trước rồi.” Joanie vẫn đứng gạt tàn ra ngoài cửa sổ. “Tôi là người chủ và là chủ nhà của cô nên tôi thấy có trách nhiệm phải truyền đạt lại với cô những ý nghĩ tốt của mọi người. Có thể có những người đến đây chỉ để xem cô thế nào hoặc ngóng thông tin từ tôi, nhưng hầu hết mọi người đều tỏ ra thực lòng, họ cho rằng cô đã nhìn thấy sự việc đó.”

“Cháu đánh giá cao sự quan tâm, những câu hỏi và ý nghĩ tốt của mọi người. Nhưng cô Joanie này, cảnh sát trưởng không hề tìm thấy gì cả.”

“Có thể cần phải mất thêm thời gian. Rick sẽ tiếp tục tìm kiếm.”

“vâng, cháu cũng nghĩ vậy, nhưng thực ra anh ấy không tin cháu nhìn thấy những gì cháu bảo cháu nhìn thấy. Tại sao lại là anh ấy mà không phải là người khác? Lời đồn đại càng lan xa thì mọi người nhìn vụ việc lại càng khác đi cũng như những gì đã xảy ra ở Boston ngày trước. Và...” Cô nheo mắt có vẻ dăm chiêu. “Cháu nghĩ bây giờ đã xảy ra khả năng đó rồi.”

“Người này thì thăm với người kia và người kia lại thì thăm với người khác. Đúng, đã có những lời đồn đại về chuyện đó và việc cô bị thương như thế nào.”

“Không thể tránh được.” Cô cố xua đuổi ý nghĩ đó ra khỏi đầu. “Bây giờ thì sẽ lại có thêm những lời đồn đại. Và sẽ lại là... “Ôi, chỉ là chuyện tầm phào, cô ta đang bị khủng hoảng không thể vượt qua được, đó chỉ là chuyện tưởng tượng thôi.”

“Chết tiệt, còn mặc dù bây giờ tôi chưa có cây đàn violin nhưng chắc chắn tôi sẽ có nó trong bữa tiệc chia tay cô.” Joanie lại lấy thêm một miếng thuốc nữa ra hút.

“Cô hẹp hòi quá, nhưng tại sao lại cứ là hai người chẳng hề cảm thông với cháu chút nào thì lại giúp đỡ cháu nhiều nhất?”

“Tôi nghĩ chắc ở Boston đã có rất nhiều người cảm thông với cô rồi và cũng chẳng cần phải để dành nó làm gì”

“Vâng đúng thế. Trước khi cô vào đây cháu đã nghĩ đến chuyện ra đi. Nhưng bây giờ thì cháu lại đang ngồi đây ăn súp- nó sẽ ngon hơn nhiều nếu có rau thơm- nói chuyện với cô, và cháu sẽ không đi đâu cả. Cháu nghĩ làm như thế sẽ tốt hơn mặc dù ngay sau khi cô ra khỏi đây chắc sẽ phải kiểm tra các khóa, kiểm tra cửa sổ và kiểm tra xem điện thoại còn gọi được không.

“Và cô sẽ lại để ghế chặn cửa nữa chứ?”

“Chả có gì qua mắt cô được.”

“Không nhiều lắm đâu.” Joanie lấy gạt tàn đặt trên bệ cửa sổ. “Nhưng dù sao tôi cũng sáu mươi tuổi đầu rồi. Vì vậy...”

“Cô sáu mươi tuổi rồi sao?”

Joanie không thể nhịn được cười trước sự ngạc nhiên không tin của Reece. “Tháng một tới đây tôi sẽ sáu mươi tuổi. Vì vậy bây giờ tôi phải tập luyện thôi, tôi thấy khả năng tập trung suy nghĩ của mình đã bắt đầu kém đi rồi.”

“Cháu nghĩ cô chưa đến năm mươi”

Joanie nhìn cô với ánh mắt bình thản như mọi ngày nhưng vẫn không giấu nổi vẻ tươi cười. “Cô đang định tôi để được tăng lương trước thời hạn hay sao?”

“Nếu cháu được như vậy thì tốt quá.”

“Tôi biết phân biệt người tốt người xấu, chính vì vậy tôi sẽ nói rằng cô là người tốt và cô sẽ bị người ta để ý nhiều. Cô đã từng lâm vào tình trạng đó rồi còn gì.”

“Cháu không nghĩ thế.”

“Đừng nói dối tôi.” Joanie quả quyết. “Tôi đang đứng đây trước mặt cô đúng không? Cô nên nhớ người dân ở thị trấn này rất tò mò nhưng vẫn có rất nhiều người tốt nếu không thì tôi cũng bán xối đi lâu rồi. Việc xấu thì ở đâu mà chẳng có. Người dân ở đây quan tâm đến cuộc sống của chính họ nhưng cũng biết quan tâm đến người khác khi cần thiết. Cô cần sự giúp đỡ thì cứ lên tiếng.”

“Vâng cháu sẽ có lời.”

“Bây giờ tôi phải quay xuống.” Joanie liếc nhìn quanh gian phòng. “Cô có cần một chiếc tivi không? Tôi còn thừa một chiếc, nếu cô cần tôi sẽ cho người mang lên.”

Reece rất muốn từ chối, rất muốn nói không dám làm phiền cô vì như thế sẽ rất phức tạp. Cô nghĩ như thế sẽ chỉ gây thêm nhiều lời xì xào nhưng không hiểu sao cô lại không dám từ chối. “Cháu cũng muốn có một chiếc, nếu cô còn thừa thì cho cháu mượn.”

“Ngày mai cô có thể lấy.” Joanie bước ra cửa và quay lại. “Trời sắp mưa đấy. Hy vọng cô sẽ có mặt đúng sáu giờ sáng mai.”

Còn lại một mình, Reece đi khoá cửa sổ, cửa chính nhưng cô cố tình không vội vàng gì. Cô nghĩ cần phải cẩn thận vào ban đêm. Cho dù cô có chặn ghế ngang cửa thì cũng chẳng làm ảnh hưởng gì đến ai cả.

Con mưa đến lúc hai giờ sáng làm cô giật mình thức giấc. Cô đã ngủ quên trong khi đọc sách của Brody và đèn vẫn để sáng. Có tiếng sấm và tiếng mưa rơi trên mái nhà cũng như ngoài cửa sổ. Cô rất thích nghe âm thanh của mưa gió, nó khiến cô cảm thấy ấm áp hơn trên chiếc giường nhỏ bé của mình.

Cô nằm ngáy ngẩn lại, ngáp dài và kéo chăn phủ kín đến cằm. Như thường lệ cô liếc nhìn quanh phòng và giật mình chết cứng người.

Cửa chính nhà cô đang hé mở.

Cô run rẩy kéo chăn quấn chặt vai tay nắm chặt chiếc đèn pin. Cô phải dậy và đi ra thôi. Hơi thở cô nghẹn ngào tắc nghẹn trong khi run rẩy ngồi dậy và lao ra cửa.

Cô đóng sầm cửa, khoá bên trong và vặn mạnh chiếc nắm đấm cửa để kiểm tra. Vẫn run rẩy sợ hãi cô đi kiểm tra tất cả các cửa sổ, nhưng cửa nào cũng khoá và cô hé mắt nhìn ra ngoài.

Không có ai ngoài đó. Hồ nước đen ngòm, đường phố ướt sũng và vắng tanh.

Cô cố an ủi mình rằng cô đã vô tình quên không khoá hoặc chính cô đã mở cửa khi đi kiểm tra lại lần cuối cùng trước khi đi ngủ. Có thể là do gió thổi khiến cánh cửa hé mở vì trời đang mưa và có gió.

Nhưng cô cúi sát người xuống đất và nhìn thấy những vết xước mờ trên nền nhà khi chiếc ghế chặn cửa bị đẩy ra.

Gió không thể thổi mạnh đến mức làm xô dịch chiếc ghế như vậy.

Cô ngồi dựa vào tường ngay cạnh cửa quấn chặt chiếc chăn ngang vai sợ hãi hoang mang.

Reece gà gât thức dậy mặc quần áo và đi làm. Ngay khi cửa hàng bách hoá mở cửa cô nghĩ giải lai và đến mua thêm một chiếc khoá.

“Cô có biết cách lắp không?” Mac hỏi.

“Tôi sẽ cố tìm cách.”

Mac vỗ nhẹ vào tay cô và nói. “Để tôi đến lắp cho. Trước giờ ăn trưa tôi sẽ đến, không mất nhiều thời gian đâu.”

“Cần giúp đỡ thì cứ lên tiếng.” Reece nhớ lại lời dặn của Joanie. “Vâng, thế thì rất cảm ơn anh.”

“Không có gì. Tôi không nghĩ xấu về cô khi cô tỏ ra lo lắng sợ sệt đâu. Một chiếc khoá tốt sẽ khiến cô cảm thấy an toàn hơn.”

“Vâng, tôi nghĩ vậy.” Reece quay ra khi thấy cửa mở. “Chào anh Sampson.” Cô nói khi Carl Sampson mở cửa bước vào.

“Chào Reece, cô vẫn khoẻ đấy chứ?”

“Tôi vẫn bình thường. Ừm, tôi nghĩ chắc cảnh sát trưởng đã nói chuyện với các anh nhưng tôi vẫn muốn hỏi không biết các anh có nhìn thấy một phụ nữ tóc đen mặc áo choàng đỏ xuất hiện ở thị trấn vài ngày nay không?”

“Có vài người đến đi bộ. Nhưng tất cả đều là đàn ông, hai người trong số đó có đeo khuyên, một người đeo ở mũi.” Mac nói với cô.

“Có rất nhiều người đến đây trượt tuyết.” Carl bổ sung. “Đám con trai lại mang nhiều những thứ đó hơn là con gái. Có một cặp vợ chồng về hưu ở Minnesota đi xe RV đến cách đây hai ngày.”

“Nhưng tóc của bà ta màu xám, còn ông chồng thì nặng tới ba trăm pound cơ. Đó không phải là những người mà cảnh sát trưởng cần tìm” Mac nói với Carl.

“Chỉ để nói thôi mà.” Carl liếc sang Reece. “Có thể những người cô nhìn thấy đang vật lộn hoặc quanh quẩn chơi trò gì đó, Người ta có thể làm mọi chuyện mà.”

“Vâng, vâng, đúng thế.” Reece cảm ơn lấy tiền trả. “Tôi để khoá luôn ở đây được không?”

“Cũng được, và cô cất tiền đi. Tôi sẽ trừ vào tiền ăn của Joanie.”

“Ồ, không, đó là của cá nhân tôi. Vì vậy...”

“Cô định sẽ nhờ nó ra và mang đi đâu hay sao?”

“Không, nhưng...”

“Tôi sẽ nói chuyện này với Joanie. Hôm nay cô có món súp gì đặc biệt không?”

“Vẫn là món súp gà truyền thống thôi.”

“Cũng được đấy. Cô còn cần gì nữa không?”

“Thực ra tôi còn muốn mua thêm nhiều thứ nhưng tôi sẽ quay lại sau. Bây giờ đã hết giờ giải lao của tôi rồi.”

“Cô đưa danh sách cho tôi.” Mac lấy bút chì sẵn sàng ghi. “Tôi sẽ mang cho cô khi đến ăn trưa.”

“Chỉ vài thứ đồ dùng thôi. Tôi muốn mua một hộp nhỏ thịt mỡ bò, một pound khoai tây, một pound cà rốt.” Cô kể hết các thứ đã lên danh sách mua từ tối hôm trước.

Khi đọc xong Mac đoán ra ngay. “Chắc cô làm bữa tối thiết đãi ai đó.”

“Vâng.” Có gì là xấu đâu nhỉ? Cô tự hỏi mình. “Tôi mời Brody đến ăn tối. Anh ấy đã giúp tôi một vài việc trong thời gian gần đây.”

“Vậy thì anh ta được trả công hậu hĩnh rồi.”

“Bữa ăn còn thừa lại là của anh đấy. Coi như là trả công anh lắp khoá cho tôi.”

“Cô lại thoả thuận với tôi rồi.”

Reece quay lại cửa hàng và cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái khi hít thở bầu không khí mát mẻ trong lành sau cơn mưa vì cô đã làm xong được một việc quan trọng.

Tối nay đi ngủ, cho dù là một mình hay không thì cô vẫn yên tâm hơn vì có thêm một chiếc khoá.

Lo vừa lái xe vào thị trấn Angel’s Fist vừa thưởng thức tiếng hát của nam ca sỹ Waylon Jennings. Khi chưa vào đến thị trấn anh nghe tiếng hát của Faith Hill, cô ca sỹ được coi là cực kỳ “hot”. Nhưng dù sao một người đàn ông cũng không nên tha thẩn một mình trong thị trấn với tiếng hát của một nữ ca sỹ réo rắt trong xe.

Trừ phi cô ấy còn sống và đang rất được ưa chuộng.

Anh đang muốn có một cô gái ngay bây giờ, thậm chí cả hai cô hoặc đơn giản là phụ nữ cũng được. Anh thấy một cô mặc quần jean, áo dài tay màu đỏ đang đứng trên thang gấp sơn lại các khung cửa chớp màu vàng sáng.

Anh dừng xe và ngồi chờ cô quay lại chứng kiến anh ngồi trên chiếc xe tải đen nhìn rất cường tráng. Nhưng không thấy cô quay lại anh đành cho xe chạy sát đến.

Chả hiểu tại sao anh lại luôn phải chứng tỏ mình với cô nàng này trong khi hàng loạt các cô khác sẵn sàng lũ lượt chạy theo anh.

“Này, Linda-gail.”

“Này nọ gì.” Cô không thèm quay lại mà vẫn chăm chú vào công việc của mình.

“Em đang làm gì đấy?”

“Đang thăm mỹ chân và mặt cho chính mình. Theo anh thì em đang làm gì?”

Lo chớp mắt bước xuống xe. “hôm nay em nghỉ cả ngày à?” Anh đã xem lịch làm việc và biết trước hôm nay cô được nghỉ nhưng vẫn hỏi cho có lệ.

“Đúng thế, còn anh?”

“Cũng có vài người đến rồi nhưng hôm nay họ đi bơi thuyền. Em có gặp Reece không?”

“Không.” Cô đập mạnh chiếc chổi để sơn bắn ra khiến Lo giật nảy mình nhảy lùi lại.

“Cẩn thận chứ.”

“tránh ra.”

ĐÚNG là mụ đàn bà xấu tính. Nhưng chính anh cũng không hiểu tại sao anh vẫn quay lại để sẵn sàng bị cô chơi xỏ. “Nghe này, anh chỉ muốn hỏi xem tình hình cô ấy bây giờ thế nào thôi.”

“Mẹ anh bảo cho cô ấy ở nên em cho cô ấy ở nhờ.” Cô thờ dài hạ chiếc chổi thấp xuống. “Giá mà em biết, thật khủng khiếp.”

“Khủng khiếp thật.” Lo nhắc lại lời cô và ngưng một lát. “Nhưng cũng hay đấy chứ?”

“Đúng thế.” Cô quay người ngoái xuống nhìn Lo. “Chúng ta chả làm được gì cả, nhưng lạ Chúa, đó chỉ đơn giản là vụ giết người thôi. Bebe cho rằng hai người đó đã cướp ngân hàng và cùng chạy trốn., sau đó hấn giết cô ta để chiếm hết tiền.”

“Giả thuyết rất hay.”

Linda- gail ngả người dựa vào thang nói tiếp. “Nhưng em nghĩ họ bỏ chạy cùng nhau sau đó cô ấy thay đổi quyết định và muốn quay về gặp chồng con và hấn giết cô ấy trong lúc tức giận”

“Cũng là giả định rất hay. Hấn chặt xác cô ấy thành từng mảnh sau đó giấu ở một căn lều cũ nát nào đó.”

“Ôi, khủng khiếp quá.” Lo cũng đứng dựa vào chiếc thang. Như thế anh sẽ ngửi thấy mùi sơn nhưng cũng sẽ ngửi thấy cả thứ mùi phát ra từ cơ thể cô. “Có nghĩa là hấn sẽ phải biết chỗ tìm túp lều cũ đó đúng không? Và theo anh họ không phải là người dân ở đây. Bây giờ chắc hấn đã cao chạy xa bay rồi.”

“Có thể. Reece sẽ đau khổ thêm.” Cô tiếp tục công việc của mình. Và do anh đứng quá gần nên cô không thể giấu được những gì bên trong chiếc váy.

Đàn ông chỉ cần ghé sát vào một chút là có thể...

“Anh sẽ ghé qua thăm cô ấy bây giờ chứ gì?”

“Ài?” Lo chớp mắt liên tiếp. “À, Reece phải không. Anh cũng không biết nữa. Có thể như thế. Em có muốn đi cùng anh không?”

“Mẹ anh nói em không được làm phiền Reece ngày hôm nay, hơn nữa em phải làm nốt công việc này.”

“Làm như em thế kia thì chắc mất cả nửa ngày.”

Linda-gail ngoái lại nhắc khéo. “Em còn một chiếc chổi nữa đấy anh chàng tài giỏi ạ. Anh nên tìm việc gì đó hữu ích mà làm chứ đừng đứng đó mà nhìn.”

“Hôm nay anh được nghỉ cả ngày.”

“Em cũng vậy.”

“Chết tiệt.” Anh không bao giờ muốn làm thứ công việc khi gió này nhưng cũng chẳng nghĩ ra việc gì khác để làm. “Anh sẽ giúp em một tay.” Lo lấy

chiếc chổi vẫn còn nguyên tem giá của cửa hàng. “Nếu làm xong việc này trước ngày thứ ba chúng ta sẽ đến nông trại. Anh sẽ chuẩn bị một cặp ngựa và chúng ta cùng cưỡi.”

Linda-gail mỉm cười hài lòng với chính mình. “Có thể. Sẽ là một ngày rất đẹp đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Đến giờ nghỉ giải lao tiếp theo Reece lao vội lên

nhà với chiếc khoá mà Mac để lại chỗ Joanie. Cô

mở thử chiếc khoá mới rất cứng và chỉ khi nghe

thấy tiếng tách phát ra mới thực sự yên tâm.

Nhưng phải nhanh chóng lên, cô tự nhắc nhở

mình, phải làm xong nước sốt cho món thịt quay

sau đó sẽ xuống làm hết ca.

Mac để lại mẫu giấy nhắn cho cô. Anh viết rất

cẩn thận và kẹp dưới chiếc chảo rán mà cô đặt

mua.

Cắt rau quả đi nếu cô không muốn làm hỏng.

Tôi đã ghi hoá đơn rồi. Cô có thể thanh toán cho

tôi vào cuối tháng. Chúc cô bữa tối vui vẻ. Còn

tôi thì sẽ chờ đợi những gì còn thừa lại của cô.

M.D.

Thật đáng yêu. Cô trầm nghĩ và tự hỏi tại sao

chưa có người phụ nữ nào rước anh ta đi.

Cô lấy những thứ cần thiết trong tủ lạnh, trên

giá và mở ngăn kéo dưới kệ bếp lấy bát trộn

thức ăn.

Nhưng chả có chiếc bát nào cả. Thay vào đó là

đôi ủng đi bộ và ba lô của cô.

Cô cúi người quỳ gối nhòm ngó.

Rõ ràng cô không để chúng ở đây. Ủng và ba lô

cô để ở gian bên. Cô rất cẩn thận lấy ba lô ra và

xem bên trong. Chai nước, la bàn, con dao, kem

chống nắng. Tất cả vẫn còn nguyên, đúng vị trí.

Cô run rẩy mang chúng sang bên và thấy bát của cô nằm cả trên giá.

Không sao, có thể chỉ là do mình đang trí. Ai cũng có thể mắc những lỗi ngớ ngẩn như vậy, bất cứ ai.

Cô đặt ủng xuống nền và treo ba lô lên móc. Cô thấy mình đứng như khi từ con sông trở về cùng Brody. Trước khi uống thuốc giảm đau, trước khi đi tắm cô đã bỏ ủng và ba lô vào đây rồi.

Chắc chắn là như vậy.

Và còn những chiếc bát kia nữa? Làm sao cô có thể mang chúng vào đây?

Nhưng cũng có thể. Giống như với tấm bản đồ.

Quên đi, không nên mất thời gian làm gì, cô ngồi dựa đầu vào cánh cửa gian phong và suy nghĩ. Không muốn mất thời gian. Nhưng những chiếc bát kia tại sao lại ở đây được nhỉ?

Mac Drubber thì không thể vào đây mà làm trò đùa cợt này với cô được.

Chắc là do mình căng thẳng quá. Cô tự an ủi mình.. Cô bị tổn thương và nó làm ảnh hưởng đến trí nhớ nên cô dễ nhầm một vài thứ. Không sao, nó sẽ không sao cả khi cô nhận ra điều đó.

Cô mang bát ra ngoài, lấy một chiếc cần dùng để trên bệ bếp và xếp tất cả số còn lại vào đúng vị trí của nó.

Không muốn nghĩ thêm, cô bắt đầu xay, nghiền và ước lượng các thành phần.

Hết ca làm Reece lại quay lên phòng. Cô mở cửa kiểm tra lại một lượt chạn bát, ngăn để đồ, bàn trang điểm. Tất cả mọi thứ đều ở đúng vị trí của nó vì vậy cô tạm gác lại mối nghi ngờ và bắt tay vào làm công việc mà cô yêu thích bấy lâu nay.

Đã lâu lắm rồi Reece mới lại chuẩn bị một bữa

ăn thực sự như thế này và cô coi như tình yêu đã trở lại với mình. Cách bố trí, sắp xếp, hình dáng của các món ăn đều có tác động rất lớn đến tinh thần và thể chất của cô.

Khi các loại rau quả bắt đầu sôi trong xoong nước sốt cô mở một chai Cabernet để cho bay hơi. Thật ngớ ngẩn khi mua loại khăn ăn bằng vải như thế này, khăn giấy là được rồi nhưng cô không thể cho phép mình dùng loại khăn giấy cho những bữa ăn như thế này.

Các món ăn nhìn rất đẹp và hấp dẫn khi được bày trên đĩa trắng. Ánh sáng lung linh phát ra từ các ngọn nến càng làm mọi thứ trở nên hấp dẫn hơn. Biết đâu bất chợt lại mất điện và đèn pin của cô lại không còn chút năng lượng nào để hoạt động. Hơn nữa chiếc giá nến bằng thủy tinh màu xanh cũng không quá đắt.

Cô đã quyết định ở lại đây cơ mà. Mua thêm một chút đồ đạc làm căn phòng trở nên ấm cúng hơn cũng chẳng đáng là bao. Cô đâu có đốt tiền lương của mình vào những thứ đồ xa xỉ đắt tiền như thảm trải nền rèm cửa hay các tác phẩm nghệ thuật.

Tuy nhiên nếu có thêm tấm thảm trải nền màu sáng sặc sỡ trang trí dưới nền nhà đã cũ và đầy vết xước này thì sẽ rất tuyệt vời. Trường hợp phải chuyển đi cô vẫn có thể bán được. Dù sao cũng có cái để nghĩ đến và cô bắt đầu xem giờ.

Reece bắt đầu vội vàng khi băm, thái và trộn các thứ gia vị cho món nộm. Một dấu hiệu rất vui cho thấy cô hoàn toàn khoẻ mạnh, bình thường. Không có gì phải lo lắng cả.

Cô luôn luôn mở nhạc mỗi khi nấu ăn trong bếp- có thể là nhạc rock, nhạc giao hưởng hay nhạc

hiện đại miễn là phù hợp với tâm trạng của cô

lúc đó.

Phải mua vài CD ca nhạc dùng trong những

trường hợp có khách như thế này.

Cô liếc nhìn lại chiếc khoá mới mua một lần

nữa, cô đã rất an toàn khi ở đây, vậy thì chả có

lý do gì mà lại không thoải mái vui vẻ cả.

Cô sẽ tiếp tục đi bộ. Có thể cô sẽ thuê hoặc

mượn một chiếc thuyền đi khám phá mặt hồ. Cô

muốn thử xem việc chèo thuyền khó đến mức

độ nào.

Đó sẽ là một việc làm nữa chứng tỏ cô thực sự

bình thường chứ không phải tỏ ra như vậy.

Cô có một cuộc hẹn và đó là việc làm hết sức

bình thường. Brody đến chậm mười phút cũng

là việc bình thường trừ phi anh ấy không đến

hoặc anh ấy nghĩ chuyện xảy ra giữa bọn họ đã

trở nên quá phức tạp. Tại sao một người đàn

ông lại có thể cố chấp với một phụ nữ đã từng

bị rối loạn về tinh thần được? Người đã kiểm tra

khoá cửa đến ba lần nhưng vẫn cố an ủi mình

rằng chính cô đã để quên không khoá, người

không thể nhớ rõ là mình có cầm bút gạch lên

bản đồ hay không, hay có để nhầm ủng và ba lô

vào chạn bát.

Reece thờ dài tặc lưỡi, có thể cô đã mộng du.

Không biết chừng lần tới cô sẽ trần truồng mà

tha thần trên đường phố.

Cô ngừng tay một lát nhắm chặt mắt và hít thở

thật sâu để cảm nhận thứ mùi thơm phát ra từ

nấm, hành, hạt tiêu và thịt quay.

Cô không những an toàn, bình yên mà còn đang

hồi phục. Cô không phải lo lắng gì ngoài việc

chuẩn bị một bữa ăn thật ngon cho dù có phải

ăn một mình hoặc thậm chí sẽ có kẻ nào đó đột nhập vào nhà cô.

Ý nghĩ đó làm cô hoảng hốt nhưng rồi lại qua đi rất nhanh chóng. Và khi có tiếng gõ cửa thì cô đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Reece lau tay vào chiếc khăn treo bên tạp dề và đi ra mở cửa.

Bình tĩnh nhưng không được hành động ngớ ngẩn. “Anh Brody phải không?”

“Em nghĩ là người khác hay sao mà hỏi thế?”

Hôm nay có món gì cho bữa tối vậy?”

Cô mỉm cười thật tươi khi mở cửa. “Cá hồi ăn với khoai rán, nấm hầm và súp ngô.”

Brody nheo mắt khi bước vào và hít thật sâu như không muốn để lãng phí mùi thơm. “Có mùi thịt, hình như em muốn giấu anh để dành món này thì phải.”

Cô nhận chai Pinot Grigio anh mang đến và thấy Brody đang rất chú ý đến cái gì đó nhưng anh lại tỏ ra bình thường.

“Cảm ơn anh, em mở sẵn chai Cabernet rồi đây.”

“Không thể từ chối được.” Anh cởi áo vắt lên thành ghế và hỏi ngay. “Em vừa mua khoá mới phải không?”

Đúng là anh ta đã để ý mà.

“Anh Mac Drubber đến lắp cho em. Có thể là hơi quá cẩn thận nhưng em sẽ ngủ ngon hơn với nó.”

“Có cả ti vi, vậy là em đã trở lại với thế giới này rồi.”

“Em cũng phải làm quen với khoa học công nghệ chứ.” Reece rót cho anh một ly rượu rồi quay sang lấy món thịt nướng ra khỏi lò.

“À, mẹ anh cũng thường làm món này.”

“Vậy sao?”

“Không, mẹ anh mua ở cửa hàng mang về
nhưng vẫn có thể làm cháy nó.”

Reece nhồi xong món nầm với tâm trạng rất vui.

“Mẹ anh làm nghề gì?”

“Bà ấy là bác sỹ tâm thần, làm việc cho bệnh
viện tư.”

Reece hơi giật mình khi nghe tin đó nhưng vẫn
tỏ ra bình thường. “Vâng.”

“Mẹ anh còn làm cả dây trang sức hình học.”

“Anh nói bác ấy làm gì?”

“Làm dây trang sức bằng việc quấn dây vào các
mối nối. Đã có lần bà ấy trang trí cho cả một
căn hộ nhỏ. thật khó có thể tưởng tượng nổi.”

Reece bỏ nầm vào lò và hẹn giờ. “Còn bố anh?”

“Bố anh thích nấu ăn ngoài trời ngay cả vào mùa
đông. Ông ấy là giáo sư ở trường đại học, dạy
tiếng Roman. Nhiều người không hiểu tại sao họ
lại đến với nhau được. Mẹ anh thì rất hoà đồng
và mạnh mẽ trong khi bố anh thì lại lẳng mạn, e
dè. Nhưng dù sao họ vẫn là của nhau. Em có
muốn thử chút rượu này không?”

“Chờ em một chút.” Cô bày ra một đĩa hạt ôliu
và hỏi tiếp. “Anh có anh chị em gì không?”

“Hai người, một anh trai, một chị gái.”

“Em rất thích có anh trai hay chị gái để cãi nhau
hay bênh nhau khi có người bắt nạt. Nhưng em
là con một và bố mẹ cũng chả có anh chị em
ruột nào cả.”

“Phải vào dịp lễ Tạ ơn người ta mới làm nhiều
gà quay như vậy”. Brody nhìn khẩu phần ăn cô
làm và nhắc khéo.

“Anh lúc nào cũng lạc quan. Em thích làm việc ở
nhà hàng Maneo là vì ở đó lúc nào cũng ồn ào,

náo nhiệt. Ở nhà em thì không như vậy. Bà em rất tuyệt vời, lúc nào bà cũng điềm tĩnh, công bằng và yêu thương em.” Cô cầm ly rượu phân nửa và uống hết. “Em đã làm bà phải lo lắng rất nhiều mấy năm qua.”

“Bà em có biết em đang ở đâu không?”

“Có chứ. Khoảng hai tuần em lại gọi điện cho bà và gửi email cho bà thường xuyên. Bà em rất thích email. Bà là người phụ nữ hiện đại và lúc nào cũng thích bận rộn với cuộc sống của mình. Bà ly dị ông em từ khi em mới ra đời và em chưa lần nào được gặp ông. Bà em bắt đầu công việc trang trí của mình từ đó.”

Reece lơ đãng nhìn quanh gian phòng và kể tiếp. “Bà em sẽ rùng mình sợ hãi nếu biết em vẫn ở căn hộ của em như thế này. Bà cũng rất thích đi du lịch. Bà đã đi rất nhiều sau khi bố mẹ em qua đời trong một tai nạn xe hơi, khi em mới mười lăm tuổi. Bà nuôi em từ đó. Bà không muốn em rời khỏi Boston nhưng em thì không thể ở lại đó được.”

“Rất điềm tĩnh, yêu thương và công bằng. Có lẽ bà muốn em được hạnh phúc chứ không đơn giản chỉ là muốn em ở lại Boston.”

Reece đồng ý cho qua chuyện và lấy đĩa ra chuẩn bị bày món. “Anh nói đúng, mấy tháng qua em đã cảm thấy nhẹ nhàng hơn với gánh nặng tội lỗi. Dù sao em cũng đã thuyết phục được bà là em không sao. Vì vậy bây giờ bà đang đi du lịch ở Barcelona rồi.”

Cô lấy món nấm ra và rắc phô mát Pácmá lên sau đó lại bỏ vào lò hấp. “Sẽ ngon hơn nếu có nấm tươi nhưng em không tìm được.”

“Có lẽ anh sẽ phải trồng một vài cây.”

Khi mọi thứ đã đầy đủ cô lấy món nấm bày ra đĩa và đặt giữa họ. “Gần hai năm nay em mới làm bữa đãi khách như thế này đây.”

“Ngày nào em chả nấu ăn ở dưới nhà.”

Cô lắc đầu. “Đó là công việc. Em muốn nói bữa ăn em nấu để thưởng thức. Việc làm là để kiếm sống. Em rất nhớ công việc như thế này và không biết đêm nay nỗi nhớ đó sẽ như thế nào đây.”

“Anh sẽ rất vui nếu được giúp đỡ em vượt qua nỗi nhớ đó.” Anh bóc một nhánh nấm bỏ vào miệng và tấm tắc khen. “Ngon lắm”

Reece cũng thử một miếng. “Vâng, rất ngon” Những việc như thế này không có gì là khó đối với cô. Còn dễ dàng hơn cả việc ra ngoài đi chơi cho qua thời gian. Ở nhà cô cũng cảm thấy rất thoải mái chuẩn bị những thứ cuối cùng cho bữa ăn. Và không hiểu tại sao cô thấy thích thú và thoải mái thưởng thức với Brody.

“Em sẽ bày tất cả ra đĩa nhé?”

“Em cứ tự nhiên.” Brody chỉ chiếc đĩa trước mặt mình và nói tiếp. “Đừng keo kiệt quá như thế.”

Trong khi cô bày các món, anh rót thêm rượu cho cả hai người và nhận thấy cô đốt cả nến, mua khăn ăn và máy xay hạt tiêu. Tất cả đều mới kể từ lần cuối cùng anh đến đây.

Cuốn sách nhỏ của anh cũng nằm trên chiếc bàn nhỏ đặt cạnh giường ngủ.

Cô ấy đã bình phục hoàn toàn và chả bao lâu nữa sẽ có thêm cả bình hoa và tranh treo tường.

“Em đang đọc sách của anh.” Cô quay sang nhìn anh khiến Brody hơi giật mình.

Quả là tình ý.

“Em thấy thế nào?”

“Em rất thích cuốn sách đó.” Cô đi sang ngồi cạnh anh. “Câu chuyện khá rùng rợn nhưng em thích như thế. Nó làm em đỡ sợ hơn. Em thích Jack- anh ta quả là con người rắc rối nhưng hy vọng anh ta sẽ không phải chết. Có thể Leah sẽ thuần phục được anh ta.”

“Có phải thuần phục đàn ông là công việc mà phụ nữ cần phải làm không?”

“Người ta có trách nhiệm phải giúp đỡ người khác tốt lên nếu có thể chứ. Cô ấy rất quan tâm đến anh ta. Hy vọng họ sẽ đến được với nhau.”

“Kết cục vui vẻ đúng không?”

“Nếu pháp luật chiến thắng và tình yêu đích thực không phải là ảo tưởng.”

“Nhưng kết cục vui vẻ thì lại thường không giành được giải Pulitzer đâu.”

Cô bặm môi nhìn anh có vẻ dò xét. “Có phải anh muốn giành được nó sau này không?”

“Nếu như thế thì giờ này anh vẫn đang làm việc cho tờ Tribune. Làm món thịt quay hay món hamburger cho bữa tối ở bang Wyoming này sẽ không mang lại cho em giải thưởng danh giá đó đâu.”

“Em cũng từng mong muốn có được giải thưởng ấy. Người ta sẽ phải khâm phục mình. Nhưng em thà làm món thịt nướng còn hơn.” Cô ngập ngừng một lát. “Anh thấy thế nào?”

“Anh sẽ phải có giải thưởng cho em.” Brody cắt thêm thịt và lấy bánh quy đã chấm đầy bơ cho mình. “Em mua bánh quy ở đâu vậy?”

“Em tự làm.”

“Để anh đoán xem nào.” Anh tỏ ra không tin nhưng rất chân thành. “Có bột mỳ đúng không?”

“Đó chỉ là một thành phần.” Cô đẩy bát bánh

sang bên để anh lấy thêm một chiếc.

“Ở nhà anh có rất nhiều bánh rán và bánh

hamburger đấy.”

“Em hy vọng như vậy. Em là người rất coi trọng

thức ăn, anh cứ kiện em đi. Để em đoán xem

trong tủ lạnh nhà anh có những gì nhé- bánh

pizza đông lạnh, súp và tương ớt, xúc xích và có

thể có cả eggo.”

“Em còn quên mỳ ống và bơ.”

“Đúng, em quên mất, những thứ không thể

thiếu của một người đàn ông độc thân. Mỳ khô

và bột pho mát.”

“Để duy trì cuộc sống mùa.”

“Vâng, cũng giống như món patê của mọi người

thôi.”

Anh xiên một miếng khoai tây chiên nhỏ bỏ vào

đĩa. “Cô nàng mảnh mai này, em đang muốn

thuần phục anh hay sao?”

“Em muốn thỉnh thoảng được nấu cho anh ăn.

Như thế sẽ tốt cho cả hai chúng ta. Em có

thể...” Cô giật mình đánh rơi chiếc đĩa khi nghe

thấy tiếng nổ lớn bên ngoài.

“Lại chiếc xe tải của Carl.” Brody khẳng định

chắc chắn.

“Xe tải của Carl.” Cô cầm ly rượu bằng cả hai

tay. “Suốt ngày làm em hết hồn. Tại sao anh ta

không sửa nó đi cơ chứ?”

“Không chỉ riêng em đâu mà mọi người ở thị

trấn này đều chịu chung cảnh ngộ. Em có bao

giờ ghi lại những thứ này không?”

“Thứ gì?”

“Công thức nấu ăn.”

“Ồ”. Cô cầm đĩa lên tiếp tục ăn mặc dù trong

bụng vẫn nôn nao vì tiếng nổ. “tất nhiên là có.

Trước khi xảy ra chuyện đó em thường ghi chép rất cẩn thận. Em có một file riêng các món ăn trong máy tính và thường xuyên cập nhật. Tại sao anh hỏi vậy? Anh định làm món bánh quy bơ sữa hay sao?”

“Không. Anh chỉ phân vân tại sao em không viết một cuốn sách về các món ăn.”

“Em đã nghĩ sẽ làm việc đó nếu em được xuất hiện trên kênh truyền hình về các món ăn.”

Reece mỉm cười rất nhanh và nói tiếp. “Chương trình khá hấp dẫn và vui vẻ nhằm vào giới trẻ và những người thành thị hay tổ chức ăn tối và các bữa tiệc quây quần vào chủ nhật.”

“Chả ai biết sẽ là khi nào cả. Em muốn làm việc gì thì cứ làm.”

“Nhưng em có xuất hiện trên truyền hình đâu. Em không quyết định được việc đó.”

“Anh muốn nói đến cuốn sách cơ.”

“Ồ, em chưa hề nghĩ...ừm.” Tại sao cô lại không viết một cuốn sách về nấu ăn nhỉ? Cô có hàng trăm món ăn và đã từng nếm thử tất cả rồi mà.

“Có thể sau này em sẽ thử xem thế nào.”

“Nếu em muốn anh sẽ gửi đề nghị đến nhà xuất bản của anh giúp em.”

“Tại sao anh lại thích làm việc đó?”

Brody ăn nốt phần thịt còn lại trên đĩa. “món thịt om ngon quá. Nếu em viết bản thảo cho một cuốn tiểu thuyết thì cách duy nhất để bắt anh đọc là em dí súng vào đầu anh hay ngủ với anh. Chỉ có như vậy anh mới xem xét đề nghị nhà xuất bản của anh cân nhắc. Còn nếu em viết sách nấu ăn thì anh sẽ đề nghị ngay mà không cần ra điều kiện gì cả. Tùy em.”

“Có vẻ công bằng đấy. Với những điều kiện đó anh đã gửi bao nhiêu bản thảo cho nhà xuất bản của anh rồi?”

“Chưa có bản nào. Có vài trường hợp đề nghị nhưng anh bỏ lỡ mất cơ hội.”

“Em có phải ngủ với anh không nếu em đề nghị và nhà xuất bản của anh chấp nhận đại diện cho em?”

“Ồ, có chứ.”

“Vậy thì em sẽ xem xét.” Cô cảm thấy thoải mái và cầm ly rượu lên. “Em sẽ có phần thêm cho anh, nhưng bây giờ thì, thứ nhất, em đã hứa sẽ để lại cho Mac Drubber một chút thức ăn thừa, thứ hai, cũng không còn đủ món thịt quay cho anh mang về nhà, vì vậy anh có thể mang bánh sandwich cũng được, cả món tráng miệng nữa.”

Brody chớp ngay lời giải thích thứ nhất của cô.

“Tại sao Mac lại đòi thức ăn thừa?”

“Để trả công anh ấy đã lắp khoá cho em. Hôn nữa, anh ấy cũng không để em trả tiền nữa.”

“Anh ta có vẻ ưu ái em quá nhỉ?”

“Đúng ra là em hơi ưu ái anh ấy. Tại sao Mac lại chưa lập gia đình?”

Brody thở dài thườn thượt. “Đúng là câu hỏi đặc trưng của phụ nữ. Anh cũng có cái đáng để em kỳ vọng hơn đấy.”

“Anh nói đúng, rất đặc trưng. Nhưng em vẫn muốn có ai đó làm món thịt om và trông coi cửa hàng cho anh ấy.”

“Mac đã có em làm món thịt om, có Leon và Old Frank làm việc ở cửa hàng và đôi khi cả Beck nếu anh ấy yêu cầu.”

Nhưng vẫn không bằng có riêng một người làm việc với anh ấy và thực sự lo lắng xem anh ấy có

được bữa tối nóng sốt ngon miệng hay không sau mỗi ngày làm việc.

“Nghe nói mối tình của anh ấy tan vỡ sau mấy chục năm trước rồi. Họ đã đính hôn nhưng rồi cô nàng phụ tình để đi với người bạn thân nhất của anh ấy.”

“Trời, thật vậy sao?”

“Đó là anh nghe người ta đồn đại như vậy. Có thể họ thêm mắm thêm muối nhưng dù sao thì cũng phải có liên quan đến thực tế. Không có lửa làm sao có khói.”

“Mụ đàn bà lằng lộn. Thật không xứng đáng với anh ấy chút nào.”

“Hình như Mac cũng chẳng nhớ tên cô ta.”

“Nhớ chứ. Em nghĩ bây giờ có khi mụ ta đã lấy đến đời chồng thứ tư rồi, thậm chí có thể còn phải trả giá vì bản chất hai mặt của mình.”

“Em có vẻ hẹp hòi đấy, nhưng anh thích như vậy.”

“Khi ai đó làm tổn thương người khác em thường hẹp hòi như vậy. Em còn rất dữ dằn là đằng khác. Vì vậy anh nên về mà thưởng thức nốt chai rượu của mình đi, em cũng phải dọn dẹp mấy thứ này đây.”

“Em bảo dọn dẹp cái gì?”

“Anh cứ xem thì biết.”

“Được, nhưng ở đây khung cảnh đẹp hơn. Anh đã xem ảnh em chụp mấy năm về trước. Có một vài bài báo và tạp chí viết về em trên mạng Internet.” Brody giải thích thêm trong khi Reece nhìn anh trừng trừng.

“Tại sao anh lại tìm đọc những bài báo đó trên Internet?”

“Bài viết về em phải không? Anh tò mò thôi. Lúc

đó tóc em ngắn hơn bây giờ.”

Reece thu dọn chén đĩa mang ra bồn rửa. “Vâng, trước đây em thường đến một thẩm mỹ viện hạng sang ở Newberry. Giá rất đắt nhưng đáng đồng tiền. Nhưng em không thể tiếp tục đến thẩm mỹ viện từ khi...” Cô vặn nước và pha nước rửa chén. “Vì vậy em để tóc dài.”

“Như thế cũng rất đẹp”

“Em thích đến thẩm mỹ viện để có người quan tâm chăm sóc cho sắc đẹp của mình. Rất tuyệt vời khi được ngồi ở đó nhắm nháp ly rượu hoặc ly trà họ phục vụ sau đó quay ra với cảm giác mới lạ. Đó cũng là một trong những lý do em thích làm phụ nữ.”

Reece quay lại chia phần thức ăn thừa vào hai chiếc hộp cô lấy ở chỗ Joanie. “Sau khi ra viện bà em có đưa em đến thẩm mỹ viện một lần để làm tóc, móng tay, làm mặt và mát xa. Nhân viên ở đó rất chu đáo và nhẹ nhàng. Nhưng khi vào phòng thay đồ em hoảng sợ đến nỗi không dám thay quần áo vì vậy em đã bỏ về.”

Cô mang hai hộp thức ăn bỏ vào tủ lạnh. “Anh nhân viên chuyên tạo mẫu tóc cho em đề nghị được đến tận nhà phục vụ nhưng em vẫn không dám.”

“Tại sao?”

“Vì em rất xấu hổ.”

“Ngớ ngẩn.”

“Có thể, nhưng đó là thực tế. Thậm chí có người còn sợ hãi nữa. Nói chung chúng sợ thẩm mỹ viện không quá khó để có thể vượt qua.”

“Vậy thì em thử lại xem.”

Cô vừa rửa bát vừa ngoái lại nhìn anh. “Nhìn em xấu đến thế cơ à?”

“Không, ý anh không phải vậy. Em được thừa hưởng gen di truyền sắc đẹp nhưng chả có lý do gì phải từ bỏ điều mà mình yêu thích.”

Gen di truyền, cô phân vân tự hỏi trong khi úp bát lên giá. Không hẳn anh thực sự khen cô nhưng dù sao cũng khiến cô cảm thấy tự tin hơn vào ngoại hình của mình sau một thời gian dài.

“Có thể lúc nào đó em sẽ thử lại.”

Cô quay lại lau tay và Brody cũng tụt xuống khỏi ghế. Cô không hề lùi lại mặc dù trong đầu đã nghĩ đến chuyện đó. Lùi lại cũng chả giải quyết được việc gì. Thực ra, cô cũng không biết mình nên lùi lại hay nên tiến gần đến chỗ anh.

Anh lấy miếng vải lau tay của cô quăng sang bên khiến cô hơi phật ý. Lẽ ra anh phải phoi ra cho nhanh khô.

Anh chống hai tay lên bệ bếp nhốt cô bên trong như khi cô ngồi trên thùng xe phía trước trên đường họ trở về từ con sông. “Chúng ta sẽ trắng miệng bằng gì đây?”

“Táo và kem đậu xanh hương vani. Em đã hâm nóng lại trong khi chúng ta...”

Anh đặt môi lên môi cô rất mạnh và dứt khoát. Cô cảm nhận được mùi rượu trong miệng anh rất hấp dẫn. Các mạch máu trong cơ thể cô đột nhiên căng lên như muốn vỡ tung.

“Kìa anh, đầu óc em rối tung lên như bị chập điện rồi, toàn tiếng xèo xèo và khói thổi.”

“Vậy thì em nên nằm xuống.”

“Em rất muốn, hãy để em nói, em rất muốn.

Em đã giặt ga trải giường rồi.”

Brody buông cô ra liếm môi thèm thuồng. “Em giặt ga trải giường rồi sao?”

“Em nghĩ nên làm việc đó. Nhưng.. anh có thể

lùi lại một chút được không, như thế này khó
thờ quá.”

Anh hơi nhích ra. “Em thấy thoải mái hơn
chưa?”

“Có mà cũng không.” Anh rất hấp dẫn, đúng
như ấn tượng ban đầu của cô về anh. Không
đẹp trai lắm nhưng rất đàn ông. Tay to, chân to,
miệng rất rắn và người cũng rất rắn.

“Em muốn lên giường cùng anh, em muốn trải
nghiệm lại cảm giác đó. Nhưng em nghĩ nên để
cho mình cảm thấy tự tin hơn với bản thân.”

“Và với cả anh.”

“Vâng, anh nói rất đúng. Đối với anh thì đó là
chuyện bình thường nhưng với em thì lại là một
kỷ niệm vô cùng đáng nhớ. Em nghĩ cả hai
chúng ta nên chờ đợi thêm.”

“Được thôi, có nghĩa là em sẽ không vì anh đêm
nay.”

“Đó chỉ là lời nói.”

“Chết tiệt, em cẩn thận quá.” Anh lại kéo cô vào
lòng và lần này thì không chỉ miệng anh mà cả
hai tay anh đều mò mẫm khám phá cơ thể cô.

Lại một lần nữa anh phải buông cô ra. “Món táo
là món quái gì vậy em?”

“Ài? Ồ, anh chờ em một lát.” Cô đứng lặng một
lúc nhắm chặt mắt như để cho đầu óc tỉnh táo
lại. “Rất ngon, anh ngồi chờ em một lát em sẽ
cho anh thấy. Anh có muốn uống cà phê
không?”

“Em đâu có cà phê.”

“Thực ra...” Cô bước tránh sang bên để khỏi
chạm vào người anh và lấy chiếc ấm đun nước
trên bếp. “Em đã mua một ít rồi.”

“Em có cà phê thật sao?”

Cô nhận thấy- dù chỉ một lần- cô đã làm anh ngạc nhiên. “Anh uống nhạt và có đường đúng không?”

“Đúng thế, cảm ơn em.”

Cô chuẩn bị món tráng miệng và mang ra gian ngoài. “Không giống chuyện quan hệ nhưng dù sao đó cũng là kết thúc tốt đẹp cho bữa ăn của chúng ta.”

Brody ném thử một thìa. “Trời đất, bây giờ anh mới biết món này.”

“Em học món này để phục vụ bố em. Ông ấy rất thích.”

“Ông ấy quả là người có khiếu ăn uống.”

Reece mỉm cười rất vui. “Anh chưa hề nói chuyện với em về... Em cũng chả biết có nên nói ra hay không.”

“Anh nghĩ đó là chuyện về vụ giết người.”

“Vâng. Đúng thế. Cảnh sát tưởng cho rằng em đã nhớ nhầm vị trí đó và không hề có chuyện giết người. Có thể em nhìn thấy hai người cãi nhau nhưng chưa chắc đã là vụ giết người. Đó chính là lý do vì sao đến bây giờ vẫn chưa ai thông báo về việc cô ấy bị mất tích.

“Và tất nhiên là em không đồng ý.”

“Không bao giờ. Em biết em nhìn thấy gì và ở đâu. Có thể chưa ai thông báo cô ấy mất tích vì nó cũng chẳng quan trọng. Hoặc cũng có thể cô ấy đến từ Pháp.”

Lần này đến lượt Brody bật cười. “Cho dù cô ấy đến từ đâu thì ít nhất cũng phải có người nhìn thấy chứ. Có thể là lúc cô ấy mua xăng, mua đồ hay ở nơi cắm trại hoặc nhà trọ nào đó. Em có thể mô tả lại hình dáng cô ấy không?”

“Em đã nói với anh rồi còn gì.”

“Không, ý anh nói là em có thể mô tả lại cô ấy

cho một hoạ sỹ hay không?”

“Có phải là hoạ sỹ khác hoạ chân dung bọn tội phạm không?”

“Thị trấn này không có những người như thế nhưng anh đang nghĩ đến chú Doc.”

“Bác sỹ Doc phải không?”

“Ông ấy thường vẽ bằng chì than. Chỉ là thú vui thôi nhưng không đến nỗi tồi lắm đâu.”

“Có nghĩa là em chỉ việc mô tả lại một nạn nhân bị giết mà không cần có bất kỳ giám định về y tế nào?”

“Nếu em không tin tưởng Doc anh sẽ tìm người khác.”

“Em tin anh.” Cô gật đầu nhưng có vẻ Brody vẫn chưa tin. “Anh không tin sao? Em nói thật mà, em tin tưởng anh. Và em sẽ đến gặp bác sỹ Doc Wallace nếu anh đi d cùng em”

Anh đã dự định trước việc sẽ đi cùng cô. Anh cũng không muốn bỏ qua bất kỳ khoá cạnh nào của vụ án này. “Em muốn anh đi cùng em thì sẽ trả công cho anh bằng thứ gì? Anh đang nghĩ không biết dùng món gì với chai rượu còn lại trong tủ lạnh của em?”

“Ngày chủ nhật được nghỉ, em sẽ nghỉ xem chúng ta nên ăn gì?”

Brody ăn nốt chút đồ tráng miệng còn lại. “Anh cũng tin em. Anh sẽ nói chuyện với chú Doc.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

“Thế nào?” Linda-gail đặt chậu bát lên bệ cho Pete và huých tay hỏi Reece.

“Cái gì thế nào?”

“Cuộc hẹn của cậu với Brody tối hôm qua chứ còn gì nữa.”

Reece đang chuẩn bị món hamburger cho đám học sinh vừa tan trường. “Tớ chỉ nấu bữa tối và cùng ăn với anh ấy thôi. Coi như trả ơn đã giúp đỡ.”

“Chỉ là bữa tối thôi sao?” Linda-gail liếc sang phía Pete. “Anh thì anh sẽ không dễ dàng chấp nhận như thế chứ?”

“Cô ấy yêu anh.” Pete thả chỗ bát vào bồn rửa và nói tiếp. “Cho nên cô ấy không thể làm chủ được.”

“Đúng thế, lúc nào mà ở đây chả có sự dè chừng.”

“Cậu đã mua nến.” Linda-gail lại quay sang với Reece. “Cả khăn ăn bằng vải và rượu ngon nữa.”

“Lạy Chúa, không có bí mật nào ở thị trấn này hay sao?”

“Chả có gì tớ không phát hiện ra đâu. Tình yêu đích thực của tớ thì chỉ bóng thoáng như mấy sợi tóc bạc của anh Pete đây thôi.”

“Này mái tóc của tôi vừa chỉ mới nghỉ một chút giữa hai mùa sinh trưởng thôi đấy nhé.” Pete xoa mấy sợi tóc lơ thơ còn lại trên đầu. “Và tôi còn cảm thấy ngứa ngáy báo hiệu tóc đang mọc trở lại đây này.”

“Anh nên dùng thêm thuốc kích thích tăng trưởng thì tốt hơn. Anh ấy có biết hôn không?”

“Pete phải không? Tuyệt vời. Tớ chỉ đáng bậc đàn em của anh ấy thôi. Thực đơn xong rồi.” Reece bày hamburger, khoai tây rán, xà lách, cải bắp ra đĩa và cô biết với đám học sinh đông như thế thì chả thấm tháp vào đâu cả.

“Rồi tớ sẽ biết thôi.” Linda-gail đặt thức ăn lên khay và chạy ra ngoài.

“Tôi mà biết hôn giỏi như thế sao? Cô đúng là khéo tưởng tượng.

“Em chưa bao giờ nghĩ anh lại không làm được như thế.”

“Người như tôi- con người thô lỗ- chỉ thích đâm đá thôi. Chúng tôi... khi gió.”

“Ngay bây giờ thì em chưa sẵn sàng đón nhận món quà đó của anh đâu.” Reece tủm tỉm cười liếc nhìn Pete.

Đúng lúc đó người cô nôn nao choáng váng khi thấy Pete ôm tay máu rỉ ra rơi cả xuống nền nhà.

“Tại sao tôi lại không chú ý những gì có trong nước thế này? Đứt tay rồi. Ái...”

Cô thấy tiếng Pete kêu toáng lên và rồi tiếng kêu chỉ còn văng vẳng bên tai sau đó là sự im lặng

Gò má đập xuống đất khiến cô tỉnh lại. Đúng lúc đó Joanie chạy vào. “Có máu.”

“Cô ấy có sao không? Cô Joanie, Chúa ơi, cô ấy bị ngã, cháu không kịp đỡ.” Pete hốt hoảng kêu lên.

“Đừng om sòm lên thế nữa, Pete, cô ấy không sao cả.” Nhưng Joanie đã lao đến đỡ đầu Reece dậy. “Đến chỗ bác sỹ Doc ngay, băng ngón tay lại.”

“Không, cháu chỉ muốn biết Reece có làm sao hay không. Hình như cô ấy bị chấn động.”

“Bao nhiêu ngón tay?” Joanie giơ tay ra và hỏi Reece.

“Được rồi, không sao. Cậu đi lo bàn tay của mình đi. Cháu có ngồi dậy được không?”

“Vâng, anh Pete.” Reece cố ngồi dậy nhưng vẫn run rẩy và choáng váng. “Tay anh có sao không?”

“Ái, không sao. Bác sỹ Doc sẽ khâu cho tôi.”

Pete đã quấn vải vào đầu ngón tay nhưng Reece vẫn thấy máu rỉ ra. “Em xin lỗi.”

“Đó là lỗi của tôi. Cô cứ nghỉ đi.” Pete đặt tay lên vai trấn an Reece trước khi đứng dậy.

“Đầu cháu bị sưng lên rồi. Để cô lấy đá chườm cho.”

“Không sao đâu cô ạ.” Reece nắm chặt tay Joanie giữ lại. “Cháu ngồi nghỉ một lát là được. Ai đó nên đi cùng anh Pete đi, vết thương khá nặng đấy.”

“Cháu cứ ngồi yên ở đây một lúc.” Joanie đứng dậy quát. “Tod, còn đứng đó à? Đưa anh Pete đến chỗ bác sỹ Doc ngay. Món hamburger cứ để đấy.”

Cô quay sang Reece và hỏi. “Cháu thấy thoải mái chưa?”

“Có máu.”

“Cô nhìn thấy rồi. Đàn ông rất hay bị đứt tay khi dùng dao và tai nạn xảy ra trong bếp cũng là chuyện thường xuyên.”

“Đề cháu lau chùi cho. Juanita phụ trách bên ngoài cho cháu rồi.” Linda-gail bước vào và lên tiếng.

Joanie lấy đá bọc vào miếng giẻ và đưa cho Reece. “Cháu cầm lấy chườm vào chỗ sưng đi. Nếu đi được thì cháu cứ lên nhà nghỉ để cô làm nốt cho.”

“Không, cháu không sao đâu. Cháu vẫn làm việc được. Cô cứ để cháu làm.”

“Được rồi, ngồi dậy đi để cô xem cháu đi đã vững chưa nào.” Joanie nói trong khi Reece bám vào bệ bếp và cố đứng dậy. “Cứ nghỉ đi, ra ngoài hít thở và uống chút nước.” Joanie nhét chai nước vào tay Reece. “nếu cô thấy cháu không còn xanh xao nữa thì cháu có thể quay lại làm việc.”

“Vâng, cháu ra ngoài hít thở một lát là được.”

Joanie lắc đầu ra hiệu và Linda-gail theo Reece bước ra ngoài.

“Cậu có muốn ngồi xuống không?” Linda-gail hỏi cô.

“Không cần, tớ đứng dựa vào đây một lát thôi. Tớ chỉ cảm thấy hơi nôn nao nhưng lại rất ngớ ngẩn.”

Và run rẩy nữa. Linda-gail thăm ngẫm khi lấy chai nước trong tay Reece mở nắp. “Tớ cũng thường bị thế với bọn nhện. Không chỉ loại nhện to- chắc cậu biết loại nhện có thể bắt cả con mèo to nếu chúng muốn chứ?- mà cả những con nhỏ xíu cũng làm tớ rùng mình sợ hãi. Có lần tớ đã phải chạy vào phòng khoá chặt cửa lại chỉ để trốn bọn nhện đấy.”

“Cậu chườm đầu đi. Cô Joanie dặn thế mà. Hình như bọn nhện cũng làm cậu choáng váng thì phải.”

“Tớ nghĩ vậy, nhưng Pete...”

“Cậu ngã khuyhnh xuống như thế làm anh ấy sợ quên cả việc ngón tay mình bị đứt. Đó mới là vấn đề đấy.”

“Dù sao thì cũng là một việc làm tốt.”

“Và cô Joanie lo lắng cho cả hai người đến nỗi quên không gọi người đến làm thay trong thời gian Pete nghỉ chữa thương đấy. Đúng ra phải là hai việc làm tốt.”

“Tớ đã làm phiền mọi người rồi.”

“Cậu có muốn lát nữa chúng ta cùng ra ngoài uống vài ly bia chugs mừng việc tốt của cậu không?”

Reece uống thêm một ngụm nước. “Tùy cậu, tớ thì thế nào cũng được.”

Quán bar và đồ ăn của gia đình Clancy không đến nỗi nào. Và điều quan trọng là Reece đã tiến thêm được một bước trên con đường hội nhập trở lại với cuộc sống bình thường.

Cô đang ngồi trong quán bar với một người bạn. Một kiểu quán bar rất lạ theo cảm nhận của người đến từ miền Đông như cô.

Trên tường ốp gỗ thông treo đầy các chiến lợi phẩm như đầu gấu, đầu hươu, nai và theo như Linda-gail chỉ cho cô thì còn có cả đầu hai con cá hồi rất to. Tất cả đều trừng mắt nhìn xuống dưới quán khiến Reece cảm thấy hơi sợ hãi và khó chịu.

Phần bên dưới mảng gỗ thông ốp tường là những khúc gỗ còn để nguyên bám đầy khói thuốc và bia.

Nền nhà đầy những vết xước và vết lõm, có lẽ do người ta đã lặn quá nhiều thùng bia lên đó. Phía trước bục thấp được dùng làm sân khấu là khoảng trống nhỏ để khiêu vũ,

Quán bar khá lớn này là của Michael Clancy, người dân quận Cork đến bang Wyoming này đã được mười hai năm. Ông ta cưới một bà vợ tự coi mình là người dân gốc miền Nam tên là Rainy. Nhìn Clancy đúng phong cách một người đàn ông cao lớn người Ailen kinh doanh quán bar. Cô vợ Rainy của ông ta đang làm món bánh khoai tây rán và bất cứ món gì bà ta cảm thấy thích ở trong bếp.

Mấy chiếc ghế quanh quầy bar đã rách tả tơi nhưng vẫn bóng loáng vì có quá nhiều người ngồi. Ngoài mấy thứ đồ uống tự chế dành cho cả nam và nữ người địa phương mà Reece biết rất ít thì trên giá trưng bày chủ yếu là các loại rượu Whisky.

Linda- gail đã nhắc cho Reece biết trước thứ rượu vang mà Clancy rót ra từ một chiếc thùng chũ khác gì nước tiểu còn ầm ỉ.

Gian bên cạnh kê một vài chiếc bàn, tiếng lách cách liên tục phát ra cùng với tiếng nhạc.

“Cậu thấy đầu thế nào rồi?”

“Đầu tóc vẫn còn hơi đau nhưng có lẽ khá hơn ngón tay của Pete nhiều rồi.”

“Bây mũi khâu, ừ chào. Nhưng anh ấy thích được cậu chú ý đến khi quay lại và tự tay cậu phục vụ món cá hồi rán.”

“Anh ấy là người rất đáng mến.”

“Đúng, đúng thế. Lại nói chuyện về cánh đàn ông, cậu thấy Brody thế nào?”

Reece thầm nghĩ nếu coi Linda-gail là một người bạn gái thì phải đối xử với cô ấy đúng như vậy. “Anh ấy rất dễ bị kích động.”

“Tớ biết rồi.” Linda-gail đập mạnh tay xuống bàn có vẻ sốt ruột. “Cậu không cần nói mất hay miệng anh ấy thế nào. Tờ muốn biết khuôn hình và các bộ phận khác của anh ấy kìa. Chẳng hạn miệng anh ấy có khéo léo tài tình hay không.”

“Có, tớ phải thừa nhận là có.”

“Thế còn các bộ phận khác của anh ấy thế nào?”

“Đó, tớ cũng đang nghĩ đến nó đấy.”

Linda-gail tròn mắt ngả người ra sau. “Cậu đúng là con người có khả năng kiểm chế siêu việt. Cậu học được hay tự nhiên như thế đấy?”

“Đó chính là cái mà cậu gọi là nỗi sợ hãi khổ sở đấy. Bây giờ thì tớ hiểu rồi.”

Hai người ngồi trầm ngâm một lúc và Linda-gail lại hỏi tiếp. “Nó có làm cậu khó chịu không?”

“Tớ cũng không biết, đôi khi thì khó chịu nhưng có lúc thì lại thoải mái.”

“Tớ cũng không biết có nên nói ra hay không nhất là từ khi cô Joanie...” Linda-gail đột nhiên ngừng lại và chăm chú vào ly bia của mình.

“Joanie làm sao?”

“Tớ không muốn nói ra điều này, nhưng...cô ấy đã mắng bọn tớ khi Juanita xì xào chuyện đó. Juanita không có ý gì cả, chẳng qua cô ấy không biết giữ mồm giữ miệng thôi.”

Linda-gail nhấp thêm một ngụm bia. “Cô Joanie rất chú ý đến chuyện đó. Cô ấy nói thẳng ra rằng không ai được phép trêu chọc cậu. Nhưng tại cậu nói ra trước...”

“Không sao, là vì tớ không thích nói về chuyện ấy thôi.” Nhưng cô thầm nghĩ chả phải là điều đáng ngạc nhiên khi có Joanie Parks đứng về phía mình hay sao?

“Tớ không hề trách cậu, không hề chút nào.” Linda-gail nhào người nắm chặt tay Reece. “Nếu tớ mà rơi vào hoàn cảnh như cậu thì có lẽ bây giờ tớ vẫn ngồi trong xô nhà khóc gọi mẹ.”

“Chắc chắn là cậu không như thế đâu. Dù sao thì cũng cảm ơn cậu.”

“Vậy thì chúng ta chỉ nói chuyện về đàn ông, chuyện quan hệ, chuyện ăn uống và giày dép như mọi người nhé.”

“Như thế sẽ tốt hơn với tớ.” Reece lấy thêm một miếng bánh khoai tây rán. “Cậu có biết thứ nước mà họ phục vụ ở đây chả có liên quan gì đến pho mát không?”

“Đó là nước cam” Linda-gail vẫn nhúng chiếc bánh vào thứ nước được gọi là sốt cà chua mà họ được phục vụ. “Hoặc gần như thế. Có thể mới là cuộc sống thực. Tớ sắp cưới Lo.”

“Ồi, lạ CHúa.” Reece đánh rơi chiếc bánh xuống đĩa. “Tuyệt vời. Vậy mà bây giờ tớ mới biết.”

“Anh ấy cũng thế. Và tớ biết cần phải mất thêm nhiều thời gian và công sức để điều chỉnh anh ta trước khi cưới. Nhưng tớ thì lại chỉ giỏi lên kế hoạch thôi.”

“À..., ừm, như thế có nghĩa là cậu rất yêu anh ấy.”

Khuôn mặt xinh xắn của Linda-gail tỏ ra thoải mái hơn, hai lúm đồng tiền như sâu hơn. “Từ trước đến nay lúc nào tớ cũng yêu anh ấy, đúng ra là từ khi mới mười tuổi. Đó không phải là khoảng thời gian ngắn và tớ biết Lo cũng yêu tớ nhưng cách anh ấy thể hiện thì ngược lại. Anh ấy còn mãi mê theo đuổi các cô gái khác nên không còn thời gian nghĩ đến tớ. Tớ đã để anh ấy vượt quá giới hạn nhưng bây giờ đã đến lúc dừng lại rồi.”

“Ừm, cậu đúng là con người rộng lượng có một không hai đấy.”

“Nhưng bây giờ thì tớ bắt đầu hẹp hòi rồi.”

“Tờ và anh ấy chưa bao giờ...nếu cậu có nghĩ như vậy.”

“Tớ biết. Tớ cũng chẳng trách nếu có chuyện đó mà nếu có trách thì cũng không nhiều. Quan hệ giữa tớ và Juanita rất tốt và bây giờ anh ấy lại quay sang ve vãn cô ấy rồi. Không biết còn ai nữa đây.” Linda-gail cười thật to. “Nhưng tớ sẽ không mời bia cậu nếu anh ấy tóm cậu đâu. Bọn tớ đã yêu nhau từ hồi mười sáu tuổi nhưng đến bây giờ vẫn chưa sẵn sàng cho việc đó. Có mấy người được như thế đâu?”

“Có cậu rồi đấy.”

“ĐỪNG, đừng thế. Anh ấy chỉ mới nhiễm thói ấy thôi. Brody chưa hề hẹn hò với bất kỳ cô nào ở thị trấn này đâu. Nghe nói anh ấy từng theo đuổi một luật sư ở thị trấn Jackson nhưng sau đó đứt gánh. Sau đó hình như còn có vài đối tượng là khách du lịch nữa nhưng nói chung không ai là người dân ở đây cả.”

“Tớ nghĩ chuyện đó đáng quan tâm đấy. Tớ và anh ấy thì... nói chung là quan hệ cũng khá nồng ấm”

“Hơi ấm là sự khởi đầu tốt. Là một đầu bếp chắc cậu biết điều đó chứ?”

“Cũng chỉ là mới quan hệ thôi.” Reece vắn mê đuôi tóc của mình khi thấy Linda-gail cũng làm như vậy. “Cậu làm tóc ở đâu đấy?”

“Khi tớ làm qua loa hay khi tớ muốn thể hiện?”

“Khi cậu muốn thể hiện.”

“Reece này, cậu không thể chỉ nghĩ đến sự thể hiện mà phải thể hiện bằng hành động thực. Tớ biết chỗ. Nếu cậu muốn tớ sẽ báo cô Joanie sắp xếp cho chúng ta nghỉ cùng ngày rồi đi.”

“Được thôi, nhưng cậu cần nhớ là đã có lần tớ bỏ chạy khi đến thẩm mỹ viện đấy.”

“Không sao, tớ sẽ mang theo dây thừng.” Linda-gail lau sạch chút nước cam rót trên tay rồi cười toe toét.

Reece cũng không nhịn được cười và đúng lúc đó một anh chàng cao bồi người địa phương đi thẳng lên sân khấu. Anh ta đi ủng và mặc quần jean bạc màu. Nhìn hình tròn in lên túi quần sau Reece biết anh ta đang mang theo thuốc lá hít.

“Giải trí trực tiếp à?” Reece hỏi Linda-gail khi thấy anh chàng kia cầm micro.

“Còn tùy thuộc quan niệm của cậu về giải trí như thế nào. Anh ta hát karaoke.” Linda-gail cầm chiếc ly chi lên sân khấu. “Đêm nào anh chàng cũng có mặt ở đây. Đó là Reuben Gates làm việc ở hãng du lịch cùng với Lo đấy.”

“Sáng chủ nhật nào anh ta cũng dùng cà phê đen, trứng rán, thịt rán, thịt xông khói.”

“Cậu biết rồi còn gì. Anh chàng khá hay đấy.”

Anh ta có chất giọng nam trung rất khỏe, dài và hấp dẫn. Có lẽ vì thế mà đám đông bên dưới vỗ tay và huýt sáo inh ỏi để cổ vũ.

Ngồi nghe anh ta hát về một phụ nữ bạc tình cô chợt nghĩ đến gã đàn ông bên bờ sông Snake với chiếc áo khoác đen và chiếc mũ lưỡi trai màu cam.

Có thể là hắn. Tay hắn rất khỏe và nhìn hắn có vẻ không được tự nhiên mặc dù đang đứng hát ở đây.

Có thể là con người này. Cô đã từng phục vụ trứng rán và khoai tây cho hắn vào mỗi chủ nhật. Hoặc cũng có thể là bất kỳ người đàn ông nào đang ngồi rải rác quanh quán bar này. Bất kỳ người nào trong số này cũng có thể là kẻ sát nhân, bất kỳ người nào và cô bắt đầu cảm thấy cổ họng tắc nghẹn.

Nhạc chậm lại một chút và giọng nam trung của anh ta bắt đầu hoà theo.

Bên dưới vẫn vang lên tiếng nói chuyện, tiếng cộng ly và tiếng ghế đập ken két xuống nền nhà.

Sự hốt hoảng sợ hãi ngày càng tăng lên khiến cô cảm thấy khó thở hơn. Cô còn nhìn thấy mặt và miệng Linda-gail cử động nhưng tai cô thì như có người nhét bông vào. Reece cố gắng hít thở từng hơi một. “Cái gì? Xin lỗi, tớ không nghe rõ...”

“Cậu làm sao vậy? Mặt tái xám đi kia, đầu cậu lại đau à?”

“Không, không, tớ không sao cả.” Reece lại ngoái nhìn lên sân khấu. “Có lẽ tớ vẫn chưa quen trở lại với đám đông.”

“Cậu đã muốn về chưa? Chúng ta đâu có bắt buộc phải ở lại đây.”

Nếu cô bỏ đi thì đó là sự thật rồi. “Không, tớ vẫn muốn xem. Cậu đã bao giờ lên hát chưa?”

Linda-gail liếc lên sân khấu khi Reuben kết thúc bài hát trong tiếng vỗ tay. “Có chứ. Cậu có muốn thể hiện không?”

“Không, không, không chút nào.” Reece vội vàng từ chối. Một người đàn ông khác bước lên. Nhìn ông ta rất cao to và mập nên Reece có thể loại bỏ khỏi danh sách nghi ngờ của cô.

Reece rất ngạc nhiên khi nghe ông ta thể hiện một khúc ballad với chất giọng nam cao ngọt ngào. “Tôi không nhận ra ông ta.”

“Đó là T.B.Unger dạy ở trường cấp ba. T.B là viết tắt của từ Teddy Bear (gấu trúc) còn người đàn bà da ngăm đen mặc áo dài tay trắng ngồi kia là Arlene, vợ ông ta. họ không đến nhà hàng Joanie nhiều đâu, họ thường ăn uống ở nhà và có hai đứa con rồi. Nhưng họ đến đây một tuần một lần để ông ta thể hiện giọng hát. Arlene cũng làm việc ở trường trung học, cô ấy làm căng tin ở trường, họ rất yêu nhau đấy.”

Reece ngồi chăm chú xem “chú gấu trúc” thể hiện bản tình ca trước mặt vợ mình.

Thế giới này vẫn còn tình yêu, tình cảm ngọt ngào và lòng tốt giữa con người với nhau. Và cô thấy rất vui khi được trở lại và cảm nhận nó.

Cô bật cười khi một anh chàng tóc nâu đeo khuyên tai nhìn rất hài hước tiếp tục lên xuyến tạc một điệu nhạc cổ điển.

Cô đã ngồi đây cả một giờ và quả thực buổi tối hôm nay là một thành công lớn đối với cô.

Quay trở về căn hộ của mình trên con đường vắng vẻ, Reece cảm thấy rất bình an và thoải mái, một cảm giác mà cô đã đánh mất từ rất lâu rồi.

Mở cửa bước vào phòng, cô tìm lại được cảm giác gia đình thực sự của mình.

Sau khi khoá cửa và kiểm tra lại tất cả các nơi cần thiết cô đi tắm.

Nhưng vừa bước vào đến cửa phòng tắm Reece giật mình đứng tim. Không còn thứ đồ dùng toilet nào của cô trên giá. Reece không tin vào mắt mình, cô nhắm chặt mắt một lúc rồi lại mở ra nhưng trên giá vẫn trống rỗng. Cô mở chiếc hộp nhỏ đựng thuốc và kem đánh răng nhưng cũng rỗng không.

Cô run rẩy sợ hãi nhìn quanh phòng. Trên giường vẫn còn nguyên như khi cô rời khỏi nhà sáng nay, chiếc áo vẫn nằm trên bếp nhưng chiếc áo len ấm có mũ trùm đầu của cô thì đã biến khỏi giá treo.

Và dưới chân giường chứ không phải gầm giường là chiếc túi của cô.

Cô lao đảo bước lại chỗ chiếc túi và con nghen ngào của cô bật thành tiếng khi thấy đồ đạc của cô được xếp gọn gàng trong đó như thể người ta khăn gói chuẩn bị lên đường.

Ai làm chuyện này?

Không thể đứng dậy nổi, cô ngồi dựa vào thành giường suy nghĩ. Ai có thể làm chuyện này được? Làm sao họ vào đây được mà làm chuyện đó? Còn chiếc khoá mới kia của cô thì sao?

Chính cô đã làm việc đó, chắc chắn là như thế. Có thể một lúc nào đó, bản năng của cô, những tàn dư của quá khứ kéo về bắt cô phải ra đi, phải tiếp tục lên đường.

Nhưng tại sao cô lại không nhớ chút gì?

Đây đâu phải là lần đầu tiên chuyện này diễn ra, không phải lần đầu tiên cô cho rằng mình đã hành động nhưng lại không hề nhớ bất kỳ một chi tiết nhỏ nào. Và nó đã kéo dài cả tháng nay rồi.

Cô đã cho đây là gia đình, đã cho rằng cuối cùng thì cũng tìm được một nơi gần gũi thân thiện như khi cô ở nhà. Nhưng bây giờ...Reece dần vật trong cơn tuyệt vọng.

Có lẽ cô nên làm theo lời nhắc nhở này. Cô sẽ thu dọn đồ đạc, mang xuống xe và đi đâu đó.

Và một khi cô ra đi thì bất cứ nơi nào cũng có thể là điểm đến. Cô đã tìm được một chỗ ở, đã hẹn hò với một người bạn trai, đã đi uống bia với cô bạn gái, có công việc, có căn hộ của mình. Thậm chí cô đã thể hiện được mình ở nơi đây rồi.

Cô quyết định cất hết đồ đạc vào chỗ của nó và mặc dù vẫn còn nôn nao trong người, cô bật máy tính. Ngồi thu mình trong chiếc chăn ấm cô bắt đầu gõ.

Mình sẽ không đi, hôm nay mình đã nấu ăn, đã được trả tiền. Pete bị đứt tay trong khi rửa bát và máu đã làm mình choáng váng. Mình bị ngắt nhưng mình sẽ không bỏ đi. Sau giờ làm việc mình đến quán bar Clancy cùng với Linda-gail. Hia đưa đã nói chuyện về tóc, về những đề tài mà phụ nữ nào cũng quan tâm. Quán bar Clancy có karaoke và xung quanh tường treo toàn đầu thú như hươu, nai thậm chí cả gấu. Mọi người lên hát, mỗi người thể hiện một khả năng. Ở đó mình có bị giật mình hoảng sợ một chút nhưng mình đã không bỏ về. Mình đã có bạn ở thị trấn Angel's Fist này, thậm chí không phải là một người nhưng không ai đúng nghĩa là một cô bạn gái cả.

Có thể lúc nào đó trong ngày hôm nay mình đã gói ghém đồ đạc nhưng mình không nhớ có phải mình làm việc đó hay không. Có thể mình đã làm việc đó lúc giờ giải lao sau khi Pete bị đứt tay. Có thể. Nhìn thấy máu mình ngay lập tức bị ám ảnh chuyện xảy ra ở nhà hàng Maneo. Trong một thoáng mình thấy đó là máu của Ginny chứ không phải là của Pete.

Nhưng mình đã bỏ mọi thứ ra, đã xếp lại. Ngày mai mình sẽ đến gặp bác sỹ Doc Wallace để tả lại người đàn ông và người phụ nữ mình nhìn thấy bên sông. Mình đã nhìn thấy họ, đã nhìn thấy hân giết cô ấy.

Mình sẽ không ra đi ngày hôm nay và ngày mai mình cũng sẽ không ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Doc Wallace mang ra hai chiếc ly đựng trà bằng đá rất xinh xắn và cà phê, đường bỏ trong chiếc đĩa bằng thủy tinh xanh. Phòng khách của ông rất đẹp, được trang trí kiểu cách, trên tường treo các bức ảnh đóng khung cẩn thận chụp gia đình ông cùng với bức hình một thiếu nữ đang vui vẻ ngồi đọc sách.

Nếu Doc có ý định làm cho Reece cảm thấy thoải mái thì ông đã thành công. Cô như bị hút hồn bởi cách trang trí ở đây, hoàn toàn khác với cảm giác lo lắng khi ngồi trước lò sưởi và mùi hương hoa dành dành nồng nàn trong không khí.

Ấn tượng đầu tiên của cô là sự thoải mái dễ chịu và cô biết đây là người đàn ông được học hành chu đáo.

Không hề có đầu thú vật treo trên tường, không có đèn chiếu, cũng không có các loại chấn dầy mang phong cách Anh-điêng. Cô biết ông có đi câu cá nhưng trên mặt lò sưởi không phải là một con cá hồi nhồi bông mà thay vào đó là một chiếc gương hình oval xinh xắn khung gỗ anh đào.

Cô thấy kiểu bố trí của căn phòng này rất quen thuộc, hình như cô đã gặp ở đâu đó trong thành phố Boston.

- Đó là căn phòng yêu thích của Susan đấy! – Doc rót cho cô ly trà mà chính tay ông vừa pha. Khi còn sống cô ấy rất thích ngồi ở đây đọc sách. Cô ấy đọc rất nhiều. Cho nên chú không muốn thay cái gì cả.

Ông mỉm cười và mời Brody một ly trà khác.

- Hình như lúc nào cô ấy cũng quanh quẩn ở đây. Có lần... - Doc ngập ngừng một lát, ánh mắt ông trở nên hiền dịu và buồn buồn. - Sau khi làm việc chú có thể ngồi hàng giờ ở đây nói chuyện với cô ấy. Có thể nhiều người cho rằng ngồi nói chuyện với người đã chết thật điên rồ. Nhưng chú nghĩ đó là tình người. Có rất nhiều điều mọi người cho là điên rồ nhưng thực ra lại rất tình người.

- Hoi điên rồ chính là biểu hiện của tình người đấy. – Brody nhón một chiếc bánh quy và bình luận.

- Như vậy thì cháu cũng thích làm việc đó. – Reece lên tiếng. – Cháu rất cảm kích vì chú đã cố tạo cho cháu sự thoải mái. Và thực sự cháu đã cảm thấy dễ chịu khi ở đây. Nhưng cháu biết đôi khi cháu vẫn còn cảm giác lo lắng, hồi hộp thậm chí là sợ hãi nữa.

- Biết được chính mình là tốt rồi. – Brody nhón thêm một chiếc bánh quy. – Rất nhiều người chả biết thân phận rẻ mạt của mình làm người khác khó chịu.

Cô lườm anh và quay sang Doc Wallace.

- Nhưng cháu cũng biết những gì cháu nhìn thấy ở bên sông là sự thực. Không phải là giấc mơ, không phải là do lóa mắt. Cũng không phải là do đầu óc hoảng loạn và trí tưởng tượng quá phong phú mà cháu nghĩ ra được chuyện đó.

- Đừng quá bận tâm với những gì Rick nói. – Doc nhẹ nhàng. – Cậu ấy chỉ làm những gì có thể. Đó là công việc của cậu ấy và cậu ấy đã làm tốt ở thị trấn Angel's Fist này.

- Ai cũng biết thế. – Reece cự lại.

- Tuy nhiên, chúng ta có thể giúp cậu ấy trong chuyện này.

- Chú có tin cháu không?

- Việc chú tin cháu hay không không quan trọng. Nhưng cũng chả có lý do gì khiến chú nghi ngờ lời nói của cháu. Hình như cháu đang cố không muốn để mọi người chú ý đến mình thì phải.

Doc đổ nước vào ly cà phê của mình. Ông duỗi thẳng chân và bắt chéo lên nhau như để khoe đôi giày thể thao thời trang.

- Báo cáo lại chuyện này coi như đã xóa bỏ hết nỗ lực của cháu!/-

- Báo cáo về một vụ giết người cũng bình thường như khi cháu nhìn thấy tín hiệu báo có thêm một người bạn online trên mạng yahoo Messenger thôi. Việc cháu có bịa ra chuyện đó để thu hút sự chú ý của mọi người hay không chả quan trọng gì. – Ông nâng kính và nhìn cô chăm chú qua cặp tròng kính

sạch bóng. – Hôn nữa, Brody đã tin cháu. Chú biết không dễ gì lấy được lòng tin của cậu ấy đâu. Vì vậy...

Doc đặt ly cà phê sang bên cạnh lấy khung vẽ và chiếc bút chì. – Chú phải thừa nhận là công việc này làm chú rất phấn khích. Cứ như mọi thứ tự nhiên đi vào trật tự kỷ cương của nó vậy.

- Theo nghĩa gì?

Doc cười rất tươi. - Tất nhiên là theo nghĩa đen của nó. Brody đã nói với cháu là chú biết vẽ phác thảo, thậm chí còn có vài bức được đưa đi triển lãm rồi.

- Cháu sẽ đến đó xem thế nào.

- Cháu nên xem. Có vài bức của các họa sỹ địa phương khá đẹp. Tuy nhiên, chú chưa từng làm công việc như thế này vì vậy có lẽ chú phải hỏi cháu để tìm hiểu trước một chút đã. Cháu hãy nghĩ về hình dạng khuôn mặt trước. Nó hình vuông, tròn, hay hình chữ nhật. Cháu còn nhớ không?

- Có. Cháu có thể tả được.

- Cháu nhắm mắt lại một lúc và tái hiện lại hình ảnh đó trong đầu đi.

Cô làm theo lời Doc nói và hình ảnh người phụ nữ hiện lên. – Hình oval, nhưng hẹp và dài. Hình elip thì đúng hơn.

- Được rồi, có nghĩa là mặt cô ấy gầy gầy.

- Vâng. Tóc cô ấy dài và đôi mũi lưỡi trai đỏ chup sát xuống dưới trán. Nhưng cháu vẫn nhận thấy mặt cô ấy dài và hẹp. Lúc đầu cháu không nhìn thấy mặt cô ấy vì cô ấy đeo kính râm ôm mắt, cháu nghĩ vậy.

- Thế còn mũi cô ấy thì sao?

- Mũi à? – cô hơi bất ngờ trước câu hỏi của Doc. Cháu không nghĩ mình nhớ rõ đâu.

- Cháu cô nhớ những gì có thể.

- Cháu nghĩ... mũi cô ấy dài và hẹp cũng như khuôn mặt nhưng không cao. Cháu chú ý đến miệng của cô ấy nhiều hơn vì nó liên tục cử động. Cô ấy nói chuyện, hoặc là hét gì đó luôn mồm. Không hiểu sao cháu lại rất chú ý đến cái miệng của cô ấy.

- Miệng cũng mỏng sao?

- Cháu không chắc lắm, có thể như thế. Nó liên tục cử động. Ý cháu là hình như cô ấy có rất nhiều chuyện để nói. Và không nói chuyện thì cô ấy la mắng, cau có. Cô ấy đeo khuyên tai, vòng đeo tai thì đúng hơn. Chắc chắn như thế vì cháu nhìn thấy nó ánh lên. Tóc cô ấy đen, dài xuống đến lưng và hơi gọn sóng. Khi hấn đẩy cô ấy ngã, kính bị rơi ra. Cô ấy rất tức giận, cháu có cảm giác mặt cô ấy khá to. Nhưng lúc đó cô ấy rất tức giận và bị sốc nên...

- Thế còn những đặc điểm nhận dạng? – vẫn với giọng đều đều nhẹ nhàng Doc hỏi cô. – Chẳng hạn như vết sẹo, nốt ruồi hay nếp nhăn?

- Cháu không nhớ gì cả. Cô ấy trang điểm. – Reece nói rất nhanh như vừa phát hiện ra điều gì. – Cháu nghĩ cô ấy trang điểm rất kỹ. Môi cô ấy rất đỏ, có thể là do tức giận nhưng chắc chắn là cô ấy tô nhiều son. Nhìn cô ấy khá diêm dúa nên cháu nghĩ cô ấy đang trang điểm nhiều. Khoảng cách lúc đó rất xa ngay cả với chiếc ống nhòm của cháu.

- Không sao, theo cháu thì cô ấy khoảng bao nhiêu tuổi?

- Ừm, cháu nghĩ khoảng gần bốn mươi tuổi. Có thể hơn kém khoảng mười tuổi, trời đất.

- Cháu nhìn lại xem thế nào, có đúng với ấn tượng ban đầu cháu nhìn thấy cô ấy không?

Reece nhào người ra phía trước khi Doc quay bức hình lại phía cô.

Cô không ngờ Doc có thể tái hiện giỏi đến như vậy. Tuy chưa hoàn toàn đúng với những gì cô nghĩ nhưng cũng gần như vậy. – Được rồi, được rồi. Nhưng cháu nghĩ cằm của cô ấy nhọn hơn một chút, mắt không tròn như vậy mà dài hơn.

Reece cầm ly trà nhấp nháp trong khi Doc điều chỉnh lại bức hình. – Cháu không nhớ rõ màu mắt của cô ấy nhưng có thể là màu tối. Miệng cũng không rộng như vậy, lông mày mỏng hơn và rất cong. Khi hấn đẩy cô ấy ngã, mũi rơi ra. Ban nãy cháu đã nói điều này chưa nhỉ? Và cháu thấy trán cô ấy rộng hơn.

- Em nghĩ một chút đi. – Brody gợi ý khi thấy cô bắt đầu xúc động.

- Vâng, vâng. – cô chợt nhận thấy tim mình đang đập rất mạnh và hai tay bắt đầu run. – Cô ấy son móng tay, hình như màu đỏ, cháu không còn nhớ rõ nữa. Cháu nhìn thấy cô ấy chống tay xuống đất khi hấn đè lên cô ấy.

- Cô ấy có cao hần không? – Brody hỏi.

- Không, không thể. Hần đề lên và hai đầu gối tỳ lên tay cô ấy. Cô ấy không thể cao hần được, không có cơ hội nào cả. Khi đã ngã xuống cô ấy không thể làm được gì.

- Thế này được chưa?

Reece nhìn rất kỹ bức hình. Có những thứ không thể hiện được. Doc đã không thể hiện được cơn giận dữ, sợ hãi, và cảm xúc của cô ấy. Nhưng nét mặt đã giống hơn rất nhiều.

- Được rồi, được rồi, đúng như cháu nghĩ. Như thế được rồi phải không?

- Chú cũng nghĩ vậy. Để xem có cần điều chỉnh thêm gì không nhé. Cháu ăn bánh quy đi trước khi Brody ngốn hết. Dick làm đấy. Đàn ông mà làm bánh ngọt đến vậy.

Cô cầm một chiếc bánh và Doc hỏi thêm mấy chi tiết. Ngồi uống trà cô xem Doc điều chỉnh lại miệng và mắt người phụ nữ. Lông mày bây giờ đã mỏng hơn nhiều.

- Được rồi. – Reece đặt mạnh ly trà xuống bàn có vẻ xúc động. – Đúng như cô ấy rồi. Đúng như những gì cháu nghĩ. Cháu...

- Bình tĩnh nào. – Brody lại cắt ngang. – Nếu đó đúng như những gì em nghĩ thì như vậy là đủ rồi.

- Không phải người của thị trấn này. – Doc ngẩng mặt lên kết luận. – Không hề giống ai mà tôi từng gặp.

- Nhưng nếu cô ấy ghé qua đây có thể là để mua xăng, hay mua đồ dùng gì đó thì sẽ có người nhìn thấy.

- Rick sẽ in ra và gửi fax cho các địa phương khác. – Doc bấm môi nhìn lại bức vẽ của mình. – Và gửi cả cho quản lý các công viên. Nhìn cô ấy rất lạ. Tôi đã từng điều trị cho hầu hết mọi người ở thị trấn này và cả các khu vực lân cận, cả khách du lịch, và những người chỉ ghé qua đây một hai lần. Tôi dám đảm bảo tất cả những người sinh ra ở đây trong vòng hai mươi năm qua và những người dù chỉ gặp một lần tôi cũng nhận ra ngay. Nhưng người này thì hoàn toàn lạ.

- Và nếu cô ấy chưa từng ghé qua đây thì chúng ta sẽ không biết cô ấy là ai. – Reece nói rất nhẹ.

- Đó chính là điểm anh thích ở em đấy, cô bé mảnh mai ạ. – Brody nhót thêm một chiếc bánh quy. – Em có thể mô tả hần ta cho bác sỹ không?

- Em không nhìn thấy hần. Thực sự là như vậy. Em chỉ nhìn thấy tay, lưng của hần thôi, hần đeo găng tay. Tay hần rất to, nhưng có thể em chỉ tưởng tượng ra. Hần đội mũ, đeo kính râm và mặc áo khoác.

- Cháu có nhìn thấy màu tóc của hần không?

- Không, cháu không nghĩ là mình nhìn thấy. Thực ra cháu cũng không để ý nữa, cháu chỉ chú ý đến cô ấy. Khi hần đẩy cô ấy ngã cháu rất kinh ngạc và chỉ còn chú ý đến những gì xảy ra với cô ấy.

- Thế cháu có để ý khuôn hàm dưới của hần không?

- Tất cả những gì cháu biết là hần rất khỏe. Hình như cháu đã nói điều này về cô ấy rồi thì phải không? – Cô đưa tay dụi mắt và cố tập trung suy nghĩ. – Hần rất cứng rắn và có vẻ bình tĩnh. Cô ấy thì nóng nảy và tức giận nhưng hần thì hầu như không động đậy gì. Hần rất biết giữ sức đúng không? Cô ấy chạy đi chạy lại liên tục vung tay chỉ trỏ. Hần đẩy cô ấy ngã xuống nhưng chỉ nhẹ như phẩy con ruồi. Có thể cháu chỉ tưởng tượng ra thế thôi.

- Có thể thế mà cũng có thể không. Thân hình hần thì sao?

- Tất cả những gì cháu có thể cảm nhận là hần cao lớn. Nhưng cũng không chắc, chỉ có điều là hần cao lớn hơn cô ấy. Khi hần đề lên cô ấy cháu biết chắc chắn là hần cố ý làm việc đó. Nhìn cách hần giữ tay cô ấy cháu biết hần cố ý. Có thể khoảng cách quá xa nhưng rõ ràng là hần cố tình và rất lạnh lùng.

Doc cầm bức phác họa lên xoay lại cho Reece xem và cô nhún vai thán phục.

Bức họa vẽ cả người quay lưng lại và hơi ngoái đầu ra phía sau. Cô thấy hơi chán nản vì rất nhiều người đàn ông có khuôn hình như thế.

- Chà giống ai cả. – cô nhận xét.

- Tuy nhiên, cháu vẫn có thể loại bỏ vài người ở thị trấn Angel's Fist này khỏi danh sách. Ví dụ như Pete, vì cậu ta rất nhỏ con, hay Joe Pierce vì người này béo hơn rất nhiều. Hoặc Carl chẳng hạn, thân hình cậu ta tròn như chiếc thùng. Tất cả những người này đều không phù hợp về khuôn hình. Và cháu nói đúng, hần ta không còn trẻ. Ý chú nói là ở độ tuổi vị thành niên hay mới hơn hai mươi tuổi. Cử chỉ hành động của hần già dặn hơn nhiều. Dù sao thì cũng đỡ phức tạp hơn rồi.

- Cũng không phải cháu. – Brody lên tiếng. – Trừ phi cháu là siêu nhân có thể bay qua lại con sông đó.

- Không. – Lần đầu tiên kể từ khi đến đây Reece mỉm cười. – Không phải là anh.

- Chú sẽ sao ra và để một bản ở văn phòng. Rất nhiều người đến đó. Chú cũng sẽ mang đến văn phòng cảnh sát trưởng một bản.

- Cảm ơn chú rất nhiều.

- Có vẻ chúng ta đang chơi trò trinh thám. Dù sao thì cũng là một sự thay đổi công việc thú vị đối với chú. Brody, cậu có thể mang khay nước này vào trong giúp tôi không?

Nhìn ánh mắt Doc, Reece hiểu bây giờ ông lại trở về với cương vị của một bác sĩ và cô là bệnh nhân. Cô không muốn từ chối ông có lẽ vì ông vừa giúp cô một việc. Nhưng Reece vẫn cảm thấy sợ hãi khi Brody bước vào phòng trong.

- Cháu không có ý định đến đây để được tư vấn về sức khỏe.

- Có thể, nhưng dù sao chú cũng là bác sĩ phụ trách khu vực này từ lâu lắm rồi và bây giờ thì cháu lại đang ngồi trong phòng của chú. Ánh mắt cháu rất mệt mỏi, cháu ngủ thế nào?

- Không đều lắm, chỉ thỉnh thoảng mới có đêm cháu ngủ yên giấc.

- Còn chế độ ăn uống?

- Cũng thất thường. Nhưng khá hơn trước đây rất nhiều rồi. Cháu biết tình trạng sức khỏe của cháu có liên quan đến tinh thần. Và cháu không hề coi nhẹ yếu tố nào cả.

- Cháu có đau đầu không?

- Có. – Cô thờ dãi. – Nhưng cũng đỡ hơn trước đây rất nhiều, ít nhất thì cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy. Cháu vẫn cảm thấy lo lắng mặc dù đã ít hơn. Trước đây cháu thường gặp ác mộng nhưng bây giờ có lẽ chỉ là những giấc mơ xấu thôi. Chúng hoang tưởng cũng đỡ nhiều. Cháu đã cùng Linda Gail đến quán bar Clancy. Cách đây hai năm cháu không bao giờ dám đến những chỗ đó. Cháu cũng đang nghĩ đến chuyện quan hệ với Brody, đã hai năm nay cháu không quan hệ với người đàn ông nào. Mỗi khi nghĩ đến việc rời khỏi thị trấn này thì cháu lại kiên quyết không làm. Tối hôm qua cháu đã cởi bỏ hết đồ đạc ra nhưng sau đó lại cất vào.

Ánh mắt Doc có vẻ sắc bén sau cặp kính. – Cháu thu dọn đồ đạc hay sao?

- Cháu... – Cô im lặng một lúc. – Vâng, cháu cũng không nhớ có phải mình đã thu dọn hay không, cháu biết đó là sự thật lùi về tình trạng tinh thần nhưng bù lại là cháu đã bỏ hết đồ đạc ra và thậm chí còn đến đây nữa. Cháu đang hồi phục và dần trở lại với con người của mình.

- Và còn dè dặt nữa. – Doc nói thêm. – Cháu thực sự không nhớ là mình đã thu dọn đồ đạc hay sao?

- Không, cháu không nhớ, à mà có, nó làm cháu rất sợ. Có lần cháu đã để đồ đạc sai vị trí nhưng cháu cũng không nhớ. Dù sao thì cháu nghĩ cháu có thể vượt qua được mọi chuyện, một năm trước cháu không hề nghĩ đến điều này.

- Cháu đang dùng thuốc gì?

- Hiện tại cháu không dùng thuốc.

- Bác sĩ khuyên cháu như vậy hay sao?

- Không hẳn như thế. Cháu bỏ dần từng loại và cách đây sáu tháng thì bỏ hẳn không uống nữa. Thuốc chỉ có tác dụng khi cháu cảm thấy cần nhất, nó giúp cháu lấy lại sự cân bằng. Nhưng cháu không thể sống cả đời với thuốc được. Chỉ khi nào rất cần thiết cháu mới dùng, còn bây giờ cháu muốn tự mình vượt qua. Cháu muốn là chính mình.

- Cháu sẽ đến gặp chú khi cần giúp đỡ về y tế chứ?

- Vâng, cháu sẽ đến.

- Cháu có muốn chú kiểm tra sức khỏe cho cháu không?

- Cháu không...

- Chỉ là kiểm tra thôi. Lần cuối cùng cháu kiểm tra sức khỏe khi nào?

- Khoảng một năm trước.

- Vậy thì tại sao sáng mai cháu không đến văn phòng của chú?

- Sáng mai cháu có ca làm.

- Thì chiều mai, ba giờ. Chú sẽ đợi.

- Sẽ khó khăn đối với cháu đây. Nhưng không sao, cháu sẽ đến. Cháu thích ngôi nhà của chú, cả việc chú giữ nguyên căn phòng như khi cô nhà chú còn sống nữa. Ước gì sau này cháu cũng sẽ có một căn phòng và có ai đó chăm sóc nó cho cháu. – Cô đứng dậy và nói tiếp. – Bây giờ cháu phải đi làm đây.

Doc cũng đứng dậy. – Được, ngày mai, ba giờ. – Và ông đưa tay ra hiệu lệnh như đã có sự thỏa thuận.

- Cháu sẽ đến. - Reece hứa.

Ông tiến cô ra cửa và cũng đứng lúc đó Brody từ nhà trong đi ra. Brody định đến lấy xe nhưng Reece lên tiếng.

- Em muốn đi bộ, em muốn hít thở không khí một chút, vẫn chưa đến ca làm mà.

- Được, anh sẽ đi cùng em, chỉ cần em cho anh ăn trưa thôi.

- Anh vừa ăn hai chiếc bán quy rồi còn gì.

- Thế em muốn thế nào?

Cô lắc đầu: - Anh sẽ phải đi bộ quay lại lấy xe.

- Anh sẽ quay lại sau bữa trưa. Em có thể làm món gà cháy không?

- Em làm được, nhưng món đó không có trong thực đơn.

- Vậy em có thể đòi trả tiền nhiều hơn. Tự nhiên anh lại thích món gà cháy ăn với sandwich. Em cảm thấy thoải mái hơn chưa?

- Em nghĩ là thoải mái hơn rồi. Bác sĩ Doc rất giỏi trấn an người khác. – Cô thọc tay vào túi chiếc áo len có cổ cô đã mặc từ sáng vì trời rất lạnh. – Chú ấy đã thuyết phục em như người chú ruột để em đến khám sức khỏe ngày mai. Có thể anh đã biết chuyện đó rồi.

- Chú ấy đã nói với anh chuyện đó. Ông ấy rất tò mò, thậm chí còn hỏi anh đã ngủ với em chưa?

- Tại sao chú ấy lại làm như vậy?

- Đó là công việc của chú ấy. Em đang ở thị trấn Angel's Fist này và tất nhiên chú ấy phải có trách nhiệm quan tâm đến em. Chính vì thế anh có thể nói rằng nếu người phụ nữ đó từng đến đây thì chắc chắn chú ấy sẽ biết. Con chó của cảnh sát trường lại dưới hồ kia. Hình như nó thích bơi hơn là đi trên đường.

Hai người dừng lại xem con chó đang gắng sức bơi dưới hồ làm gợn sóng uốn cong hình dãy núi in trên mặt nước.

- Nếu ở lại đây em cũng sẽ nuôi một con và dạy nó bơi ở hồ giống như cô bé – tên nó là gì nhỉ? – Abby hay làm với chú Moses này. Em sẽ làm cho nó một phòng nhỏ để nó ở ngoài khi em đi làm. Bà em cũng nuôi một con nhỏ xú chỉ bằng chiếc ấm pha trà tên là Marceau. Đi đâu bà cũng cho nó đi theo.

- Bằng chiếc ấm pha trà thì đâu phải là chó được.

- Nó đúng như thế đấy, và rất đáng yêu.

- Đó chỉ là một thứ đồ chơi được đặt tên thôi.

Reece cười rất thoải mái. – Marceau rất khôn và trung thành.

- Em có cho nó mặc áo không?

- Không, mặc dù em thích nó nhưng nếu được em sẽ nuôi một con to hơn giống như Moses và dạy nó bơi.

- Tất nhiên là nếu em ở lại đây.

- Vâng, nếu em ở lại. – Và trong khi tưởng tượng hình ảnh Moses của cô bơi lội, Reece quyết định mạnh dạn. – Ngày mai em muốn đến chỗ anh, nấu ăn tối và ở lại đó một đêm với anh.

Anh cùng cô đi dạo thêm một đoạn. Họ đi qua một ngôi nhà có mấy luống hoa bướm trồng giữa bãi cỏ và bà chủ nhà đã làm cả mấy con hình nộm để bảo vệ hoa.

Anh chợt nghĩ đến những người thường trang trí bãi cỏ nhà họ bằng những hình nộm người và thú vật.

- Ở lại qua đêm có nghĩa là chúng ta sẽ làm chuyện đó không?

- Lạy Chúa, em hy vọng như vậy. Em không dám hứa chắc nhưng em hy vọng là thế.

Cô giữ lời hứa với bác sĩ Doc và coi đó là một bước tiến bộ nữa của mình. Cô rất ghét cảm giác lộ liễu khi trên người không mặc gì khác ngoài chiếc váy rộng.

Nhưng nếu cô không đủ can đảm và sự thoải mái khi trần truồng đứng trước một bác sĩ thì làm sao cô có thể thoải mái làm chuyện kia với Brody được?

Cô ngồi trong bóng tối trước bàn kiểm tra để y tá của bác sĩ Doc kiểm tra huyết áp. Tất cả đèn đều tắt và cô nhắm chặt mắt, cô hy vọng ông cũng nhắm mắt.

Uống rượu cũng là một giải pháp hay, nhiều rượu có nghĩa là cô sẽ cảm thấy nhiều bóng tối quanh mình hơn.

- Hoi cao chị ạ. – Willow, cô y tá người Shoshone thông báo. Tóc cô ta đen, dày bện thành đuôi, cặp mắt nâu rất sâu và ướt.

- Tôi hơi hồi hộp, tôi luôn hồi hộp khi đứng trước bác sĩ.

Willow nắm tay Reece. – Chị đừng lo, bác sĩ Doc rất hiền. Tôi phải lấy một chút máu của chị để làm xét nghiệm. Chị nắm chặt tay lại và nghĩ đến điều gì đó vui vẻ đi.

Reece chỉ nghĩ đến chiếc kim và cô đánh giá Willow rất cao. Cô không thể nhớ đã bao nhiêu lần cô phải tiêm sau khi bị bắn. Có những y tá có bàn tay như thiên thần nhưng cũng có những người như quỷ dữ.

- Bác sĩ Doc sẽ vào với chị ngay bây giờ.

Reece gạt đầu và gai người khi nghĩ lời nói của Willow là sự thực.

Bác sĩ Doc nhìn rất khác khi ông mặc áo blu trắng, đi giày trắng và đeo chiếc ống nghe quanh cổ. Ông nheo mắt nhìn cô trước khi xem hồ sơ sức khỏe của cô.

- Cháu nghĩ cháu cần tăng thêm mười pound nữa.

- Cháu biết, một tuần trước đây cháu cần tăng mười lăm pound.

- Kể từ cuộc phẫu thuật sau khi bị bắn đến giờ cháu có phẫu thuật lần nào nữa không?

Cô liếm mạnh môi thật mạnh: - Không, cháu luôn khỏe mạnh.

- Không có dị ứng gì cả. Huyết áp cần thấp hơn, thói quen ngủ nghỉ đều hơn. Vòng kinh của cháu có đều không?

- Có. Nhưng cháu phải dùng thuốc tránh thai để điều hòa lại sai khi... Bây giờ thì cháu không cần dùng nữa rồi. – Nhưng cô thầm nghĩ, có thể tới nay việc đó sẽ thay đổi và không biết huyết áp của cô có tăng vọt lên không.

- Không có tiền sử về bệnh tim, ung thư hay tiểu đường. Cháu không hút thuốc, uống rượu ít hoặc ở mức vừa phải.

Ông xem hồ sơ của cô một lúc nữa rồi đặt xuống gạt đầu. – Về căn bản sức khỏe của cháu khá tốt.

Ông kiểm tra phổi, phản xạ, cầm tay cô kiểm tra sự phối hợp và giữ thăng bằng, kiểm tra mắt, tai, tuyến lệ và amidan của cô.

Trong khi khám bệnh ông liên tục nói chuyện với vô về tình hình trong thị trấn. – Cháu đã nghe chuyện đứa con trai lớn của Bebe và hai thằng bạn của nó bị bắt quả tang ăn cắp vặt ở cửa hàng bách hóa tổng hợp chưa?

- Nó đang bị quản thúc ở nhà, không được cho cam kết hứa sẽ sửa chữa. Mỗi ngày hai giờ làm việc ở nhà, ở trường, nhà hàng của Joanie và bất cứ việc gì Drubber có thể tìm được cho nó làm.

- Đờ vát và cho Bebe. Chú còn nghe nói Maisy Nabb lại ném hết quần áo của Bill ra cửa sổ, cả giải thưởng giành cho cầu thủ xuất sắc nhất khi cậu ấy đưa được đội bóng của trường lọt vào vòng tứ kết.

Không đến nỗi nhàm chán lắm khi nói chuyện với ông về đề tài này. Về những con người mà cả hai cùng biết.

- Cháu còn nghe nói cậu ấy đánh bài thua mất khoản tiền dành dụm để mua nhẫn đính hôn cho cô ấy. Nhưng cậu ấy bảo muốn chơi để kiếm được thêm tiền mua một chiếc nhẫn xứng đáng với cô ấy.

- Cô bé ném quần áo của nó ra ngoài bốn lần một năm. Nó nói đã dành dụm tiền mua nhẫn cho con bé đã năm năm nay. Có nghĩa là quần áo của nó đã bị ném ra đường mười lăm đến hai mươi lần rồi. Thằng cháu nội của Carl ở Laramie cũng được học bổng của trường đại học Wyoming.

- Vậy sao? Cháu không biết chuyện đó.

- Cũng chỉ mới nhận được thông báo. Carl mới biết tin chiều hôm qua. Cậu ta rất tự hào. Chú sẽ gọi Willow vào kiểm tra vú và ngực cho cháu.

Reece nằm ngả người gác chân lên giá. Cô nhìn trùng trùng trần nhà với những hình bướm bay lượn xung quanh trong khi bác sĩ Doc kéo ghế ngồi giữa hai chân cô và Willow phụ giúp cho ông.

- Nhìn khá khỏe mạnh. – Doc nhận xét.

- Rất tốt, có lẽ đã lâu rồi nó không phải làm việc. – Willow nói.

Khi thấy tiếng Willow cười, Reece chỉ còn biết nhắm mắt. Cô chợt nghĩ đến mấy câu ngạn ngữ cổ xưa dạy người ta phải cẩn thận với suy nghĩ của mình. Nhưng bây giờ thì nó không còn là ý nghĩ nữa mà đã trở thành lời nói mất rồi.

Khi Doc khám xong, ông kéo chân cô khép lại và đứng sang cạnh chuẩn bị khám ngực.

- Cháu có kiểm tra kinh nguyệt hàng tháng không ?

- Có, à không. Khi nhớ ra thì cháu kiểm tra thôi.

- Cháu nên kiểm tra khi tắm vào ngày đầu tiên cháu có. Phải tạo thói quen cho mình nếu không cháu sẽ quên. – Ông đặt tay lên vết sẹo trên ngực cô. – Chắc cháu đau rất nhiều.

- Vâng. - Cô vẫn nằm nhìn ngắm những cánh bướm vui nhộn đầy màu sắc trên trần nhà. – Rất nhiều nỗi đau.

- Ý cháu nói là nỗi đau ám ảnh phải không ?

- Đôi khi cháu cảm thấy thế, nhất là khi gặp ác mộng hoặc khi cháu hoảng sợ. Nhưng cháu hy vọng đó không phải là sự thật.

- Nhưng cháu cảm thấy có thật.

- Vâng, rất thật.

- Cháu có thường xuyên bị đau ám ảnh như thế không ?

- Cháu không chắc lắm, khoảng hai lần một tuần. Trước kia cháu còn bị vài lần một ngày.

- Cháu có thể ngồi dậy được rồi. – Ông quay lại ghế trong khi Willow quay ra ngoài. – Cháu không muốn tiếp tục điều trị bằng liệu pháp vật lý à ?

- Cháu không.

- Thế còn liệu pháp hóa học ?

- Cũng không. Cháu đã sử dụng cả hai. Cháu nói với chú rồi, có tác dụng nhưng cháu muốn tự mình điều trị cho mình.

- Được thôi. Cháu hơi suy nhược đấy, có lẽ cháu cũng biết rồi. Và có thể thiếu máu nữa. Chú muốn cháu phải tăng khẩu phần ăn lên, ăn nhiều thức ăn có chất sắt. Nếu cháu không biết những loại thức ăn nào có nhiều chất sắt chú sẽ bảo Willow in cho cháu một danh sách.

- Cháu là đầu bếp mà.

- Vậy thì thực hiện ngay đi. – Ông chỉ tay về phía cô như để nhấn mạnh. – Chú sẽ cho cháu mấy loại cây giúp cháu ngủ ngon hơn. Cháu có thể pha trà uống trước khi đi ngủ.

Reece ngạc nhiên hỏi lại : - Chú chữa trị toàn diện à ?

- Cây cỏ đã được dùng để chữa bệnh từ thời cổ xưa rồi. Chú thường chơi cờ với bố của Willow. Ông ấy là người Shoshone và chơi cờ rất giỏi. Chính ông ấy dạy chú về loại thuốc thiên nhiên này. Ông ấy chết mùa thu năm ngoái ở độ tuổi chín mươi tám trong khi ngủ.

- Đúng là gợi ý hay.

- Chú sẽ pha chế và sáng mai mang đến nhà hàng Joanie cho cháu.

- Không cần phiền... à vâng, cháu muốn xin cả tên vài loại cây nữa.

- Được, bốn đến sáu tuần nữa cháu đến kiểm tra lại.

- Nhưng..

- Chỉ để kiểm tra lại trọng lượng, máu và kiểm tra bên ngoài thôi. Nếu chuyển biến tốt thì ba tháng sau đó cháu mới quay lại. Nếu không... – Doc bước

xuống khỏi ghế đặt tay lên vai cô và nhìn thẳng vào mắt cô – Chú sẽ phải áp dụng biện pháp khắt khe.

- Vâng, thưa ngài bác sĩ.

- Ngoan lắm. Chú nghe nói cháu làm món thịt bò hầm rất ngon. Cháu trả công cho chú bằng món đó cũng được, coi như chú mời cháu đến kiểm tra.

- Nhưng như thế thì không công bằng cho chú.

- Nếu chú không thích món bò hầm đó thì chú sẽ lấy tiền của cháu. Cháu đứng dậy mặc quần áo vào đi.

Nhưng cô vẫn ngồi đó khi ông đã đi ra và đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Brody đã nhớ giặt ga trải giường nhưng do mải mê với đoạn văn đang viết dở nên anh suýt quên sấy khô.

Khi thoát ra được cơn mưa dầm dề và vững bền của thời tiết mùa thu mà anh vừa đưa nhân vật của mình vào, Brody chợt thấy thèm một liều thuốc. Đã ba năm năm tháng mười hai ngày nay anh không hút thuốc Winston nào, anh ngồi nhắm tính nhưng vẫn ước ao có được một bao lúc này.

Anh đã thực hiện được những trang viết hay, cũng như khi anh được thỏa mãn nhu cầu sinh lý và nó giúp anh hạn chế bớt cơn thèm thuốc lá.

Brody ngồi thừ mặt tường tượng sự cuốn hút và thú vui mỗi khi anh rút một liều thuốc hình tròn mảnh mai ra khỏi chiếc bao màu đỏ-trắng, quơ bất kỳ chiếc bật lửa nào trong hàng chục cái mà anh vút quanh đó, bật lửa và hít một hơi thật dài và sáng khoái.

Khi gió, tại sao giờ này anh lại không được nếm thử thứ cảm giác vừa cay cay vừa dễ chịu đó nhỉ. Anh vừa được thưởng vừa phải trả giá cho trí tưởng tượng vô cùng phong phú của mình.

Không ai có thể ngăn cản anh đi vào thị trấn bây giờ và mua một gói. Không thứ chết tiệt nào có thể ngăn cản anh được. Nhưng đáng này nó lại thuộc về lòng tự trọng của mình. Anh đã bỏ thuốc, cũng như anh rời bỏ tờ Tribune rồi mà.

Một khi đã đóng cửa lại phía sau mình thì anh sẽ dứt khoát không mở ra nữa.

Và đó là phần thưởng nhưng cũng là sự trừng phạt đối với một kẻ ngang bướng đáng nguyên rủa như anh.

Anh lại chợt nghĩ đến việc xuống nhà an ủi mình bằng vài gói khoai tây rán hay một chiếc bánh sandwich.

Chính ý nghĩ về thức ăn nhắc anh nhớ ra rằng chỉ vài giờ nữa Reece sẽ đến. Và anh nhớ ra là chiếc ga trải giường vẫn nằm trong máy giặt.

- Chết tiệt !

Anh ra khỏi bàn chạy vội xuống phòng giặt vặn máy sấy khô ga giường rồi quay ra kiểm tra nhà bếp.

Bát đĩa của bữa sáng và bữa tối hôm qua vẫn nằm nguyên trong bồn. Trên bàn la liệt mấy tờ báo địa phương, tờ Chicago Tribune anh đặt mua, sổ ghi chép, bút mực và cả đồng thư.

Anh sẽ phải thu dọn, chả mất bao nhiêu công sức cả. Mất chút thời gian dọn dẹp để được bù lại một bữa ăn nóng sốt cũng xứng đáng.

Hơn nữa, con người anh cũng đâu đến nỗi bừa bộn.

Anh xắn tay áo và bắt đầu với đồng bát. – Tại sao mình lại vứt bữa bộn đồ đạc ở đó nhỉ ? Brody tự hỏi mình khi vặn vòi nước ấm và lấy nước rửa bát. – Đáng lẽ mỗi khi làm xong việc mình phải thu dọn vào ngay chứ.

Anh vừa rửa ráy dọn dẹp vừa ước mình có một chiếc máy rửa bát. Và anh nghĩ đến Reece.

Không biết cô có nhớ lời hẹn với bác sĩ Doc không. Anh còn nhớ như in ánh mắt to đen của cô khi cô bước vào nhà anh buổi tối hôm đó – vừa thoải mái vừa hồi hộp, vừa vui vừa buồn.

Không biết nhìn cô sẽ như thế nào khi nấu ăn ở bếp nhà anh, khi cô làm các món ăn như một nghệ sỹ với đủ thứ hình dạng, màu sắc và sự hài hòa.

Sẽ có mùi vị, hương thơm từ các món ăn cô nấu và cả thân hình cô nữa. Anh sắp được đắm mình trong mùi hương tỏa ra từ cơ thể cô.

Brody xếp chén đĩa lên giá và quay ra với chiếc bàn. Bây giờ anh mới nhận ra là mình chưa hề ăn chung với ai ở nhà. Nếu bác sĩ Doc, Mac hay Rick ghé qua thì họ chỉ ngồi uống bia và ăn bánh quy cây.

Thỉnh thoảng mấy người cùng ngồi chơi bài với nhau, cùng uống bia, ăn bánh và hút thuốc.

Đã có lần anh cùng ngồi uống rượu vang, ăn trứng ốp đến tận hai giờ sáng với một cô nàng từ Los Angeles đến đây trượt tuyết và hai người đã có một đêm đáng nhớ với nhau trên chiếc giường nhỏ của anh.

Nhưng những khoảnh khắc đó vẫn không hề giống như lúc này đây khi anh chuẩn bị có một phụ nữ đến nấu nướng và cùng chia sẻ với anh ở chính chỗ ở của anh.

Brody mang hết giấy tờ vào phòng xếp thành đồng chuẩn bị cho vào thùng rác. Anh có vẻ ái ngại khi nhìn chiếc thùng và cây lau nhà nhưng cuối cùng vẫn quyết định cầm lên.

- Không thể bừa bộn được. – Anh lăm bằm với chính mình trong khi lau nhà.

Phải dọn dẹp cả phòng ngủ để phòng mọi việc diễn ra đúng như anh mong muốn. Hoặc nếu không thì anh cũng sẽ không phải nhìn cảnh lộn xộn đó mỗi đêm không ngủ.

Anh đưa tay xoa mặt và chợt nhớ ra là sáng nay anh đã không cạo râu. Lại có thêm một việc phải làm.

Có thể cô ấy sẽ cần nến. Anh lấy trước ra vài cây. Biết đâu lại có việc cần đến nó, hơn nữa anh phải thừa nhận sẽ rất thú vị khi được ngồi ăn tối với một phụ nữ dưới ánh nến.

Nhưng khi nghĩ đến mấy bông tulip thì anh buộc phải ngừng tay. Không biết bây giờ có phải là mùa của hoa tulip không.

Không được, dứt khoát không được. Ý nghĩ đó thật điên rồ. Một người đàn ông đi mua hoa tặng phụ nữ nhất là loại hoa cô ấy thích thì chắc chắn là phải có thông điệp gì đó rất nghiêm túc kèm theo. Phức tạp và nguy hiểm quá.

Sẽ không mua hoa tulip.

Mà nếu có mua hoa thì anh lại phải mua thêm cái gì đó để cắm trong khi anh thì lại không thích thế.

Gian bếp sạch sẽ là đủ, và nếu cô ấy không thích thì...

- Rượu vang. Khi gió...

Anh biết chắc anh chỉ còn bia và một chai Jack Daniel. Vừa định lái xe đi mua thì anh chợt nhớ ra.

Brody móc túi áo lấy cuốn sổ điện thoại và gọi cho cửa hàng rượu.

- Xin chào, Reece Gilmore có đến đó mua rượu vang hôm nay không? Có à? Cô ấy mua... Được rồi. Tôi vẫn khỏe, cảm ơn. Hôm nay cửa hàng thế nào? Vâng hà... - Anh đứng dựa vào bệ bếp và nghĩ đến cảnh hai người cùng ngồi ăn tối, uống rượu vang Chemin Blanc và nói chuyện.

Nhưng anh ngay lập tức đứng thẳng người dậy khi nghe người kia nói cảnh sát trưởng có vào cửa hàng và mang theo một bản sao bức vẽ của Doc Wallace.

- Cậu có nhận ra người phụ nữ đó không? Không, tôi xem rồi. Tôi không nghĩ nhìn cô ấy lại giống Penélope Cruz. Không đây Jeff, tôi không nghĩ Penélope Cruz lại đến đây và bị giết. Được thôi, nếu biết chuyện gì tôi sẽ nói lại với cậu. Hẹn gặp lại nhé.

Brody cúp máy và lắc đầu. Có người mang đến sự thoải mái nhưng cũng không ít người chỉ mang đến sự bức bối. Dù sao thì cũng có cái nọ cái kia bù cho nhau.

- Penélope Cruz – Anh lăm bằm và đổ hết thùng nước lau nhà vào bồn.

Sau khi lấy chiếc ga trải giường ra, Brody lục tung nhà mới tìm được hai cây nến nhỏ và một cây nến to ai đó đã cho anh khi đi nghỉ hè nhưng anh chưa dùng đến. Đúng là món quà có ý nghĩa.

Không lãng mạn lắm nhưng có còn hơn không.

Anh mang nến và chiếc ga lên phòng ngủ và định dọn dẹp. Nhưng Brody đã sai lầm chết người khi tự cho phép mình nhìn ra cửa sổ một lát.

Có hai chiếc thuyền buồm đang lướt trên mặt hồ, cánh buồm trắng căng trong gió. Chiếc ca nô của Carl nằm ở bờ phía bắc, có lẽ anh ta đi câu cá. Carl sống chỉ để đi câu cá và nói chuyện phím với Mac.

Rồi cả cô bé nhà Rick cùng với con Moses của nó. Chắc hẳn nó đã tan học. Con chó lao như bay xuống nước đuổi theo quả bóng làm giật mình một chú diệc trắng.

Chú chim bay lên và lao về phía đầm lầy.

Một bức tranh rất đẹp và yên bình.

Có cái gì đó từ hồ nước này khiến anh nhớ đến cuốn sách của mình. Anh nheo mắt nhìn khi Moses bơi vào bờ với quả bóng ngậm chặt trong miệng.

Nếu đó không phải là quả bóng thì...

Anh vứt chiếc ga lên giường và chạy vào phòng làm việc. Anh sẽ phải ghi lại cảnh tượng này. Chỉ ba mươi phút thôi rồi anh sẽ dọn phòng ngủ, đi tắm, cạo râu và mặc bộ quần áo gì đó thật tươm tất.

Hai giờ sau Reece mang một hộp đồ đến đặt ngay trước cửa nhà Brody. Cô gõ cửa thật nhanh và lại quay ra với chiếc hộp thứ hai.

Quay vào cô lại gõ và lần này to hơn. Sự im lặng khiến cô ngạc nhiên dè dặt thử mở cánh cửa.

Cô biết thật ngớ ngẩn khi nghĩ rằng anh đang bị chết đuối trong bồn tắm, bị ngã cầu thang hay bị giết ngay tại nhà. Nhưng cô không thể hoàn toàn gạt bỏ nó ra khỏi đầu.

Trong khi ngôi nhà lại rất im lặng, dường như không có ai ở nhà. Đây không phải là nơi cô thông thạo. Cô không thể cho phép mình tự ý bước vào khi chưa thấy hình ảnh anh nằm đâu đó trên nền nhà máu chảy lênh láng quanh mình.

Nhưng rồi cô vẫn quyết định bước vào và gọi anh thật to.

Có tiếng sàn nhà cọt kẹt phát ra từ phía trên khiến Reece giật mình nắm chặt con dao làm bếp bằng cả hai tay.

- Cái gì đấy? Máy giờ rồi?

Cảm giác thoải mái như một luồng điện chạy dọc từ đầu cô xuống đến chân. – Khoảng sáu giờ, em gõ cửa nhưng...

- Sáu giờ rồi sao? Chết thật, anh quên mất.

- Không sao, không sao cả. – Con đau nhói trong ngực cô bây giờ lại chuyển sang một trạng thái khác khi thấy thái độ của anh hơi khó chịu, bối rối nhưng vẫn rất mạnh mẽ và đàn ông. Giá mà cô có thể làm chủ được đôi chân của mình lúc này thì cô sẽ chạy vụt lên ôm chặt lấy anh.

- Anh muốn kiểm tra xem trời sắp mưa hay không à?

- Không. – Brody có vẻ ngạc nhiên. – Làm sao em biết được khi nào thì trời lại mưa? Anh phải... dọn dẹp một chút. – Tắm ga trải giường chết tiệt. – Em có cần anh giúp đỡ gì không?

- Không, không. Em làm được. Em sẽ bắt đầu làm bữa tối đây. Sẽ mất khoảng hai giờ hoặc ít hơn. Anh tính thời gian làm gì thì làm.

- Được rồi. – Brody ngừng lại một lúc, đứng ngoác tay vào chiếc đĩa quần jean của mình. – Em làm gì với con dao trên tay thế?

Cô đã quên mình vẫn đang cầm dao trên tay và khi anh hỏi cô cúi xuống nhìn rất ngượng ngùng, bối rối. – Em cũng không biết nữa.

- Vậy thì em nên để nó xuống nếu không anh sẽ không yên tâm mà tắm đâu.

- Vâng.

Cô quay sang để con dao vào hộp và quay lại thì anh đã bỏ đi.

Reece mang cả hai chiếc hộp vào bếp. Cô muốn khóa cửa, rất muốn khóa. Nhưng đây lại không phải là nhà của cô. Anh có biết là để cửa như thế kia thì ai cũng có thể vào được không nhỉ? Tại sao anh có thể để cửa mở toang thế này mà bỏ lên trên đi tắm được.

Trời đất, giả mà cô cũng có được sự tự tin như vậy thậm chí đó là sự ngốc nghếch cũng được.

Nhưng cô biết là cô không có được nên Reece quay ra khóa cửa. Sau khi mang tất cả đồ đạc vào bếp cô khóa cả cửa sau.

Không phải là nhà mình nhưng dù sao thì mình cũng đang ở đây. Cô sẽ không thể tập trung mà làm bữa tối nếu để cửa mở như thế.

Cảm thấy yên tâm hơn, Reece lấy món thịt hầm cô đã chuẩn bị từ trước, đông sữa đổ vào và cho lên bếp đun lại. Con dao cô cũng vừa mua ở cửa hàng – cô đã tiêu tốn phần lớn tiền lương của mình vào các dụng cụ bếp núc. Cô biết như thế là hơi quá nhưng cô không thể làm khác được. Cô lấy tiếp ra một miếng thịt lợn nhúng trong nước xốt pha từ tỏi hôm qua.

Đặt miếng thịt sang bên, Reece mang chai rượu để vào tủ để giữ hơi lạnh và tiện thể kiểm tra luôn một lượt những thứ mà Brody sẵn có.

Mặc dù đã lường trước nhưng cô vẫn bất ngờ khi nhìn chiếc tủ và thấy thật may mắn khi đã chủ động mua đủ mọi thứ. Chỉ có có hai quả trứng, một lát

bơ và vài miếng phomat. Mấy thứ đồ ngâm, sữa của anh đã hết hạn từ rất lâu. Hai quả cam nằm chờ vơ trong thùng hoa quả nhưng không có lấy một nhánh rau dền là chỉ để trang trí bên trong.

Thật thảm hại ngoài sức tưởng tượng.

Nhưng khi rót sữa vào món khoai tây hầm cô thấy có mùi hương nhựa thông. Thì ra anh đã lau nhà trước khi cô đến.

Reece đặt món thịt hầm vào lò và hẹn giờ.

Nửa giờ sau Brody bước vào thì Reece đã làm xong món thịt hầm, thịt nướng và đang đặt ra đĩa. Trên bàn là chén đĩa của anh, mấy cây nến cô mua đến, khăn ăn, ly uống rượu, và chiếc bát nhỏ đựng mấy bông hồng vàng nhỏ xíu.

Rất nhiều mùi thơm, đúng như anh nghĩ. Mùi thơm từ trong lò, mùi tươi mới của mấy loại rau củ cô để trên bàn và cả sự kết hợp của cả hai thứ mùi đó chính là Reece.

Cô quay lại và anh không còn thấy sự lo lắng hồi hộp và nỗi buồn trong mắt cô nữa. Ánh mắt cô rất sâu, đen và ấm áp.

- Em nghĩ em... Ồi!

Cô lùi lại một bước khi anh tiến đến sát mình và cảm giác hồi hộp lại xuất hiện khi anh ôm cô nhấc cả người cô lên.

Nhưng anh chỉ cảm thấy sự ấm áp khi anh đặt một nụ hôn lên môi cô, sự ấm áp của cảm giác hồi hộp nơi cô.

Hai tay cô ôm trước ngực ép chặt và anh cảm nhận rõ sự tan chảy của cô.

Anh thả cô ra lùi lại một bước và dịu dàng nói: - Chào em.

- À, chào anh. Em đang ở đâu thế này?

Brody cười rất tươi: - Em muốn mình đang ở đâu?

- Em muốn... ở đây. Em đang định làm một thứ gì đó. À, phải rồi em sẽ pha rượu mactin.

- Em không nói đùa đấy chứ?

- Hoàn toàn không. – Cô đến tủ lạnh lấy đá bỏ vào hai chiếc ly vừa mang đến và hỏi lại. – Anh không thích rượu mactin hay sao?

- Tại sao không? Jess nói em không mua rượu Vodka.

- Jeff nào?

- Jeff ở cửa hàng rượu.

- Cửa hàng rượu. – Cô gật đầu nhớ lại. – Họ ghi lại cả danh sách các loại rượu em từng đến mua hay sao? Liệu có bị xem là con nghiện của thị trấn này không đấy?

- Không, Wes Pritt không cho phép làm chuyện đó. Anh gọi đến để hỏi vì anh nghĩ có thể em đã mua rượu rồi. Như thế anh sẽ không phải mất công vào thị trấn nữa.

- Vâng, như thế cho đỡ tốn. Lúc chuẩn bị mọi thứ để mang đến đây em mới nghĩ đến món rượu mactin này. Em mượn ly và bình trộn rượu của Linda Gail.

Anh đứng nhìn cô đo đếm, lắc, rót và cho thêm mấy quả oliu vào ly rượu. Khi cô đưa cho anh ly rượu Brody vẫn ngạc nhiên chưa hiểu thế nào.

- Anh không uống rượu mactin... không rõ là bao lâu nữa. Nhưng cũng không phải là thứ mà anh có thể gọi ở quán bar Clancy.

- Vậy thì coi như đó là sự bỏ sung thứ đồ uống sành điệu của người thành thị cho thị trấn Angel's Fist này. – Cô cụng ly với anh và cho anh nếm thử.

- Tuyệt vời. – Anh nhấp thêm một ngụm nữa và giơ ly rượu lên phía trước nhìn cô. – Hình như em không phải là em.

- Vậy thì có thể là bất cứ ai. Anh thử món này xem.

Cô đưa ra một đĩa nhỏ bày món gì đó trông giống như cần tây được xếp thành các hình rất phức tạp. – Món gì vậy?

- Tối mật đấy, chỉ là phomat nướng cà chua phơi khô thôi.

Anh không thích mùi cần tây tươi nhưng chợt nghĩ mùi rượu vodka có thể sẽ át đi nên quyết định thử một miếng. – Ngon hơn món đậu phộng nhúng bơ mà mẹ anh từng làm rất nhiều.

- Hy vọng như thế. Anh ngồi thưởng thức đi. – cô cầm ly rượu uống thêm một ngụm. – Em sẽ làm món salad.

Anh không ngồi mà đứng xem cô rang hạt thông và bỏ vào xoong mấy thứ lá gì đó.

Từ nhỏ anh đã không thích các món ăn làm từ lá như thế này, bây giờ anh lại thấy cô bỏ nó vào rang trên lò. – Em nấu salad hay sao?

- Em đang làm salad bắp cải và rau bina trộn với đậu phộng và phomat Gorgonzola. Em không thể tin được là Mac gọi món Gorgonzola khi nghe em nói qua có một lần. Em muốn làm thử xem thế nào.

- Biết đâu anh ta lại phải lòng em.

- Em sẽ thấy rất may mắn nếu có ai đó phải lòng em vì món Gorgonzola này. Hơn nữa, chú Doc nói em bị thiếu sắt trong khi rau bina rất nhiều chất đó. – cô bật cười trước thái độ hờn ghen của Brody. – anh là người cao lớn. Nếu anh không thích thì không cần ăn cũng được.

- Thế cuộc hẹn của em với bác sĩ Doc như thế nào?

- Chú ấy rất chu đáo và nhẹ nhàng, không có gì đáng để phàn nàn cả. Trong khi nói chuyện cô vẫn điều chỉnh lại ngọn lửa cho vừa phải. – Chú ấy cho rằng em hơi bị suy sụp và thiếu máu nhưng nhìn chung sức khỏe tốt. Em rất không muốn đến thăm bác sĩ nhưng sau khi đi khám chỗ chú Doc về em thấy mọi thứ không đến nỗi tồi tệ như vậy. Khi đến cửa hàng rượu, Jeff nói cảnh sát trưởng cũng đã đến đó và mang theo bức chân dung phác họa.

- Đúng rồi, anh cũng nghe nói thế. Cậu ta còn nhắc đến Penélope Cruz.

Reece hơi mỉm cười. – Vâng, và cảnh sát trưởng còn để một bản copy ở nhà hàng Joanie nhưng chưa thấy có ai rung chuông báo nhận ra cả.

- Em có muốn như thế không ?

- Em cũng không biết thế nào. Một phần em muốn sẽ có ai đó nhìn thấy và nói : nhìn cô ấy giống Sally Jones sống ở phía đông thị trấn. Cô ta đã rất vất vả với người chồng bất hảo của mình. Thế rồi chúng ta sẽ biết, cảnh sát trưởng đến bắt người chồng bất hảo đó và mọi chuyện qua đi.

- Rất nhanh chóng và gọn gàng.

- Gần như vậy. – cô nhấp thêm một ngụm mactin. – Em đã xem hết cuốn sách của anh rồi. Rất vui là anh đã không chôn sống Jack.

- Hẳn cũng vậy.

Cô cười to. – Em cũng nghĩ thế. Em còn đánh giá cao anh đã không hoàn toàn biện hộ cho cậu ta. Cậu ta vừa hài hước vừa ma mãnh và không muốn thay đổi. Nhưng em nghĩ Leah có thể thuyết phục cậu ta quay lại với con người vốn có của mình. Anh cũng để cho cô ấy cứu vãn cả người khác nữa. Reece liếc nhìn thăm dò thái độ của Brody. – Dưới con mắt của một độc giả nữ em thấy chi tiết đó thật tuyệt vời và rất phù hợp.

- Rất vui là em thích nó.

- Cũng đủ để em bỏ tiền ra mua một cuốn khác chiều nay. Cuốn Quan hệ máu thịt. – Cô thấy anh nhướn mày có vẻ rất ngạc nhiên. – Anh muốn nói gì ?

- Đó là chuyện bạo lực. Một số cảnh khá sống động nhưng có thể đó không phải là thứ mà em thích.

- Bởi vì em đã trải qua cảnh bạo lực kiểu đó rồi phải không ?

- Có thể nó sẽ tác động mạnh hơn em tưởng đấy.

- Nếu như vậy em sẽ không tiếp tục đọc nữa cũng như anh có thể từ chối món salad rau bina này. – cô kiểm tra lại lửa, kiểm tra xoong nấu và cầm ly mactin lên. – chúng ta đã hẹn nhau đến đây vậy tại sao lại không đốt nến lên và mở rượu ra nhỉ.

- Tất nhiên rồi.

- Anh vừa nói anh phải tạm hoãn cái gì ?

- Em hỏi gì cơ ?

- Anh bảo khi em đến đây anh phải tạm gác lại cái gì cơ mà.

- À, đúng rồi. Brody thấp nền đặt trên chiếc bàn nhỏ xíu bọc giấy nền màu xanh sẫm rất phù hợp với màu khăn ăn mà Reece đã mua. – chỉ là công việc thôi mà.

Đúng là anh chàng kiêu ngạo. – Có nghĩa là cuốn sách mới của anh đang tiến triển tốt phải không ?

- Ủ, đúng thế. – Anh lấy chai rượu trong tủ, đúng là chai Chenin Blanc như anh quảng cáo hôm ở nhà cô. – Hôm nay quả là một ngày đẹp trời.

- Anh không định nói chuyện về nó à ?

Brody lục ngăn kéo trong bếp tìm cái vặn nút chai nhưng Reece đưa luôn cho anh một chiếc cô mang theo. – Về chuyện gì ?

- Thì cuốn sách của anh chứ còn gì nữa.

Anh phân vân trong khi mở chai rượu còn Reece thì vẫn tiếp tục bỏ thêm rau bina vào xoong. – Anh sắp phải giết cô ấy. Có thể anh đã nói điều này rồi khi chúng ta cùng ở trên con đường đó.

- Vâng đúng rồi. Anh nói tên hung bạo kia sẽ giết cô ấy ở đó rồi ném xác xuống sông.

- Đúng, đúng. Hắn đánh đập, tra tấn cô ấy, làm cho cô ấy sợ hãi nhưng không đẩy cô ấy xuống vực như hắn đã định.

- Cô ấy chạy trốn.

- Cô ấy nhảy xuống nước.

Reece nhìn quanh trong khi gấp những nhánh rau xanh đã mềm và héo ra khỏi xoong.

- Cô ấy nhảy xuống nước. – cô nhắc lại.

Anh không mấy khi nói chuyện về công việc với ai, thậm chí còn cảm thấy khó chịu khi có ai hỏi về chuyện đó. Nhưng lần này anh thấy tự mình phải nói chuyện với cô, anh muốn biết phản ứng của cô thế nào.

- Mưa vẫn rơi nặng hạt, con đường bị phủ một lớp bùn lầy dày đặc. Người cô ấy bầm tím sưng tấy, hai chân đang chảy máu. Chỉ có hai người ở đó. Không có ai giúp đỡ cô ấy cả. Cô ấy không thể chiến thắng được hắn, hắn khỏe hơn và nhanh hơn rất nhiều. Hắn như thằng điên và cô ấy bỏ chạy. Anh vẫn nghĩ cô ấy sẽ phải chết hoặc ít nhất thì cũng không thể sống đến hết chương tám được. Nhưng có vẻ anh đã sai.

Reece im lặng trộn rau với nước xốt giấm thơm mà cô đã chuẩn bị từ nhà.

- Cô ấy khỏe hơn anh tưởng khi anh gặp cô ấy lần đầu, có sức sống mãnh liệt. Cô ấy nhảy xuống nước vì biết rằng đó là con đường duy nhất và thà cô ấy phải vùng vẫy với cái chết còn hơn là nằm đó để cho hắn giết. Thế rồi cô ấy tìm được đường lên, dòng nước muốn nhấn chìm cô ấy, muốn cuộn xoáy cô ấy đi nhưng cô ấy vẫn tìm được đường lên.

- Vâng, - Reece đồng ý. – Cô ấy rất khỏe.

- Thực ra cô ấy cũng không nghĩ là mình có thể làm được như vậy. Lúc hành động cô ấy chẳng biết suy nghĩ gì cả. Tìm được đường lên, cô ấy bị lạc, người đầy vết thương trong tình trạng cô đơn lạnh giá, nhưng cô ấy còn sống.

- Và cô ấy chấp nhận sống như vậy à ?

- Chuyện đó tùy thuộc vào cô ấy.

Reece gật đầu. Cô bày salad ra đĩa và rắc phomat khô lên. – Cô ấy muốn từ bỏ mọi chuyện và sống an phận như vậy. Nhưng em hy vọng không phải là như thế. Em muốn cô ấy là người chiến thắng. Anh có... quan tâm đến cô ấy không ?

- Anh sẽ không mất thời gian với cô ấy nữa ?

Cô đặt đĩa salad lên bàn cùng với một nhỏ quả oliu. – Anh còn có thời gian ở cùng với tên giết người nữa đúng không ?

- Và anh còn quan tâm đến hắn nữa, nhưng theo một cách khác. Em cứ ngồi xuống đi, anh rất thích nhìn ánh mắt em dưới ánh sáng của nến.

Đúng vậy, ánh mắt của cô trở nên óng ánh vàng dưới ánh nến khi cô ngồi xuống. – Anh thử món salad này xem. Anh không thích nó cũng không làm em buồn lòng đâu.

Brody miễn cưỡng thử một miếng và nhướng mắt nhìn cô. – Mùi lạ quá. Anh vốn không thích mùi cần tây mà cả rau bina nữa. Làm gì có ai thích nổi loại đó. Anh cũng không phải là người hay thay đổi đâu.

Reece mỉm cười : - Nhưng anh thích cần tây và rau bina của em.

- Đúng vậy. Hình như anh thích tất cả những gì em để trước mặt anh.

- Dù sao thì cũng không phụ lòng em nấu cho anh. – cô khều vài cọng salad và hài hước. – Để tăng lượng sắt trong máu đây.

- Em đã nghĩ lại về chuyện viết một cuốn sách nấu ăn chưa ?

- Thực ra em cũng đã nghĩ đến chuyện đó tối hôm qua sau khi hết ca làm.

- Có phải vì thế mà nhìn em mệt mỏi thế kia không ?
- Đó không phải là câu hỏi phù hợp khi anh vừa nói anh thích nhìn ngắm em dưới ánh nến.
- Đó là ánh mắt em, như thể không có nghĩa là anh không nhận ra em mệt mỏi.

Đúng là anh ấy nhận ra, anh ấy nói luôn luôn thực thà với mình mà. Cứ nói thẳng ra sẽ tốt hơn là lời nói dối lịch sự.

- Em không ngủ được, nhưng dù sao cũng còn có cái để nghĩ đến. Em đang muốn đặt tên cuốn sách là Người sành ăn giản dị.
- Được đây.
- Anh có tiêu đề nào hay hơn không ?

Anh vẫn tiếp tục ăn và cảm thấy vui vui khi thấy giọng nói của Reece có vẻ khó chịu. – Để anh nghĩ xem thế nào. Sao em lại mất ngủ.

- Làm sao em biết được. Bác sĩ có cho em mấy loại trà để em uống thử.
- Tinh dịch cũng là một thứ thuốc an thần tốt đấy.
- Có thể, nhất là khi bạn tình của anh không đáp ứng được thì anh thậm chí còn có thể tranh thủ ngủ một giấc trong khi làm chuyện đó.
- Anh hứa sẽ không ngủ đâu.

Reece không nói gì thêm mà chỉ ngồi thưởng thức món salad.

Cô không tin tưởng để anh cắt món thịt hầm mà chính tay cô tự làm trong khi hầm món nầm. Brody không cự lại vì anh thấy mùi thịt bay ra thơm ngoài sức tưởng tượng và anh nghĩ ngay đến món khoai tây hầm ăn cùng với nó.

Reece dội nước sốt hollandaise lên từng lát thịt.

- Chúng ta phải làm một thỏa thuận với nhau mới được. – Brody nói trong khi xẻ thịt.
- Thỏa thuận gì ?
- Được rồi, anh sẽ nói ngay đây mà. – Anh bắt đầu ném món thịt. – Anh mới nghĩ ra thôi, chúng ta sẽ trao đổi. Đổi quan hệ lấy thức ăn.

Reece nhượng mảy, bậm môi về suy nghĩ. – Hay đấy nhỉ, như thế có nghĩa là đằng nào anh cũng có lợi.

- Em cũng vậy. Nếu em không đồng ý đổi chuyện quan hệ thì có thể đổi lấy công việc vặt cũng được, công việc của đàn ông. Anh sẽ sơn lại căn hộ của em, còn em sẽ nấu cơm cho anh ăn.
- Như thế thì còn được.

Brody ném thử món khoai tây. – Trời đất, phải phong thánh cho em mất thôi. Người sành ăn bình dân ạ.

- Thánh Reece, người sành ăn bình dân phải không ?
- Không, đó là đầu đề cuốn sách của em. Người sành ăn bình dân. Nó không hề đơn giản tầm thường mà trái lại rất tuyệt vời. Nhưng nó cũng cho em thấy không phải vất vả và lao tâm khổ tứ mới có được. Người sành ăn ở đây thể hiện phong cách sống của con người chứ không đơn thuần là họ lấy việc ăn uống để chứng tỏ mình.

Reece hơi ngả người ra sau. – Đầu đề đó hay hơn đấy, có tính khái quát hơn đầu đề em định đặt.

- Anh là dân chuyên nghiệp mà.
- Anh ăn món nầm đi. – Reece nhắc.
- Vâng, thưa mẹ. Nhưng xin mẹ đừng nghĩ đến việc thu dọn thức ăn thừa nhé.
- Anh nhắc nhở đúng lúc lắm.

Anh ngồi ăn, uống và ngắm cô. Thỉnh thoảng do mải ăn mà anh quên cả việc nói chuyện.

- Reece này ?
- Hừm, anh nói gì ?

- Đôi mắt, đó chính là đôi mắt. Nó hút hồn anh. Nhưng còn những bộ phận khác thì sao nhỉ ? Cũng rất hấp dẫn dưới ánh nến.

Lại một điều bất ngờ, cô nghĩ. Anh luôn tìm ra những điều bất ngờ. Cô mỉm cười và để cho ánh sáng sười ả cả hai người khi ả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Cô nài nỉ đòi thu dọn. Anh biết điều đó là vì cô là người gọn gàng, ngăn nắp. Nhưng anh không biết được rằng cô có thói quen đó từ trước cả khi vụ bạo lực ở Boston xảy ra – cô luôn giữ cho nhà và bếp gọn gàng ngăn nắp. Cô luôn đến đúng chỗ khi muốn tìm chiếc bát pha chế thức ả, chiếc áo sơ mi màu xanh yêu thích của cô hay chìa khóa ô tô cũng vậy. Cuốn sổ séc của cô lúc nào cũng cân bằng.

Những gì xảy ra với cô thực ra lại khiến cô trở nên gọn gàng, ngăn nắp và có tính tổ chức hơn. Hiện tại thì cô không chỉ muốn mà cô cần phải ngăn nắp bởi vì nó sẽ mang lại cho cô cảm giác an toàn.

Nếu không để cô làm thì cô sẽ phật ý nên Brody đành chung tay lau khô chén bát và cất vào chạn. Nhưng anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy cô thu dọn thức ả thừa, bỏ đồ của cô vào hộp và lau chùi bếp nấu nhà anh.

Sự lo lắng lại tái hiện và cô đã im lặng chịu đựng. Nhưng anh vẫn thấy nó hiển hiện trên làn da cô rõ như những vết phát ban khi cô giặt miếng giẻ lau tay vắt khô nước và phơi trên mép bồn rửa cho khô.

Anh nghĩ bữa ả đã xong, việc thu dọn cũng hoàn tất, bây giờ có lẽ là lúc nghĩ đến chuyện quan hệ được rồi.

Anh tưởng tượng mình ôm chặt cô chạy lên phòng và lao xuống giường. Cần phải tranh thủ, anh sẽ làm cô trần truồng trước khi cô thay đổi quyết định. Nhưng anh từ chối ý nghĩ đó ít nhất là vào thời điểm này. Anh muốn đến với nó bằng biện pháp nhẹ nhàng hơn.

- Em có muốn đi dạo không ? Chúng ta có thể đi ra hồ nước một lát. – Anh có thể thấy cả sự ngạc nhiên và thoải mái xuất hiện trên gương mặt cô.

- Rất tuyệt, em cũng chưa đi dạo ở đó bao giờ, ít nhất là ở mé bên này hồ.

- Tối nay trời rất sáng nhưng em vẫn nên mặc áo khoác vào.

- Vâng, - cô vào phòng lấy chiếc áo của mình trên móc.

Anh đi vào, đứng sau cô cố ý tự lấy chiếc áo của mình. Cô hơi giật mình khi hai người chạm vào nhau và tránh sang một bên trước khi đi ra cửa.

Con xúc động của cô chỉ ừa về một thoáng và tan nhanh biến vào bầu không khí lạnh bên ngoài.

- Trời bên ngoài tuyệt đẹp. – Reece thốt lên và hít thở thật sâu như để tận hưởng mùi thơm của đất và nhựa thông. – Em không dám đi dạo một mình vào buổi tối mặc dù em rất thích. – Cô kéo cao cổ áo khoác trong khi đi. – Hoặc là em sợ bên ngoài yên tĩnh quá hoặc ồn ào và rồi lại quyết định lên luôn phòng khi tan ca làm buổi tối.

- Vào thời gian này thì chủ yếu là người dân của thị trấn đi dạo thôi. Em không nên quá lo lắng.

- Thế thì anh chưa nghe nói đến bọn tâm thần nấp dưới đầm lầy, bọn hiếp dâm có hệ thống mới ghé qua thị trấn và còn một ông giáo viên dạy toán tỏ ra tốt bụng nữa nhưng thực ra lại là một tay giết người kỳ cựu.

- Có thể anh chưa nghe nói.

Reece liếc nhìn anh có vẻ trầm ngâm và so vai nói. – Tuần trước có một đêm em không ngủ được và muốn thức dậy đi dạo. Em còn nghĩ đến việc mang theo chiếc đĩa để phòng những kẻ điên cuồng.

- Em định mang theo đĩa ả sao ?

- Vâng. Khi cần thiết nó vẫn có thể làm tổn thương đối phương mà. Nhưng sau đó em quyết định không đi nữa mà ở phòng xem phim. Thật buồn cười, em rất nực cười. Tại sao anh lại thích quan hệ với em, Brody.

- Có thể vì anh thấy phụ nữ bị loạn thần kinh chức năng rất “nhiệt”.

- Không, không phải thế. – Nhưng Reece vẫn cười gạt đuôi tóc của mình ra sau lưng và ngược nhìn bầu trời. – Ôi, hào quang bao la quá. Em nhìn thấy cả dải ngân hà kia. Em nghĩ đó là dải ngân hà theo những gì em biết về các chòm sao.

- Đứng nhìn anh. Anh thì chỉ thấy vài chòm sao và vầng trăng đang tỏa sáng thôi.

- Vậy sao? – Bây giờ anh vẫn không nắm tay cô khiến cô nghĩ có lẽ anh là mẫu người không thích cầm tay nên cô thọc tay vào túi áo khoác cho ấm – Lại bịa rồi, anh lại sắp bắt đầu công việc sáng tác đấy.

Brody cũng thọc mấy ngón tay vào túi quần jeans và ngược mắt nhìn hình dạng mấy chòm sao. – Chòm sao Herman đứng một mình hay còn gọi là Người đàn ông Béo đứng một chân. Ở phía tây là sao thần bếp chuyên phụ trách những đầu bếp làm món rán.

- Có cả sao thần bếp nữa sao? Thế mà bây giờ em mới biết mình có một vị thần hộ mệnh.

- Em đâu phải là đầu bếp biết làm món rán.

- Có chứ, ít nhất là ở thời điểm này. Em còn muốn sao đó chỉ dành cho riêng em. Anh nhìn bóng nó *** dưới nước kia.

Ánh sao *** xuống mặt nước lung linh như có hàng ngàn ngôi sao đang tỏa sáng. Ánh trăng càng làm cho khung cảnh trở nên thơ mộng. Không khí tràn đầy mùi thơm của nhựa thông, của đất, nước và cỏ.

- Đôi khi em rất nhớ Boston. – Reece kể cho Brody nghe. – Và em nghĩ em sẽ phải quay về, em muốn quay về và tìm lại con người mình ở đó, tìm lại cuộc sống bận rộn và bạn bè em. Ở đó em còn có một căn hộ tường trang trí màu đỏ kiểu của người Hoa phòng ăn sơn màu đen bóng.

- Tường em sơn màu đỏ sao?

- Em thích màu đậm – Đã có thời gian cô khá béo. – Nhưng rồi em nghĩ cho dù em có thể quên hết được những chuyện đã xảy ra thì cũng chưa chắc em đã tìm lại được điều gì ở đó mà em còn cần. Em cũng không thích màu đỏ ấy nữa.

- Có sao đâu? Em cứ trang trí chỗ em ở và nếu không phù hợp thì em tìm đến với chỗ khác. Em có thể dùng bất kỳ loại màu gì mình cảm thấy thích mà.

- Đó chính là những gì em đã tự nhủ với mình khi ra đi. Em bán tất cả mọi thứ, cả căn hộ có phòng ăn sơn đen bóng của em nữa. Em nghĩ cần phải làm như vậy. Em không còn làm việc nữa trong khi lại có rất nhiều việc cần phải tiêu tiền. Nhưng đó chỉ là một phần, cái chính là em không còn cần đến chúng nữa.

- Em buộc phải làm như vậy thôi. – Nhưng anh biết phải khó khăn đến thế nào một người như cô mới dám dứt ruột bán đi những thứ đã thuộc về mình. Chắc cô rất đau lòng và buồn.

- Vâng, vâng, em buộc phải làm như vậy và em thanh toán hết được các khoản. Bây giờ thì em ở đây rồi.

Cô bước đến gần hơn mép nước. – Người phụ nữ trong cuốn sách của anh – người mà anh quyết định không giết ấy tên là gì?

- Tên cô ấy là Madeline Bright. Thường gọi là Maddy.

- Maddy Bright. – Reece nhắc lại. – Em rất thích, nghe rất thân thiện. Hy vọng cô ấy đúng là con người như vậy.

- Đúng thế đấy.

Họ đứng cạnh nhau một lúc lâu im lặng cùng ngắm mặt hồ dưới bóng đêm in bóng những ngọn núi từ xa xa hắt lại.

- Khi gặp em ở trên con đường đó. lúc anh đang ngồi nghĩ xem cô ấy chết thế nào và em tiếp tục đi, anh có định sẽ ngồi đó cho đến khi em quay xuống không?

Anh vẫn nhìn chăm chăm dãy núi Tetons *** bóng. – Hôm đó là một ngày đẹp trời và anh chả còn việc gì khác để làm cả.

- Lúc em lao xuống đã thấy anh đang đi lên rồi mà?

- Anh chả còn việc gì để làm cả. – Brody nhắc lại và Reece quay sang chỗ anh.

- Anh là người đàn ông rất đáng yêu.

Cô đã biết tận dụng cơ hội, đúng là một bước tiến lớn. Cô đưa tay ôm mặt anh, kiễng chân và đặt một nụ hôn lên môi anh.

- Anh sẽ lại làm mọi chuyện rồi tung lên mặt thôi. Em nên biết điều đó trước khi chúng ta trở về. Anh muốn quay về ngay bây giờ và lên giường cùng với em.

- Đó là ý tưởng tuyệt vời.

- Thịnh thoảng anh vẫn có được những ý tưởng như thế đấy. Em nên nắm tay anh để phòng anh xúc động quá mà bỏ chạy về trước mắt.

- Vâng.

Cô không thả tay anh ra nhưng cũng không muốn vội vàng. Và càng về gần đến căn hộ của anh cô càng thấy hồi hộp.

- Có lẽ chúng ta nên uống thêm một ly rượu vang.

- Anh uống đủ rồi, cảm ơn em – anh vẫn nắm tay cô và bước đi.

- Anh thử nói xem chuyện này rồi sẽ đi đến đâu?

- Ngay bây giờ thì chỉ đến phòng ngủ của anh thôi.

- Vâng, nhưng... - lảng tránh cũng chả ích gì nữa vì anh đã đẩy cô vào nhà rồi. – Ôi, anh phải khóa cửa chứ.

Brody ngay lập tức làm theo: - Được rồi.

- Em nghĩ chúng ta nên...

Cô không kịp nói hết và giật bản mình khi anh kéo cô lại và nhấc bổng lên vai.

- Kia anh. – Rất nhiều cảm giác trái ngược nhau đang xung đột khiến cô không thể hiểu nổi việc anh vác cô như thế là hành động lãng mạn hay là điều đáng xấu hổ nữa. – Kia anh, như thế không được đâu. Em nghĩ chúng ta nên nói chuyện vài phút xem thế nào. Em chỉ muốn anh đừng mong đợi quá ở em vì đã lâu rồi em không được...

- Em nói nhiều quá đấy.

- Như thế không được. – cô nhắm chặt mắt khi anh bước lên cầu thang. – em cảm thấy nghẹn cổ. Anh, lúc ở ngoài em còn hít thở được nên em nghĩ mình có thể làm được, không phải em không thích, chỉ là em không chắc thôi. Em không biết. Ôi, lạy Chúa. Anh có khóa ở phòng ngủ không?

Anh vặn chốt và khóa cửa lại: - Được chưa.

- Em không biết. Có thể được rồi. Em ngớ ngẩn quá nhưng em chỉ...

- Biết mình ngớ ngẩn là bước đầu tiên trong tiến trình hồi phục đấy. - Anh thả cô đứng xuống ngay cạnh giường. – Còn bây giờ thì im lặng đi.

- Em chỉ nghĩ nếu chúng ta...

Ý nghĩa của cô lại đứt đoạn khi anh kéo cô vào lòng ôm thật chặt và tìm đến môi cô rất vội vàng, tham lam. Reece chỉ còn cảm thấy sự sợ hãi và ham muốn đang sôi sục đấu tranh trong cô.

- Em nghĩ em...

- Im lặng nào. – Anh lại tiếp tục công việc của mình.

- Em biết. Anh nói cũng được nhưng anh có thể tắt đèn đi được không?

- Anh đâu có bật lên. – Có lẽ ánh trăng và ánh sao mới chỉ ban nãy thôi còn rất lãng mạn đáng yêu thì bây giờ lại trở nên quá sáng đối với cô.

- Cứ coi như anh vẫn nắm tay em để em không bỏ chạy được.

Nhưng bàn tay anh lại mò mẫm ngược lên cơ thể cô, các ngón tay anh làm việc cật lực trên ngực cô. – Anh có bao nhiêu tay vậy?

- Đủ để làm tròn bổn phận của nó. Em nên nhìn anh, nhìn anh đi Reece. Đó, em có biết lần tiên anh gặp em không?

- Lúc ăn... tối. – Ánh trăng làm mắt cô tối hắt như màu xanh trong bóng đêm. - Ở nhà hàng Joanie.

- Đúng. – anh cúi áo và cúi đầu ghé sát miệng vào tai cô đến khi cô run rẩy. – Lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã xao lòng. Em còn nhớ anh đã nói gì không?

- Có, có. Anh Brody...

- Đôi khi em chủ động. – Anh ghé miệng vào cổ cô. – Đôi khi thì không nhưng em vẫn biết khi em cảm nhận được nó.

- Nếu trời tối... nếu trời tối thì tốt hơn.

Anh nắm bàn tay cô đang che vết sẹo bỏ ra. – Chúng ta còn nhiều cơ hội để kiểm nghiệm lời em nói mà. Em có những chỗ da rất hấp dẫn đấy cô bé mảnh mai ạ. – Anh kéo tay lên vai gạt chiếc áo sơ mi của cô ra. – rất mềm mại và mịn màng. Đàn ông ai cũng muốn được thưởng thức nó. Đừng, đừng, em không được làm thế. – Anh đưa tay ôm đầu để cô quay mặt lại phía anh. – Hãy nhìn anh đi.

Đúng là mắt mèo, cô nghĩ. Họ đang ở rất gần nhau nhưng dường như cô không thể nhìn rõ ánh mắt của anh. Chỉ thấy toàn một màu xanh đen và hồ

phách rất khó nhìn. Cô cảm thấy bất an khi nhìn vào đó, nhưng nỗi sợ hãi của cô lúc này bỗng trở nên rất khó hiểu.

Và rồi đôi bàn tay thật khéo léo của anh lần tìm và mở tung khóa chiếc áo ngực của cô khiến Reece hồi hộp.

Cổ họng cô nghẹn ngào nhưng anh vẫn rất tham lam, người áp sát người cô từ miệng đến chân. Tất cả những gì cô có thể cảm nhận được về anh lúc này là sự cứng rắn khỏe mạnh và đó cũng chính là những thứ cô cần.

Đôi bàn tay anh thăm dò khắp cơ thể cô khiến cô nhận ra những chỗ bí mật của mình mà bấy lâu nay cô lãng quên. Anh cúi thấp lưng trước khi thọc tay xuống khám phá cô.

Cô đáp lại cũng rất nóng bỏng dâng trào vừa ngượng ngùng e thẹn vừa khao khát thèm thuồng. Nhưng cho dù cô ở mức độ nào đi nữa thì cô cũng luôn kéo anh theo mình, hơi thở cô nghẹn ngào lúc thì dâng trào lúc thì tắc nghẹn.

Cô vừa mong manh yếu ớt vừa mạnh mẽ trước làn da mềm mại và vô cùng hấp dẫn của anh. Cô vụng về dò dẫm cởi chiếc áo sơ mi của anh và mỗi lần anh chạm vào người, cô lại nấc lên nghẹn ngào.

Anh tham lam hưởng lạc và trở nên dữ dằn khi không còn kiểm chế nổi mình nữa.

Cánh tay cô ôm chặt lấy người anh khi anh bế cô lên và đặt xuống giường. Hơi thở gấp gáp của cô luôn bị miệng anh chặn lại. Trong trạng thái mê hoặc cô cởi giày và nhắc mình để anh có thể kéo chiếc quần jeans của cô xuống.

Miệng anh lại di chuyển từ trên xuống dưới bắt đầu từ miệng cô, sau đó là cổ và ngực trong khi hai tay cô bám vào lưng và vai anh như muốn đâm thủng cả làn da. Cả thân hình cô như dâng trào, như muốn tiêu tan trước cơn sóng dữ dội đó.

Trái tim cô rộn ràng, các mạch máu như muốn vỡ tung khi miệng anh bám chặt lấy ngực cô.

Sức nặng của anh đè lên cô, miệng anh tham lam tìm kiếm trên người cô. Nhưng ngay cả trong cơn ham muốn tột cùng đó cô vẫn bị hốt hoảng. Cô muốn kháng cự lại nó, để cho cơn người cô hành động đúng theo bản năng. Nhưng cuối cùng thì cô vẫn phải đầu hàng nó khi lá phổi của cô ngừng hoạt động.

- Em không thở được. Em không thể. Khoan đã, dừng lại đi anh.

Phải một lúc sau anh mới nhận ra đó là sự hốt hoảng chứ không phải là cảm xúc của cô. Anh nằm sang bên nắm vai đỡ cô ngồi dậy.

- Em đang thở đó thôi. – Anh lắc người cô và nói tiếp. – Đừng hít mạnh như thế em sẽ mắc chứng thở quá nhanh đấy.

- Vâng, vâng. – Cô biết rõ triệu chứng của mình. Cô tập trung vào từng hơi thở, vào chuyển động của cơ thể mỗi khi cô hít vào và thở ra.

Cảm thấy xấu hổ cô ngồi ôm hai tay trước ngực dưới ánh trăng xuyên vào từ cửa sổ. – Em xin lỗi, chết tiệt, em không hề muốn như vậy.

- Thế thì chấm dứt đi.

- Khi gió, anh tưởng dễ dàng như thế sao? Trời ơi, em sẽ trở lại bình thường ngay bây giờ đây. Anh nghĩ rằng em thích ngồi ở đây trần truồng xấu hổ như thế này sao ?

- Anh không biết, thế em nghĩ gì ?

- Anh đúng là đồ đáng ghét.

- Đó, em lại nói chuyện nhẹ nhàng với anh rồi. – Mắt cô ánh lên vẻ tức giận và chính điều đó lại làm anh thích. Nhưng ánh trăng bên ngoài vẫn chiếu vào giữa họ như báo hiệu họ lại sắp bước vào một trạng thái mê ly nữa. – Em mà khóc anh sẽ không kiểm chế nổi đâu.

- Không bao giờ, anh đúng là đồ chết tiệt. – cô dùng khuỷu tay gạt nước mắt.

- Bây giờ em đã khóc xong rồi, anh sẽ tiếp tục nhé. – Brody gạt tóc ra sau lưng cô. – Anh có làm em đau không ?

- Anh hỏi cái gì ?

- Anh đã làm em đau phải không ?

- Không, Chúa ơi ! – cô giơ một tay che ngực một tay che mặt ngượng ngùng. – Không, em chỉ... em chỉ không thở được. Em thấy, em không biết nữa nhưng em cảm thấy như bị kẹt khi nằm dưới anh. Có lẽ đó chỉ là nỗi ám ảnh bị giam giữ thôi.

- Tưởng gì chứ nếu thế thì đơn giản. – anh nắm vai cô kéo cô nằm xuống đè lên anh. – Em sẽ ở trên.

- Brody...

- Hãy nhìn anh đi. – anh luồn một tay ra sau gáy kéo đầu cô xuống và tỳ sát miệng cô vào miệng anh. – Em cứ thoải mái đi. Em có thể làm kiểu gì cũng được miễn là thấy thoải mái.

- Em thấy lúng túng.

- Không, em không lúng túng đâu. – Anh thả tay và nhìn gò má cô dần ửng hồng trở lại. – Em cảm thấy thoải mái, dù chỉ một chút thôi. Nhưng em không hề lúng túng đâu. Hôn anh đi.

Cô đặt môi lên miệng anh và quên đi hết nỗi sợ hãi. Trái tim anh đập thật mạnh bên cạnh tim cô, môi anh bám chặt môi cô. Mùi vị từ nơi anh đã làm thức dậy tất cả những gì cô lãng quên.

Mặc dù vậy khi anh nhắc hông cô lên cô vẫn cựa quậy lẩn tránh. Nhưng anh đã nắm chặt, nhìn cô trừng trừng cho đến khi đầu vào đó.

Cô rùng mình vì thoải mái, phấn khích và sung sướng. Anh bắt đầu di chuyển cơ thể và cô cũng bắt đầu kêu rên.

Cô thốt lên khi lên đến đỉnh dốc thứ nhất, một sự chấn động khắp cơ thể, sự dâng trào bất ngờ.

Cô rên rỉ khi bắt đầu một đợt dâng trào thứ hai. Đó cũng là lúc cô dâng trọn cả thân mình cho cô và cho anh. Và cuối cùng thì chính cô mới là người chủ động.

Cô lại chinh phục đỉnh dốc thứ hai, cả thân người cô như đưa thoi trong khi vũ khí của mình anh cũng hoàn thành không kém nhiệm vụ. Anh chạy đua với cô từng bước từng nhịp.

Ôi, ơn Chúa, cô nghĩ khi thờ phà nhẹ nhõm.

Khi anh gồng người dậy, hai tay quán chặt người cô thì cô biết chính mình đã đưa cả hai bay qua đỉnh dốc.

Reece thỏa mãn và khoan khoái nằm nghỉ. Cô không biết nên nói gì mà tốt nhất là không nên nói gì. Toàn thân cô bài hoại trong khi tim cô vẫn rộn ràng. Nếu còn đủ sức thì cô sẽ nói gì đó hoặc sẽ khóc.

Cô sẽ khóc với những nước mắt của hạnh phúc.

Cô đã trao đổi, đã hiến dâng và đón nhận, cô đã được sở hữu một bộ phận của cơ thể rất dài và cứng, nó khiến cô choáng ngợp lóa mắt.

Và cô biết cô không hề cô đơn khi tận hưởng cảm giác đó.

- Em muốn nói lời cảm ơn anh. Như thế có ngốc nghếch quá không ?

Brody xoay người đặt một tay lên lưng cô vỗ về. – Hầu hết phụ nữ gửi cho anh những món quà rất ý nghĩa và giá trị sau đó. Nhưng lần này thì anh chấp nhận lời cảm ơn.

Reece bật cười và nhồm người ngồi dậy nhìn anh. Mắt anh vẫn nhắm chặt, khuôn mặt vô cùng thỏa mãn, sự thỏa mãn thuần túy của đàn ông khiến cô như muốn lao ra khỏi giường và nhảy nhót vì sung sướng.

Trời ơi, cô đã hiến dâng đúng như những gì mà cô có.

- Em sẽ nấu bữa tối cho anh ăn.

- Được, như thế cũng được. – Brody chậm rãi mở mắt. – Em cảm thấy thế nào, cô bé mảnh mai ?

- Anh muốn em nói thật không ? Em không nghĩ mình có thể tìm lại được cảm giác như thế này. Như một sự mát mát, mát mát rất lớn đối với em. Vì vậy, em muốn cảm ơn anh vì đã mang nó lại cho em. - Anh đưa tay bịt miệng cô. – Vâng, em sẽ không nói nữa đâu.

- Chưa chắc đã phải thế đâu.

Cô vuốt ve mái tóc của anh và chỉ muốn được chúi người vào đó ngủ một giấc thật ngon. – Em phải về nhà thôi.

- Tại sao vậy ?

- Muốn rồi.

- Em phải thực hiện lệnh giới nghiêm hay sao ?

- Không, nhưng... anh có muốn em ở lại không ?

- Anh nghĩ, nếu em ở lại đây đêm nay thì anh sẽ được em nấu bữa sáng cho anh.

Cô như mở cờ trong bụng. – Nếu anh năn nỉ thì có thể em sẽ nấu bữa sáng cho anh.

- Anh rất giỏi năn nỉ nhất là vào buổi sáng. – Anh nằm xuống và xoay sang chỗ cô. – Hôn nữa, cũng chưa quá muộn và anh chưa hoàn thành trách nhiệm

với em.

- Nếu thế thì em sẽ ở lại.

Một lát sau anh ngủ trong khi cô vẫn nằm thao thức bất an. Cô phân vân suy nghĩ và cuối cùng quyết định ra khỏi giường.

Chỉ để kiểm tra thôi, dù chỉ một lần. Cô lấy chiếc áo sơ mi của anh vút dưới nền nhà khoác vào và rón rén đi ra khỏi phòng. Mỗi bước chân cô xuống cầu thang lại có tiếng cọt két phát ra.

Cô kiểm tra khóa cửa trước và thấy nó đã được khóa. Có phải chính cô đã khóa cửa không ? Tại sao lại phải kiểm tra lại. Cửa sau cũng đã khóa, nhưng...

Cô đi ra phía sau nhà kiểm tra lại tất cả các khóa cửa. Nhìn thấy những chiếc ghế trong bếp cô thoáng ngáp ngừng. Cô nên lấy một chiếc chặn cửa không ? Nhưng cuối cùng cô quyết định thôi.

Ở đây không như ở nhà cô khi cô chỉ có một mình. Cô còn có một người đàn ông to lớn và rất khỏe nữa. Hơn nữa cũng chẳng ai thêm đột nhập vào đây mà nếu có đi chẳng nữa thì anh ấy cũng sẽ giải quyết được.

- Có chuyện gì không ?

Cô không hét lên nhưng tiếng kêu cũng không hề nhỏ trong khi người cô giật bắn lại và mạnh vào cánh cửa làm cô giật người. Brody bước đến : - Hình như em không được thoải mái.

- À, có lẽ thế. Em chỉ muốn... - Cô lúng túng đáp lại.

Brody đã nghe tiếng bước chân cô rời khỏi phòng, anh nghĩ cô muốn đi WC. Nhưng khi thấy tiếng kêu kệt khi cô bước xuống cầu thang anh tò mò quyết định đi theo xuống xem cô làm gì.

- Tất cả đều khóa rồi phải không ?

- Vâng, em chỉ muốn... Em muốn kiểm tra lại một lần trước khi ngủ. Không có gì nghiêm trọng cả.

- Có ai nói thế đâu ? Áo sơ mi đó của anh phải không?

- À, vâng, em không thể trần truồng mà đi lại thế này được.

- Anh không quan tâm việc có thể hay không. Nhưng em mặc áo anh mà không hỏi như thế là tự tiện đấy. Em nên quay lên và trả anh đi.

- Vâng, anh nói rất đúng. - Bây giờ cô cảm thấy thoải mái rất nhiều. - Em xấu hổ quá.

- Chắc chắn rồi. - anh nắm tay cô dắt lên tầng trên. - Em thấy thế nào nếu anh mặc quần áo của em mà lòng không đi lại ?

- Em không thích thế mặc dù nhìn anh sẽ rất buồn cười.

- Đồng ý, cũng giống như tất cả những gì thuộc về em đều rất vừa vặn với anh. Tại sao em lại đi kiểm tra cửa ?

Cô nhìn anh trừng trừng và phân vân không biết anh có nhận ra là cô đang rất xúc động hay không. - Em chỉ muốn xem nó đã được khóa chặt hay chưa ?

- Chẳng quan trọng đối với anh. - Chính tay anh đã đóng và khóa cửa rồi mà. Bây giờ thì lên trả lại áo cho anh.

Giấc mơ làm cô tỉnh dậy. Lại những hình ảnh rùng rợn. Mắt cô mở trừng trừng, không phải căn phòng để đồ, cô cũng không bị chảy máu. Nhưng bóng tối và những hình ảnh trong căn phòng này rất lạ khiến cô hồi hộp cho đến khi cô nhận ra cô đang ở đâu.

Cô đang ở trong phòng ngủ của Brody, đang nằm trên giường của anh. Khuỷu tay anh tỳ vào sườn như khúc gỗ nhưng cô lại thấy thoải mái.

Cô không chỉ an toàn mà còn rất thoải mái.

Cô nhòm người dậy quan sát và thấy anh đang ngủ rất ngon lành. Anh còn đẩy cô ra tận mép giường nhưng không sao, cô đã ngủ được vài giờ rất ngon trong tư thế gò bó đó.

Và trước đó cô còn tranh giành với anh từng li từng tí chỗ nằm.

Cô ra khỏi giường ngủ và thoáng thất vọng khi không thấy anh nắm tay cô kéo lại. Càng tốt, cô thầm nghĩ và lấy quần áo của mình. Cô còn nhiều việc phải làm, phải chuẩn bị bữa sáng với số thực phẩm ít ỏi còn lại của anh.

Cô vào phòng tắm và bấm chốt khóa cửa nhưng ngay lập tức cánh cửa lại bật mở. Cô thử lại vài lần, tay vẫn cầm quần áo che trước ngực nhưng cánh cửa vẫn không đóng được.

Tại sao lại không khóa được nhỉ ? Phòng ngủ khóa được sao ở đây lại không khóa được ? Buồn cười quá, mình phải khóa mới được. Nhưng bất chấp những cố gắng của cô cánh cửa vẫn không khép lại.

Chả cần khóa, không có ai vào đây giết mình cả đêm qua thì chắc sáng này cũng không có ai đâu. Brody còn ngủ ngoài kia mà, mình chỉ tắm vài phút rồi lại quay ra thôi. Không sao cả.

Phòng tắm của anh rộng gấp đôi của cô, có cả bồn tắm và vòi hoa sen. Anh dùng khăn tắm đen có vẻ không hợp lắm với những hoa văn xanh trang trí bên trong. Nhưng cũng không có gì đặc biệt cả. Cô vẫn nhìn chằm chằm cánh cửa trong khi vịn nước.

Cô rất thích kiểu ốp tường đó và sự bố trí đơn giản trong phòng tắm trong khi đứng dưới vòi hoa sen.

Cô lấy xà phòng chà lên người và rồi bánh xà phòng trượt khỏi tay cô khi có tiếng gõ cửa.

Cửa không khóa mà, cô thầm nhắc mình : Anh Brody phải không ?

- Em nghĩ là ai khác phải không ? Anh mở cửa và đẩy vòi hoa sen lùi vào trong. – Em còn phân vân không biết tám nhân tám là bao nhiêu khi tắm sao ?

- Bởi vì hát trong khi tắm là chuyện rất bình thường đối với em. – Cô lúng túng không biết làm thế nào để anh không nhận ra cô đang dùng tay để che người. – Em xong ngay đây.

- Anh nghĩ anh đã nhìn thấy tất cả những gì cần nhìn đêm qua rồi. Hay nước làm em xấu hổ ?

- Không. – cô vuốt mái tóc còn ướt sũng trong khi tay kia vẫn che vết sẹo trên ngực.

Brody bước vào và đè tay cô xuống. Cô muốn nhắc lên nhưng anh lại đè xuống mạnh hơn.

Anh nhìn vết sẹo cô cố che đi. – Em xấu hổ vì nó sao ?

- Có thể nói như vậy ! – Cô cố lách mình ra nhưng không thể vì Brody đã ghé sát vào người cô và cùng đứng dưới vòi hoa sen.

- Em lo lắng vì sợ vết sẹo làm em xấu đi phải không ?

- Không, à mà có thể như thế. Em chỉ...

- Bởi vì em còn nhiều chỗ khiếm khuyết khác chứ không riêng gì chỗ đó.

- Ồ, vậy sao ?

- Đúng và khi em ướt hết thế này anh có thể nhìn em rõ hơn. Anh không nghĩ đôi tai em phù hợp với khuôn mặt đâu.

- Sao lại không. – Bàn năng khiến cô đưa tay lên sờ tai kiểm tra. Chỉ chờ có thế Brody sáp vào ôm chặt cô.

- Nhưng ngoại trừ những chỗ đó thì em không có gì đáng chê cả. Anh vẫn còn cái để lợi dụng em.

Anh đè cô vào tường nhà tắm và tiếp tục công việc còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Thay vì trời đẹp thì tháng năm ở thị trấn Angel's Fist lại liên tục có bão. Sấm rền phía dãy núi, gió thổi ào ào trên mặt hồ. Nhưng ngày đã dài hơn. Reece toàn thấy cảnh tuyết tan ở các khe núi, trong khi dưới thung lũng nhỏ hẹp, những rừng dương và liễu đã bắt đầu lấy lại màu xanh.

Thủy tiên cũng đang hé nở những nhánh hoa vàng mặc dù trời mưa gió liên tục đổ xuống. Reece thấy bản thân mình cũng như khung cảnh nơi đây. Cô đã bị cuốn đi, đã bị vui dập nhưng rồi cô lại hồi phục, lại trở về với con người thực của mình.

Và trong một ngày đẹp trời như hôm nay cô sắp đi thăm thị trấn.

Đối với hầu hết phụ nữ việc cắt tỉa đầu tóc là chuyện bình thường nhưng với Reece thì đó là cả một niềm phấn khích lớn lao như cảm giác hồi hộp sợ hãi khi người ta lần đầu tiên nhảy dù.

- Cháu hẹn lại người ta cũng được nếu hôm nay cô nhiều việc. – cô nói với Joanie.
- Tôi không nói hôm nay tôi nhiều việc. – Joanie rót bột bánh lên vỉ nướng.
- Vâng, nhưng hôm nay trời đẹp lên rồi, có thể buổi trưa rất đông khách. Cháu hoãn lại cũng không sao.
- Trước khi cô đến tôi có bỏ không cái bếp này đâu.
- Vâng, vâng, cháu biết cô vẫn làm được nhưng có thể hôm nay cô cần người giúp một tay.
- Tôi còn có hai người nữa. Không phải Beck đang ở đây hay sao ?

Beck người cao lớn nặng nề cười rất tươi trong khi cắt bắp cải làm món xà lách trộn. – cô ấy sẽ vất kiệt sức tôi nếu không có cô bên cạnh để ngăn cô ấy lại.

- Cậu không làm xong món xà lách trộn đó trước mười một giờ thì cô ấy còn không ngăn được tôi đánh đòn cậu nữa đâu.
- Kia, cô Joanie. – Beck nhắc lại câu cửa miệng của mình.
- Cô muốn giúp một tay phải không ? – Joanie quay sang Reece. – Mang cà phê ra cho Mac trên đường cô đi ra đi.
- Vâng. Cháu mang theo điện thoại di động, nếu cần cô cứ gọi cháu về. Cháu sẽ đi khoảng một giờ thôi.

Cô cầm bình cà phê đi ra quầy nơi Mac đang ngồi chờ món bánh nhân táo của mình.

- Cô và Joanie đổi công cho nhau hay sao?
- Hừm, không, không phải thế. – cô rót cà phê cho Mac. – Tôi muốn nghỉ làm hôm nay.
- Vậy sao? Có việc quan trọng à?
- Vâng, gần như thế. Linda Gail rủ tôi đến tiệm cắt tóc ở thị trấn Jackson.
- Nhất thiết phải đến tận Jackson để cắt tóc sao? Ở thị trấn này có hiệu Curry Comb đấy.

Hiệu Curry Comb là hiệu nhỏ chỉ cắt và uốn tóc đơn giản. Tuy nhiên, Reece vẫn mỉm cười khi đẩy cho Mac lọ đường. – Bọn tôi hơi ngớ ngẩn phải không? Linda Gail nói làm như thế sẽ gây được sự chú ý. Cháu thực sự không muốn vậy. Cô nói khi thấy Joanie đi ra.

- Đi đi. – Joanie tận tay mang món bánh nhân táo ra cho Mac.
- Cháu đi đây. – Reece cầm ví và chiếc kẹp file cô mang theo. – Tôi sẽ cho họ xem bản phác thảo chú Doc vẽ. Anh có thấy ai nhận ra cô ấy không?

Reece lấy một bản sao và cho Mac xem

- Không. Tôi cũng đã treo một bản ở trước cửa hàng rồi, hy vọng sẽ có người nhận ra.
- Tốt quá. Hiệu tóc ở Jackson rất đông người. Reece cuộn tròn bản vẽ lại và nói tiếp. – Biết đâu chúng ta lại gặp may ở đó.
- Đừng quay lại đây nếu họ cạo trọc đầu cô. – Joanie nói to và bật cười khi thấy Reece xanh xám mặt mày. – Đáng đời cô không tiêu tiền ở thị trấn này. Đừng sáu giờ sáng mai cô có mặt ở đây bắt luận đầu tóc cô thế nào.
- Luôn đội mũ cũng được. – Mac đỡ lời cho cô.
- Vâng, cảm ơn anh. Cháu đi đây.

Cô bước vội ra và chờ đến khi chắc chắn đã đi qua cửa sổ lớn mới dám đưa tay lên xoa đầu. Chưa đến nỗi phải cắt tóc, chuyện đó là tùy vào cô mà.

Nhưng đến Jackson cũng là một ý tưởng hay, cô sẽ có cơ hội cho họ xem bức vẽ. Chưa có ai ở thị trấn Angel's Fist nhận ra cả ngoại trừ Jeff cho rằng nhìn cô ấy giống Penélope Cruz.

Nếu cô ấy có đến khu vực này thì rất có thể đã ghé qua những nơi đông người sang trọng hơn ở thị trấn Jackson chứ không phải những nơi vắng vẻ, bình thường như ở thị trấn Angel's Fist.

Hôm nay cô có nhiều thời gian, và không muốn lãng phí hết vào việc cắt tóc nên cô rẽ vào văn phòng cảnh sát trưởng.

Gần một tuần nay bây giờ cô mới gặp lại cảnh sát trưởng Mardson. Tất nhiên trong một tuần đó cô phải làm việc và phải ngủ với Brody nên cảnh sát trưởng sẽ không phàn nàn cô vì làm phiền anh quá nhiều.

Khi bước vào Hank O'Brien đang đeo băng trực. Hank có râu quai nón đen, rất thích món bít tết gà rán. Anh ta còn rất yêu quý bà ngoại người gốc Shoshone của mình rất nổi tiếng với tài làm đồ gốm.

Khi Reece bước vào một tay Hank đang cầm ly cà phê một tay gõ bàn phím. Thấy Reece bước vào anh nhanh nhẩu chào trước: - Chào Reece, cô vẫn khỏe chứ?

- Vâng, cảm ơn anh. Bà ngoại anh thế nào?

- Tìm được bạn trai rồi. Ông ấy mới mất vợ năm ngoái. Năm nay đã chín mươi ba tuổi rồi nhưng vẫn mua hoa và kẹo đến tặng bà tôi. Chưa biết nói thế nào cả.

- Lãng mạn ghê. – Thấy Hank có vẻ không hài lòng cô nói thêm – Còn có anh chăm sóc bà nữa mà. Cảnh sát trưởng có bận không anh? Tôi muốn...

Trong lúc nói chuyện với Hank cô vẫn nghe rõ tiếng cười sáng khoái bên trong. Mardson nắm tay vợ đi ra.

Debbie khá xinh xắn với nước da nâu, tóc để rối và cặp mắt màu xanh ngọc. Hôm nay cô ta mặc quần jeans gọn gàng, áo sơ mi dài tay đỏ, bên ngoài là áo khoác bằng vải bông kẻ chéo, chân đi ủng màu nâu kiểu cao bồi, cổ đeo vòng có mặt bằng vàng sáng lóa.

Debbie có cửa hàng bán quần áo và giày mũ cho người đi leo núi ngay cạnh cửa khách sạn. Cô ta còn bán giấy phép đi câu cá và đi săn, cùng với khách sạn tổ chức các tour du lịch. Chiều chủ nhật nào Debbie cũng ghé qua nhà hàng Joanie mua kem cho hai cô con gái.

Thấy Reece, Debbie mỉm cười thân thiện. – Chào Reece, nghe nói hôm nay cô đến thị trấn Jackson.

- Ừm, vâng, nhưng lát nữa...

- Hôm qua tôi gặp Linda Gail, hai người có kế hoạch quan trọng quá. Cô định cắt tóc phải không? Tóc cô vẫn đẹp đấy chứ, nhưng cắt cũng được rồi. Đàn ông thường thích tóc dài phải không? Chỉ tội nghiệp Rick. – Debbie lại cười nói tiếp: - Tôi thì chả thế nào để tóc dài được.

- Anh thích như thế. Rick cúi xuống nựng cằm vợ và xoa đuôi mái tóc ngắn của cô. – Em là ánh sáng mặt trời của đời anh đấy.

- Nghe anh ấy nói chưa. – Debbie mỉm cười ghé sát vào người Rick khoác tay anh. – Nó thì rất hay nhưng nếu báo nghỉ một giờ làm việc để đi cưỡi ngựa với tôi thì từ chối thẳng thừng ngay.

- Không phải ai cũng dám trốn việc đi chơi như vậy. Cô ấy mà ngồi lên lưng ngựa thì một giờ sẽ thành một ngày ngay. Có chuyện gì không Reece? – Rick hỏi cô.

- Tôi chỉ ghé qua xem anh đã phát hiện ra điều gì. – Cô ngập ngừng một lát và lấy ra bản vẽ. – về cô ấy chưa?

- Tôi rất muốn nói có. Nhưng có ai ở thị trấn này thông báo về người mất tích phù hợp với miêu tả đó cả. Cũng không ai nhận ra cô ấy. Tôi chưa làm được gì nhiều.

- Không, tôi nghĩ anh đã làm tất cả những gì có thể. Tôi sẽ thử vận may ở Jackson xem sao. Tôi sẽ cho họ xem bản vẽ này.

- Tôi không ngăn cản việc đó. – Rick nói chậm rãi. – Nhưng cô cần phải hiểu – tôi cũng không muốn phủ nhận bác sĩ Doc – đó chỉ là một bản vẽ sơ qua. Không có thêm chi tiết có thể cô sẽ gặp rất nhiều người nói đã nhìn thấy cô ấy. Và kết quả là cô sẽ chỉ mất công đuổi bóng thôi.

- Có thể như thế, Reece cắt bức vẽ đi và nhìn khuôn mặt Debbie. Nếu có điều gì Reece có thể nhận ra thì đó chỉ là sự im lặng cảm thông của cô ta. – Dù sao thì tôi cũng phải thử. Tôi phải đi đây. Cảm ơn cảnh sát trưởng, rất vui đã gặp được anh. Chào chị Debbie, chào Hank.

Cô quay ra trong khi cảm thấy gáy nóng ran. Bởi vì ngoài sự cảm thông cô còn nhận thấy người ta nghi ngờ cô.

Không hiểu Reece Gilmore điên khùng đến mức độ nào?

Kệ họ, mình cứ làm việc của mình, cô tự nhủ và quay lại nhà hàng Joanie lấy xe. Cô sẽ không quên những gì cô đã nhìn thấy, sẽ không bỏ bức vẽ kia vào ngăn kéo và quên nó.

Và cô cũng sẽ không để nó làm ảnh hưởng đến mình, ít nhất là ngày hôm nay.

Hôm nay cô sẽ đi cắt tóc.

Chúa sẽ phù hộ cho cô.

Những vạt ngải đắng đang đơm nụ chờ ngày nở bung. Reece như cảm nhận được những hơi thở hít vào thật sâu của chúng và chẳng bao lâu nữa sẽ nở ra với những cánh hoa sắc sỡ đầy màu sắc.

Vài con bồ nông đang bay thành hàng ngũ hướng về phía đầm lầy và bắt chọt có con vật nhảy vọt lên khỏi vạt ngải đắng khiến Reece ngạc nhiên bảo Linda Gail dừng xe lại.

Mặc dù Linda Gail nghĩ đó chỉ là một con chuột to nhưng cô vẫn làm Reece tò mò.

- Nhìn dữ quá.
- Loại thú hoang ranh mãnh ấy mà.
- Gần như thế, tớ còn thích nghe chó sói hú như trong phim xem thế nào.
- Ủ, tớ quên mất cậu là dân thành thị. Nếu cậu mở cửa sổ vào ban đêm thì có thể nghe được đấy.
- Tớ sẽ thử xem sao. Cảm ơn cậu đã dừng xe.
- Không có gì.

Và họ lại cùng lên đường đến thị trấn Jackson để thử tài khéo léo của bà chủ Martina McBride.

Nếu Angel's Fist là thị trấn nhỏ bé nhưng khá sôi động thì thị trấn Jackson lại rất lớn, hiện đại, hào nhoáng và mang đặc trưng phong cách phương tây. Các con phố nhộn nhịp đầy cửa hàng, nhà ăn và các gian triển lãm. Mọi người cũng có vẻ tập nập vội vàng hơn. Nếu có ai đó muốn nghỉ chân trước khi đi thăm một trong những công viên lớn nhất nước vào mùa hè thì có lẽ đây là nơi phù hợp nhất.

Có thể họ dừng lại đây để mua đồ, ăn trưa hay hẹn hò công việc gì đó.

Quả là một thị trấn sôi động và hấp dẫn. Ngoài những công trình kiến trúc thể hiện tốc độ phát triển rất nhanh của thị trấn, ở đây còn có những ngọn núi tuyết phủ trắng xóa đứng sừng sững vô cùng tráng lệ. Các công trình do con người xây dựng như nhỏ lại dưới ánh nắng lung linh phản chiếu của nó.

Nhưng cho dù phong cảnh đẹp như vậy Reece vẫn thấy thích thị trấn Angel's Fist hơn.

Ở đây quá đông người – khách sạn, nhà trọ, trung tâm giải trí, các khu thể thao mùa đông, mùa hè, văn phòng bất động sản.

Vừa mới vào thị trấn nhưng cô muốn quay về ngay lập tức.

- Sẽ rất hay đấy. – Linda Gail đánh võng trên đường phố đông đúc như biểu diễn. – Nếu cậu thấy sợ thì cứ nhắm mắt lại.
- Và tớ sẽ không nhìn thấy gì khi chúng ta bị tai nạn phải không ?
- Tớ lái xe rất giỏi ở đường đông. - Và như để chứng minh cho lời nói của mình Linda Gail lách qua một chiếc xe bán tải và một chiếc moto vọt lên, vẩy tay chào chọc người tài xế và chuyển hướng luôn khi đèn giao thông vừa chuyển sang màu vàng. – Cần phải nhanh hơn nữa.
- Tớ hết hồn rồi đó, Linda Gail...
- Sắp đến rồi. Chúng ta phải làm thật nổi bật. Phải đăng ký chăm sóc sắc đẹp toàn diện. Họ có nhiều phương pháp làm đẹp rất hay. Tớ muốn họ dùng bùn cỏ xát lên người tớ, và – Ôi, khi gió, đến chỗ đậu xe rồi.

Linda Gail đánh lái về hướng bãi đỗ xẹt qua chiếc Ford Bronco đi ngược chiều. Reece không còn tâm trí nào để lo sợ sẽ gặp nhiều người, về giao thông về mái tóc vì cô vừa thoát chết.

Cô chưa kịp cầu Chúa thì họ đã dừng xe ở bãi đậu.

- Phải đi bộ qua vài khu nhà nữa nhưng không sao cậu sẽ có cơ hội được nhìn ngắm.
- Dù sao thì đôi chân của chúng ta cũng chưa được hoạt động mà.

Linda Gail cười khúc khích và ngoắc tay Reece. – đi nào, chúng ta sẽ làm mới lại mình.

Reece giật mình và họ cùng bước trên vỉa hè.

- Một năm cậu nhận bao nhiêu vé phạt ? À không, cậu phải sửa xe bao nhiêu lần ?

Linda Gail tặc lưỡi và khoác tay Reece. – Đừng già cả thế. Chúa ơi, cậu nhìn chiếc áo khoác kia kìa ! Cô kéo Reece vào quầy kính trưng bày và đứng ngắm chăm chăm chiếc áo khoác bằng da trưng bày bên trong – Nhìn mềm quá. Chắc phải đắt lắm. Chúng ta thử một tý đi. À mà không kịp thời gian. Làm xong tóc rồi quay lại thử cũng được.

- Tớ không có đến một tý tý đô la đâu.
- Tớ cũng vậy, nhưng thử một lần thì đâu có mất gì. Khi thật, nhìn nó có vẻ hợp với cậu hơn đấy. Nhưng nếu tớ có một tý tý đô la thì chắc chắn nó sẽ là của tớ.
- Tớ sắp ngất mất rồi.

- Không sao, nếu cậu xúc động quá thì tớ đã thủ sẵn một chai trong ví đây rồi.

- Cậu... - Linda Gail lại kéo Reece đi. - Cậu nói có chai gì ?

- Mactin táo đề phòng cậu cần có chút gì đó để lấy lại sự bình tĩnh. Hoặc nếu không chúng ta vẫn có cái để dùng tạm mà. Xem kìa.

Mặc dù đầu còn choáng váng Reece vẫn nhìn theo hướng tay Linda Gail chỉ và nhận ra một cậu cao bồi cao lêu nghêu đi ủng mặc quần Jeans.

- Bê tha quá.

- Tớ nghĩ cậu đã yêu Lo rồi.

- Đã yêu và sẽ yêu. Nhưng cũng chỉ giống như chiếc áo khoác kia thôi, chà mát xu nào khi thử cả. Cậu thì chắc cũng không chỉ đơn giản nhìn ngắm Brody chứ ? Anh ấy làm chuyện đó thế nào ?

- Tớ sẽ phải dùng chia rượu của cậu nếu cậu cứ tiếp tục hỏi chuyện này.

- Tớ chỉ muốn biết điều này thôi. Nhìn anh ấy có hấp dẫn như khi mặc quần không ?

- Có, có. Phải nói là hấp dẫn.

- Tớ biết mà. Đến đây rồi. - Linda Gail nắm chặt tay Reece và lôi vào trong.

Cô không đòi chai rượu mặc dù rất muốn, và trong khi chờ đến lượt mình Reece đã phải kiềm chế nhiều lần mới không bảo Linda Gail đưa cho mình.

Nhưng cô nhận ra một điều.

Lần này cô cảm thấy khá hơn rất nhiều so với lần trước. Những bức tường không quá gần, âm thanh không quá chói chang khiến cô run lên vì sợ hãi. Và khi người tạo mẫu tóc của cô giới thiệu tên anh ta là Serge cô đã không bật khóc bỏ chạy ra ngoài.

Anh ta có giọng nói Slavo rất nhẹ, miệng cười trêu mếu khi nắm tay Reece. - Trời ơi, tay cô lạnh như đá thế này sao. Uống một ly trà nóng đi. Nan, cho tôi một ly trà hoa *****. Cô đi cùng tôi đi.

Reece ngượng ngùng đi theo người tạo mẫu.

Hai người vào khu vực do Serge phục trách. Serge kiểm tra tóc trước khi chụp chiếc mũ làm tóc màu xanh thơm mùi bạc hà lên đầu cô.

- Tôi nghĩ... tôi.

- Tóc cô rất dày và khỏe. Chắc cô chăm sóc rất thường xuyên phải không ?

- Tôi nghĩ vậy.

- Cô thích mẫu nào ? Nhìn thấy chưa ? Nhìn khuôn mặt và mái tóc, hãy tưởng tượng nó như một bức rèm quần quanh đầu cô. Cô thích làm theo kiểu nào ?

- Tôi... thực sự tôi cũng không biết nữa. Tôi không nghĩ là mình phải lựa chọn thế này.

- Vậy cho tôi biết một chút về bản thân đi. Cô không đeo khuyên tay và vẫn độc thân đúng không ?

- Vâng, vâng.

- Được rồi, cô là người miền đông ?

- Tôi là người Boston.

- Ừm. Serge vẫn tiếp tục nâng mái tóc cô lên rồi lại thả xuống. - và cô làm nghề gì ?

- Đầu bếp, tôi là đầu bếp. Đầu cô lung bung khi anh mát xa da đầu và rũ tóc cô. - Tôi làm cùng chỗ với Linda Gail. Cô ấy có ngồi gần đây không ?

- Không sao. Ở đây không nhìn rõ cô ấy. Và vẫn với nụ cười trêu mếu anh ta bắt gặp ánh mắt của Reece qua gương. - Cô không tin tôi sao ?

- Tôi... Ồ, lạy Chúa. Không sao. Nhưng anh có viên valium nào bỏ vào tách trà cho tôi không ?

Cô đã tạm quên được thực tại. Bàn tay Serge đang luồn dưới mái tóc cô, ly trà giúp cô thư giãn, những cuốn tạp chí in trên giấy bóng loáng, tiếng người ồn ào, chủ yếu là tiếng phụ nữ.

Cô đang làm cho mình nổi bật bởi vì Serge muốn cô như vậy. Có thể cô không đủ tiền nhưng dù sao thì cô cũng đang làm rồi. Thịnh thoảng Linda cũng nhòm dậy ngoái sang nhìn cô, mái tóc cậu ta quấn đầy những túi nylon.

- Tớ sẽ nhuộm màu đỏ thật ăn chơi. Tớ còn đang nhuộm móng tay đấy cậu có làm không ?

- Không, không. Tớ không thể ngồi lâu hơn được nữa.

Nhưng cô đã lơ mơ ngủ cho đến khi Serge chuyển sang gội đầu và chuẩn bị cắt tóc.

- Bạn trai cô thế nào ? Serge vẫn đều đều giọng trò chuyện. – chắc hẳn cô phải có bạn trai rồi chứ ?

- Tôi cũng nghĩ vậy. Trời đất, mình có bạn trai rồi sao. – anh ấy là nhà văn. Chúng tôi cũng mới vừa quen nhau thôi.

- Chắc anh ấy hấp dẫn và vui vẻ đúng không ?

Mặt cô thoáng tươi lên một chút. – Đúng thế, anh ấy rất đẹp trai, tự tin và rất thích các món ăn tôi nấu. Anh ấy... anh ấy rất kiên nhẫn nhưng lời lẽ thì lại tỏ ra bất nhẫn. Anh ấy không hề coi tôi là người đã từng bị suy sụp và chính vì vậy tôi cũng không còn nghĩ nhiều về điều đó nữa. Ồ vâng, tôi quên mất điều đó đấy.

Serge cầm kéo chuẩn bị cắt tóc khi cô đưa ra bức vẽ. – Anh có nhận ra người phụ nữ này không ?

Anh cắt kéo và cảm bức tranh xem rất lâu. – Tôi không chắc lắm nhưng có lẽ cô ấy chưa từng làm đầu trong cabin tôi phụ trách. Nếu có thì tôi đã khuyên cô ấy cắt ngắn tóc hơn vì nó che cả mặt cô ấy rồi. Cô hỏi thế là sao ?

- Tôi có việc. Tôi có thể mang cho mọi người xem và để lại một bản sao ở đây không ? Biết đâu có người nhận ra cô ấy.

- Hoàn toàn được. Nan này !

Nan đi vào cầm bức vẽ ra ngoài còn Reece quay lại tập trung vào mái tóc của mình.

- Ôi, hình như tôi cắt quá nhiều tóc rồi thì phải.

- Không sao, nhìn lại mình đi. Rất đẹp đấy. – Serge trấn an cô và quay sang nhìn Linda với mái tóc mới của cô.

- Tớ rất thích. – Linda ngúng nguẩy đi ra khoe mái tóc mới cắt và nhuộm màu đỏ rất điệu ngoa của mình. – Tớ lại đổi mới rồi. Cậu thấy thế nào ? Linda hỏi Reece.

- Đẹp, rất tuyệt đấy. – Mái tóc đỏ đậm khiến Linda vô cùng điệu ngoa đánh đá. – Linda, nhìn cậu lạ mắt lắm đấy.

- Chấn chấn rồi. – Linda đi đi lại lại quanh Reece để nhìn ngắm mình trong gương. – Khi trở về tớ sẽ đến gặp Lo ngay để cho anh ta biết mặt. Linda quay lại lắc đầu ngắm nghía : - Tớ thích được nổi bật, hơi khó coi nhưng rất hiệu quả. Và tớ biết Serge sẽ làm gì với mái tóc của cậu. Mặt cậu nhìn đã to hơn rồi, và khuôn mặt cũng đã giống màu hơn đấy. Đẹp lắm và hấp dẫn nữa.

- Rất đúng. Để diềm trên mắt, tia bớt mái sau đi nhưng vẫn rất đẹp. Cô có thể dễ dàng thay đổi sang kiểu mẫu khác nếu thích.

Reece chăm chăm nhìn hình cô hiện dần lên trong gương. Minh gần nhận ra người phụ nữ đó rồi, mình sắp tìm lại được bản thân rồi.

Tia xong mái trước, Serge ngừng kéo nhìn Linda có vẻ dò xét. – cô ấy không thích rồi. Chắc cô ấy sẽ buồn.

- Ồ không, không. Tôi rất thích. Đã lâu lắm rồi tôi không *** gương và ngắm nhìn mình như thế này.

Linda khịt mũi có ý trêu chọc. – Có lẽ cậu phải dùng thêm đồ trang điểm.

Serge vỗ nhẹ vai Reece nói :

- Cô làm tôi cảm động sắp phát khóc lên đấy. Hãy để cho tôi thờ một chút đi.

Reece cũng muốn thể hiện. Hôm nay cô đã có một ngày rất vui. Chỉ có điều lẽ ra cô không nên để Linda thuyết phục mình mua chiếc áo khoác da mặc dù cô cũng rất thích. Cô đã đưa cho nhân viên bán hàng một bản sao bức vẽ cũng như cô đã làm ở tất cả những nơi mà cô và Linda ghé qua.

Và cô đã đúng, chiếc áo khoác hợp với cô hơn Linda rất nhiều. Mặc dù nó không đến một tý tý đô la như cô và Linda vẫn nói đùa với nhau nhưng cô đã mất một khoản tiền lớn.

Mái tóc mới và một chiếc áo khoác mới tuyệt vời là phần thưởng xứng đáng cho cô.

Cô muốn quay về nhà và ngắm mình trong gương xem thế nào sau đó sẽ gọi cho Brody báo tin vui và mời anh cùng đến ăn tối.

Ở thị trấn Jackson cô thấy có nhiều loại rau xanh, sò và nghệ tây nhưng cô không còn đủ tiền để mua mặc dù cô biết sẽ rất ngon nếu hầm nghệ tây với

húng quế để ăn với sò, phomat Brie và nấm Porcini ăn với com.

Trong khi Linda cúi đầu vào máy quầy bán đồ kỷ niệm thì Reece lang thang đi xem chợ.

Về đến nhà cô vui đến nỗi không thể bình tĩnh bước chân lên cầu thang được mà phải chạy thật nhanh. Cô mở cửa và quyết định phải mang đồ đạc vào nhà để gọn gàng rồi mới quay ra khóa cửa.

Reece, cậu sắp trở thành lại một cô gái thực sự trước khi cậu nhận ra rồi đấy. cô quay ra cửa khóa lại và đi vào ngắm lại mình trước tiên.

Cô xoay tròn người đi vào nhà tắm như để cảm nhận thật rõ mái tóc nhẹ hơn và ngắn hơn của mình.

Nhưng rồi mặt cô cắt không còn một giọt máu, người như chết đứng khi nhìn vào gương.

Bức vẽ phác họa người phụ nữ kia được dán lên gương khiến cô không thể nhìn thấy mình. Trên tường nhà, nền nhà vẽ đầy những vết bút đỏ như màu máu.

CÓ PHẢI TÔI KHÔNG ?

Run rẩy, cô ngồi sụp xuống ngưỡng cửa co rúm người lại.

Chắc bây giờ cô nàng về đến nhà rồi, Brody nghĩ khi lái xe đi vòng quanh bờ hồ. Làm tóc như cô ấy sẽ mất bao lâu nhỉ ? Tại sao cô ấy lại không nghe điện thoại ? Và anh thật ngờ ngẩn khi gọi cô đến bốn lần chỉ trong vòng một giờ qua.

Khi gió, anh đang nhớ cô và điều đó còn nức cười hơn. Anh chưa bao giờ thấy nhớ ai cả, hơn nữa cô cũng chỉ mới đi được vài giờ. Đã tám giờ ba mươi tối. Rất nhiều ngày trôi qua anh từng không gặp cô mà.

Nhưng đó là những ngày anh biết chắc cô đang ở mé bên kia hồ.

Anh đã không kiềm chế nổi mình và đã gọi điện cho cô như những kẻ si tình ngốc nghếch không thể sống nổi một ngày mà không gọi điện cho người yêu, không được nghe giọng nói của cô ấy.

Anh sẽ đến nhà hàng Joanie, sẽ uống một ly bia xem xe của cô có ở đó không dù chỉ là tình cờ.

Sẽ chả ai biết ý đồ của anh cả.

Anh nhận thấy xe cô đã đậu ở chỗ thường ngày và cảm thấy may mắn. Anh sẽ lên nhà, sẽ nói với cô rằng anh vào thị trấn để... mua bánh mì chẳng ?

Anh còn bánh mì ở nhà không nhỉ ? Anh cũng chẳng nhớ rõ nhưng có lẽ bánh mì sẽ là lời giải thích hợp lý nhất.

Anh muốn gặp cô, muốn tìm lại mùi thơm nơi cơ thể cô. Anh muốn đặt tay lên người cô nhưng lại không muốn để cô biết anh đã đi mò cả chân trong căn hộ của mình trong suốt một giờ qua.

Anh đang diễn trò, anh tự bịa ra lý do để vào thị trấn gặp cô.

Ý nghĩ đó khiến anh cảm thấy mình cũng chẳng khác mấy anh chàng si tình ngốc nghếch chút nào.

Cách tốt nhất để được bù đắp đó là anh sẽ tỏ ra bức mình với cô. Như thế anh sẽ thấy thoải mái hơn. Anh sẽ nhả bọt cau mày khi bước lên cầu thang và gõ thật mạnh vào cửa.

- Anh Brody đây. Mở cửa mau.

Một lúc lâu cô mới trả lời khiến cho con giận dữ giả vờ của anh biến thành sự lo ngại.

- Brody, em xin lỗi. Em đang nằm nghỉ vì đau đầu.

Anh vặn thử cửa nhưng vẫn khóa. – Mở cửa nhanh lên.

- Thực sự em rất đau đầu. Em chỉ muốn ngủ thôi, ngày mai em sẽ gọi lại cho anh.

Anh không thêm đề ý đến lời cô nói : - Mở cửa nhanh lên Reece.

- Vâng, vâng. Cô mở khóa và kéo cánh cửa ra. – Anh không hiểu chúng ta đang nói gì sao ? Em đang đau đầu, em không muốn gặp ai cả. Em không muốn mọi chuyện tồi tệ thêm.

Anh không còn chút giận dữ bức mình nào khi thấy cô xanh xao như tàu lá. – Em không phải là người thường phát khùng lên khi bị người ta làm hỏng kiểu tóc đấy chứ ?

- Tất nhiên là có, nhưng tóc em lại rất đẹp. Vấn đề là em đã đi cả ngày và em đang rất căng thẳng. Em đang rất mệt và em muốn anh đi về để em được

ngủ.

Anh nhìn quanh phòng và thấy chiếc túi của cô vẫn để nguyên trên bàn. – Em về bao lâu rồi ?

- Em không biết, hình như là khoảng một giờ.

Đau đầu, khi thật. Cho dù cô có bị thương ở chân hay tay thì cô vẫn phải cất đồ đạc cẩn thận ngay khi bước vào nhà.

- Có chuyện gì xảy ra vậy ?

- Trời ơi, anh có thể thôi đi được không ? Em đã làm chuyện đó với anh, điều đó rất tuyệt vời và chúng ta sẽ làm lại. Nhưng như thế không có nghĩa là em không được phép có những giây phút dành cho riêng mình.

- Rất đúng. – Anh nói nhẹ nhàng như để dung hòa với cơn bức tức của cô. – Và anh sẽ dành cho em rất nhiều thời gian riêng tư ngay khi em nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra. Tay em làm sao thế kia ?

Anh chụp một tay cô đưa lên xem và giật mình khiếp sợ khi thấy lòng bàn tay và các ngón tay cô vậy đỏ. – Chuyện khi gió gì thế này ? Không phải mực đây chứ ?

Cô bật khóc. Anh chưa bao giờ đau đớn hơn khi thấy nước mắt chảy lòng ròng xuống hai gò má cô trong khi cô không nói được lời nào.

- Vì Chúa, Reece. Chuyện gì xảy ra vậy ?

- Em không thể nào thoát khỏi được, không thể trốn thoát được. Em không nhớ có phải mình đã làm hay không. Em không nhớ và việc đó vẫn diễn ra.

Cô ôm mặt với đôi bàn tay còn vấy bẩn của mình và cô không hề phản đối khi anh bế cô lên giường đỡ dành.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Những mảng tường và nền nhà còn đầy vết bẩn mà cô đang lau dờ, anh có thể thấy rất rõ điều đó khi cầm chiếc khăn ướt trên tay. Anh biết cô đã thất vọng thế nào khi bình tĩnh lại và chứng kiến cảnh này.

Cô sẽ xé toạc bức vẽ, để lại cả vết dán trên gương, cuộn tròn và vứt vào sọt rác.

Anh còn có thể tưởng tượng đầu óc cô đã quay cuồng như thế nào khi phải mang chiếc khăn đi nhúng nước. Cô đã lau, lau rất mạnh cho đến khi nước rỉ ra đỏ cả bàn tay và cô nghẹn thở trong khi khóc nức nở.

Cho đến bây giờ anh vẫn cảm nhận rất rõ điều đó.

CÓ PHẢI LÀ TÔI KHÔNG?

- Em không nghĩ mình đã làm việc đó.

Anh không hề quay lại chỗ cô mà tiếp tục xem rất kỹ các bức tường. – Chiếc bút đỏ đánh dấu đâu?

- Em... em không biết. Chắc là em cất đi rồi. Mất hẳn mờ đi vì đau đầu và nước mắt nhưng cô đi vào bếp và mở ngăn kéo.

- Nó không còn ở đây. Trong nỗi thất vọng, cô mở ngăn kéo thứ hai, rồi ngăn kéo tiếp theo nhưng vẫn không thấy chiếc bút đâu.

- Không cần tìm nữa.

- Nó không còn ở đây. Chắc em đã mang đi và vứt rồi. Em không nhớ, cũng như mọi lần trước.

Ánh mắt anh rất sắc bén. Nhưng giọng nói thì không hề thay đổi, rất bình tĩnh và lạnh lùng. – Những lần khác là lần nào?

- Em nghĩ em sắp ngất mất rồi.

- Không, em không thể ngất được.

Cô đóng sầm ngăn kéo, ánh mắt đỏ mọng vì khóc và bức tức. – Đừng bảo em thế này thế kia.

- Em sẽ không ngắt. – Anh nhắc lại và đến bên nắm tay cô. – Bởi vì em chưa nói cho anh nghe những lần trước là như thế nào. Chúng ta ngồi xuống đi.
- Em không thể.
- Được rồi, vậy thì đứng. Em còn rượu mạnh không?
- Em không muốn uống rượu.
- Anh không hỏi em muốn gì. – Anh tự đi mở tủ lạnh tìm chai rượu. Nếu là lúc bình thường thì anh đã pha thêm chút nước ép trái cây.
- Uống đi cô bé mảnh mai.

Cô đang rất bức tức và thất vọng nhưng cô biết chả có lý do gì để cãi lại anh cả. Cô cầm ly rượu và uống một ngụm hết luôn.

- Bức về đó chính là em.
- Sao em biết.
- Nếu em tưởng tượng ra thì... Em đã từng trải qua cảnh bạo lực.
- Em đã bao giờ bị bóp cổ chưa?
- Đây là một hình thức khác. – Cô đặt mạnh chiếc ly xuống bàn và nói tiếp. – Có kẻ nào đó từng muốn giết em và hai năm nay em đã chờ đợi giờ phút đó. Có một sự tương đồng giữa bức vẽ phác thảo đó và em.
- Bởi vì cả hai người đều là phụ nữ và tóc đều đen, dài. – Brody nhướn mày và đưa tay sờ mái tóc đã cắt ngắn quá vai của cô. – Đó không phải là gương mặt của em.
- Nhưng em không nhìn rõ cô ấy.
- Em đã nhìn thấy.
- Em không biết.
- Anh thì biết. – anh biết cô không có cà phê nên đến mở tủ lạnh và rất vui khi thấy cô đã để sẵn bia ở đó cho anh. – Em đã nhìn thấy hai người đó ở bên sông.
- Làm sao anh có thể chắc chắn được. Anh có nhìn thấy họ đâu.
- Anh nhìn thấy em. Nhưng chúng ta hãy quay lại chuyện ban nãy đi. Em nói những lần khác là như thế nào?
- Em không nhớ mình có cầm bút vẽ nghệch ngoạc vào bản đồ hay không, không nhớ có phải nửa đêm em đã mở cửa và quên không khóa, không nhớ là có để bát trộn thức ăn vào phòng để đồ trong khi lại để ủng và ba lô vào chạn bát hay không. Cũng không nhớ có phải mình đã xếp đồ vào túi hay không nữa. Em phải quay lại thôi.
- Em định quay lại đâu?

Cô đưa tay lau nước mắt và để nguyên như vậy. – em không thể phục hồi được. Em phải quay lại bệnh viện.

- Vớ vẩn. Chuyện xếp đồ vào túi là thế nào?
- Tối hôm qua em đến quán bar Clancy cùng với Linda về nhà em thấy đồ đạc của mình đã được xếp hết vào túi. Chắc em đã làm việc đó vào buổi sáng hay trong giờ giải lao gì đó nhưng em không nhớ rõ. Có lần chiếc đèn pin em luôn để bên giường lại nằm trong tủ lạnh.
- Càng ngó ngàng. – anh sờ tay vào túi rau quả cô vẫn để trên bàn. – Cái gì thế này?
- Rau xanh thôi. – Cô đưa hai tay xoa thái dương. – Em phải ra đi thôi. Em đã nghĩ đến điều này từ lâu lắm rồi. Em sẽ lên đường và coi như mọi chuyện đã trở lại bình thường đối với em.
- Em nhìn thấy một phụ nữ bị giết. Đó là chuyện không bình thường chút nào. Lúc đầu anh cũng nghi ngờ, nhưng bây giờ...
- Anh đã nghi ngờ?
- Không phải anh nghi ngờ việc em đã nhìn thấy cô ấy – đúng ra là họ. Mà anh nghi ngờ không biết có phải cô ấy bị giết hay không. Có thể cô ấy đã dậy được và đi khỏi chỗ đó. Nhưng bây giờ thì anh biết cô ấy đã bị giết.
- Anh có nghe em nói không đấy? Anh có nhìn thấy em đã làm gì ở đó không? – cô giận dữ chỉ tay về phía phòng tắm.

- Nếu không phải là em làm chuyện đó thì sao?

- Còn ai vào đây nữa? - Con bức tức của Reece như bùng phát. - Em không bình thường Brody ạ. Vì Chúa, em đã tưởng tượng ra vụ giết người đó và viết cả lên tường mà không biết mình đang làm gì.

- Nếu không phải em làm chuyện đó thì sao? - Anh nhắc lại vắn vỏi giọng lạnh lùng. - Nghe này, anh đã quá quen với những tình huống nếu như thế rồi. Điều gì sẽ xảy ra nếu em nhìn thấy đúng như những gì em nói?

- Nếu đúng thế thì sao? Chả có gì thay đổi cả.

- Có đấy. Em đã xem phim Ánh sáng lửa ga chưa?

Cô nhìn anh chăm chú. - Có thể đó là lý do em còn quan hệ với anh. Anh cũng điên khùng chẳng kém gì em cả. Nó có liên quan gì đến em khi em chỉ là con điên bỏ nhà ra đi và không nhớ mình có cầm bút vẽ đầy lên tường nhà tắm hay không?

- Thế nếu em không phải là người vẽ lên đó thì sao?

Đầu cô choáng váng, nồn nao. Cô không còn sức để đi đến ghế nữa nên ngồi luôn xuống nền nhà dựa người vào cánh tủ lạnh. - Nếu anh cho rằng ai đó đang giở trò Charles Boyle với em thì anh cũng điên khùng chẳng kém gì em cả.

- Cái gì làm em lo sợ hơn? - Anh cúi người xuống để ánh mắt hai người ngang nhau. - Tự cho rằng mình đang suy sụp hay cho rằng người khác nghĩ về mình như thế?

- Em không biết.

- Chuyện này đã vỡ lở rồi và em sẽ phải tiếp tục hành động cùng anh. Em nhìn thấy một người phụ nữ bị giết trong khi không còn ai khác nhìn thấy. Em báo cảnh sát và tin đồn lan ra. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu kẻ giết người kia nghe được tin đó, hay như chúng ta giả định là hắn nhìn thấy em. Hắn sẽ không thể nhón nhơ trốn thoát được. Cho dù hắn có xóa dấu vết thì cũng không thể thoát tội được.

- Bởi vì có một người làm chứng. - cô lẩm bẩm.

- Đúng thế. Nhưng người làm chứng đó lại có tiền sử của bệnh tâm thần xuất phát từ một vụ bạo lực. Hắn sẽ lợi dụng điều đó. Không phải ai cũng tin cô ấy trong khi cô ấy là người mới đến thị trấn này, thân phận lại chưa rõ ràng. Nhưng cô ấy khẳng khái muốn làm rõ chuyện đó, vậy thì chả có lý do gì mà không làm cho thân phận của cô ấy trở nên phức tạp hơn.

- Trời ơi, lạy Chúa. Sao anh không cầm súng bắn luôn vào đầu em đi

- Lại thêm một vụ giết người nữa. Người ta sẽ phải xem xét em rất nghiêm túc.

- Chuyện thường xảy ra sau cái chết.

- Đúng thế. Cần phải cứng rắn hơn chút nữa. Có thể sẽ khiến cô ấy bức tức thêm nhưng sẽ có tác dụng. - Nhưng nếu cứ tiếp tục quấy rầy nhiều cô ấy thì sẽ xảy ra hai khả năng. Hoặc là cô ấy sẽ suy sụp, sẽ trần truồng vừa chạy trên đường vừa hát hoặc là cô ấy sẽ bỏ đi và gục ngã ở một nơi nào đó. Trong cả hai trường hợp đó việc cô ấy cho rằng đã nhìn thấy vụ giết người sẽ bị lãng quên.

- Nhưng đó là ...

- Người điên đúng không? Không, hoàn toàn không điên chút nào. Ngược lại, hành động đó rất khôn ngoan và tàn nhẫn.

- Có nghĩa là anh không cho rằng em bị hoảng loạn về tinh thần mà anh muốn em tin rằng tên giết người kia đang theo dõi em, hắn đã đột nhập vào nhà em và quấy rối đe dọa em.

Anh lấy thêm một lon bia. - Đó chỉ là giả thuyết.

Cô ngồi ngẫm nghĩ một lúc và có vẻ thấm thía lời anh nói. - Khả năng thứ nhất dễ xảy ra hơn. Thực ra em đã lâm vào tình trạng như vậy.

- Anh cũng nghĩ thế. Nhưng em lại không thích những thứ dễ dàng.

- Khả năng đó ít xảy ra với một người đã từng trốn tránh mọi thứ ngay cả bản thân mình.

- Nếu em nghĩ thế thì có thể em hơi kiệt sức rồi

Anh đứng dậy và giơ tay đỡ cô. Reece ngần ngừ một lúc nhưng cuối cùng cũng nắm tay anh đứng dậy.

- Em đang thấy gì?

- Em đang thấy một phụ nữ sống sót. Bạn bè của cô ấy - những người quan trọng chẳng kém gì người trong gia đình - đều đã bị giết. Một người trong

số đó nằm ngay trước mặt cô ấy trong khi cô ấy cũng bị bắn và đang nằm chờ chết. Cô ấy nằm trong bóng tối, máu chảy. Tất cả những gì cô ấy biết đã rời bỏ mà không để lại lý do hay lời giải thích nào khiến cô ấy cảm thấy vô cùng bất an và không biết mình có còn tỉnh táo hay không. Hai năm sau cô ấy lại đứng đây vì cô ấy đang tìm đường trở lại, từng bước, từng bước một với nhịp độ do chính cô ấy tạo ra.

- Anh nghĩ cô ấy là một trong những người khỏe nhất mà anh từng gặp

Cô hít thở nặng nhọc. – Em nghĩ anh không hiểu nhiều về cô ấy.

- Em lại thế rồi. – Anh mỉm cười và trêu mếu đi tay lên trán cô. – Đến đó đi. Mang theo chút gì. Tối nay em nên ngủ lại chỗ anh.

- Em không thể cất những thứ này đi được.

- Được đấy. Anh kiểm tra túi rau quả của cô. – Có đủ cho bữa tối không?

- Ôi, chết thật. Món sò!

Anh biết cô đã đi thẳng về nhà khi thấy cô mở chiếc túi và thọc tay vào. – Ôi, may quá, em đã đóng gói và vẫn còn lạnh. Dù sao thì cũng có cái để giảm nhiệt.

- Anh thích món sò.

- Chẳng qua là anh chưa gặp những loại thức ăn mà mình không thích thôi. Cô tỳ tay lên bàn và nhắm chặt mắt. – Anh sẽ không bỏ mặc em. Em biết anh sẽ không bỏ mặc em mà.

- Anh đã nói với em rồi, anh không thích phụ nữ hay bị kích động.

- Nhưng cũng đã có lần anh nói với em anh có thể chấp nhận những người loạn thần kinh chức năng.

- Đúng, anh nói thế. Nhưng không có nghĩa là kích động giống với loạn thần kinh chức năng trong khi đó thần kinh chức năng của em lại không đến nỗi nào. Anh sẽ phải chờ xem tình hình sau này thế nào.

Cô dùng khuỷu tay lau cặp mắt còn ướt. – Như thế công bằng hơn.

- Em sẽ phải nấu bữa tối cho anh rồi.

- Cảm ơn anh. – Cô thả tay ra và nhìn anh. – Anh đã ôm em khi em khóc. Nhưng thế sẽ phiền cho anh.

- Em không bị kích động mà em bị tổn thương và tốt nhất là không nên để chuyện đó xảy ra nữa.

- Em yêu anh. Em đã yêu anh mất rồi.

Brody im lặng một lúc lâu và khi anh cất tiếng cô thấy giọng anh có vẻ lo sợ và hơi khó nghe.

- Nhưng đã mắc lỗi thì phải bị xử phạt chứ.

Cô cười rất to và thoải mái. Nụ cười làm cổ họng cô đỡ tắc nghẹn và đỡ căng thẳng hơn. – Em đã không kiềm chế được. Anh yên tâm đi, chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu.

Cô quay lại và thấy anh nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ thận trọng như đang gỡ quả bom sắp nổ. – Em bị loạn thần kinh nhưng em cũng là người phụ nữ nhạy cảm hiện đại. Anh không phải chịu trách nhiệm về những cảm xúc của em cũng không bắt buộc phải đáp lại nó. Nhưng nếu anh trải qua những gì mà em từng trải qua thì anh sẽ thấy mọi chuyện không phải lúc nào cũng dễ dàng. Ý em muốn nói là những cảm xúc của em, thời gian và những con người em gặp. Người điều trị cho em bảo em ghi nhật ký trên máy. – cô tiếp tục trò chuyện trong khi đóng gói những thứ cần thiết phải mang đi. – Làm như vậy để lưu lại những cảm xúc và ý nghĩ của em – những thứ mà em không thể viết ra giấy được. Nó sẽ giúp em cảm thấy dễ dàng hơn sau này nếu em phải ghi ra giấy.

- Em đã nhầm lẫn lòng tin, nói lời cảm ơn không đúng chỗ và em còn quên rằng chúng ta đã có những giờ phút nồng nàn bên nhau.

- Đầu em có thể không được tỉnh táo nhưng trái tim em thì không có vấn đề gì cả. Nếu anh cảm thấy phiền lòng thì em sẽ gọi cho Linda và đến ngủ cùng cô ấy cho đến khi em biết mình sẽ phải làm gì tiếp theo.

- Em cứ làm những gì em thích. – Anh thẳng thắn. – và tất nhiên là cả những việc cần thiết để có được bữa tối với những thứ này.

Cô ấy không yêu mình, mà thực ra chỉ lo ngại về mình. Anh đang giúp đỡ cô – có thể đây là sai lầm đầu tiên của anh – và bây giờ cô lại đang làm mọi việc trở nên phức tạp hơn. Anh nghĩ, mình đúng là đàn bà, chỉ rước việc vào thân.

Và anh đang phải chịu hậu quả.

Cũng may bây giờ cô không đề cập đến những chuyện rắc rối đó nữa.

Công việc nấu ăn đã làm cô ổn định trở lại. Khi ngồi viết anh cũng cảm thấy như vậy nên anh hiểu. Bận bịu với công việc người ta sẽ tạm quên những điều phiền toái.

Nhưng rồi cô sẽ đề cập lại chuyện đó thôi. Và nếu suy luận của anh đúng thì quả thực là cô đang gặp rắc rối.

- Em uống một chút vang chứ?

- Không, không. Cảm ơn anh. Em chỉ uống nước thôi. — Cô bày rau xanh cùng với cà rốt tươi ra đĩa. — Vài phút nữa mới xong hết. Chúng ta có thể bắt đầu trước với những thứ này.

Anh nhận thấy anh đã ăn rất nhiều cà rốt với cô trong mấy tuần qua so với sáu tháng trước đây anh sống một mình.

- Cô Joanie sẽ rất bức mình nếu nhìn thấy những gì đã xảy ra trong nhà tắm của em.

- Vậy thì son lại đi.

Reece khêu một miếng salad. — Làm sao có thể son lại gạch lát được.

- Có thể Mac sẽ có thứ gì đó giúp em giải quyết được. Dù sao chỗ đó cũng đã xuống cấp rồi, cô bé mảnh mai ạ.

- Vẫn còn hy vọng. Trong vòng chưa đầy một năm qua em đã mất quá nhiều thời gian và trí nhớ bây giờ cũng không được tốt nữa rồi.

- Không phải là bây giờ em đang trong tình trạng đó đâu chứ? Anh đã ở bên em rất nhiều trong hai tuần qua và anh chưa thấy em bị điên đến mức bỏ nhà ra đi hay mộng du lần nào, hay về bậy lên tường nhà trong tình trạng vô thức. Anh chưa thấy em làm gì kỳ lạ ngoài việc sắp xếp lại gian bếp của anh.

- Sắp xếp thì đúng hơn. — cô đính chính. — Nếu muốn sắp xếp lại thì ít nhất gian bếp của anh cũng phải có một trật tự gì đó đã chứ.

- Nhưng trước hay sau gì thì anh cũng tìm thấy những thứ đồ của anh. Bởi vì dù sao nó vẫn còn ở đó, như thế cũng đã tốt chán rồi. — có ai ở nhà hàng Joanie cho rằng em là con người kỳ quặc không?

- Chỉ có cô Joanie cho rằng em là con người kỳ quặc vì em cứ nặng nề đòi có mướp tây để làm món xúp thịt.

- Mướp tây cũng là một loại rau lạ. Khi những chuyện tương tự như thế này xảy ra với em ở Boston, em cũng đang ở một mình à?

Cô đứng dậy cho nốt những thứ cần thiết vào món ăn. — Không. Tình trạng còn tồi tệ hơn vì lúc nào em cũng lo lắng nó có thể xảy ra ở bất kỳ đâu, bất kỳ lúc nào. Khi ra viện em ở với bà. Bà đưa em đi mua sắm sau đó em thấy chiếc áo len dài tay màu nâu này trong ngăn kéo của mình em hỏi bà ngay. Em thấy có điều gì đó không ổn khi nhìn ánh mắt bà và em nài nỉ thì bà nói chính em đã mua. Bà và em đã nói chuyện với nhau về chiếc áo đó vì nó không hợp với em. Em còn nói với bà và cô nhân viên bán hàng là em muốn mua nó vì em nghĩ nó có thể chống đạn được.

Cô đảo món sò với đôi tay rất khéo léo trong khi vẫn nói chuyện. — Lần khác bà vào phòng em giữa đêm vì thấy có tiếng ồn. Em đang đóng đinh vào cửa sổ nhưng không nhớ mình đã đi lấy búa và đinh. Bà dìu em ra ngoài trong khi em khóc nức nở.

- Cả hai sự kiện đều khó hiểu đối với anh. Và em rất sợ hãi phải không?

- Sợ hãi không giải quyết được việc gì cả. Còn có những chuyện khác nữa. Có những đêm em lâm vào tình trạng hoảng loạn khi thấy có tiếng đâm xe, tiếng súng nổ và tiếng la hét. Có lần em còn phá cửa nhưng không được nên treo qua cửa sổ trong tình trạng như vậy. Một người hàng xóm thấy em đứng một mình trên vỉa hè mặc áo ngủ. Em cũng không nhớ em đang ở đâu và làm thế nào em ra đó được.

Cô đặt đĩa thức ăn trước mặt Brody. — đó chính là lúc em phải vào bệnh viện. Em thấy hình như bệnh của em tái phát.

- Những chuyện đó chỉ xảy ra khi em ở một mình đúng không? Em làm việc ở nhà hàng Joanie tám tiếng một ngày và từ năm đến sáu ngày một tuần. Em ở cùng với anh, đi chơi cùng với Linda nhưng chuyện đó chỉ xảy ra khi em ở một mình. Em còn nhớ bộ phim Ánh sáng lừa ga chứ?

- Anh có phải là Joseph Cotton không đấy? Anh thích phụ nữ biết đến những bộ phim kinh điển. — anh nắm tay cô. — Anh còn có một bộ phim khác nữa đấy. Phim Cửa sổ phía sau.

- Có. Nhân vật Jimmy Stewart nhìn thấy một vụ giết người ở sân nhà bên cạnh khi anh ấy đang nằm nghỉ vì bị gãy chân. — với vẻ mặt vô tư, cô ngồi xuống với đĩa thức ăn của mình. — Không còn ai khác nhìn thấy và cũng không ai tin anh ấy, thậm chí cả Grace Kelly cũng vậy. Cả người bạn thân nhất của anh ấy cũng thế.

- Wendell Corey phải không?

- Đúng rồi. Cả anh chàng vui vẻ Thelma Ritter cũng thế. Không ai tin rằng Raymond Burr giết vợ mình.

- Chả có chứng cứ nào ủng hộ người anh hùng của chúng ta. Không ai nhìn thấy, không có dấu hiệu vật lộn, không có vết máu. Và Jimmy cũng hành động rất kỳ lạ.

- Có nghĩa là theo anh thì em là hiện thân của hai phim Ánh sáng lửa ga và Cửa sổ phía sau phải không?

- Cần phải chú ý những người như Perry Mason nói giọng Pháp.

- Anh làm em cảm thấy tốt hơn rồi đấy. Mới hai giờ trước... Cô phải ngừng lời đưa tay lên dụi mắt. – Em đã ngồi thu lu dưới nền nhà run rẩy. Em lại rơi xuống đáy vực sâu rồi.

- Không, em chỉ trượt ngã một chút thôi. Nhưng em lại đứng dậy được. Đó là hành động dũng cảm.

Reece buông tay một môi. – Em chả biết phải làm gì.

- Bây giờ thì em ăn món sò đi. Sắp hỏng rồi đấy.

- Vâng. – Cô khiến cưỡng ăn và thấy anh nói đúng. Món sò đã mất ngon. – Em đã tăng ba pound rồi.

- Những ba pound cơ đấy. Anh sẽ phải ăn mừng thể nào đây nhỉ?

- Chắc là vì em nấu ăn nhiều hơn, không chỉ ở nhà hàng Joanie mà cả ở đây nữa. Như chúng ta đang làm đây.

- Anh biết rồi.

- Em còn làm chuyện đó điều độ nữa.

- Anh nhắc lại: anh biết rồi.

- Em còn cắt tóc và thẩm mỹ nữa.

- Cũng biết rồi.

Cô lắc đầu cắn chặt răng tức tối. – Vậy anh có thích hay không?

- Cũng được. – Brody vẫn nhát gừng.

- Thôi đi nào Brody. – Cô xua tay nói kháy. – Anh hào phóng lời khen của mình đến thế cơ à?

- Anh vốn là người hào phóng mà.

Reece đưa tay vuốt mái tóc vừa cắt của mình. – Em rất thích. Nếu anh không thích thì cứ nói thẳng ra.

- Nếu không thích thì anh sẽ nói không thích. Hoặc anh sẽ nói anh chả quan tâm cho dù em có làm hỏng mái tóc của mình.

- Đó chính là những gì anh muốn nói. Ở với anh em học được nhiều điều đấy. Em thích ở bên anh, nói chuyện với anh. Em muốn nấu cho anh ăn và ngủ cùng với anh. Em còn cảm thấy... Em sẽ không nói em là ai vì anh không hiểu được đâu.

- Anh không bắt em phải nói ra chuyện đó.

- Không, tất nhiên là không rồi. Em còn cảm thấy thích được làm con người như ý mình kể từ khi em gặp anh. Nhưng cả hai chúng ta đều biết sẽ tốt hơn nếu mỗi người chúng ta nên cách xa nhau một chút.

Brody nhướn mày và ăn thêm một miếng sò. – Nghe này, nếu em nói là em yêu anh thì có nghĩa là nó sẽ gắn chúng ta lại với nhau đấy.

- Không đâu. – Về mặt cô vẫn rất trầm ngâm. – anh nên thấy đó là một sự may mắn vì em yêu anh cho dù tình thần em có vấn đề. Rất nhiều phụ nữ bị anh hấp dẫn bởi chuyện đó nhưng rồi họ sẽ thất vọng vì bản chất kỳ quặc trong con người anh.

- Đưa trẻ ba tuổi cũng kỳ quặc đấy.

- Đúng. Nhưng cảm giác của em về anh thì khác. Nếu cho rằng em đang sa ngã thì đúng là em đã không nhận ra được bản chất của mối quan hệ này. Còn nếu anh đúng – tất nhiên phải có sự tác động của ngoại lực – thì em đã thất bại.

Brody cảm lon bia lạnh lẽo nhấp một ngụm. – Nếu chỉ vì em là con người lập dị mà anh rút lui thì đúng là anh đã không biết vượt qua khó khăn. Hoặc nếu đó chỉ là do có người muốn biến em thành con người như vậy thì anh cũng không thể làm gì khác được. Anh đã bỏ lỡ vận may không nhận ra được điều đó. Nhưng anh cũng sẽ không dễ gì mà phải từ bỏ những món ngon và chuyện quan hệ của chúng ta.

- Như thế còn được. Nếu sau này mà anh thay đổi thì em cũng không trách anh nữa. – Cô lấy bình nước bỏ thêm vài lát chanh mang đến.

Brody vói tay qua bàn nắm tay cô và chờ cho đến khi cô ngược mắt lên nhìn vào mắt anh. – Không chỉ là chuyện ăn uống và quan hệ kia đâu. Anh còn...” cảm xúc à? Cảm xúc cái gì đây? Nếu chỉ là sự thông cảm dành cho cô thì không đủ, anh tự hỏi mình. – anh còn quan tâm đến những gì xảy ra với em.

- Em biết.

- Tốt. Vậy thì chúng ta không cần thiết phải ngồi đây mà phân tích mổ xẻ gì thêm nữa. – Bàn tay cô rất mềm mại và yếu ớt trong tay anh. Anh đặt nó xuống bàn nhưng vẫn nắm tay cô. – Rồi chúng ta sẽ tìm ra thôi, Reece ạ.

Và lúc này đây, với sự ấm áp lan tỏa từ bàn tay anh sang tay cô, cô cảm thấy tin tưởng hơn.

Ăn uống và dọn dẹp xong xuôi, họ cùng ngồi uống trà và anh chuyển sang chủ đề khác.

- Em có thể ở lại đây một mình trong khoảng một giờ được không?

- Tại sao vậy?

- Anh nghĩ, anh nên đến chỗ Rick đưa anh ta đến đây để xem thế nào.

- ĐỪNG – Cô lắc đầu trong khi vẫn nhìn chăm chăm vào ngọn lửa anh đã nhóm trong lò sưởi. – Anh ta không tin những gì em nhìn thấy trên con đường đó. Anh ta đã làm công việc của mình, và theo như em biết thì anh ấy đã làm rất tốt. Nhưng vấn đề là anh ấy không tin em. Sáng nay em có ghé qua văn phòng và gặp anh ấy cùng với Debbie và Hank. Khi em lấy bức vẽ đó ra và bảo anh ấy là em sẽ đến hỏi mọi người ở thị trấn Jackson Hole thì em chỉ nhận được sự cảm thông từ phía họ mà thôi.

- Nếu có ai đó đột nhập vào nhà em...

- Nếu có thì chúng ta cũng không nên nói ra. Làm sao họ có thể vào được. Em đã lắp khóa mới rồi cơ mà.

- Khóa có thể phá được, hoặc có thể đánh chìa để mở. Em để chìa khóa ở đâu.

- Ở ngăn trong chiếc ví của em.

- Còn khi em làm việc?

- Em cũng để ở đó, hoặc nếu em không mang ví thì em để ở túi áo khoác. Túi phải, vì em thuận tay phải, nếu anh muốn cụ thể hơn.

- Em để ví và áo khoác ở đâu khi làm việc?

- Em để trong văn phòng cô Joanie. Cô ấy cũng giữ một bộ chìa để trong tủ chìa khóa. Em không nghĩ chúng ta vội vàng kết luận cô ấy là kẻ đã đột nhập vào nhà em và tra tấn em theo kiểu đó.

- Rất có thể có người đã vào phòng của cô ấy và ăn trộm chìa khóa đi đánh.

Cô giật mình đặt ly nước xuống bàn. – Anh cho rằng kẻ đột nhập kia là người thị trấn này phải không?

- Có thể. Có thể kẻ đó đang ở thị trấn này khi vụ án xảy ra. Và cũng có thể hắn vẫn ở đây khi biết rằng em đã nhìn thấy vụ đó.

- Nhưng ở đây có ai nhận ra người phụ nữ đó đâu?

- Anh không nói cô ấy là người ở đây hay quanh đây.

Reece hơi ngả người ra sau. – Không, không. Anh không nói thế. Em đoán, em chỉ cảm giác là nếu cô ấy không phải là người ở đây thì hắn cũng không phải người ở đây.

- Có thể có mà cũng có thể không. Có thể hắn là người ở thị trấn này hoặc thường xuyên đến đây. Người này biết đi săn, cắm trại, bơi thuyền và biết xóa dấu vết. Vì vậy, anh nghĩ hắn sẽ không phải là người chỉ quen sống ở thành thị. Có ai biết em đi vắng cả ngày hôm nay không?

- Em có giấu ai đâu

- Vấn đề là ở đó. Chúng ta phải ghi lại các mốc thời gian. Em nói em có viết nhật ký đúng không?

- Vâng.

- Anh sẽ xem thế nào?

- Không bao giờ.

Anh hơi cau mày nhưng rồi lại cười rất tươi. – Có anh ở trong đó không?

- Tất nhiên là không. Làm gì có người phụ nữ nào lại viết về người đàn ông đã làm chuyện đó với mình trong nhật ký? Như thế nực cười lắm.

- Anh chỉ đọc những chỗ em viết về chuyện chúng ta thôi, xem em viết có đầy đủ không?
- Em ghi đầy đủ. Em sẽ xem lại và ghi thêm ngày giờ.
- Được rồi, nhưng không phải là tối nay. Em rất mệt rồi, em nên đi nghỉ đi.
- Em vẫn ngồi được.
- Thế thì anh sẽ phải diu em lên khi người em rã rời ra. Anh phải làm việc một chút.
- Ô. – Cô nhìn ra ngoài. – Vậy thì, có lẽ em nên...
- Sau khi anh đã kiểm tra xong tất cả các khóa thì em cũng phải ở trên giường rồi, cô bé mảnh mai ạ.

Chả có lý do gì phải cố tỏ ra là mình không mệt. Và cô đứng dậy. – Mai em làm ca sáng, em sẽ không đánh thức anh khi em dậy nhé.

- Anh đánh giá cao việc đó.
- Cảm ơn anh đã diu em, Brody.
- Anh có cho không em đâu.

Cô cúi đầu đặt lên môi anh một nụ hôn. – Có chứ. Rất nhiều lần trong buổi tối hôm nay là đằng khác ấy.

Cô biết anh đã kiểm tra lại tất cả các khóa vì anh nói thế mà. Cô lên giường rồi mà vẫn nghe thấy tiếng bước chân anh trên cầu thang. Khi nhòm ra cô thấy phòng làm việc của anh vẫn sáng đèn và có tiếng gõ bàn phím lách cách.

Biết anh còn ngồi ở đó cô yên tâm lên giường trong khi cửa phòng ngủ vẫn mở và cô có thể nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Brody cúi húi trước cửa căn hộ của Reece với chiếc đèn pin nhỏ xíu và chiếc kính lúp trên tay.

Anh thấy hơi ngớ ngẩn.

Mặc dù anh thường ngủ muộn vào buổi sáng mỗi khi làm việc ban đêm nhưng sáng nay anh lại thức dậy cùng Reece và thậm chí còn đưa cô về nhà mặc dù cô nài nỉ từ chối.

Anh nghĩ sẽ chẳng sao cả cho dù cô ấy có bị kẻ giết người kia theo dõi hay không trên một đoạn đường dài vài dặm như tên gốc trong những bộ phim giết người.

Hơn nữa, anh còn được phục vụ hai ly cà phê nóng hổi cùng với món thịt xông khói, trứng rán và khoai tây rán khi nhà hàng Joanie còn chưa mở cửa cho khách vào.

Sự đền đáp cũng không đến nỗi nào.

Còn bây giờ anh đang lom khom làm công việc của một thám tử. Anh chẳng có chút kinh nghiệm nào về chuyện phá khóa hay đột nhập vào nhà người khác nên cũng không biết chắc khóa của cô bị mở trộm hay bị phá. Không có dấu hiệu gì cho thấy điều đó cả.

Anh phân vân không biết có nên bỏ qua Reece để đến gặp Rick hay không nhưng anh cũng không chắc Rick có thể làm gì được hơn anh với hiện trạng này.

Rồi còn vấn đề niềm tin nữa. Cô đã tin anh và nếu anh không đếm xỉa gì đến cô trong chuyện này thì lòng tin của cô đối với anh sẽ mất đi.

Cô nói là yêu anh nhưng có thể đó chỉ là do trong một phút xúc động cô không kịp suy nghĩ chín chắn thôi. Phụ nữ mà. Biết đâu cô lại là người thích dùng từ yêu đó trong quan hệ bạn bè. Nhưng dù sao thì cô cũng đang gặp khó khăn và cần phải vượt qua.

Anh đứng thẳng người, lấy chiếc chìa khóa cô đưa cho anh ra nhìn chăm chú.

Lại là biểu hiện của lòng tin. Mình phải làm gì đây.

Anh mở cửa và bước vào.

Có thứ mùi gì đó nhẹ nhàng thoang thoang trong không khí – mùi của Reece. Bây giờ thì anh có thể nhận ra mùi của cô ở bất kỳ đâu. Và anh thấy hơi giận dữ ngớ ngẩn khi nghĩ đến việc có kẻ nào đó đột nhập vào đây và cũng được thưởng thức thứ mùi đó.

Ánh sáng bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu xuống nền nhà, đồ đạc đã rất cũ, và chiếc ga trải giường màu xanh sáng mà cô vừa mua.

Anh chỉ biết cô không đáng phải sống trong hoàn cảnh như thế này. Anh có thể giúp cô, có thể đưa tiền để cô mua thảm trải nền, hay sơn lại nhà.

Đừng quá xúc động như thế Brody. Anh lẩm bẩm tự nhắc mình: Nên nhớ rằng mua cho cô ấy tắm tắm lúc này thì thứ tiếp theo cô ấy yêu cầu sẽ là một chiếc nhẫn đính.

Hơn nữa, với hiện trạng ở đây thì không tiền của nào có thể mua được. Chả cần đến thảm trải nền hay tranh treo tường khi ngay bên ngoài cửa sổ là những ngọn núi in hình trên nền trời và hồ nước.

Anh tháo máy tính xách tay của cô bỏ vào túi chuẩn bị mang theo. Cô ấy chưa thể về đây ít nhất là đêm nay nên có lẽ sẽ cần mấy thứ đồ của mình.

Không còn việc gì khác, anh mở ngăn kéo chiếc bàn cũ mà có lẽ là Joanie cho cô. Trong đó chỉ có hai chiếc bút chì đã gọt sẵn nhưng chỉ còn một nửa, một chiếc bút đánh dấu và một cuốn album mỏng bìa da mà người ta thường dùng để cất ảnh bọn trẻ hay những con thú yêu nhà mình. Brody tò mò mở ra.

Một phụ nữ đứng tuổi nhưng khá ưa nhìn ngồi trên ghế băng trong khu vườn được chăm sóc rất cẩn thận, có dấu “X” gạch trên mặt. Còn có các bức hình khác, trong đó có cả người phụ nữ kia mặc áo sơ mi trắng, quần đen, một cặp vợ chồng mặc tạp dề tay cầm ly rượu sampanh, một người đàn ông hai tay giơ ra đứng trước bếp lò.

Tất cả đều có dấu “X” gạch trên mặt.

Hình chụp Reece đứng giữa một đám đông và Brody nhận ra đó là nhà hàng Maneo. Khuôn mặt của cô là khuôn mặt duy nhất không bị đánh dấu và đang cười khá tươi.

Bên dưới bức hình của mỗi người có một từ duy nhất rất gọn gàng: ĐÃ CHẾT. Và bên dưới bức hình của cô là từ: MẤT TRÍ.

Anh đã nhận thấy điều này bao giờ chưa? Hy vọng là chưa và Brody bỏ cuốn album vào ngăn chiếc túi đựng máy tính của cô. Anh sẽ xem lại sau khi về đến nhà.

Anh không có ý định tò mò khám phá đời sống riêng tư của cô nhưng không hiểu sao Brody vẫn mở ngăn kéo bàn trang điểm.

Hơi ngượng ngùng khi phải bới đống đồ lót của cô nhưng anh tự an ủi là chính tay anh đã coi nó ra khỏi người cô một vài lần rồi. Anh đã sờ vào nó khi cô còn đang mặc thì chả có gì đáng phải xấu hổ khi sờ vào nó ở đây cả.

Được rồi, cứ cho là đáng xấu hổ đi. Cuối cùng thì anh vẫn phải thừa nhận với mình.

Anh tiếp tục mở các ngăn kéo trong gian bếp. Cô để rất nhiều đồ ở đây và tất cả đều được sắp xếp rất cẩn thận, ngăn nắp. Không có bất kỳ thứ gì để bừa bộn. Quả là con người biết rõ ý nghĩa của nơi để đồ như thế này. Chén, đồ gia vị, thìa, cây đánh trứng, và đồ lau bếp. Có những loại cô mua đến hai chiếc.

Còn một vài thứ đồ khác, anh không biết tác dụng của chúng là gì nhưng đều được xếp đặt rất gọn gàng.

Bát đĩa đủ loại kích cỡ cũng được xếp ngăn nắp trên giá và đều có hai chiếc cho mỗi loại.

Anh mở tủ bên cạnh và thấy còn có cả cối, chày và một chiếc bát đựng đầy thuốc.

Anh lấy chiếc bát ra đặt bên cạnh.

Brody vào phòng tắm và mở ngăn kéo tủ thuốc. Tất cả các loại chai lọ mà anh từng nhìn thấy vẫn còn ở đó, nhưng đều trống rỗng.

Một kiểu đánh bẫy đây, Brody thầm nghĩ và hơi giận dữ. Thằng con hoang này rất láu cá.

Không biết có phải do giận dữ hay không nhưng hai bàn tay anh cứ nắm lại và anh thọc tay vào túi quần đứng nhìn bức tường.

Chữ viết gọn gàng, không hề có nét nguệch ngoạc nhưng có vài từ lặp lại chứng tỏ hần hơn quản trí, thậm chí có thể là điên rồ. Cách vẽ một vài chữ từ nền nhà lên bờ tường và ngược lại khá khéo léo.

Cho dù hần là ai đi nữa thì có một điều chắc chắn anh có thể nhận ra đó là hần rất thông minh và cẩn thận.

Brody lấy chiếc máy ảnh kỹ thuật số mang theo ra và bắt đầu chụp. Anh chụp tất cả các góc cạnh và chụp cận cảnh các câu hỏi, rồi từng từ, từng chữ một.

Khi đã chụp xong hết anh đứng dựa lưng vào thành cửa và nhìn ngắm.

Cô ấy không thể quay về đây khi vẫn còn cảnh tượng này. Anh sẽ đến chỗ Mac xem có thứ gì có thể dùng để tẩy những vết ố bẩn trên tường, trên nền nhà kia không.

Có thể anh sẽ mua thêm cả sơn. Sơn lại gian phòng nhỏ bé kia sẽ chẳng mất bao nhiêu thời gian.

Việc này không giống việc anh mua cho cô tắm tắm trải nền hay bất cứ thứ gì khác.

Mac sẽ hỏi, Brody biết chỉ có mua giấy vệ sinh ở thị trấn Angel's Fist này thì có thể mới không bị hỏi. Và anh sẵn sàng đối phó với câu hỏi: Để làm gì vậy?

Anh không hề dă động gì đến chuyện sơn sửa ở nhà Reece. Có thể người ta sẽ hiểu lầm khi biết chuyện một người đàn ông làm công việc gia đình cho người phụ nữ mà anh ta đã ngủ chung.

Anh nhanh chóng mua đồ - một người vốn chẳng biết làm gì ngoài việc tự pha cho mình một ly cà phê - và quay lại bò lăn ra lau chùi.

Reece vặn nhẹ nắm đấm cửa. Lẽ ra nó phải khóa chứ. Cô không muốn chứng kiến cảnh Brody nằm bên trong bị thương hay thậm chí là tòi tệ hơn nữa.

Tại sao anh ấy vẫn còn ở đây? Cô đã đợi anh mang chìa khóa xuống trong khi cô giải lao nhưng không thấy, và xe của anh vẫn còn đậu bên ngoài.

Trong khi đó căn hộ của cô lại không khóa.

Reece mở nhẹ cánh cửa và gọi: - Anh Brody!

- Đây, anh ở trong này.

- Anh có sao không? Em nhìn thấy xe anh và không... - Cô bước vào mấy bước và thấy có mùi lạ. - Cái gì vậy? Sơn à?

Anh bước ra khỏi nhà tắm tay vẫn cầm con lăn, tay và đầu dính đầy sơn. - Chắc chắn không phải là mùi nước hoa Araby rồi.

- Anh sơn lại nhà tắm sao?

- Việc nhỏ thôi mà. Với lại anh cũng không sơn hết tường.

- Cảm ơn anh. - Cô xúc động nói và đi vào xem xét.

Anh đã sơn xong trần và đang sơn tường. Màu sơn xanh nhạt như màu nước hồ.

Không còn vết chữ viết hay vết ố bẩn nào nữa.

Reece đứng đối diện với anh thì thầm. - Em rất thích màu này.

- Cũng không có nhiều sự lựa chọn lắm nếu muốn mua nhanh rồi về ở cửa hàng bách hóa tổng hợp của Mac. Còn màu hồng pepto-bismol cũng rất ưa mắt nhưng anh không chọn.

Reece mỉm cười: - Anh quả là người rất biết kiểm chế và khiếu thẩm mỹ cũng không tồi đâu.

- Em thì rất biết nhận xét đấy. Nhưng nếu muốn sơn phần còn lại của căn hộ này thì em phải tự làm thôi. Anh quên mất là anh rất ghét mùi sơn.

- Em sẽ làm nốt khi hết ca làm. - Cô bước đến sát người anh thử mùi.

- Anh đã sơn thì phải sơn hết. Mùi anh như chạm vào trán cô mặc dù anh không hề muốn. Nhưng đã quá muộn. Đầu cô cúi về phía anh và vô hình chung anh đặt một nụ hôn lên mắt cô.

- Em quý trọng giờ phút này hơn cả kim cương. Anh biết rồi đấy.

- Thế thì tốt quá. Anh cũng vừa hết kim cương. - Cô dụi đầu vào ngực khiến anh như quên hết mọi chuyện. - Anh không muốn em phải nhìn thấy cảnh tượng này nữa.

- Em biết. Đêm nay em tá túc ở nhà anh được không? - cô lại dụi đầu vào ngực anh nũng nịu. - Anh biết phải bao lâu mới hết mùi sơn rồi đấy.

- Đúng, anh cũng không có ý định để em phải hít thở thứ mùi này.

Cô ngẩng đầu và lần này thì môi cô đã tìm được môi anh. Nụ hôn rất dài, chậm rãi, ấm áp và ngọt ngào. Tay anh ôm chặt lưng cô ép sát vào người mình.

Cô cười rất tươi và lùi lại. Vẻ mặt cô rạng ngời. Dường như những căng thẳng, lo âu của cô đêm qua đã không còn nữa.

- Em phải mang theo một vài thứ đồ... cái gì thế kia? Anh định giữ cái gì à?

Anh vẫn còn lảng lảng sau nụ hôn nồng nàn nên không nghe rõ lời cô nói. – Em hỏi gì?

- Anh lấy chày và cối ra.

Bây giờ anh mới sực nhớ ra. – Reece này... em có biết em để cái gì ở đó không? Hình như... - về rặng ngòi trên khuôn mặt cô ban nãy giờ đã không còn nữa.

- Em không uống. – Ánh mắt cô đột nhiên trở nên sâu sắc. – Em chỉ để đó để phòng và nhắc nhở mình về những gì em đang phải vượt qua. Em không muốn anh nghĩ em... .

- Anh cũng không mang ra đó.

- Vậy thì... ời.

- Một kiểu đánh bẫy em à. – Brody để con lăn xuống khay son và tiến đến chỗ cô. – Hấn đánh bẫy để lừa em. Và em không được mắc lừa đâu đấy.

- Anh nghĩ hấn muốn gì? – cô thọc tay vào bát thuốc và đảo lên xem. – sao anh không nghiền ra nặn thành bánh rồi tự thưởng cho mình sự lãng quên với nó.

- Ý đồ của hấn là gì không quan trọng khi em không muốn nghe.

- Muốn chứ. – Cô đi đi lại lại và thay cho vẻ sâu sắc, ánh mắt cô bây giờ toát lên sự giận dữ. – em không thể trả lời nếu em không được nghe. Em không thể để hấn biết, hấn sẽ không thể bắt em phải dùng thuốc hay đến gặp bác sĩ. Em sẽ không rút lui bởi vì hấn là tên giết người, kẻ hèn nhát, là thằng con hoang.

Cô cầm bát thuốc, và mặc dù Brody ôm cô giữ lại Reece vẫn đổ hết vào bồn và xả nước. – Em không cần chúng, em cũng không muốn nhìn thấy chúng nữa. Hấn là kẻ vô lại.

- Em không phải là người giận dữ mà đập phá đấy chứ. – Anh đặt tay lên vai cô và cùng cô nhìn những viên thuốc đang tan trong nước. – Hấn sẽ không biết phải làm gì để đối phó với em tiếp sau đây đâu.

- Có thể em sẽ bị hoảng sợ nếu không có chúng. Dù sao thì cũng là sự trấn an tạm thời mà.

- Anh nghĩ bác sĩ Doc có thể kê đơn cho em nếu em cần.

- Vâng, em cũng nghĩ vậy. – Chìm xuống đi, chìm hết xuống đi, cô thầm nghĩ khi nhìn bồn nước. Cô muốn tận mắt chứng kiến những viên thuốc kia biến mất để chứng tỏ một điều gì đó. – Em sẽ cố chịu đựng xem sẽ như thế nào khi em không dùng thuốc nữa.

Anh nghĩ đến cuốn album ảnh mà anh cất đi và nghĩ đến những gì anh phải làm để bảo vệ cô. Nhưng anh nhận ra cô không cần sự bảo vệ mà cô cần sự tin tưởng. Cô cần có ai đó tin rằng cô là con người hoàn toàn khỏe mạnh bình thường.

- Còn chuyện này nữa. Nó sẽ làm em xúc động hơn.

- Anh muốn nói chuyện gì.

Cô nhìn quanh phòng có ý xem còn chiếc bẫy nào đánh lừa mình không trong khi anh đến mở túi đựng máy tính lấy ra cuốn album nhỏ. – Hấn làm chuyện này để đe dọa em và em không được để hấn chiến thắng.

Cô mở cuốn album và lần này tay cô không run nhưng tim cô thì lại đập rất mạnh. – Sao hấn có thể làm như thế này được? Họ đã mất mát đến như vậy rồi sao mà hấn còn gạch ngang mặt họ như vậy được sao.

- Đối với hấn thì họ chả là gì cả.

- Em không làm việc này. Cô nói giọng chắc nịch. – Cho dù em cảm thấy thế nào đi nữa thì em cũng không bao giờ hành động như vậy. Hấn đã sai lầm khi làm việc này bởi vì em biết con người đó không phải là em. – Cô sờ một ngón tay lên khuôn mặt những người đã bị đánh dấu. – Em rất thích những tấm hình này và không bao giờ em làm như vậy.

Cô lật xem hết các trang như Brody vừa làm và gấp cuốn album lại. – Đồ vô lại. Thằng khốn. Không, hấn sẽ không bao giờ chiến thắng được, không bao giờ.

Brody bước đến và Reece quay ra ngã vào người anh. – Em có thể thay những bức hình khác. Bà em đã sao lại hầu hết rồi, chỉ có bức hình chụp chung cả nhóm là em không còn thôi.

- Gia đình họ có thể còn giữ bản sao đó.

- Tất nhiên. Em sẽ liên lạc với họ hỏi xin một bản. Bây giờ em phải xuống làm nốt ca đây.

- Anh sẽ xuống khi xong việc. – Anh lùa bàn tay vào tóc cô triu mến. – Có thể chúng ta sẽ làm một việc gì đó khi em hết ca. Có thể lái xe đi chơi, hoặc đi bơi thuyền, bất cứ việc gì.

- Bất cứ việc gì có ích. Em không sao, không sao đâu.

Pete đã quay lại làm việc. Anh liếc nhìn Reece rất nhanh khi cô bước vào. – Món nướng Nhật Bản của cô rất hấp dẫn thực khách buổi trưa nay đây. Chả còn chút nào sót lại cả.

- Em rất vui.

- Cô nghỉ một lát nữa đi. – Joanie nói vọng ra từ phía dàn lò nướng.

- Xin lỗi cô nhưng cháu muốn ở lại một lát sau ca làm.

- Brody vẫn đang sơn ở trên tầng phải không?

Reece đang rửa tay nhưng giật mình ngừng lại: - Sao cô biết?

- Carl rẽ qua đây uống cà phê và nói với Linda rằng Brody đến cửa hàng bách hóa mua sơn và đồ dùng cần thiết. Xe của Brody cũng còn đậu ở ngoài kia mà. Như thế chưa đủ hay sao?

- Vâng, anh ấy đang giúp cháu.

- Hy vọng sẽ không phải là mấy thứ màu ngó ngẩn.

- Màu xanh nhạt cô ạ. Chỉ sơn trong nhà tắm thôi. Nó... cần phải sơn lại. – cô ngập ngừng.

- Có thể như thế. – Joanie nhét bit tết vào chiếc bánh bao dài, thêm trứng chuẩn bị làm món sandwich. Rất vui vì lại có một giọng đàn ông cho câu chuyện thêm phong phú.

- Chắc chắn rồi. Reece nói sau khi đã lau tay chuẩn bị làm thực đơn tiếp theo.

- Chưa từng thấy Brody làm như thế cho cô gái nào ở thị trấn này. Cậu có thấy không Pete?

- Không thể nói là cháu từng chứng kiến được.

Pete đã nói đúng về món nướng Nhật Bản. Cô lại nhận thêm hai thực đơn nữa và bắt tay vào làm việc.

- Cô và anh Pete biết cháu ngủ với anh ấy rồi còn gì. Reece nhẹ nhàng nói. – Đàn ông thường làm việc vất như vậy cho những phụ nữ đã ngủ chung với anh ta.

Joanie thêm thất. – Chắc chắn cô không phải là phụ nữ đầu tiên ngủ với cậu ta nhưng cậu ta đâu có sơn lại nhà tắm cho ai để đáp từ.

- Có thể cháu làm chuyện đó tốt hơn chẳng.

Joanie cười phá lên khi cho món thịt rán, món sandwich ăn với rau cải thái trộn ra đĩa và gọi to. – Thực đơn xong. Chào Denny, công việc thế nào?

- Vẫn bình thường, cảm ơn cô Joanie. Viên cảnh sát phó không ngồi mà đứng luôn bên quầy. – Cảnh sát trưởng bảo tôi đến. Tôi muốn gặp Reece một lát, không biết cô có thể cho cô ấy giải lao vài phút không?

- Trời đất, cô ấy vừa giải lao xong và bây giờ đang là giờ đông khách buổi trưa.

- Vậy thì. – Denny gờ tay gãi đầu. – Tôi có thể vào trong đó được không?

Không hài lòng lắm, nhưng Joanie vẫn vẫy tay gọi anh ta vào.

- Có chuyện gì vậy? Linda vừa đi về phía quầy vừa lên tiếng hỏi.

- Chả liên quan gì đến cô cả. – Joanie quay vào bếp và nói tiếp. – Tại sao Rick lại muốn làm hại tôi khi cứ người đến gặp đầu bếp của tôi vào đúng vào giờ ăn trưa thế này?

- Cảnh sát trưởng muốn gặp cháu sao? Reece vừa rán nấu vừa ngược lên hỏi.

- Anh ấy muốn cô đến gặp anh ấy vài phút. Vấn đề là... tôi không muốn nói nhiều ở ngoài kia vì mọi người đang ăn trưa rất đông. – Denny quay sang nói với Joanie. – Vấn đề là, người ta tìm thấy xác một phụ nữ ở khu vực đầm lầy ở làng Moose Ponds. Anh mất anh ta có vẻ buồn khi quay sang nhìn Reece. – Cảnh sát trưởng muốn cô đến xem một vài bức ảnh mà anh ấy chụp xem có phải cô ấy là người mà cô nói... ý tôi muốn nói là người phụ nữ

mà cô nhìn thấy ở bên sông ấy.

- Cô đi đi. – Joanie nói cộc lốc.

- Vâng, giọng cô uể oải. – Vâng, cháu sẽ lên nhà... À, cháu sẽ làm nốt thực đơn này đã.

- Để đó tôi làm Pete, cậu lên nhà gọi Brody xuống.

- Không, không, đừng làm phiền anh ấy. Reece vội vàng nói trong khi cời tạp dề. Cháu không sao đâu. Cháu có thể đi ngay bây giờ.

Pete chờ đến khi Reece đi ra đủ xa để không nghe thấy lời anh nói. – Cháu có lên gọi Brody nữa không?

- Cô ấy bảo không. Reece biết đầu óc cô ấy thế nào. Joanie quay vào với lò nướng nhưng vẻ mặt không giấu nổi sự ái ngại.

Denny đi xe đến nên họ chẳng mất nhiều thời gian đến văn phòng cảnh sát trưởng. Reece cũng không còn đầu óc nào để suy trước tính sau nữa. Sẽ chỉ mất vài phút thôi và cô sẽ vượt qua được, Reece thầm nghĩ.

- Tôi sẽ đưa cô đến thẳng phòng làm việc của Rick. Denny nói khi họ bước ra khỏi xe. – Cô có muốn uống chút nước hay một ly cà phê không?

- Không, không, tôi không sao cả. Cô không nghĩ mình có thể nuốt được bất cứ thứ gì vào lúc này. – Anh có biết cô ấy thế nào... cô ấy bị giết thế nào không?

- Cô nên hỏi cảnh sát trưởng. – Denny mở cửa cho cô.

Hank rời mắt khỏi tập báo cáo khi thấy hai người bước vào. – Bọn khách du lịch điên rồ mang xe hơi đi đuổi trâu để chụp ảnh. Giữ được một xe và một thằng ngốc. – Anh ta mỉm cười lăm băm với Reece. – Chào Reece, cô vẫn khỏe đấy chứ?

- Vâng.

- Denny, phải nhờ anh đi cùng với Lynt kéo chiếc xe về. Toàn bọn điên rồ. Xin lỗi cô Reece.

- Tôi sẽ đến luôn phòng cảnh sát trưởng. – Reece nói và bước đi luôn.

- Bọn họ đang ở đâu? Tiếng Denny hỏi Hank vọng lại từ phía sau cô.

Cửa phòng đang mở và Richard Mardson đi vòng ra khỏi bàn tiếp cô. – Chào Reece, cảm ơn cô vì đã đến.

- Tìm thấy ai đó rồi phải không? Một phụ nữ, một xác chết. – Cô vội vàng lên tiếng.

- Ngồi xuống đã. – Rick nhẹ nhàng nắm tay Reece dẫn cô ra ghế. Bọn trẻ phát hiện ra xác cô ấy. Đúng như lời cô tả lại. Tôi đã chụp mấy kiểu ảnh rồi. Có thể khó xem nhưng chắc là cô nhận ra được. Sẽ rất tốt nếu cô nhận ra đó chính là người phụ nữ mà cô nhìn thấy bên sông.

- Cô ấy có bị bóp cổ không?

- Có một số dấu hiệu cho thấy có thể cô ấy bị nghẹt thở. Liệu cô có thể nhận ra khi xem ảnh không?

- Tôi sẽ xem thế nào. – Cô nắm chặt tay trong lòng để giữ thăng bằng khi Rick mở ngăn kéo lấy ra tập hồ sơ.

- Cô xem đi.

Anh ta ngồi đối diện và đưa ra một bức ảnh. Cô không cảm, cô không thể giơ tay ra nhận được nhưng cô nhìn.

Rồi cô ngoái đôi môi khác trong khi hơi thở bắt đầu khó khăn. – Cô ấy... ời, lạy Chúa!

- Tôi biết không dễ dàng gì. Xác cô ấy đã ở dưới đầm lầy một thời gian. Có thể là một hoặc hai ngày. Pháp y sẽ xác định thời gian cô ấy bị giết và những chi tiết liên quan.

- Một hay hai ngày là thế nào? Mấy tuần trôi qua rồi mà.

- Nếu ngày hôm đó cô ấy chỉ bị thương nhưng không chết thì điều này có thể xảy ra.

Reece lắc đầu và Rick giơ tay ra hỏi lại. – Cô có chắc chắn là cô ấy bị giết ngay hôm đó không?

Cô rất muốn nói là cô ấy còn sống sót, nhưng làm sao cô ấy có thể sống được.

- Chả có gì đáng phải nghi ngờ cả.

- Được rồi. Có phải đó là người phụ nữ cô nhìn thấy không Reece?

Cô nắm chặt tay cho đến khi cảm thấy đau và dùng chính con đầu đó để bắt mình phải nhìn lại bức ảnh.

Khuôn mặt bầm tím, sưng và có nhiều vết cắt dọc xuống cổ. Có thể con gì đó dưới đầm lầy đã ăn xác cô ấy. Cô từng nghe nói cá và chim thường ăn mất trước và bây giờ cô mới thấy là đúng.

Tóc cô ấy đen và dài. Bờ vai có vẻ nhỏ hơn.

Reece cố gắng lục lại ký ức của mình về người phụ nữ khi nhìn khuôn mặt đã bị sưng to trong bức ảnh.

- Tôi không... Hình như cô ấy trẻ hơn và tóc cũng... ngắn hơn. Không biết có phải không?

- Tôi biết hôm đó cô đã ở rất xa mà.

- Hẳn không có đánh cô ấy như thế. Khuôn mặt cô ấy như thế này thì chắc là ai đó đã đánh cô ấy. Hẳn chỉ đây cô ấy ngã trước khi... hẳn không đánh cô ấy như thế này.

Rick không nói gì. Khi Reece lại nhìn đi nơi khác anh úp tấm hình xuống và lên tiếng.

- Có thể cô ấy chưa chết khi cô chạy đi kêu cứu. Có thể hẳn là cô ấy đi và xóa dấu vết. Có thể cô ấy nghe lời và họ dần hòa với nhau trong một thời gian, thậm chí còn đi lại với nhau quanh khu vực đó và rồi lại đánh nhau hai tuần sau. Hẳn đã bóp cổ cô ấy một lần thì lần sau hẳn hoàn toàn có thể lặp lại.

- Và kết cục là như thế này.

- Chúng tôi đang cho khám nghiệm tử thi và phân tích các chứng cứ. Rất có thể đây là người phụ nữ mà cô nhìn thấy nhưng sẽ tốt hơn nếu cô xem kỹ và thật tỉnh táo. Cô ấy không có bất kỳ thứ giấy tờ gì trên người cả. Chúng tôi đã lấy dấu vân tay nhưng không hề có mẫu lưu trữ nào của cô ấy. Chúng tôi sẽ tiếp tục phân tích mẫu răng và sẽ liên hệ với phòng tìm kiếm người mất tích. Nhưng nếu biết cô ấy từng ở chỗ cô đã nhìn thấy hai người đó, mà cụ thể là người đàn ông cô nhìn thấy thì rất tốt.

Reece nhìn thẳng vào mắt Rick với vẻ bình thản. – anh đã không tin tôi trước đây. Anh không cho rằng lời tôi nói là đúng như những gì tôi nhìn thấy thậm chí anh còn cho rằng không có ai ở đó cả.

- Tôi có nghi ngờ, tôi chả giấu giếm gì cô. Nhưng không có nghĩa là tôi không cho điều tra việc đó.

- Được rồi. Và lần này thì chính cô là người đưa tay ra lấy bức ảnh. Con xúc động đã qua đi, bây giờ cô chỉ thấy thương xót khi nhìn khuôn mặt người phụ nữ. – Tôi không khẳng định chắc chắn được, xin lỗi anh, nhưng tôi không thể nói rằng đây là người phụ nữ mà tôi nhìn thấy. Tôi nghĩ cô ấy lớn tuổi hơn, tóc dài hơn và khuôn mặt cũng dài hơn. Nếu có ảnh cô ấy trước khi bị như thế này thì tôi nghĩ tôi có thể khẳng định chắc chắn có đúng là cô ấy hay không?

- Không sao. – Rick lấy lại tấm ảnh và nắm tay cô bóp thật chặt. Cô cảm thấy như bàn tay mình lạnh cóng như vừa bỏ vào tủ đá. – Tôi biết sẽ rất khó khăn cho cô. Cô có muốn uống chút nước không?

- Không, cảm ơn anh.

- Khi xác định được cô ấy, tôi sẽ cho cô xem. Cảm ơn cô đã đến, tôi sẽ bảo Denny đưa cô về.

- Tôi nghĩ anh ấy có việc phải đi rồi.

- Vậy thì tôi đưa cô về.

- Tôi có thể đi bộ được. – Nhưng khi đứng dậy hai chân cô tê cứng. – Hoặc cũng có thể không.

- Tôi sẽ đưa cô về. Cô có muốn ngồi nghỉ thêm một lúc nữa không?

Reece lắc đầu. – Nếu anh đúng, nghĩa là cô ấy vẫn còn sống ngày hôm đó vậy tại sao cô ấy còn đi lại với hẳn. Tại sao cô ấy còn đi lại với hẳn sau khi hẳn định giết mình?

- Không thể đoán được người ta sẽ làm gì. Hank, tôi sẽ đưa Reece về nhà. Có thể tôi sai. – Rick bỏ mũ ra và mở cửa. – cũng có thể việc này chả liên quan gì đến những gì cô chứng kiến thẳng trước, nhưng theo những gì cô mô tả lại thì rất có thể đó chỉ là một.

- Không có tin tức gì về việc cô ấy mất tích vì cô ấy vẫn đi lại với hẳn và hẳn không thông báo gì hoặc là chưa thông báo.

- Có thể như vậy.

Cô ngồi vào xe và ngả đầu ra sau. – Giá mà tôi có thể khẳng định đó chính là cô ấy. Chả khó khăn gì khi khẳng định việc đó và rồi mọi chuyện sẽ qua đi đối với tôi, sẽ khép lại.

- Cô nên tạm quên chuyện đó đi, ít nhất là vào thời điểm này. Cô để cảnh sát làm việc.
- Tôi cũng muốn làm được như vậy.

Họ quay lại nhà hàng Joanie thì vừa lúc Brody bước ra khỏi cửa nhà cô.

Brody phát hiện ra cô đi xe cảnh sát vội vàng chạy xuống.

- Có chuyện gì vậy? Chuyện gì xảy ra vậy?

Về mặt anh rất lo lắng. Cô chưa từng thấy anh lo lắng bao giờ, ruột gan cô như rối bời. – Người ta tìm thấy xác một phụ nữ và em đến xem ảnh... Em không biết có phải cô ấy không. Khuôn mặt cô ấy đã biến dạng quá nhiều. Em không nghĩ đó là người em nhìn thấy nhưng...

- Cô ấy được phát hiện ra ở khu vực đầm lầy làng Moose Ponds. – Rick nói thêm khi bước ra khỏi xe.

- Em phải ngồi nghỉ một chút mới vào được, em thấy khó thở. Reece bước đến chân cầu thang và ngồi phịch xuống.

Rick nói với Brody. – Nạn nhân nữ, tóc đen và dài. Bị ngạt thở, bị đánh đập và hãm hiếp. Có thể còn bị chết đuối nữa. Pháp y đang khám nghiệm tử thi. Bọn trẻ phát hiện ra cô ấy, trên người không một mảnh vải, không giấy tờ, không có quần áo quanh khu vực đó.

- Vừa mới phát hiện ra à?

- Ngày hôm qua. Hôm nay tôi mới được báo và đến chụp ảnh.

- Lạy Chúa, Rick, làm sao anh có thể bắt Reece nhận diện khi nạn nhân đã bị ngâm dưới đầm lầy cả tháng trời.

- Mới chỉ một hai ngày nay thôi. – Rick đính chính. – Nếu Reece nhìn thấy cô ấy tháng trước và cô ấy bỏ đi hay bị lôi đi khi còn sống thì có thể đây chính là xác cô ấy. Tôi muốn xem Reece có thể nhận ra được không. Cô ấy rất cố gắng nhưng bây giờ thì đang bị xúc động.

- Lẽ ra anh nên gọi cho tôi trước để tôi đưa cô ấy đến. – Brody ngoái sang nhìn Reece. – Anh biết là chúng tôi đã có quan hệ với nhau mà.

- Cô ấy cần cậu ở bên cạnh vậy thì cô ấy có thể tự gọi cho cậu được. Cái quái gì trên tóc cậu thế kia?

- Khi gió. – Brody giơ tay lên phui đầu. – Sơn đấy. Tôi vừa sơn lại mấy chỗ ở tầng trên.

- Vậy sao? – Rick nhướn mày có vẻ ngạc nhiên. – Vậy thì quan hệ của cậu gần gũi hơn tôi nghĩ rồi đấy.

- Chỉ đơn giản là chuyện sơn tường.

Rick cười có vẻ tinh quái. – Rất hay và lãng mạn. Ngày xưa tôi và Debbie quen nhau cô ấy cũng nhờ tôi sửa lại cống và đi mua thứ này thứ nọ ở ngoài chợ.

- Khi gió, Rick, đó chỉ là vết sơn thôi.

- Cũng phải có sự khởi đầu chứ. Rick đến chỗ Reece cúi người xuống để cô không phải ngẩng cổ nhìn anh. – Bây giờ cô thấy bình thường trở lại chưa?

- Vâng, tôi không sao. Cảm ơn anh đã đưa về.

- Chỉ là một phần trong công việc thôi.

- Cảnh sát trưởng? – cô gọi to khi Rick quay ra xe. – anh sẽ cho tôi biết ngay khi xác định được cô ấy chứ?

- Chắc chắn rồi, cô phải được biết. Nhớ giữ sức khỏe. Cậu cẩn thận không cô ấy bắt mặc tạp dề đấy Brody ạ. – Rick nói thêm với Brody.

- Khi... - nhưng anh chưa nói hết lời thì Rick đã ngồi vào xe và đóng cửa lại.

Brody đi theo ngay sau cô khi Reece đứng dậy. – Lấy mấy thứ đồ cần thiết và mang đến chỗ anh. Sau đó chúng ta sẽ đi.

- Không, em phải quay lại làm việc.

- Joanie sẽ không sa thải em đâu, vì Chúa.

- Em muốn làm việc, em phải kiếm tiền. Hơn nữa, em đã nợ cô ấy hơn một giờ làm việc rồi. Sẽ không sao cả khi em bận làm việc. Cuộc hẹn để lần sau hay thế nào?

- Được, lần sau vậy. – anh lấy chìa khóa đưa cho cô. – Anh khóa cửa rồi. Anh sẽ về nhà nếu... Anh sẽ ở nhà.

- Vâng. – Anh vẫn đứng im nên cô đành bước đến và ngả người hôn anh: - coi như là tiền công sơn nhà nhé.

- Anh nghĩ anh đáng được trả công bằng thức ăn.

- Cũng được thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Joanie không hỏi câu nào và nghiêm túc nhắc nhở mọi người rằng cô không muốn nghe ai nói bất cứ chuyện gì về Reece mà không liên quan đến thức ăn.

Khi khách khứa ăn trưa đã vãn, cô đứng nhìn Reece băm hành và cần tây. Cô bé rất nhanh và chính xác nhưng đầu óc thì lại không hề tập trung vào công việc.

“Cô hết ca làm rồi.” Joanie thông báo với Reece.

“Cháu còn nợ cô thời gian. Và chúng ta cũng sắp hết salad khoai tây rồi.”

“Cô nợ tôi mười phút và đã trả xong.”

Reece lắc đầu trong khi tay vẫn băm chặt. “Cháu đã ở chỗ cảnh sát trường ít nhất là ba mươi phút.”

Bực mình Joanie đứng chống nạnh lớn tiếng. “Tôi có nói sẽ trừ tiền của cô vì chuyện đó đâu? Trời đất quỷ thần.”

“Cháu nợ cô ba mươi phút.” Reece bỏ hành và cần tây vào chỗ khoai tây mà cô đã luộc, thái và để nguội. “Sẽ ngon lành hơn rất nhiều nếu có thì là tươi.”

“Vâng, tôi chỉ cần có Geogre Clooney và Harrison ở đây gọi món đó là đủ nhưng chả ai trong số chúng tôi yêu cầu phải có thứ đó cả. Tôi không thấy khách hàng nào phàn nàn và ca làm của cô đã hết. Tôi không trả tiền làm thêm giờ.”

“Cháu không cần tiền làm thêm giờ của cô. Cháu chỉ cần thì là tươi, bột cà ri và pho mát thực sự chứ không phải loại trông như bột nhựa và nếu như khách hàng không phàn nàn gì thì chẳng qua là vị giác của họ có vấn đề.”

“Cứ cho là thế đi.” Joanie nói trong khi Peter bực bội bỏ đi ra ngoài. “Dù sao thì họ cũng không cần thì là tươi.”

“Họ nên cần.” Reece đập mạnh lọ gia vị xuống bệ bếp. “Và cô cũng nên cần. Tại sao mọi người lại cứ nhầm lẫn cho qua chuyện thế? Cháu chán ngấy thái độ đó rồi.”

“Vậy thì ra khỏi nhà bếp của tôi ngay.”

“Được”. Reece cúi rạp đầu. “Được thôi, cháu sẽ ra ngay.” Trong cơn bực tức cô lao vào phòng Joanie lấy áo khoác, ví và chạy ra cửa. Cô dừng lại một lát bên gian ăn uống nơi có mấy thực khách đang ngồi ăn trưa và giả vờ không nghe thấy gì. “Cumin(thì là Ai Cập). Cần phải có thêm Cumin.” Cô chỉ lọ tương ớt và lao ra cửa.

“Cumin gì, khi gió”. Joanie lầm bầm và quay sang Pete. “Cậu không làm việc đi còn đứng đó làm gì. Tôi không trả tiền cho cậu đứng đó mà buồn phiền như thế.”

“Cháu có nên đi theo xem cô ấy thế nào không?”

“Vậy thì cậu cũng nghỉ việc luôn đi.” Cumin, Joanie khịt mũi bực bội và làm nốt món salad khoai tây.

Reece lao vào xe. Cô chẳng biết làm gì khác ngoài việc lái xe đi. Cô không cần thị trấn này nữa, những con người ngớ ngẩn, kiểu công việc đến buồn cười khiến cô thấy đó là một sự sỉ nhục đối với nghệ thuật ẩm thực. Cô phải đến Los Angeles, đó mới là nơi cô cần đến. Ở đó mới có nhà hành thực sự và mọi người không chỉ coi thức ăn là thứ để nhét vào ruột cho qua ngày.

Cô lại lao ra khỏi xe trước cửa hành bách hóa. Cô còn nợ Joanie thời gian, nhưng mụ già đó lại không cần. Cô còn nợ Brody một bữa ăn để trả công sơn nhà nữa.

Reece đi nhanh qua cửa và thoáng cau mày khi thấy Mac đang đứng ở quầy thanh toán cho Debbi Mardson.

“Tôi cần mua hạt phi (Một loại cây nhỏ thuộc họ bulô có hạt màu nâu ăn được)

“À, hình như không còn thì phải.”

“Khi gió, làm sao có thể làm được rượu Frangelico (Tên một loại rượu nổi tiếng có nguồn gốc từ miền bắc nước Ý) mà không có hạt phi? Tại sao lại không có?”

“Không có nhiều người mua lắm. Nếu cô cần tôi sẽ đặt cho mua một ít.”

“Tôi chọn thứ khác cũng được.” Cô đi về phía quầy hoa quả lục tìm trên giá, trong sọt xem có thứ gì có thể gọi cho cô cảm hứng làm món ăn không. Thật kỳ quặc, ngỡ ngàng khi tìm cảm hứng làm món ăn nơi khi họ cò gáy này.

“Ôi, thật lạ kỳ.” Cô lầm bầm, “Có khoai tây phơi khô”. Cô nhặt bỏ vào giỏ và nhặt vài quả cà chua tươi. Cô nghĩ bụng, loại này, trồng trong nhà kính, bọc giát bóng kính, chả có màu sắc mùi vị gì cả.

Nhắm mắt cho qua chuyện, tất cả chỉ có thế.

Không trông được cà, không có atisô, cũng chả có thì là tươi.

“Ôi, xin chào Reece.”

Vứt vài quả ớt mà cô biết là chất lượng chẳng ra gì vào giỏ, cô ngược nhìn lên. “Nếu mẹ anh bảo anh đến đây thì anh nên quay lại nói với bà ấy rằng tôi đã quyết định nghỉ làm ở đó rồi.”

“Mẹ anh sao? Anh chưa ghé qua đó. Anh thấy xe em ở ngoài nên đoán em ở trong này. Để anh xách cho.”

“Tôi xách được.” Cô đưa chiếc giỏ xách ra khỏi tầm tay của Lo. “Anh đừng quên tôi đã nói là tôi sẽ không ngủ với anh.”

Lo có vẻ ngạc nhiên hăng giọng. “Không được, ý nghĩ đó bám chặt vào đầu anh không thể gỡ ra được rồi. Em này, anh thấy xe em ở ngoài nên vào đây vì anh biết em đang buồn.”

“Tại sao tôi lại buồn? Khoai tây vỏ đỏ, lại thêm một điều kỳ lạ nữa.”

“Anh đã nghe nói chuyện người ta tìm thấy xác người phụ nữ gần Moose Ponds rồi. Những chuyện như thế lan nhanh lắm.” Lo nói thêm khi thấy Reece đứng nhìn anh trừng trừng. “Chắc là em đau khổ lắm.”

“Cô ấy còn đau khổ hơn nhiều.” Cô đi ra quầy thịt lấy thịt gà đóng gói.

“Anh cũng nghĩ thế. Quả là không hề đơn giản đối với em khi phải nhận diện cô ấy. Chắc là em phải hình dung lại những gì em đã nhìn thấy hôm ở trên con đường đó. Nhưng ít nhất thì em cũng biết được họ đã tìm thấy cô ấy.”

“Chưa chắc đã phải là người phụ nữ mà tôi nhìn thấy hôm đó.”

“Chắc là thế. Làm gì còn ai khác.”

“Sao anh biết?”

“Anh chỉ cảm giác thế thôi.” Lo đi theo cô ra quầy thanh toán. “Mọi người cũng nói thế.”

“Người ta nói gì thì kệ họ. Tôi thì tôi không khẳng định đó là người phụ nữ mà tôi nhìn thấy.”

“Ừm, Reece. Anh không...”

“Thật nực cười là chính bọn trẻ mới là người tìm thấy cô ấy và người dân quanh đây mới tin là tôi không hề bịa đặt chút nào, hoặc tôi hoàn toàn không bị điên.”

Mac cẩn thận đóng gói những thứ đồ cô mua. “Không ai nghĩ cô điên đâu Reece ạ.”

“Chắc chắn là có. Tay đã nhúng chàm thì làm sao rửa sạch được. Thối đời là thế mà.”

Cô lấy ví ra thanh toán và giật mình khi thấy cô lại sắp tiêu đến những đồng xu cuối cùng.

“Cô không nên nói thế.” Mac nhận tiền và trả lại cô ba mươi sáu cent.” Đó là sự sỉ nhục với cô và cả với chúng tôi nữa.”

“Có thể. Thật nhục nhã khi đi đến đâu, vào đâu cũng có người nhìn ngó, chỉ trỏ, xì xào về con người từ miền Đông như tôi, nhìn tôi như đang tò mò đợi nghe tôi nói lắp. Tôi đã chứng kiến cảnh đó rồi.” Cô cầm cái hộp đồ và quay sang Lo. “Nếu không phiền thì nhờ anh nói giúp với mẹ anh là bà ấy còn nợ tôi hai mươi tám giờ tiền công.”

Reece bước ra cửa và nói tiếp. “Nói với bà ấy sáng mai tôi sẽ đến lấy tiền.”

Tiếng đóng sầm cửa khiến Brody giật mình thoát ra khỏi nhân vật chính mà anh đang đóng vai và trở lại với con người mà Reece tin tưởng.

Anh hơi bực mình với tay lấy ly cà phê nhưng chỉ còn ly không. Anh thoáng nghĩ sẽ xuống nhà lấy thêm nhưng lại nghe tiếng cửa kêu- có phải cửa tủ đồ không nhỉ? – và cuối cùng anh quyết định sẽ tiếp tục làm việc mà không cần sự kích thích của chất caffeine.

Anh vờn người cho đỡ mỏi. Có lẽ do mình vừa lao động sáng nay, anh thăm nghĩ. Và rồi Brody lại nhắm mắt quay lại với bối cảnh cây chuyện của mình.

Chắc là tiếng cửa sau hay cửa trước gì đó, nhưng anh đã nhập vai rồi và sẽ chỉ thoát ra được khi thấy thỏa mãn.

Brody hài lòng rời khỏi bàn phím. Anh và Maddy đã cùng đi cưỡi ngựa hôm đó, và trong khi nhân vật của anh còn nhiều việc phải làm thì anh lại tự thưởng cho mình một lon bia lạnh và một lần tắm nước nóng.

Tất nhiên lon bia phải là thứ anh nhận đầu tiên. Nhưng trong khi đi xuống nhà dưới anh đưa tay vuốt mặt cảm thấy có tiếng xòan xọat và cảm giác ran rát. Có lẽ phải cạo cả râu nữa. Hai ba ngày cạo một lần cũng có thể chấp nhận được với một người đàn ông độc thân như anh. Khi có phụ nữ bên cạnh để cân bằng, anh sẽ tạo thói quen thường xuyên hơn, sẽ dùng loại dao cạo tốt hơn.

Không có gì để nấu ăn, cũng chẳng có bát đĩa hay nến trên bàn, cửa sau thì mở toang. Anh quên cả việc cạo râu và bước ra phía cửa.

Reece đang ngồi xồm một mình ở hiên sau tay cầm chai rượu. Nhìn lượng rượu còn lại trong chai anh biết cô đã ngồi lâu rồi.

Brody bước ra ngoài ngồi cạnh cô. “Em đang ăn tiệc một mình à?”

“Còn phải hỏi.” Cô nâng ly. “Tiệc lớn là đằng khác. Anh có thể dễ dàng mua được một chai rượu mình thích ở đây nhưng lại không bói đâu ra được một cọng thì là tươi, hay mấy hạt phi.”

“Anh đã phản ánh chuyện đó với thị trường tuần trước rồi.”

“Anh làm sao biết được thế nào là thì là tươi nếu em không mang đến tận mũi anh.” Cô uống một ngụm to và đưa chiếc ly cho anh. “Anh từng sống ở Chicago thì cũng phải hiểu biết một chút chứ?”

“Em vô cùng xấu hổ” Cô đã ngà ngà say.

“Em định pha rượu Frangelico nhưng không có hạt phi. Vì vậy em tính chuyển sang món pollo arrostiti (Món gà rán có nguồn gốc từ Bồ Đào Nha). Cà chua thì toàn loại đáng bỏ đi, còn pho mát Pácmá mà không giống như bột khô thì quả là điều kỳ lạ.”

“Biết làm sao bây giờ.”

“Đó là vấn đề đấy”. Giọng cô bắt đầu lè nhè.

“Đúng. Thôi nào em, em có vấn đề lớn rồi đấy, chúng ta sẽ lên nhà và em đi ngủ cho quên đi.”

“Em còn nhiều vấn đề lắm.”

“Thôi không uống nữa.” Anh cầm chai rượu tợp một ngụm và tự nguy biện với mình rằng dù sao thì làm như thế cũng giúp một phần cho cơ thể của cô không phải làm việc quá sức.

“Bà ấy muốn làm món salad khoai tây bằng gia vị đóng lọ mà không hề có chút thì là nào, kệ bà ấy. Em bỏ việc.”

Brody nhận ra vấn đề là ở chỗ Joanie. “Đáng đời mụ ta.” Anh hứa theo có ý an ủi cô.

“Cứ chấp nhận nhắm mắt cho qua thôi, không làm gì gây chú ý và người ta sẽ không để ý đến mình. Không có ai ở đây để ý chúng ta đâu, anh cứ đi làm việc của mình đi.”

Em chán rồi, chán ngấy rồi. Làm thứ công việc mà em có thể nhắm mắt làm một tay cũng xong, sống trong căn hộ tồi tàn ngay bên trên nhà ăn. Thật lãng phí thời gian, quá lãng phí.”

Brody trầm ngâm uống thêm một ngụm rượu. Không chỉ chuyện rắc rối mà còn liên quan đến vấn đề niềm đam mê nữa. “Em còn cần nhẫn đến bao giờ nữa? Nếu chỉ có thể thôi thì quá bình thường. Anh có thể để em tiếp tục ngồi đây và đi làm việc thêm vài giờ.”

“Đúng là anh. Nếu không phải là anh thì em không thèm nghe. Mà em đang làm chuyện quái quỷ gì với anh thế này?”

“Lúc này đây phải không? Em đang say rượu ở hiên sau nhà anh làm anh phiền lòng.”

Ánh mắt cô đờ đẫn nhưng vẫn có vẻ gì đó rất mạnh mẽ khi nhìn anh

“Anh thật ích kỷ và thô lỗ. Thứ duy nhất anh nghĩ về em khi không ở bên em đó là bữa ăn nóng hổi bày trước mặt. Anh thật đáng nguyên rủa, Brody. Kệ anh, em sẽ ra đi.”

Cô lao đảo đứng dậy khi rượu ngấm vào đầu. “Lẽ ra em phải đi qua cái nơi được gọi là thị trấn này, lẽ ra em phải bảo anh cút đi từ lần đầu tiên em gặp anh, lẽ ra em phải nói với Mardson rằng đó là người phụ nữ mà em nhìn thấy và quên hết đi. Em sẽ làm như vậy ngay bây giờ đây.”

Cô bước đi vài bước về phía bếp người vẫn lao đảo. “Nhưng sẽ không theo trật tự đó, và việc đầu tiên em làm là anh đấy. Anh đi cho khuất mắt em đi.”

Cuối cùng thì cô cũng vào được bếp và định lấy ví, nhưng anh đã nhanh hơn cô. “Này, ví của em đấy.”

“Em có thể nhận lại ví của mình nhưng những thứ này thì phải để lại.” Anh mở ví lấy chìa khóa đứng ở chỗ mà cô nói cô thường cất trong đó. Cho dù cô có điên rồ, bệnh hoạn hay thế nào đi nữa thì cô vẫn giữ được tính ngăn nắp của mình.

Brody lấy chìa khóa xe và để dây chìa khóa lên bàn. Anh nhét chiếc chìa khóa xe vào túi và nói. “Đi đi, đi bất cứ nơi đâu em muốn nhưng em sẽ không được lái xe, em phải đi bộ.”

“Được, em sẽ đi bộ đến chỗ cảnh sát trưởng Mardson luôn làm tròn bổn phận của mình. Em sẽ nói với anh ta những gì anh ta cần nghe và rũ bỏ hết, cả anh nữa.”

Cô chưa kịp bước ra đến cửa thì dạ dày cô như có người thò tay vào trong bóp. Cô ôm bụng lao vào nhà tắm.

Anh đi theo ngay sau cô. Anh không hề ngạc nhiên thấy cô nôn. Thực ra anh nghĩ như thế là hiển nhiên tốt vì cơ thể cô đã biết tự bảo vệ mình khỏi sự lạm dụng ngược ngách của chủ nhân nó.

Anh giữ đầu và đặt chiếc khăn ướt vào miệng khi thấy cô nôn xong.

“Sẵn sàng đi ngủ bây giờ chưa?”

Cô vẫn ngồi im tay cầm khăn bịt miệng. “Anh có thể để em một mình được không?”

“Rất được là đằng khác. Chỉ một phút nữa thôi.” Anh kéo cô dậy và cô yếu ớt cựa quậy rên rĩ khi anh bế cô lên. “Nếu còn nôn nữa thì phải nói trước cho anh đấy.”

Cô lắc đầu nhắm mắt để hàng mi dài và đen của cô nằm nghỉ. Brody đưa cô lên lầu đặt xuống giường lấy chăn đắp cho cô. Và để đề phòng, anh lấy luôn thùng rác đặt cạnh giường.

“Ngủ đi.” Anh nói gọn lỏn và ra khỏi phòng.

Còn lại một mình, cô co quắp nằm nghiêng run rẩy kéo chăn trùm đến cằm. Cô tự nhủ sẽ chỉ nằm một lát chờ cho người ấm lại rồi cô sẽ ra đi.

Nhưng chưa kịp chờ giấc ngủ đã tìm đến.

Cô mơ thấy mình đi một chiếc Ferris sang trọng đầy màu sắc. Ban đầu tiếng kêu rên của cô có vẻ phấn khích.

Nhưng rồi tiếng kêu cứ dần nhanh dần to hơn và sự phấn khích không còn mà thay vào đó là sự bứt rứt, bức bối.

Chậm lại, chậm một chút được không? Anh không thể đi chậm lại được sao?

Nhưng chiếc xe vẫn chạy nhanh dần và tiếng kêu của cô biến thành sự hốt hoảng khi xe chao đảo, lắc lư hết bên này sang bên khác.

Như thế không an toàn. Em muốn xuống. Dừng xe lại để em xuống!

Tốc độ vẫn tăng khiến cô chóng mặt, tiếng nhạc chói chói bên tai. Và rồi các bánh xe rời ra khiến cô lao bắn từ ánh sáng vào bóng tối.

Cô mở chòang mắt hai tay bám chặt xuống giường, tiếng la hét hụt hơi của cô vẫn văng vẳng trong đầu.

Cô chẳng bay trên không cũng không cận kề với cái chết, đó chỉ là một giấc mơ. Dần lấy lại hơi thở, cô nằm im trấn tĩnh, định hình lại chính mình.

Cạnh giường cô có một chiếc đèn và ánh sáng bên ngoài hắt vào hành lang. Cô không nhớ gì cả. Khi bình tĩnh lại, Reece chỉ muốn kéo chăn trùm kín đầu cho quên đi hết. Giá mà cô có thể trốn đi được.

Làm sao cô dám gặp lại anh, gặp lại mọi người đây? Cô muốn lấy chìa khóa xe và trốn khỏi thị trấn như một kẻ trộm.

Cô chống tay nhòm dậy lắng nghe bụng cô có chịu hay không rồi ngồi hẳn dậy. Bên cạnh giường, trên chiếc bàn nhỏ có một ly nước, cô mở nắp và ngửi thử.

Trà của cô. Anh đã pha trà để ngay bên cạnh để nó còn ấm khi cô tỉnh lại.

Cho dù anh có đọc thơ tình của thi sĩ Keats(thi sĩ trẻ rất nổi tiếng theo trường phái lãng mạn người Anh hồi đầu thế kỷ 19. Tên đầy đủ của ông là John Keats) và run run tặng những bông hồng trắng cô cũng không cảm động bằng. Cô đã đối xử thật tệ với anh nhưng anh vẫn pha trà cho cô.

Cô nháp thử một ít cho bụng đỡ cồn cào. Vẫn còn tiếng anh gõ bàn phím và cô cố huy động chút lòng dũng cảm còn lại trong mình run rẩy đứng dậy bước đi.

Anh ngược mắt lên khi cô đi đến ngưỡng cửa phòng làm việc nhưng không hề nói gì.

Nụ cười quá. Không biết người ta có thể diễn tả được bao nhiêu xúc cảm trong một lúc nhỉ? – sự quan tâm, vui vẻ và hờn giận. Còn cô bây giờ thì sao? Chỉ là một sự chán trường.

Cô đáng bị trừng phạt, đáng bị ăn một cái tát thật mạnh.

“Cám ơn anh đã pha trà cho em” Anh vẫn im lặng, chờ đợi và cô nhận thấy rằng cô không còn đủ cảm đảm để chịu đựng thêm nữa. “Em có thể đi tắm được không?”

“Em biết nhà tắm ở đâu rồi còn gì?”

Anh lại đánh máy nhưng những ký tự anh gõ lên màn hình chả có ý nghĩa gì. Nhìn cô như bóng ma mắt đen, giọng cô như đứa trẻ đang ăn năn hối lỗi. Anh không thích như thế.

Anh biết cô đã bước đi và chờ đến khi có tiếng xả nước anh mới đứng dậy. Anh xóa mấy chữ vừa gõ, tắt máy tính và xuống nhà làm súp cho cô.

Không phải anh quan tâm đến cô, anh vẫn còn giận cô vì chuyện vừa qua. Đó chỉ là sự quan tâm đối với một người đang bị ốm.

Một ít súp, có thể thêm một ít bánh nỳ nữa – những thứ cần thiết tối thiểu cho một người bệnh.

Không biết cô đã tống bao nhiêu chất độc vào người mình và rồi lại thải ra cùng với rượu.

Nếu lúc đó cô mà nôn vào người anh thì anh sẽ...

Chả làm gì cả. Anh không giận Reece mà giận chính mình. Lẽ ra anh phải biết sẽ có những lúc cô bộc phát như thế này. Cô đã kiểm chế bản thân rất tốt. Nhưng cô đã nén lại nỗi sợ hãi, sự tức giận dồn đau, và chẳng sớm thì muộn nó cũng sẽ phải vỡ tung ra.

Và hôm nay anh đã chứng kiến.

Cô đang phải chịu cuộc chiến tâm lý khủng khiếp khi người ta bắt cô phải nhận diện bức ảnh người đã chết đó. Anh không biết rõ chuyện liên quan đến cây thì là nhưng chắc chắn đó chỉ là giọt nước làm tràn ly.

Bây giờ thì cô hối lỗi, nhưng anh lại không thích cô xin lỗi. Có thể cô sẽ lại nói với anh rằng cô phải ra đi, phải tìm một nơi trú ngụ khác để qua cơn bão tố này. Và anh không muốn cô đi, anh không muốn mất cô.

Đó là sự mềm yếu của anh.

Khi Reece quay vào, tóc vẫn còn ướt, người thoảng mùi xà phòng của anh. Mặc dù cô đã giấu giếm nhưng anh nhận ra cô đã khóc, và khi nghĩ rằng cô đã ngồi đó, trong bốn tấm của anh khóc nức nở, anh thấy đau nhói trong tim.

“Anh Brody, em rất...”

“Ăn súp đi.” Anh ngắt lời “Không phải là món pollo arrosto hay thứ quái quỷ gì đó mà biết nhưng nó cần thiết cho cuộc sống đấy.”

“Anh biết làm súp?”

“Anh làm theo cách làm của mẹ anh. Mỡ lợn, đổ vào bát, rót nước và cho lên bếp đun. Thế là có món súp.”

“Ngon đấy anh ạ. Em xin lỗi, em rất ngượng, em thấy xấu hổ.”

“Nhưng em có đói không?”

Cô dùng tay che mắt, đôi môi run rẩy.

“Đừng”. Giọng anh thể hiện rõ sự thất vọng “Anh không thể chịu đựng nổi nữa đâu. Em có ăn súp không?”

“Có ạ.” Cô thả tay xuống và hỏi lại anh. “Em có ăn. Anh có ăn một chút chứ?”

“Anh ăn bánh sandwich khi em còn say xỉn nằm trên kia rồi.”

Giọng cô nửa buồn nửa vui. “Em không có ý gì khi nói với anh những điều đó.”

“Anh chỉ muốn em im lặng và ăn đi thôi.”

“Nhưng em vẫn muốn nói điều này.”

Anh so vai đặt bát súp lên bàn và thấy cô thoáng ngạc nhiên khi anh bỏ bánh mì bơ ra đĩa.

“Em không cố ý. Anh đối xử hơi thô với em nhưng như thế lại có tác dụng. Anh không ích kỷ hoặc nếu có cũng rất lành mạnh trong ý nghĩ của em. Em không muốn bị anh đuổi đi.”

“Nếu muốn em ra đi thì sao anh phải mất thời gian làm món súp theo công thức của mẹ anh thế này”

Cô bước đến ôm anh và gục đầu vào ngực anh.

“Em đồ đốn quá.”

“Không, em không đồ đốn đâu.” Anh cúi xuống và hôn lên đầu cô. “Đó chỉ là sự tức giận trong khi say thôi.”

“Em đã vài lần nổi giận như thế rồi nhưng đây là lần đầu tiên em bị say.”

“Có vẻ là câu chuyện thú vị khi ăn tối đây.” Anh dìu cô đến ghế, tự rót cho mình ly cà phê và ngồi đối diện với cô.

Cô ngồi ăn súp và thú nhận mọi chuyện.

“Em đã phản ứng lại mọi người. Cũng may là không có nhiều người quanh đó nên còn đỡ. Nhưng có thể vì cơn giận mà em không còn việc làm và cũng không còn cả chỗ ở. Và nếu anh không phải là người biết chịu đựng thì có lẽ em còn mất cả người yêu.”

“Em có muốn lấy lại không? Công việc và căn hộ của em ấy?”

“Em không biết nữa.” Cô xé một miếng bánh mì bỏ lên đĩa. “Có thể ngày hôm nay là dấu hiệu báo trước em phải ra đi.”

“Em đi đâu?”

Em cũng chưa biết. Có thể em sẽ phải quỳ xuống mà lạy cô Joanie và hứa sẽ không bao giờ đề cập đến chuyện rau tươi nữa.”

“Hoặc em có thể quay lại ngay ngày mai, bật lò nướng và làm tất cả những gì em phải làm”

Cô ngước mặt lên, vẻ bối rối hiện rõ trong ánh mắt mệt mỏi. “Chỉ đơn giản vậy thôi sao?”

“Đó không phải lần đầu tiên chuyện như vậy diễn ra ở nhà hàng Joanie đâu. Em muốn làm thế nào Reece?”

Phải làm lại từ đầu. Nhưng bởi vì em không thể nên để giải quyết hậu quả em sẽ nói chuyện với cô Joanie ngày mai.” Cô xé bánh mì ăn.

“Chả làm gì cả. Em muốn ở lại hay muốn ra đi?”

Cô đứng dậy mang bát ra bồn rửa. “Em thích những gì em đã chứng kiến ở đây. Em thích lại được mọi người vẫy tay chào khi em ngang qua hay dừng lại nói chuyện khi gặp em đang đi dạo. Em thích nghe tiếng Linda- Gail cười mỗi khi mang thực đơn vào và thích nghe Pete hát khi anh ấy rửa bát.”

Cô quay lại đứng dựa vào bồn rửa. “Không khí ở đây rất dễ chịu nhất là khi những vật hoa đang chuẩn bị nở. Nhưng ở những nơi khác phong cảnh cũng rất đẹp, con người cũng thân thiện. Vấn đề là ở chỗ họ không như ở đây và anh không phải là một trong số họ nên em phải ở lại.”

Anh đứng dậy đến chỗ cô. Và với cữ chỉ dịu dàng hơn bao giờ hết anh gạt mái tóc của cô ra sau. “Đó cũng là những gì anh muốn. Anh muốn em ở lại.”

Anh hôn cô rất nhẹ, thật nhẹ và cô vòng tay qua cổ anh. “Nếu anh không phiền – em biết anh đã gặp rất nhiều chuyện rắc rối vì em hôm nay- nhưng nếu có thể thì anh cho em biết anh muốn gì được không?”

Cô đặt lên môi anh một nụ hôn và vui vẻ. “Nếu anh không phiền”

Hai người lòi nhau ra khỏi phòng, miệng liên miệng, cơ thể cứ nóng dần.

“Anh chiều em đi.”

“Đó cũng là ý định của anh đấy.”

“Không. Chiều em và nói lại. Anh chỉ cần nói lại là anh muốn em ở lại thôi.”

“Phụ nữ luôn muốn đàn ông phải khom lưng uốn gối mà.” Anh hôn cô và dìu ra phòng khách. “Anh muốn em ở lại”

Vâng, còn hay hơn cả thơ của thi sỹ Keats, cô thầm nghĩ và ôm anh thật chặt khi anh để cô ngồi xuống trường kỷ.

Ngon lửa anh nhóm trong lò sưởi chỉ còn cháy âm ỉ. Đó cũng chính là cảm giác cô nhận được từ anh lúc này. Sự ấm áp nhẹ nhàng chứ không phải cảm giác nóng rát của ngọn lửa bùng cháy.

Cô muốn được sưởi ấm trong đó, muốn lùa tay vào tóc anh, vuốt ve và đáp lại nụ hôn của anh thật nồng nàn. Cô đã được anh chăm sóc và thấy rất mãn nguyện. Anh đã pha trà, nấu súp cho cô và còn nói anh muốn cô ở lại.

Tình yêu cuốn cô đi bằng những làn sóng nhẹ lăn tăn.

Cô đến với anh, hiến dâng cho anh và anh muốn được nhiều hơn những gì anh đang nhận. Anh muốn cô thoải mái, giữ bỏ được những lo âu, anh muốn đưa cô thoát khỏi hẳn những rắc rối mà cô đang gặp phải. Chưa có ai được anh dịu dàng đến như vậy, cũng chưa có ai làm anh thỏa mãn đến vậy.

Anh sẵn sàng dành cho cô sự dịu dàng đó và mỗi cử chỉ cô đáp lại làm cho anh thấy vui hơn và anh muốn dành cho cô nhiều sự dịu dàng hơn nữa.

Anh cởi quần áo cô trong khi những ngón tay và đôi môi không rời làn da mềm mại mới được hé lộ. Mùi xà phòng của chính anh thôi nhưng khi nó tỏa ra từ người cô lại khiến anh vô cùng phấn khích. Anh cảm nhận bằng tất cả giác quan của mình. Tay cô ôm chặt đầu anh, lùa vào tóc anh và người cô oằn lên hiến dâng cho anh.

Sức nặng, cơ bắp và bàn tay to lớn của anh bây giờ lại trở nên vô cùng nhẹ nhàng với cô. Anh đến với cô rất cẩn thận và chậm rãi, làn môi anh mang lại cho cô sự ngọt ngào chưa từng thấy khiến cô choáng váng.

Mọi thứ trong cô như muốn tan chảy và biến mất. Nhưng anh còn mang lại cho cô nhiều hơn thế.

Mạch máu trong người cô bắt đầu co giật. Cô lại bị nghẹt thở. Dường như anh nhận ra điều đó và đỡ cô dậy cho xúc cảm dịu bớt. Và khi anh đỡ cô nằm xuống trở lại, cô kêu lên vô cùng mãn nguyện và sung sướng.

Cặp mắt đã nặng trĩu của cô hé mở nhìn anh.

Anh như chìm đắm trong đó, trong thứ màu đen kỳ diệu của nó. Trái tim anh cũng chìm đắm trong đó và cứ thỏa sức đập thật mạnh. Anh không thể dừng lại, không thể kiềm chế nổi nó như bản thân anh.

Và rồi anh tìm đến cô và thấy cô cũng bắt đầu đáp lại.

“Đừng nhắm mắt.” Anh thì thầm trong khi miệng anh gắn chặt vào miệng cô và cả hai người cùng chuyển động.

Nhịp điệu tăng lên, hơi thở ngắn đi. Anh bắt đầu đi lên đỉnh dốc của riêng mình trong khi cô cũng đang chạy theo anh. Anh nắm chặt tay cô và thấy đôi mắt của cô vừa hút hồn anh đang mờ đi khi cô ôm chặt người anh và gọi tên anh.

Họ nằm bên nhau, ôm nhau trong khi đêm trôi qua và than trong lò tàn dần. Anh ôm chặt cô kéo lại khi thấy cô bị trượt xuống khỏi ghế và họ lại nằm bên nhau. Cô nép vào người anh lẩm bẩm điều gì đó và bước vào giấc ngủ.

Nằm bên cô anh nhắm mắt mỉm cười. Cô đã không bảo anh đi khóa cửa, đã đi ngủ mà không hề sợ hãi chút nào.

Lo thọc tay ngược lên trên trong chiếc áo sơ mi của Linda-Gail trong khi túi áo khoác đã chuẩn bị sẵn một chiếc bao cao su. Anh chợt nhớ đến những ngày khi mới mười sáu tuổi họ cũng đã từng làm như thế này.

Chỉ có điều lần này thì ở trong ngôi nhà gỗ của Linda- Gail chứ không phải trong chiếc xe Fory đã cũ mà mẹ anh mua cho. Bên cạnh có một phòng ngủ nhỏ nhưng có lẽ chiếc trường kỷ như thế này cũng đủ đối với họ.

Bộ ngực cô rất đẹp- anh đã từng được nhìn từ mùa hè ấy đã rất lâu rồi- mềm mại và ấm áp trong tay anh. Miệng của cô cũng rất ấm áp và ngọt ngào.

Và lạy Chúa, mùi của cô ấy cũng hấp dẫn quá.

Cô có những đường cong thật tuyệt vời, đầy đặn hơn khi cô mới mười sáu tuổi nhưng rất gọn gàng. Nếu như lúc đầu anh thấy hơi bức mình vì cô đã đi nhuộm tóc thì bây giờ anh chẳng còn cảm thấy gì khác ngoài sự hấp dẫn của cô đối với anh. Cảm giác chả khác gì khi anh đang làm chuyện đó với một cô bé hoàn toàn lạ.

Nhưng khi anh lùa tay xuống định cởi khuy quần thì cô giữ tay anh lại và nói đúng như khi cô mười sáu tuổi. “Ừ, ừ.”

“Thôi nào em yêu” Lo đưa tay xoa bụng Linda- Gail và thấy cô run rẩy như khi anh thì thầm hôn hít bên tai. “Anh chỉ muốn ...”

“Không phải lúc nào anh muốn gì cũng được nhé.” Giọng cô không được cương quyết lắm nhưng tay cô vẫn giữ chặt tay anh. “Và tối nay anh cũng không được.”

“Em biết anh cần em mà. Thế có Chúa, lúc nào anh cũng cần em và em cũng cần anh cơ mà.” Môi anh từ từ tìm đến với môi cô. “Sao em lại trêu anh như thế em yêu?”

“Đừng gọi em là người yêu khi anh không có ý đó. Và đây cũng không phải trò đùa.” Phải rất khó khăn mới đẩy được anh ta ra nhưng cô đã làm được. Và Linda-Gail nhận thấy vẻ ngạc nhiên giận dữ hiện rõ trên mặt Lo. “Sẽ không có chuyện đó giữa em và anh đâu.”

“Chuyện gì?”

“Anh sẽ không thể đề em ra mà muốn làm gì thì làm”

“Kìa, trời ơi, Linda-Gail.” Lo bối rối ra mặt. “Chính em gọi anh đến cơ mà.”

“Nhưng là để nói chuyện về Reece.”

“Sao lại đây mâu thuẫn thế. Em đã không phản đối gì khi anh hôn em mà.”

“Em thích anh hôn em. Em rất thích và luôn luôn như vậy Lo ạ.”

“Thế thì có vấn đề gì?”

“Chúng ta không còn là trẻ con nữa và chúng ta không chỉ có một vài đêm quấy quýt bên nhau. Nếu anh muốn thì anh nên đi tìm người phụ nữ khác.” Cô cài lại khuy chiếc áo sơ mi đã bị còi gần hết. “Bây giờ em không còn như ngày xưa nữa.”

“Không còn như ngày xưa?” Lo vô cùng ngạc nhiên. “Em nói cái quái gì vậy? Em gọi anh đến đây để trêu tức anh rồi để anh thế này sao? Em là loại người gì vậy?”

Linda-Gail từ từ ngược mắt nhìn Lo. “Anh nghĩ như vậy thì anh nên về đi. Ra khỏi nhà em ngay.”

“Anh sẽ đi ngay.” Lo đứng dậy. “Tóm lại em muốn gì?”

“Khi anh tìm ra thì hãy quay lại.” Cô cũng đứng dậy lấy mũ và tung cho anh ta. “Nếu em mà biết anh lại đi săn đuổi người khác thì anh đừng bao giờ bước qua cửa nhà em nữa.”

“Có nghĩa là anh không có em, cũng không được có bất kỳ người nào khác cho đến khi em thay đổi quyết định à?”

“Không, anh sẽ không có ai cho đến khi anh nhận ra sự thay đổi. Có một điều mà anh đã biết đó là ra khỏi nhà em”

Chán chường và thất vọng Linda-Gail quay vào phòng ngủ và đóng sầm cửa.

Lo còn đứng nhìn cô trừng trừng một lúc không hiểu chuyện gì xảy ra. Anh vẫn được hôn cô, vẫn được đặt tay lên bộ ngực ấm áp của cô. Và rồi cô lại bỏ đi và đóng sầm cửa trước mặt anh?

Giận dữ, Lo lao ra ngoài. Phụ nữ như cô ta, loại người thích sai khiến đàn ông, coi họ như trò đùa sẽ phải trả giá.

Anh cũng đóng sầm cánh cửa xe nhưng trước khi đi còn ngoái lại nhìn ngôi nhà mới sơn lại các chớp cửa màu vàng. Cô ta nghĩ cô ta hiểu được mình sao, muốn mình phải cầu xin sao?

Cứ đợi đấy nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Quay lại cửa hàng Joanie không phải là việc khó. Nhưng cô sẽ phải cư xử như thế nào đây? Cô đã nhận thức được tầm quan trọng của việc phải biết đối mặt và giải quyết vấn đề cũng như phải biết nhận trách nhiệm.

Xấu hổ chỉ là sự trả giá rất nhỏ đối với cô và nếu biết chấp nhận nó thì có thể cô sẽ có việc làm trở lại.

Cũng không loại trừ khả năng cô phải quỳ sụp xuống mà van xin Joanie.

Hơn nữa, cô đã xem từ vi của mình ngày hôm nay rồi, cô sẽ phải chịu áp lực, khó khăn. Dù sao thì đó cũng là niềm an ủi để cô thấy bớt nặng nề.

Nhưng cô vẫn đi vào bằng lối cửa sau mười phút trước khi mở cửa. Chả hay ho gì mà phải phô trương sự xấu hổ của cô cho đám thực khách đang ăn uống nhồm nhòam kia.

Joanie vẫn đi đôi giày như mọi khi đang đứng trộn một cái bát to tương bột nhào để làm bánh. Không khí nồng nặc mùi cà phê và bánh quy.

“Cô đến muộn đấy.” Joanie đáp ngay. “Trừ khi có giấy chứng nhận của bác sỹ thì cô sẽ phải làm bù cho tôi.”

“Nhưng...”

“Tôi không thích nghe giải thích, tôi muốn thực tế và tôi muốn có hành, hạt tiêu và cà chua để làm món trứng kiểu Mehico. Bỏ đồ ra và bắt tay vào làm việc đi.”

“Vâng.” Còn đáng sợ hơn là Joanie tổng khứ cô ra khỏi cửa ngay lập tức. Reece chạy vào văn phòng của Joanie cất ví và áo khoác sau đó quay ra mặc tạp dề.” Cháu muốn xin lỗi cô về chuyện hôm qua.”

“Xin lỗi trong khi làm việc. Tôi không trả tiền để cô nói chuyện.”

Reece bắt tay vào làm việc. “Cháu xin lỗi, cháu đã không phải với cô ngày hôm qua. Cháu không có quyền xúc phạm đến cô cho dù rau tươi và những gia vị cần thiết khác có thể nâng cao chất lượng các món ăn của nhà hàng.”

Reece liếc mắt sang và lờ mờ thấy Joanie nhướn mày thật cao, đôi môi bặm lại thật chặt.

“Được rồi. Không sao cả.”

“Vậy thì cháu rất vui.”

“Không phải vì cây thì là chết tiết kia mà cô mất kiểm chế như vậy.”

“Không. Đúng là cháu có nặng lời với cô về chuyện đó mà. Cháu nói thật đấy.”

“Đã có lần tôi gặp chuyện liên qua tới người chết rồi.”

“Sao? Cô bảo gì cơ ạ?”

“Một người đàn ông Alanta, bang Georgia đến đây thuê căn hộ của tôi cách đây 3 năm. Thịnh thoảng anh ta có đến nghỉ hè vài tuần cùng gia đình. Nhưng lần này anh ta đến một mình, hình như đã ly dị vợ. Cô làm nước sốt đi, Lynt sẽ đến ngay bây giờ đấy, cậu ấy thích ăn trứng với nước sốt.”

Rất ngoan ngoãn Reece lấy bình nước sốt trong tủ lạnh ra và bắt đầu làm những viên chả nhỏ chuẩn bị cho vào. Joanie kể tiếp:

Khi không thấy anh ta vào thì trấn trả lại chìa khóa tôi buộc phải đến đó. Dù sao thì thịnh thoảng tôi cũng đến những căn hộ dùng để cho thuê dọn dẹp. Hôm đó tôi cũng mang theo đồ dọn dẹp đi. Xe của anh ta vẫn còn đó vì vậy tôi gõ rất mạnh vào cửa. Tôi thấy hơi bức mình vì anh ta phải trả nhà cho tôi đúng mười giờ, tôi đã hẹn với một tá điền đến thuê nhà lúc ba giờ. Anh ta không trả lời vì vậy...”

Joanie ngừng lời cầm ly cà phê nhấp một ngụm và nói tiếp. “Tôi đi vào và cứ ngỡ anh ta đang ngủ. Người chủ cửa hàng rượu lúc bấy giờ là Fank nói với tôi rằng anh chàng người bang Georgia kia đã đến mua rất nhiều rượu.

Tôi vào và thấy anh ta nằm ngay trên nền nhà trước lò sưởi. Tôi nghĩ anh ta có ý đồ trước khi lái xe từ Georgia đến đây và mang theo súng. Ý đồ của anh ta bắn nát đầu mình.”

“Ồ, ạy Chúa.”

“Anh ta làm việc ấy khá tốt. Máu và não bắn khắp nơi. Anh ta đổ vật xuống khỏi chiếc ghế vừa ngồi khi còn sống.”

“Khùng khiếp quá. Cô nhìn thấy anh tha như thế thì sợ chết khiếp đi mất.”

“Chả là gì cả. Sau khi cảnh sát làm xong công việc của mình tôi lại phải quay vào. Và tôi không dọn dẹp chỗ đó thì còn ai vào đây nữa?”

“Cô tự tay dọn hay sao?”

“Khi gió, đúng thế. Tôi cầm cùi vừa lau chùi vừa chửi rủa thằng cha chết tiết đó không hiểu tại sao phải đi hàng ngàn cây số đến đây mà tự tử. Tôi phải bỏ hết thùng chứa cá bị ố vết máu và tiếc nhất là phải thay tấm thảm trải nền tôi vừa mua năm mươi đô la xong. Tôi cũng không muốn có bất cứ người nào giúp đỡ cả, chính vì vậy khi ông nhóc William đến định giúp một tay tôi đã tổng khứ nó ra ngoài.”

“Cháu hiểu.” Reece đáp lời. Và thực sự bây giờ cô đã hiểu phần nào con người Joanie.

“Chắc cô nghĩ tôi không bình thường khi làm như vậy phải không? Tôi phải bức dọc, nguyên rửa và tổng khứ William đi vì nếu không tôi sẽ không chịu đựng nổi.”

Joanie đi lấy ly cà phê đã nguội ngắt của mình. “Từ đó tôi không cho người ngoài thuê căn nhà đó nữa. Chỉ những người dân địa phương nào thuê tạm ở trong thời gian đi săn hoặc đi câu cá thì tôi cho thuê thôi.”

Tự rút cho mình thêm một ly cà phê, Joanie kể tiếp. “Vì vậy tôi có thể hiểu được phần nào tâm trạng của cô ngày hôm qua. Có thể bây giờ cô mới biết chuyện này nhưng cũng từ bây giờ cô đã hiểu tôi nhiều hơn rồi đây.”

“Cô Joanie ...”

“Nếu quả thực cô muốn ra đi sau khi gặp Rick thì thật ngớ ngẩn và nếu cô cho rằng tôi sẽ tha thứ cho việc làm đó thì còn tệ hại hơn.”

“Vâng, cô nói hoàn toàn đúng. Lẽ ra cháu phải biết trước điều đó.”

Joanie lấy món bánh quy dành cho bữa sáng ra khỏi lò. “Tôi nghiêm khắc với cô và Brody nhất vì hai người gần gũi tôi nhất và tôi tin hai người nhất.”

“Cháu rất mừng vì điều đó.”

“Anh Lo có đến gặp cô sau khi cháu gặp anh ấy ở cửa bách hóa không?”

“Có. Tôi vẫn cho cô làm việc và vì vậy cô vẫn được nhận lương như mọi người khi đến kỳ.”

“Cháu đã nặng lời với anh ấy và cả Mac nữa.”

“Người đàn ông trưởng thành đôi khi phải biết cách đối phó với tính tình thay đổi của phụ nữ.”

Linda-Gail thờ dài khiến Joanie ngạc nhiên ngoái đầu ra sau nhìn cô.

“Có những người đàn ông chả bao giờ trưởng thành cả. Họ là những đứa trẻ hư hỏng cả đời. Cách duy nhất cô có thể làm nó bực mình là động đến những quả bóng của nó. Nó chỉ quan tâm đến thứ đó.”

“Nó là con người như thế đấy Linda-Gail ạ.” Joanie quay sang nói với Linda-Gail. “Nhưng nó vẫn là con tôi.”

Linda-Gail so vai nói. “Tớ cũng biết điều đó. Nhưng cậu đừng lo, Reece ạ, anh ấy nói với tớ là anh ấy thấy cậu rất buồn. Và không hề có biểu hiện gì là anh ấy giận cậu đâu.”

Có tiếng mở cửa leng keng và Doc bước vào. “Chào chú Doc.” Linda-Gail nhanh nhẩu cầm ngay chiếc bình đựng cà phê. “Sáng nay nhìn chú bánh bao quá nhỉ?”

Reece lấy món trứng và thịt xông khói cô đã chuẩn bị trước để nấu cho nhanh.

“Tôi cũng không nghĩ Mac giận cô đâu.” Joanie vỗ rất nhanh vào vai Reece khiến cô ngạc nhiên. “Nếu muốn, lúc giải lao cô có thể vào phòng tôi dùng điện thoại gọi cho người cung cấp thực phẩm. Tôi sẽ cho cô năm mươi đô không hơn một xu để gọi những món rau tươi ưa thích khi gió của cô.”

“Năm mươi đô la cháu có thể làm được rất nhiều việc rồi.” Chiến thắng rồi, Reece thầm nghĩ và trong đầu cô thoáng hiện lên hình ảnh mình giờ tay làm động tác ăn mừng.

“Nhìn cô tươi tắn hơn rồi đấy.” Joanie lầu bầu.

Doc đang cắt phần thức ăn của mình. Mặc dù hôm nay chưa phải là ngày đến ăn món bánh nhân táo nhưng do có hẹn với Mac nên ông không thể từ chối món yêu thích của mình khi đến đây. Và nếu có uống thêm một ly cà phê thì cũng không nhiều nhận gì.

“Mac này, cậu biết tôi không thể nói chuyện về tình trạng tinh thần của Reece mà. Đó là chuyện bí mật cá nhân.”

“Tôi không có ý định hỏi anh chuyện đó. Tôi chỉ muốn biết anh nghĩ gì thôi. Tôi nói rồi đấy, cô bé đang gặp rắc rối. Anh không gặp cô bé ngày hôm qua nên không biết đâu.” Anh khua đĩa làm hiệu trước khi quay lại với món trứng Mehico của mình.

“Tôi biết rồi.”

“Tôi không nghĩ cô bé vẫn còn ở đó.” Mac chỉ tay vào trong bếp. “Thực ra tôi nghĩ cô bé đã đi từ lâu rồi.”

Tôi không biết.” Mac nhú mày giọng đanh lại. “Nhìn cách cô bé lao đi trong cửa hàng tôi nghĩ chắc cô ấy đang muốn phát điên. Tôi đã rất lo lắng và đích thân đến kiểm tra thế nào sau khi đóng cửa. Căn hộ khóa chặt, xe của cô ấy không còn ở đó. Vì vậy tôi nghĩ cô ấy đã ra đi.”

Mac tiếp tục với món trứng. “Tôi muốn nói chuyện ngay với anh về điều đó. Tôi rất ngạc nhiên khi còn nhìn thấy cô ấy ở trong bếp sáng nay. Không thể hiểu nổi tại sao cô ấy lái xe đi trong tình trạng đó.”

“Con người phải có lúc này lúc nọ lúc kia.” Doc xua tay phản đối Mac. “Có thể hôm qua cô ấy gặp chuyện rắc rối gì đó.”

“Đó là chuyện khác.” Mac liếc quanh canh chừng xem Linda-Gail có đến tiếp cà phê cho họ không. Mặc dù không có tiếng nhạc – Joanie quy định chỉ sau mười giờ sáng mới được mở nhạc – nhưng tiếng ồn ào nói chuyện xung quanh đó có thể át đi tiếng thì thầm của hai người.

“Tôi nghĩ Rick chỉ gọi cô ấy đến nhận diện bức ảnh để tham khảo thôi. Vì Chúa Doc, hầu hết phụ nữ đều không thể chịu đựng được hoàn cảnh đó đâu,

chưa nói những người đang trong tình trạng như Reece. Đáng lẽ Rick phải gọi anh đến mới phải.”

“Này Mac, tôi nghĩ chả có lý do gì để Rick gọi tôi đến cả. Tôi là bác sỹ gia đình chứ có phải bác sỹ tâm thần đâu.”

“Anh phải có mặt ở đó mới phải.” Mac nghiêng rặng nói. “Hơn nữa theo lời cô ấy nói khi ở chỗ tôi thì đó không phải là người phụ nữ mà cô ấy nhìn thấy. Bây giờ thì anh đã thấy chưa Doc? Đây đâu phải là thành phố New York mà giết chóc lại xảy ra liên tục như vậy được.”

“Tôi không biết cậu đang ám chỉ điều gì?”

“Tôi nghĩ, chắc trong hoàn cảnh như thế này cô ấy không muốn thừa nhận đó chính là người cô ấy nhìn thấy. Có thể cô ấy đang chịu sức ép quá lớn.”

Bác sỹ Doc mỉm cười gượng gạo. “Ai đang đóng vai bác sỹ tâm thần đây?”

“Hai mươi năm làm nghề nay tôi hiểu biết cũng chẳng kém gì bác sỹ tâm thần đâu. Không phải ai cũng tin Reece khi cô ấy nói nhìn thấy người phụ nữ đó bị tấn công.” Mac lại khua đĩa như để ủng hộ cho lời nói của mình. “Nhưng tôi thì tin. Cũng như tôi tin rằng đó chính là người phụ nữ được tìm thấy ở chỗ đầm lầy. Reece không còn làm chủ được mình nữa.”

“Có thể.”

“Vậy thì anh làm bác sỹ, anh phải giúp đỡ cô ấy trong chuyện này.”

“Nhìn hai chú có vẻ nghiêm trọng quá đấy.” Linda-Gail rút đầy cà phê cho hai người. “Hình như hai người đang bàn bạc chuyện gì thì phải?”

“Chỉ là chuyện đàn ông thôi mà.”

“Về chuyện quan hệ, thể thao hay đua ngựa?”

Doc chỉ cười trừ và ăn phần bánh nhân táo của mình.

“Hôm nay, Reece thế nào? Mac hỏi lại Linda-Gail

“Khá hơn ngày hôm qua nhiều.” Linda-Gail liếc ra sau. “Hai chú có ai nghe được tin từ chỗ cảnh sát trưởng về danh tính nạn nhân chưa?”

“Hôm nay thì chưa, nhưng còn sớm mà. Thật khủng khiếp.” Doc nói thêm.

“Còn đáng sợ nữa. Nhưng còn sớm mà. Thật khủng khiếp.” Doc nói thêm.

“Còn đáng sợ nữa. Rất có thể thủ phạm giết họ là một người nào đó ở quanh đây. Khu đầm lầy Moose Ponds cách thị trấn này khá xa nhưng vẫn có thể...”

“Cô nói họ là thế nào?”

“Nếu đó không phải là người phụ nữ mà Reece nhìn thấy thì đúng là hai người bị giết. Và mặc dù hai địa điểm cách xa nhau nhưng rất có thể thủ phạm chỉ là một tên. Chuyện giết liên tục nhiều người là bình thường mà.”

“Linda-Gail, hình như cô xem tivi quá nhiều rồi đấy.” Mac lắc đầu nói với Linda-Gail.

“Người ta sẽ không làm phim về những vụ giết người như vậy nếu chuyện đó không xảy ra đúng không?” Linda-Gail hạ giọng có vẻ bí mật. “Nếu Reece không có mặt đúng lúc đó thì chắc chắn là không ai nhìn thấy. Có thể tên kia đã gây ra chuyện này trước khi có mặt ở bên sông. Có lẽ cháu sẽ phải đóng đô ở nhà cho đến khi nào cảnh sát tìm ra hấn mất thôi.”

“Khi thật, lại xuất hiện vấn đề mới đây.” Mac gãi đầu trong khi Linda-Gail bước đi. “Trước khi tìm ra hấn thì mọi người ở thị trấn này sẽ nghi ngờ đồn thổi về việc ở thị trấn của chúng ta có tên giết người bệnh hoạn. Hoặc cũng có thể tay phóng viên đáng ghét nào đó sẽ viết về chuyện này, và rồi khách du lịch sẽ chả thèm đến đây nữa, chúng ta sẽ mất mùa thu hoạch hè này. Mấy tên âm mưu tò mò sẽ có chuyện tranh cãi ở quán ba Clancy.”

Doc nhướn mày có vẻ trầm ngâm. “Lần này thì cậu có lý.”

oOo

Còn một tiếng nữa mới đến giờ mở cửa phòng khám nên bác sỹ Doc rẽ qua văn phòng cảnh sát trưởng trước khi quay về nhà. Thấy ông Denny tươi cười. “Chào bác sỹ Doc, công việc của chú thế nào?”

“Rất tốt. Mất cá chân mẹ cậu sao rồi?”

“Mẹ cháu đỡ rồi, bà đã có thể tự đứng dậy đi được.”

“Nói bà ấy đừng đi lại nhiều. Vết bong gân đó nặng đấy. Cảnh sát trưởng có đây không?”

“Mười giờ anh ấy mới đến cơ. Thời gian này anh ấy thường phải làm rất muộn. Chắc chú muốn hỏi chuyện xác chết người phụ nữ mới phát hiện được phải không?”

“Đúng, có thông tin gì liên quan đến cô ấy chưa?”

“Cho đến sáng nay thì chưa. Tên chết tiết đó chắc đã giam giữ cô ấy mấy tuần. Có trời mới biết hắn đã làm những gì với cô ấy trong khoảng thời gian đó.”

“Ý cậu nói là cô ấy chính là người Reece nhìn thấy bên dòng sông?”

“À, chắc chắn thế rồi.” Denny có vẻ bối rối. “Còn ai vào đây được nữa? Cảnh sát trưởng cũng nghĩ như vậy.”

“Tôi có thể xem mấy bức ảnh được không?”

“Cháu không... bác sỹ Doc ạ. Nhưng cảnh sát trưởng...”

“Có phải đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy xác chết đầu Denny. Biết đâu tôi lại nhận ra cô ấy. Có thể cô ấy đã đến chỗ tôi chữa bệnh. Cậu còn nhớ chính tay tôi đã vẽ bức chân dung để nhận dạng cô ấy đấy chứ?”

“Vâng, cháu nghĩ. Chào anh Hank.” Denny nói thêm khi nhìn thấy viên tuần tra viên Hank đi vào

“Không phải hai người chỉ ngồi đây uống cà phê đấy chứ? Chào bác sỹ Doc.”

“Chào Hank, đầu gối của cậu thế nào rồi?”

“À, cũng đỡ nhiều rồi.”

“Sẽ bình phục nhanh hơn nếu cậu gầy đi hai mươi lăm pound nữa. Cậu không định xoi hết túi bánh rán đó ngay đấy chứ?”

“Đàn ông phải nạp đủ năng lượng cho những công việc như thế này chú ạ.”

“Đường nhiều không có nghĩa là nhiều năng lượng đâu.” Doc chỉnh lại kính khi thấy Denny bước ra khỏi phòng làm việc của Rick với tập hồ sơ trên tay.

Ông lật xem và bấm môi có vẻ đắm chiều thông cảm. “Hình như cả con người và thiên nhiên đều đối xử tệ bạc với cô ấy.”

“Chắc chắn hắn đã đánh và hăm hiếp cô ấy.” Denny gật đầu đồng ý với Doc. “Cảnh sát trưởng không cho Reece xem tất cả các bức ảnh. Anh ấy không muốn cô ấy khủng hoảng thêm. Chú nhìn thấy không, cổ tay và cổ chân cô ấy đều bầm tím. Chắc chắn hắn đã trói cô ấy.”

“Đúng, tôi thấy rồi.”

“Có thể hắn đã lôi cô ấy đi khỏi khu bờ sông bằng xe tải, xe hơi, hay xe bán tải gì đó. Sau đó hắn giữ cô ấy một thời gian cho đến khi kết cục này xảy ra. Hắn giấu cô ấy xuống đầm lầy. Chú có nhận ra cô ấy không?”

“Không, rất tiếc là tôi không nhận ra. Có lẽ tôi phải đi gặp một vài bệnh nhân của tôi bây giờ đây. Hank này, cậu có vẻ thích món bánh rán khi gió đó nhỉ?”

“À, chú Doc...”

Trên đường về nhà Doc băn khoăn suy nghĩ về cuộc nói chuyện với Mac và những bức ảnh ông vừa xem. Ông suy nghĩ về thị trấn thân yêu của mình, về thời gian ông đã ở đây. Ông đã lắng nghe từng hơi thở, từng nhịp đập trái tim của nó.

Doc bước qua cửa vào nhà, cánh cửa mà ông không hề đóng trong suốt hai thập kỷ qua. Thay vì vào thẳng phòng khám ông đi gọi điện. Willow đã có một vài bệnh nhân đến khám.

Trong khi ông gọi điện ông nhắm nháp ly cà phê để thư giãn và chuẩn bị đón tiếp bệnh nhân đầu tiên trong ngày.

Khoảng hơn mười hai giờ, Brody đang quanh quẩn đi lại trong phòng khám của Doc. Doc đã gọi anh đến và báo anh chờ ông ở đây, Doc cũng không quên dặn anh cứ tự nhiên như ở nhà. Anh đã buộc phải tạm gác lại công việc đang dang dở của mình mặc dù đang vào giai đoạn nước rút.

Nếu muốn nghỉ giải lao thì anh đến nhà hàng Joanie xem Reece thế nào chứ không phải là đến đây chờ đợi thế này.

Ít nhất anh cũng được gặp Reece. Cô không gọi anh thông báo là bị đuổi việc và mặc dù xe của cô vẫn đậu ở chỗ mọi khi nhưng anh vẫn muốn đến để nhìn tận mắt.

Không phải vì anh nhớ cô mà đơn giản là anh muốn xem tình hình cô thế nào.

Nếu Doc không gọi điện nói là có việc khiến anh tò mò thì chắc chắn anh đã không rời bàn phím.

Nhân vật nữ chính đang cuốn hút anh không thể rời ra được. Anh đang suy nghĩ sẽ biến cô thành nạn nhân. Anh sẽ tạo ra một vài sự kiện, một vài cảnh tượng, cô ấy sẽ bị giết và thế là câu chuyện kết thúc.

Nhưng cô gái của anh bây giờ không thể chịu số phận hẩm hiu như vậy.

Anh muốn đến với cô. Trên đường về đảng nào anh cũng đi qua đó và anh sẽ rẽ vào xem cô thế nào. Có thể anh sẽ gợi ý Reece ở lại nhà anh tối nay.

Nhưng có lẽ không nên làm thế, anh suy nghĩ lại. Cứ để cô về nhà của mình, anh không nên làm mọi việc phức tạp thêm khi để cô không chính thức ở với anh như thế.

Anh đã rất cẩn thận tránh việc đó với những người phụ nữ khác và bây giờ anh không nên tự lao đầu vào.

Brody đi ra cửa sổ rồi lại đi vào. Anh đến giá sách nhìn lướt qua gáy những cuốn có in tên mình. Anh luôn cảm thấy vui vẻ tự hào mỗi khi thấy tên mình được in trên đó.

Ngần ngừ một thoáng anh quyết định tiếp tục khám phá nhà Doc.

Những bức ảnh vút đầy trong phòng khiến Brody chú ý. Anh nhặt một bức chụp Doc với một phụ nữ mà theo Brody thì đó là vợ của ông. Bức ảnh chụp ở ngoài trời, hình như họ đang đi cắm trại Doc cầm cần câu còn người phụ nữ kia thì đang cười rất tươi.

Nhìn họ rất vui vẻ và hạnh phúc và nếu anh không đoán nhầm thì bức ảnh được chụp sau khi họ đã cưới nhau rất lâu rồi, có lẽ phải đến hai mươi năm.

Một bức khác chụp cả gia đình Doc. Hai vợ chồng trẻ nắm tay một đứa bé mới chập chững biết đi. Ngoài ra còn có rất nhiều ảnh chụp lễ tốt nghiệp, chụp đám cưới và chụp bố mẹ Doc.

Tòàn là ảnh về cuộc đời và những kỷ niệm đã qua của Doc và gia đình ông.

Như vậy thì sao?

Anh không phản đối chuyện hôn nhân. Đối với nhiều người đó là chuyện hoàn toàn bình thường và tất nhiên Doc Wallace cũng vậy. Chuyện hôn nhân vẫn thế và sẽ mãi như thế ngay cả với bố mẹ anh.

Cuộc sống là vậy. Đã kết hôn thì coi như phần còn lại của cuộc đời chuyển sang một trang mới. Người phụ nữ đó sẽ theo mình và luôn ở bên mình trong phần thời gian còn lại trừ phi hai người ly dị.

Sẽ ra sao nếu người ta thay đổi quyết định của mình? Hay chỉ vì hoàn cảnh đưa đẩy?

Nếu mình không làm như vậy và mọi người cũng không làm như vậy thì chắc chắn là phải có sự điều chỉnh, lượng thứ và thỏa hiệp. Người đàn ông sẽ không còn được làm tất cả những gì mà anh ta muốn.

Nếu anh muốn quay trở lại Chicago thì sao? Hoặc thậm chí là Madagascar? Không phải anh sẽ làm như vậy nhưng nếu có thì sao? Khi đã kết hôn thì mọi người sẽ bị ràng buộc.

Người ta không còn là người đàn ông đơn thuần mà đã có đôi, thậm chí sẽ là cha và có cả gia đình. Sẽ không còn đường quay trở lại. Không còn sự điều chỉnh, sửa chữa hay rẽ sang một hướng khác khi đã bước vào con đường đó.

Có thể anh không yêu cô như cô yêu anh. Đó chỉ là chuyện quan hệ, mà quan hệ thì hoàn toàn khác, mức độ của nó có thể thay đổi, có thể đến rồi đi.

Brody quay lại khi Doc bước vào.

“Xin lỗi đã để cậu phải chờ lâu, tôi phải khám nốt mấy bệnh nhân. Cảm ơn cậu đã đến.”

“Tại sao chú muốn gặp cháu?”

“Chúng ta vào nhà bếp đi. Tôi sẽ cố làm bữa trưa trong khi chúng ta nói chuyện. Không được như những gì cậu đã dùng trong thời gian qua nhưng cũng gọi là có cái bỏ vào bụng.”

“Cháu cũng không phải là người kén ăn đâu.”

“Tôi đã nghe chuyện của Reece ngày hôm qua.”

“Chú đã nói chuyện với cô ấy chưa?”

“Hôm nay thì chưa.” Doc lấy thịt gà, cà chua và nửa lọ dưa chua ngâm ra. “Tôi nói chuyện với Mac và cậu ấy lo lắng về Reece. Không biết cậu thì thế nào?”

“Sao chú lại hỏi cháu chuyện đó?”

“Tôi muốn có cái nhìn toàn diện. Tôi không thể kể cho cậu nghe về tình trạng của cô ấy với tư cách là một bệnh nhân. Chắc cậu cũng biết là cậu không thể kể hết cho tôi nghe những gì cô ấy đã nói với cậu với tư cách là một người bạn. Nhưng tôi vẫn muốn hỏi cô ấy có nói với cậu chuyện gì mà cậu cảm thấy không ổn không?”

“Cô ấy nói với chú là có lần cô ấy về nhà và thấy quần áo của mình được xếp gọn gàng hết phải không?” Doc gật đầu vừa thái cà chua vừa liếc sang anh. “Và rằng cô ấy không nhớ là mình sắp xếp đồ hay không. Cháu thì cho rằng cô ấy không hề làm chuyện đó.”

“Vậy thì ai làm?”

“Vẫn là kẻ đã dùng bút đỏ viết đầy cả ra nhà tắm của cô ấy, trộn lung tung các loại thuốc, và lục lọi đồ đạc của cô ấy. Còn nhiều trò lừa phỉnh khác nữa.”

Doc đặt dao xuống quay ra. “Brody này, nếu Reece có vấn đề về trí nhớ thì cô ấy phải được điều trị.”

“Cháu không nghĩ vậy. Có kẻ đã quấy nhiễu làm hại cô ấy.”

“Và cậu nghĩ rằng hẳn muốn làm cho tình trạng sống trong ảo giác của cô ấy trầm trọng thêm?”

“Không phải là ảo giác. Tại sao cô ấy chỉ bị đáng trí như vậy khi ở một mình?”

“Tôi không phải là...”

“Và tại sao chuyện đó chỉ bắt đầu sau khi cô ấy nhìn thấy người phụ nữ đó bị giết?”

Doc thờ dãi và quay sang làm món sandwich. “Chúng ta đâu biết chắc là không có những lúc cô ấy bị đăng trí trước khi chuyện đó xảy ra. Nhưng nếu đúng là sau thời điểm đó cô ấy mới bị thì cũng có lý do của nó. Thứ nhất, những gì cô ấy nhìn thấy hôm đó làm xuất hiện triệu chứng.”

Doc bỏ bánh sandwich ra đĩa, cùng với dưa chua, cà chua và rót thêm hai ly sữa.

“Cháu đã ở với cô ấy rất nhiều và không hề thấy có bất kỳ biểu hiện nào giống như chú ám chỉ cả.”

“Nhưng ít nhất cậu cũng đã thấy điều gì đó chứ.”

“Cháu không thích chú đặt cháu vào tình thế đó.”

“Còn tôi thì lại không thích tình thế mà có thể cô ấy đang mắc phải.” Doc khựng lại.

“Được, cháu sẽ nói những gì cháu thấy. Cháu thấy cô ấy đang tìm đường trở lại với cuộc sống. Cô ấy luôn run rẩy sợ hãi mỗi khi đi ngủ nhưng rồi khi thức dậy cô ấy vẫn làm tất cả những gì cần làm. Cháu thấy cô ấy là một người sống sót đang cố xây dựng lại cuộc sống vì có kẻ đã đánh vỡ cuộc đời cô ấy.”

“Ngồi xuống ăn đi.” Doc gọi ý. “Cô ấy có biết cậu yêu cô ấy không?”

Bụng đang tức anh ách nhưng Brody vẫn ngồi xuống. “Cháu không hề nói cháu yêu cô ấy.”

“Phải biết suy đoán Brody ạ. Là nhà văn cậu phải biết suy đoán lời nói chứ.”

“Cháu chỉ quan tâm đến cô ấy và những gì xảy ra với cô ấy.” Anh cảm nhận được sự gượng gạo – hay lo sợ - trong câu nói của mình. “Chúng ta cứ tạm dừng lại ở đây đi.”

“Được thôi. Nếu tôi đoán đúng những gì cậu đang nghĩ thì đó là vì cậu cho rằng tất cả những việc đó là do một kẻ khác muốn làm tổn thương đến cô ấy.” Doc nhướn mày cầm ly sữa. “Người duy nhất có thể, theo như những gì chúng ta biết, đó chính là kẻ mà cô ấy nói là đã nhìn thấy hắn giết người phụ nữ kia bên sông.”

“Cô ấy nhìn thấy chứ không phải là nói như thế.”

“Tôi đồng ý nhưng dù sao mọi việc cũng chưa được chứng minh.” Cùng với vẻ nhướn mày ấy Doc uống sữa. “Nhưng nếu đúng cô ấy nhìn thấy và suy đoán của cậu cũng đúng thì cậu đã đến gặp cảnh sát trưởng nói chuyện đó chưa?”

“Rick luôn cho rằng Reece nói vớ vẩn. Cậu ta không hề tin những gì cô ấy nói.”

“Không có chứng cứ thì cậu ấy cũng không thể làm công việc của mình được.”

“Hiện tại thì cháu sẽ chăm sóc cô ấy. Còn cậu ta thì cứ để cậu ta giải quyết vụ xác chết Moose Ponds và người phụ nữ bị giết bên dòng sông Snake. Cháu nói thật đấy.”

“Được, được.” Doc gờ tay đồng tình. “Cậu ăn đi. Tôi đã rẽ qua văn phòng cảnh sát trưởng và Denny cho tôi xem mấy bức ảnh.”

“Thì sao?”

“Tôi chỉ có thể nói trên cơ sở những gì Reece miêu tả lại và bức chân dung tôi vẽ mà cô ấy đồng ý. Tôi không dám khẳng định chắc chắn đó có phải là người phụ nữ cô ấy nhìn thấy hay không.”

“Có vấn đề thời gian? Một tuần sau người ta mới tìm thấy xác chết đó cơ mà?”

“Đó là vấn đề tôi chưa hiểu và chắc nó cũng gây khó khăn cho phía cảnh sát. Có vết bầm ở cổ tay và cổ chân. Có thể trong thời gian đó cô ấy bị hãm giam giữ, nhưng cũng rất khó hiểu. Tại sao lại không hề có dấu vết gì là bọn họ đã ở lại đó. Tại sao hãm lại bóp cổ cô ấy khiến Reece tưởng cô ấy đã chết, sau đó lại đưa cô ấy đi rồi xóa dấu vết khiến Reece cũng không hề phát hiện ra điều gì?”

“Vi hãm nhìn thấy cô ấy.”

“Hãm nhìn thấy sao?”

“Có thể hãm không nhận ra cô ấy nhưng hãm nhìn thấy có người trên vách đá đó. Hoặc cũng có thể hãm nhìn thấy đồ đạc của cô ấy bỏ lại khi chạy xuống tìm cháu. Hãm chỉ biết có người đã nhìn thấy chuyện xảy ra.”

“Có thể không?” Doc hỏi lại. “Khoảng cách xa thế cơ mà.”

“Reece có ống nhòm. Tại sao hãm lại không có? Sau khi giết người phụ nữ đó hãm nhìn quanh xem xét. Đó cũng là một cách xóa dấu vết đúng không?”

“Chả biết thế nào nhưng như thế cũng chỉ là giả định thôi, Brody ạ.”

“Cứ giả định là như thế đi. Cho dù người phụ nữ được tìm thấy xác kia có phải là người cô ấy nhìn thấy bên sông hay không thì gã đàn ông đó chắc chắn đã biết có người nhìn thấy hãm. Và cũng có nghĩa là hãm phải xóa dấu vết, mang xác cô ấy đi. Hãm phải đề phòng có người đi bơi thuyền hay đi bộ phát hiện ra chứ. Và cách tốt nhất là mang nó đi, chờ đến khi trời tối thì chôn hoặc tìm cách gì đó giấu đi. Nhưng liên quan đến chuyện xóa dấu vết thì chắc hãm phải biết có người nhìn thấy.”

“Tất nhiên rồi. Và nếu biết bị phát hiện hãm sẽ phải nghe ngóng tìm hiểu xem đó là ai.” Doc đồng tình.

“Và vì có kẻ đang muốn quấy rầy làm hại cô ấy, hãm muốn cô ấy tưởng mình bị mất trí nên cháu sẽ không thể bỏ qua chuyện này.”

“Tôi cũng muốn nói chuyện với cô ấy xem thế nào. Sáng nay tôi đã trót nói với Mac tôi không phải là bác sỹ tâm thần nhưng tôi có được học qua và có chút kinh nghiệm liên quan đến lĩnh vực đó.”

“Tùy chú với cô ấy thôi.”

Doc gật đầu. “Quả là áp lực rất lớn đối với một người có quá khứ như cô ấy. Cô ấy có tin cậu không?”

“Có, có chứ.”

“Vậy thì áp lực đè lên cả cậu. Cứ nói với cô ấy chuyện chúng ta gặp nhau hôm nay.” Doc ngần ngừ một thoáng và quyết định. “Đừng đánh mất lòng tin. Nhưng không được nói là tôi bảo cậu đến gặp. Món sandwich thế nào?”

“Cũng được nhưng chú chưa thể là đầu bếp chuyên nghiệp được.”

Hãm quay lại bờ sông. Không hề có bất cứ dấu vết nào cho thấy có chuyện xảy ra ở đây, hãm đã rất cẩn thận. Hãm vốn là người cẩn thận mà.

Lẽ ra chuyện đó đã không xảy ra, không bao giờ xảy ra nếu hãm còn sự lựa chọn khác. Tất cả mọi chuyện chỉ vì cô ta đã không cho hãm bất kỳ sự lựa chọn nào khác.

Hãm vẫn còn nghe thấy tiếng cô ta la hét và đe dọa hãm.

Tại sao cô ta dám đe dọa mình như thế cô ta có quyền làm chuyện đó được.

Cô ta chết là hoàn toàn do lỗi của cô ta. Hãm hiểu chuyện đó và không hề thấy mình có tội gì. Người khác sẽ không hiểu được, vì vậy hãm phải làm tất cả những gì cần làm để bảo vệ chính mình.

Nếu cô ta không đồng bóng thì chuyện cũng không xảy ra như thế.

Tại sao lại có người ở trên con đường đó và lại nhìn về hướng đó đúng vào lúc ấy bằng ống nhòm nhỉ? Đúng là ngay cả con người cẩn thận nhất cũng không thể tránh khỏi sự tình cờ.

Reece Gilmore.

Đối phó với cô không phải là chuyện khó. Rất dễ lừa gạt mọi người, thậm chí lừa gạt cả cô. Mặc dù vậy cô sẽ không cho qua chuyện này.

Tuy nhiên, vẫn còn cách đối phó. Luôn luôn có cách giải quyết mọi chuyện. Không thể để một con người đang chạy tỵ nạn này làm hỏng cuộc đời hắn được. Nếu phải gây áp lực hắn cũng sẽ sẵn sàng làm.

Hắn rất hài lòng khi nhìn quang cảnh ở đó. Vẫn con sông những ngọn núi, những bụi cây. Rất hoàn hảo, rất nguyên vẹn. Nơi đây là miền đất của hắn mà. Hắn có được như ngày nay cũng là nhờ mảnh đất này, nó đã ngấm sâu vào tâm hồn hắn. Hắn đã được uống nước dòng sông, đã được những ngọn núi kia bảo vệ.

Tất cả những gì cần phải làm để bảo vệ những gì hắn đang có hắn sẽ làm.

Chính Reece Gilmore mới là người phải ra đi.

Bằng mọi cách.

VỀ NHÀ

Tôi đã khỏe; Tôi sẽ khỏe hơn; Tôi đang ở nơi này.

- NGƯỜI GIẤU TÊN -

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hai giờ cô mới phải đi làm và Reece định sẽ dọn dẹp hay giặt quần áo cho anh. Cô có thể dễ dàng giúp anh trong khi anh viết nhưng vẫn đủ thời gian chuẩn bị món súp cho ngày hôm sau ở nhà hàng Joanie.

Cô vừa mặc quần áo và dọn giường xong thì anh cũng tắm xong. “Anh có muốn dùng món gì đặc biệt cho bữa sáng không? Chiều nay em mới phải đi làm, em có thể phục vụ anh một bữa thịnh soạn.”

“Không cần đâu, anh ăn chút ngũ cốc cũng được.”

“Ồ, được thôi.” Cô vuốt và trải phẳng tấm ga trải giường. Giá có thêm đôi gối màu nữa thì rất nổi. “Em phải chuẩn bị món súp cưới kiểu Ý cho cô Joanie. Nếu muốn em sẽ làm cho anh ăn thử vào bữa trưa xem thế nào. Em sẽ làm cả thịt hầm và món gì đó để hâm lại để anh ăn tối vì tối nay em phải làm. À quên, em sẽ mang vài thứ đồ đi giặt, anh có muốn giặt thêm gì không?”

Súp đám cưới? Liệu có ngụ ý gì đây? Cô ấy còn định giặt đồ lót cho mình. Lạy Chúa.

“Không cần đâu.”

Cô mỉm cười có vẻ gượng gạo. “Tùy anh.”

“Anh không muốn em lên thực đơn cho bữa sáng, bữa trưa, bữa tối và thậm chí cả bữa đêm khi mới sáng sớm thế này đâu.”

Reece rất ngạc nhiên. “Vậy thì...”

“Và cũng không phải em đến đây chỉ để làm món thịt hầm và dọn giường cho anh đâu.”

“Không.” Cô thông thả nói. “Nhưng ít nhất thì em cũng đã ở đây rồi và em không muốn trở thành con người vô dụng.”

“Anh không muốn em làm đảo lộn hết cả mọi thứ ở đây.” Lại vẫn giọng gượng gạo như anh đã nói với bác sỹ Doc ngày hôm qua. Khó chịu quá. “Anh có thể tự làm được. Bao lâu nay anh vẫn làm được mà.”

“Chắc chắn là anh làm được rồi, và em sẽ chiều theo ý anh. Em đã hiểu nhầm anh rồi. Em cứ tưởng anh thích em làm món ăn cho anh.”

“Đó là chuyện khác.”

“Khác với việc chúng ta giặt chung đồ với nhau. Anh không thích quan hệ của chúng ta đến mức độ như thế. Thật ngốc.”

Có thể đấy. “Anh không muốn em giặt đồ cho anh, làm món thịt hầm hay bất cứ món gì cả. Em đâu phải là mẹ anh.”

“Hoàn toàn không.” Cô bước lại giường lật tấm ga trải giường. “Càng tốt.”

“Em nói ai ngốc.”

“Anh không phải vặn lại, chắc chắn người đó không phải là anh rồi. Anh tưởng em yêu anh thì muốn lừa phỉnh che mắt anh bằng mấy việc giặt giũ nấu nướng hay sao? Anh thật ngốc, Brody ạ, và anh quá tự cao với mình đấy. Hãy cứ ngồi đó mà thỏa mãn với cái niềm tự cao, tự đại của mình nhé.”

Cô lao ra cửa. “Em không phải là mẹ anh, em là con ngốc.”

Anh tròn mắt nhìn chiếc giường và bức bối gãi đầu gãi cổ. “Như thế sẽ tốt hơn” Brody lầm bầm và nhẩn mặt cau có khi cánh cửa đóng sầm trước mặt anh,

Reece chỉ kịp vợ những gì gần cô nhất và mang ra tổng vào xe. Còn những thứ đồ khác của cô nữa không biết sẽ phải làm thế nào đây.

Cô sẽ mua những thành phần cần thiết cho món súp của Joanie và các món cô định nấu. Cô sẽ đổi tiền lẻ và mang đồ đi giặt – chỉ giặt đồ của cô thôi. Có phải bây giờ cô mới làm việc này đâu.

Hoặc cũng có thể cứ bỏ tất cả ở đó, cô sẽ lái xe đi xem hoa đã nở chưa.

Cô cho xe chạy về phía thị trấn và rất ngạc nhiên khi thấy tay lái có gì đó rất khác. “Cái gì? Cái gì thế?” Cô lầm bầm khi đánh lái. Cô bức bối khó chịu và đành cho xe chạy về gara nhà Lynt.

Gara đã mở cửa. Lynt đã bốn mươi tuổi nhưng trông vẫn cường tráng trong chiếc áo sơ mi vải hai ta xắn cao có bấp nổi lên cuộn cuộn. Túi áo, trên mũ và cằm anh ta dính đầy vết dầu mỡ.

Lynt bặm môi chỉnh lại mũ khi thấy Reece bước ra khỏi xe.

“Có chuyện gì rắc rối với chiếc xe của cô phải không?”

“Hình như thế.” Bây giờ cô mới nhận ra là mình đang nghiêng răng nên vội vàng nhả ra. “Tay lái trực trặc gì đó, không điều khiển được như ý muốn.”

“Cũng phải thôi, hai lớp sau của cô sắp hết sạch hơi rồi.”

“Hết hơi?” Cô quay lại phía sau nhìn. “Lạ thật, hôm qua có việc gì đâu.”

“Có thể cô nén lên cái gì đó.” Lynt cúi người xem chiếc lốp sau bên phải. Hình như bị dò hơi. Để tôi xem thế nào.”

“Tôi còn một lốp dự trữ trong thùng xe.” Trời đất lại phải thay cả hai lốp xe nữa sao?”

“Tôi sẽ sửa ngay khi làm xong mấy chiếc đệm phanh này. Cô có cần dùng xe đi đâu không?”

“Ồ không, không. Tôi đi bộ cũng được.” Cô lấy máy tính, chìa khóa nhà bỏ vào túi. “Nếu phải thay cả hai lốp thì mất bao nhiêu?”

“Lúc này thì chưa cần phải quan tâm đến chuyện đó đâu.” Lynt cầm chìa khóa xe. “Tôi sẽ gọi điện cho cô.”

“Cám ơn anh.” Cô đeo ví lên một vai và khoác máy tính lên vai kia.

Dù sao thì hôm nay cũng là một ngày đẹp trời và cô sẽ đi dạo cho nguôi bớt sự thất vọng. Cô đã có công việc và chỗ ở. Và nếu đã trót yêu gã ngốc kia thì cô sẽ tìm cách để vượt qua.

Nếu phải thay lốp mới cô sẽ đi bộ cho đến khi nào dành đủ tiền để dành vào đó thì thôi.

Lúc này đây cô không cần xe cũng không cần người yêu. Cô chả cần gì khác ngoài bản thân mình. Đó cũng chính là lý do khiến cô rời khỏi Boston, từ bỏ mọi thứ. Cô sẽ chứng tỏ cho mọi người thấy cô vẫn tỉnh táo, cô sẽ bình phục và sẽ xây dựng một cuộc sống mới cho mình.

Còn nếu Brody cho rằng cô đang muốn lôi kéo anh ta vào cuộc sống đó thì anh ta không những là tên ngốc mà còn quá tự cao tự đại.

Cô cũng cần có một khoảng thời gian cho riêng mình để ghi nhật ký, để suy nghĩ về cuốn sách dạy nấu ăn của cô. Như thế không có nghĩa là cô sẽ phải rẽ qua nhà Brody, gãi khi gió. Cô muốn sắp xếp lại các công thức nấu ăn, sẽ tập trung viết bài giới thiệu về cuốn sách đó.

Có thể là ... Bạn không cần phải là một đầu bếp chuyên nghiệp khi muốn làm những bữa tiệc lớn, cũng không cần có người hướng dẫn.

“Nghe có vẻ huênh hoang kể cả rồi đấy.” Bạn đã chán cảnh suốt ngày phải nghĩ “Tối nay sẽ ăn gì?” phải không? Bạn không biết nên tìm món gì thật ngon và mới lạ cho bữa tiệc ngày chủ nhật? Bạn hốt hoảng khi người chủ bữa tiệc yêu cầu mình làm món bánh để ăn chung với đồ uống?

“Hơi quá” Reece nói thật to. “Nhưng vẫn phải bắt đầu từ đâu đó chứ.”

“Này, này!”

Reece giật mình đứng lại và thấy Linda-Gail đang quỳ gối trồng hoa ở khu sân nhỏ xíu phía trước nhà mình.

“Cậu mãi nói chuyện với mình mà không nghe thấy tớ gọi à?”

“VẬY sao? Tớ đang mãi nghĩ, thỉnh thoảng vẫn buột ra miệng thế. Hoa của cậu đẹp đấy.”

“Đáng lẽ tớ phải trồng cây hoa bướm này trước.” Linda-Gail đẩy chiếc mũ cao bồi ra sau. “Chúng chịu được lạnh nhưng tớ muốn trồng xen kẽ. Cậu đi đâu qua đây đấy?”

“Xe tớ bị xịt lốp phải đưa đến chỗ Lynt.”

“Rảnh rồi nhì. Đi sớm thế này chắc cậu vừa ở chỗ Brody về phải không?”

“Chả làm gì cả. Tớ chỉ dọn giường và định mang đồ của anh ta đi giặt chung với đồ của tớ. Tớ chỉ định giúp đỡ nhưng anh ta lại làm cao.”

“Bọn đàn ông chỉ lợi dụng. Hôm nọ tớ cũng tổng cổ Lo ra khỏi nhà. Anh ta rất tức tối khi tớ không cho làm chuyện đó.”

“Bọn đàn ông chỉ thế là nhanh.”

“Kệ bọn họ. Cậu có thích trồng một ít hoa bướm cho nữ tính không?”

“Tớ rất thích nhưng sáng nay tớ có vài việc phải làm.”

“VẬY thì chúng ta cùng đến quán bar Clancy tối nay sau ca làm nhè. Uống vài ly bia và hát toàn bài hát dành cho đàn ông.”

Cần gì gã ngốc khi mình còn có cô bạn gái này? “Để tớ xem thế nào. Tớ sẽ gặp cậu khi đến làm.”

Lại có thêm việc để làm rồi, cô phân vân suy nghĩ trong khi đi về hướng nhà mình. Mình quên là còn có Linda-Gail bên cạnh.

Còn hồ nước nữa, cô chợt nghĩ và quay bước đi về phía hồ nước. Mặt nước rất trong xanh và đẹp với những rặng liễu rủ xuống uốn éo như người khiêu vũ, những chồi non mới nhú của rừng dương bắt đầu lộ ra.

Thay vì về nhà, cô đi ra phía hồ nước bỏ túi, cởi giày và tắt. Cô xắn quần ngồi sát mép nước và thả chân xuống khua khuấy.

Lạnh quá! Nhưng không sao. Cô đang ngồi đây, hai chân dầm dưới làn nước xanh của hồ nước Angei Lake, mắt lơ đãng ngắm nhìn dãy núi Tetons. Chỉ một lát nữa thôi cô sẽ phải làm món súp, viết sách, và nhật đồ để giặt. Việc làm gì sẽ bình thường hơn đây? Cô sẽ phải rất vội vàng thì mới kịp giờ làm việc được. Và điều đó cũng rất bình thường.

Còn bây giờ cô cứ ngồi đây mà dầm nước đôi chân.

Cô ngả người ra sau ngắm nhìn bầu trời xanh như mặt nước với những gợn mây trắng trôi lững lờ. Ánh nắng mặt trời làm cô chói mắt nhưng thay vì lấy kính ra đeo cô dùng tay che mắt và im lặng lắng nghe.

Tiếng nước bì bọm mỗi khi cô quấy chân. Tiếng chim hót nghe rất vui tai, có cả tiếng chó sủa, tiếng xe chạy vắng lại. Tất cả đều làm cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tiếng nổ rất to và bất ngờ khiến cô giật bắn mình ngồi bật dậy suýt trượt xuống nước. Tiếng nổ vọng lại từ phía cửa hàng bách hóa tổng hợp của Mac. Cô ngồi im thu mình lắng nghe nhịp thở.

Người cô như tê cứng khi nhìn thấy Debbie Mardson đứng trên con đường đỏ nhìn cô chằm chằm. “Đứng, cô ta như bị điên.” Reece nghiêng răng trong khi phải vẩy tay mỉm cười. “Cô ấy mặc cả quần áo mà dầm mình xuống làn nước lạnh đấy. Chả sao cả.”

Không còn cảm thấy thoải mái mà ngồi ngắm trời nước nữa, Reece nhặt túi, giày và để chân trần đi bộ quay về.

Chả quan trọng việc cô nàng Debbie Mardson gần như chả có điểm nào đáng chê kia nghĩ gì. Hay người ta nghĩ gì về cô. Cô đã ngồi đó một mình khua chân dưới nước và đã giật bắn mình khi nghe tiếng nổ lốp chiếc xe tải của Carl.

Cô sẽ thay quần áo, sẽ giặt.

Trước tiên sẽ giặt quần áo, sau đó làm món súp rồi quay lại sấy. Xong xuôi cô sẽ bắt tay vào cuốn sách nấu ăn. Cô cầm túi đồ giặt trên tay và đi bộ về phía khách sạn.

Qua cửa hàng bán đồ du lịch nơi Debbie làm Reece thu mình làm bấm cầu nguyện, lần này cô ta sẽ không nhận ra mình. Không đến mức phải chạy nhưng cô bước rất nhanh qua cửa sổ và chỉ thờ phào nhẹ nhõm khi vào đến khách sạn.

“Chào Brenda. Hôm nay tôi đi giặt, cô có thể đổi tiền giúp tôi được không?”

“Được thôi.” Brenda cười rất tươi. “Cô có cần giày đi tạm trong khi chờ đợi không?”

“Gi cơ?”

“Cô không đi giày Reece ạ”

“Ồi, lạ Chúa.” Reece cúi xuống nhìn đôi chân trần. Và khi ngẩng mặt lên nhìn nụ cười mãn nguyện của Brenda thay vì ngượng ngùng cô cảm thấy hơi bức tức. “Tôi quên mất. Cô biết đăng trỡ thế nào rồi mà. Tôi muốn đôi tiền hai mươi lăm đô.” Reece đặt tiền lên quầy cho Brenda.

Brenda đếm tiền đưa cho cô và nói.” Cô nên cẩn thận khi đi đấy.”

“Chắc chắn rồi.” Vốn không thích thang máy cô bước vào cầu thang đi xuống. Cô chả thích xuống gian hầm này chút nào. Không phải vì gã Brody khi gió kia thì cô đã có thể sử dụng máy giặt của anh ta và sẽ không phải đi xuống nơi đáng nguyên rủa này.

“Bảy lần một là bảy.” Reece bắt đầu đếm khi bước đi. “Bảy lần hai mươi bốn.”

Cô đếm hết bảy sang tám và lao nhanh ra khỏi gian hầm khi máy giặt bắt đầu chạy.

Reece đi chậm lại khi ra đến cửa hành lang và vẫy tay chào Brenda. Nhưng lần này thì cô không gặp may khi đi qua cửa hàng bên ngoài vì Debbie đã nhìn thấy cô.

“Chào Reece.” Debbie bước ra khỏi cửa. “Cô có khỏe không?”

“Tôi rất khỏe. Còn chị?”

“Đi chân trần thế kia thì lạnh lắm.”

“Chị nghĩ vậy sao? Tôi muốn rèn luyện đôi chân và muốn trở thành người phụ nữ đầu tiên đi trên dãy Continental Divide (Dãy núi từ Alasca xuống Mehico bao gồm cả những dãy núi đá ở khu Bắc Mỹ còn gọi là Great Divide) bằng đôi chân trần. Đó là ước mơ của tôi từ lâu.Hẹn gặp lại chị.

Nhanh lên, phải nhanh chóng chuẩn bị mọi việc, cô thầm nghĩ trong khi quay về nhà.

Tạm gác lại mọi chuyện cô bắt tay vào chuẩn bị thịt viên cho món súp. Nếu bình thường thì sẽ chả thèm đi giày để cho người ta thỏa sức mà đàm tiếu nhưng ở thời điểm này thì không nên ngớ ngẩn như thế. Cô vào khách sạn, vẫy tay chào Brenda và đi xuống gian hầm chuyển quần áo từ máy giặt sang máy sấy.

Chỉ một chuyến nữa thôi, cô thầm nghĩ và lại vội vàng về nhà.

Còn khá nhiều thời gian để viết lời giới thiệu cho cuốn sách dạy nấu ăn của cô trong khi chờ quần áo khô.

Sau khi mở máy tính cô quyết định tranh thủ ghi nhật ký.

Gã Brody khi gió. Minh muốn dọn dẹp giường nhưng anh ta tưởng mình làm thế để mời chài chiếc nhẫn cưới. Đản ông thường nghĩ vậy hay sao? Nếu đúng là như vậy họ cần phải thay não mất thôi.

Đến khi chuyện đó xảy ra thì mình mới biết mình không được chào đón nữa. Dù sao thì anh ta cũng quan tâm đến mình hơn nhiều người và mình sẽ thăm biết ơn nhưng cũng không thể không coi thường anh ta được, mình sẽ cố gắng không làm phiền anh ta nữa.

Gã chết tiệt.

Trong khi đó mình lại thật ngốc nghếch khi tự biến mình thành kẻ lạc loài ở thị trấn này bằng việc đi bộ đến khách sạn giặt đồ. Mình sẽ làm món súp và sẽ kiểm tra khóa cửa một lần thôi.

Khi gió, phải hai lần.

Có thể mình sẽ phải thay cả hai lớp mới, đó là điều đáng thất vọng nhất. Chỉ là chuyện bức mình rất nhỏ trong hoàn cảnh của mình lúc này thì nó lại trở thành vấn đề lớn. Mình không có tiền, chỉ đơn giản vậy thôi. Có lẽ mình sẽ phải đi bộ trong vài tuần tới.

Biết đâu lại có điều kỳ diệu xảy ra khi mình viết và bán được cuốn sách này. Mình sẽ có tiền, có cái để chống lại bất kỳ kẻ xấu nào xuất hiện trước cửa nhà mình.

Linda-Gail đang trồng hoa bướm. Bọn mình sẽ đến quán bar Clancy tối nay sau ca làm cho bọn đản ông biết mặt. Minh nghĩ đó là thứ mình cần làm.

Cảm thấy hài lòng, Reece mở một file mới và bắt đầu thử các thể loại giới thiệu cho cuốn sách của mình.

Chuông hẹn giờ ở nhà bếp đổ báo hiệu quần áo của cô đã khô. Reece lưu dữ liệu, tắt máy và lại ra ngoài.

Cô sẽ cho mọi thứ vào sọt và nhanh chóng ra khỏi gian hầm đáng ghét đó. Về nhà cô sẽ vụn nhỏ ngọn lửa nồi súp và trong giờ giải lao khi làm việc cô có thể chạy lên để kiểm tra.

Hy vọng tối nay nhà hàng sẽ đông khách, đó là thứ cô luôn cần.

Reece nhanh chóng đi qua hành lang và lần này thì cô không phải giao tiếp với ai vì Brenda không còn ở quầy. Chỉ có tiếng cô lẩm bẩm vọng lại từ phía sau.

Cũng là việc tốt, dù sao thì mình cũng nên biết cảm ơn.

Lần này Reece quyết định đếm các thứ bậc nhân từ mười hai khi đi xuống gian hầm đến khu giặt.

Cô mở cửa máy sấy lấy quần áo nhưng bên trong chả còn gì cả.

“Sao lại thế này...” Cô mở chiếc máy sấy khác vì nghĩ có thể mình nhầm. Nhưng cũng chả có gì.

“Sao lạ thế? Làm gì có ai có thể xuống đây mà ăn cắp hết quần áo của mình được?”

Và tại sao giỏ đựng lại nằm trên chỗ chiếc máy giặt thay vì trên chiếc bàn nhỏ mà cô nhớ là đã để trên đó. Trong tình trạng bối rối cô mở nắp chiếc máy giặt và quần áo của cô nằm cả trong đó ướt sũng.

“Mình đã bỏ vào máy sấy rồi mà.” Cô đứng thọc tay vào túi áo, cô chỉ còn đồng xu duy nhất sau khi bỏ hết số tiền vừa đổi vào lần giặt và sấy trước. “Mình đã bỏ vào máy sấy, đây là lần thứ ba mình đến đây, lần thứ ba. Mình không hề bỏ vào máy giặt.”

Cô bực bội lôi hết quần áo ra và bỏ vào giỏ. Một chiếc bút đánh dấu tự nhiên rơi xuống sàn nhà.

Chiếc bút đánh dấu màu đỏ, đó là chiếc bút của cô. Reece run rẩy nhặt vút luôn chiếc bút vào giỏ khiến màu phai đầy ra quần áo.

Có kẻ nào đó đã làm việc này, hẳn luôn muốn cô nghĩ rằng cô không làm chủ được mình.

Có thể hẳn đang ở đâu đó quanh đây quan sát cô.

Hơi thở của cô đột nhiên trở nên gấp gáp khi ngó quanh tìm kiếm. Nhưng bất ngờ Reece vơ vội chiếc giỏ và bỏ chạy thục mạng. Có tiếng đập vào ống nước khiến cô giật bản mình. Tiếng bước chân cô nện xuống nền xi măng vọng lên khiến Reece càng run sợ hơn.

Lần này khi ra đến hành lang cô không dừng lại như lần trước mà chạy thẳng đến quầy. Brenda ngạc nhiên nắm chặt tay cô.

“Có ai đó ở dưới kia. Có người xuống dưới kia rồi.”

“Cái gì? Ai? Cô có làm sao không?”

“Quần áo của tôi, hẳn bỏ hết quần áo của tôi vào máy giặt”

“Nhưng Reece chính cô đến để giặt mà.” Brenda nói rất nhẹ nhàng như dỗ dành đứa trẻ. “Cô không nhớ sao? Cô xuống đó để giặt quần áo.”

“Sau đó cơ. Tôi đã bỏ vào máy sấy nhưng bây giờ lại thấy quần áo nằm hết trong máy giặt. Cô có nhìn thấy tôi quay lại đây để bỏ vào máy sấy mà.” Reece lấy ra đồng xu còn lại. “Tôi chỉ còn lại mỗi đồng này, tôi đã bỏ hết vào máy giặt và máy sấy rồi. Ai đã xuống đó.”

“Kia bình tĩnh nào. Tôi không nhìn thấy ai xuống đó ngoài cô cả.”

“Có thể chính cô đi xuống đó.”

“Lạy Chúa, Reece” Về mặt Brenda đột nhiên hốt hoảng. “Tại sao tôi lại phải làm như vậy? Cô xem lại mình đi. Nếu cần đổi thêm tiền tôi sẽ...”

“Tôi chả cần gì cả.”

Mặt Reece đỏ gay vì giận dữ và hốt hoảng. Hơi thở đứt đoạn khi cô lao ra đường với giỏ quần áo ướt trên tay.

Về nhà. Cô chỉ còn nghĩ được một ý nghĩ duy nhất đó là về nhà và khóa chặt cửa.

Có tiếng còi xe khiến cô loạng choạng giờ cao giờ quần áo như để che chắn. Cô thấy xe của cô chạy vào chỗ đậu mọi khi và Lynt bước ra khỏi xe.

“Tôi không có ý làm cô giật mình.”

Cô gượng gạo gạt đầu. Tại sao anh ta lại theo dõi mình như kiểu mình là người hoàn toàn xa lạ đến đây vậy? Tại sao người ta cứ nhìn cô với ánh mắt như vậy?

“Lốp không sao đâu, chỉ non quá thôi. Tôi đã bơm cho cô rồi.”

“Ồi, cảm ơn anh. Cảm ơn anh rất nhiều.”

“À quên. Tôi định kiểm tra cả chiếc lốp dự trữ cho cô nhưng...”

Cô liếm môi cho đỡ căng thẳng. “Có vấn đề gì hay sao?”

“Vấn đề là...” Lynt ngược mắt, chân đung đưa. “Ồ trong đó.”

“Chà hiểu anh nói gì cả.” Cô đặt giỏ quần áo trên cầu thang đi đến xe. “Tôi chả có gì ngoài thiết bị an toàn.”

Lynt ngần ngừ và Reece lấy chìa khóa trên tay anh mở thùng xe

Có mùi lạ như mùi rác. Thùng xe của cô đầy vỏ trứng, vỏ gói cà phê, giấy bẩn và chai lọ không. Hình như ai đó đã bỏ cả túi rác vào trong đó.

“Tôi không biết chắc cô muốn tôi phải làm gì?”

“Tôi không làm chuyện đó” Cô hốt hoảng lùi lại một bước, rồi bước thứ hai. “Tôi không hề làm. Anh có bỏ vào không?”

Về giặt mình hốt hoảng hiện lên trên khuôn mặt Lynt như cô từng thấy trên khuôn mặt Brenda. “Tất nhiên là không rồi. Tôi chỉ thấy như thế thôi.”

“Có kẻ nào đó đã làm việc này. Tôi không bỏ vào đó. Kẻ nào đó muốn hại tôi. Kẻ nào đó...”

“Tôi không thích la hét ở nhà của tôi đâu.” Joanie bước ra phía sau nhà. “Có chuyện gì vậy? Khi gió gì thế này?” Joanie nheo mắt nhìn vào thùng xe của Reece.

“Cháu không hề bỏ vào đó.” Reece giải thích.

“Tôi cũng không. Tôi mở ra để kiểm tra chiếc lốp dự trữ.” Lynt nói. “Và thấy như vậy. Sao cô ấy có thể nghĩ tôi bỏ những thứ rác rưởi đó vào xe của cô ấy được?”

“Cô bé chỉ bức tức thôi Lynt ạ, Cậu mà bị như thế thì chắc cậu cũng rất bức mình, trẻ con mà.” Joanie cười nhả nhặn. “Có rất nhiều đứa trẻ ngu ngốc như vậy. Tôi có thùng và giỏ tay cao su trong nhà, cậu giúp tôi một tay dọn dẹp chỗ này đi nhé.”

“Cháu làm được.” Giọng Reece khàn khàn vẫn chưa hết xúc động. “Xin lỗi Lynt. Chỉ vì tôi không hiểu...”

“Lên trên nhà đi.” Joanie ra lệnh. “Lên ngay. Pete và Lynt có thể làm được. Tôi cũng lên ngay. Đừng cãi lời tôi.” Joanie nói thêm khi Reece định phản đối.

“Tôi xin lỗi, tôi thực sự xin lỗi.” Reece mặt mũi cảm giỏ quần áo” Tôi sẽ trả tiền cho anh.”

“Không phải trả gì cả.” Lynt xua tay. “Tôi chỉ bom hơi cho cô thôi.”

Joanie vỗ vào vai Lynt khi Reece đi lên nhà. “Đi ra sau bảo Pete giúp cậu một tay Tôi sẽ bảo chúng nó chuẩn bị bữa cho cậu.”

“Làm thế nào bọn trẻ mở được thùng xe nhỉ? Tôi thấy không hề có vết bị bẫy hay phá?”

“Chỉ có Chúa mới biết bọn chúng làm thế nào và vì sao chúng lại làm thế.” Lynt chưa kịp hỏi thì Joanie đã nói tiếp. “Vấn đề là bây giờ thùng xe đã đầy rác và vết bẩn rồi. Cậu và Pete sẽ thu dọn nhé.”

Khi Joanie bước vào thì Reece đang ngồi ở mép giường, giỏ quần áo ướt vẫn bỏ dưới chân.

“Mùi súp thơm đấy.” Joanie nhìn giỏ quần áo ngạc nhiên. “Đống quần áo này sẽ làm ướt hết nhà nếu ít nhất cô không treo chúng lên. Sao cô không dùng máy sấy?”

“Cháu đã sấy rồi nhưng sau đó chúng lại nằm trong máy giặt.”

“Màu chết tiệt gì phai đầy ra thế kia?”

“Mực, màu mực đỏ. Ai đó đã bỏ chiếc bút đánh dấu màu đỏ của cháu vào máy giặt.”

Joanie gãi mặt đến giá đựng chén bát lấy một chiếc đĩa nhỏ và đèn giường ngồi cạnh Reece châm thuốc hút.

“Cô sẽ hút thuốc và cháu sẽ kể cho cô nghe chuyện gì đang xảy ra.”

“Cháu không biết chuyện gì đang xảy ra chỉ biết là cháu đã bỏ quần áo vào máy sấy, cháu đã bỏ tiền và ấn nút. Nhưng khi quay lại thì tất cả lại nằm trong máy giặt và ướt sũng. Cháu không hề bỏ rác vào thùng xe nhưng lại có rác ở đó, cháu cũng không vẽ lên tường nhà tắm.”

“Nhà tắm của cô sao?” Joanie đứng dậy vào xem. “Chả có gì ở đấy cả.”

“Brody đã sơn lại rồi. Cháu cũng không bỏ ủng vào chạn bát và đèn pin vào tủ lạnh. Cháu không bao giờ làm những chuyện đó nhưng thực tế là đã xảy

ra.”

“Nhìn cô đi, cháu nhìn thẳng vào mặt cô.” Reece làm theo và Joanie nhìn rất kỹ về mặt và ánh mắt cô. “Cháu có uống thuốc không? Theo đơn của bác sỹ hoặc không cũng được?”

“Không, cháu chả uống gì ngoài mấy loại cây mà bác sỹ Doc kê, cả thuốc an thần Tylenol nữa. Nhưng tất cả các loại thuốc của cháu đều bị dồn chung vào cối.”

“Tại sao lại có người làm chuyện đó? Và cả những chuyện kia nữa?”

“Hắn muốn cháu nghĩ rằng cháu bị điên. Hắn muốn biến cháu thành kẻ điên nhưng không dễ dàng bởi vì cháu biết những gì cháu nhìn thấy.”

“Người ta tìm thấy xác chết...”

“Không phải cô ấy.” Reece ngắt lời, giọng cô đột nhiên căng thẳng, “Hai người không giống nhau. Đó không phải là cô ấy. Và...”

“Thôi đi.” Joanie quát lên. “Cô sẽ không nói chuyện với cháu chừng nào cháu không bình tĩnh lại”

“Cô có thể bình tĩnh được không khi có kẻ liên tục hại cô, khi cô chả biết sẽ phải làm gì sau đây. Quần áo của cháu đã hỏng hết. Cháu chỉ còn đủ tiền trả cho lần giặt đó thôi nhưng bây giờ thì quần áo hỏng hết rồi.”

“Cháu có thể ghi hóa đơn ở cửa hàng của Mac hoặc cô sẽ trả tiền lương trước cho cháu.”

“Ý cháu không phải như thế.”

“Còn hơn là phải chịu tức anh ách. Chuyện này xảy ra bao lâu rồi?”

“Từ khi cháu nhìn thấy người phụ nữ đó bị giết bên sông. Cháu chả biết phải làm gì cả.”

Cháu nên gặp cảnh sát trưởng xem thế nào.”

“Tại sao cháu phải gặp?” Reece vung tay lên có vẻ giận dữ. “Cô cho rằng túi rác trong thùng xe của cháu có dấu vân tay trên đó sao?”

“Đại loại là thế.”

“Vâng” Reece thờ dãi ôm mặt. “Vâng, cháu sẽ gặp cảnh sát trưởng.”

“Được. Còn bây giờ thì cháu xem chỗ quần áo kia thế nào rồi phơi ra cho khô. Cần quần áo hay đồ lót thì giờ giải lao cứ đến cửa hàng của Mac. Còn năm phút nữa đến ca làm việc của cháu.”

Joanie đập điều thuốc đứng dậy và đưa cho Reece hai mươi đô la. “Tiền son lại nhà tắm.”

“Cháu không son, anh Brody làm.”

“Vậy thì đưa cho Brody, đừng dờ người như thế.”

Niềm kiêu hãnh không chống nổi với thực tại và thực tại thì lúc nào cũng mạnh mẽ hơn. “Cảm ơn cô.”

“Brody có biết những chuyện này không?”

“Có, ngoại trừ những gì xảy ra ngày hôm nay.”

“Cháu có muốn gọi điện cho cậu ấy trước khi xuống làm việc không?”

“Không, cháu làm phiền anh ấy nhiều rồi.”

Joanie đáp lại. “Đàn ông có thể giúp ích rất nhiều. Thường thì cháu không thể biết là họ có thể mang lại cho mình điều gì đâu. Chuẩn bị xuống đi. Tối nay món sườn sẽ là món đặc biệt.”

Reece đứng dậy hỏi lại. “Cô định làm sườn gì?”

“Sườn trâu.” Joanie mỉm cười. “Có thể cô biết cách chế biến.”

“Thực ra...”

“Vậy thì xuống bắt tay vào việc đi. Cô chỉ có hai tay thôi.”

Brody dự định sẽ làm món pizza đông lạnh nướng, thịt gà và bánh bao.

Chắc chắn cô đã chủ định làm việc đó để anh không thể nghĩ đến chuyện gì khác ngoài cô, đúng ra là chuyện đó.

Anh chỉ muốn cô hồi phục. Chẳng phải anh đã làm thế rồi sao? Nhưng cô lại phản ứng thái quá, đúng là phụ nữ.

Đàn ông phải có những khoảng không gian dành riêng cho mình trong nhà chứ. Phải có những lúc anh ta không bị phụ nữ quấy rầy chứ.

Anh sẽ ăn bánh pizza nếu anh muốn nhưng anh sẽ không chấp nhận như vậy. Anh cần một bữa ăn ngon nóng hổi và anh biết ở đâu có nó.

Anh đã ăn ở nhà hàng Joanie từ trước khi cô đến làm, Brody thăm nghĩ khi đi ra xe. Không phải anh đến vì cô ở đó, chẳng qua là do hoàn cảnh đưa đẩy. Nếu cô vẫn muốn vênh mặt làm cao thì đó là việc của cô. Tất cả những gì anh muốn là một bữa ăn ngon giá cả hợp lý.

Nhưng vừa đến nơi thì đích thân Joanie đi ra.

“Tôi vừa định đến chỗ cậu.”

“Về chuyện gì? Reece làm...?”

“Đúng, liên quan đến Reece.” Đúng như Joanie nghĩ, thái độ của Brody thay đổi ngay. “Đi dạo với tôi một lát, tôi có mười phút.”

Joanie nói rất nhanh không kịp để Brody phản ứng gì, cũng chẳng quan tâm xem phản ứng của anh thế nào. “Nó nói sẽ gọi cho cảnh sát trường nhưng chưa gọi. Phải giúp đỡ để nó lấy lại được trạng thái cân bằng. Hành động thật bản thủ, có kẻ nào đó đã bỏ rác vào thùng xe của nó. Tôi chúa ghét kiểu hành động bản thủ đó.”

“Vẫn là hành động bản thủ đó thôi. Cháu cần nói chuyện với cô ấy.”

“Tôi cho nó nghỉ mười phút, hai người lời nhau ra sau mà nói chuyện chứ đừng đứng ở quầy của tôi mà đầu khẩu.”

Anh làm đúng như Joanie nói, đến chen vào giữa Pete và Reece khoác tay cô.

“Ra ngoài.”

“Em đang bận.”

“Cứ để đấy.” Brody lôi thẳng cô ra cửa.

“Một lúc nữa thôi, em đang làm dở. Có ai đến lời anh đi trong khi anh đang làm việc đâu. Nếu không nói gì thì chờ đến khi em làm xong.”

“Tại sao em không gọi cho anh khi có chuyện xảy ra ngày hôm nay?”

“Vẫn như mọi khi, tai vách mạch rừng mà.” Cô chưa chát nói. “Và em cũng không thích gọi điện cho anh. Anh đến đây làm gì thì cứ làm đi. Em không cần một người hùng giúp đỡ đâu. Em cần làm việc của mình.”

“Anh sẽ chờ đến khi em làm việc xong và đưa em về. Sáng mai chúng ta đến gặp Rick.”

“Em không muốn ai đợi em cả. Khi làm xong em còn có việc riêng của em.”

“Việc gì?”

“Chả liên quan gì đến anh. Em không cần anh đưa em đến gặp cảnh sát trường. Em không cần sự chăm sóc, bảo vệ hay thương xót như anh đã có đối với em. Và bây giờ cũng không phải là giờ giải lao của em.”

Reece quay người định bước đi nhưng anh kéo tay lôi cô lại “Sao lại làm thế Reece. Sao em lại làm như thế.” Giọng anh trở nên nhẹ nhàng. “Về nhà đi.”

Cô nhìn anh trừng trừng rồi nhắm mắt lại. “Đừng tấn công đằng sau lưng em như thế.” Hơi thở cô nghẹn ngào. “Em nghĩ cả hai chúng ta cần có thời gian suy nghĩ về chuyện đó, xem như vậy có nghĩa là gì và chúng ta thực sự cần thiết phải như vậy không. Có thể ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện.”

“Anh sẽ ngủ trong phòng làm việc hoặc trên trường kỷ.”

“Em sẽ không đến để anh bảo vệ em và sẽ không chỉ có vậy. Anh nên suy nghĩ về điều đó trước khi chúng ta nói chuyện trở lại.”

Cô giận dữ bỏ anh đứng đó quay vào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Mình sẽ uống một ly bia. Reece nghĩ nếu một người phụ nữ mà không còn đủ tiền để mua cho mình một ly bia thì cô ta phải xem lại công việc mình đang làm. Chả có lý do gì phải cắm đầu cắm cổ vào làm để rồi đến cuối ngày quay đầu nhìn lại chả còn xu nào giắt lưng.

Quán bar Clancy đầy dân địa phương và khách du lịch đổ dồn đến đi câu cá, bơi thuyền, đi bộ hay cưỡi ngựa. Anh chàng Reuben cao lêu đêu đang là lượt thể hiện bài “You’ll think of me” (Anh sẽ nghĩ đến em_ của Keith Urban). Một nhóm mấy anh chàng cao bồi đã dụ đồ được vài cô gái vào chơi trò bida, tiếng bóng hòa lẫn với tiếng huyền não đầy tình tứ của bọn họ. Hai cặp vợ chồng đến từ miền Đông đang ngồi uống và chụp ảnh cho nhau lấy cảnh những chiếc đầu hươu và đầu cừu trên tường.

Lo đang say sưa với chai Big Horr trên tay.

“Nhìn anh ấy có thể không được thoải mái.”

Trước lời nhận xét của Reece Linda-Gail so vai. “Như thế còn chưa đủ. Lần này anh ta sẽ phải lễ phép mà đến trình diện tớ. Tớ sẽ đợi.” Linda-Gail lấy một chiếc bánh bích quy ở chiếc bát nhựa trên bàn bẻ rất mạnh trước khi ăn. “Tớ đã phải đeo đuổi thẳng cha chết tiết này gần như trọn đời rồi, tớ đã cho hắn đủ thời gian và sự thoải mái để đi đủ đôn với đứa khác rồi.”

“Cậu quả là cô gái độ lượng.”

Nhưng Linda-Gail có vẻ không chú ý đến lời khen của Reece. “Tớ nhận thấy anh ta thường cặp kè với đám gái lạ nhiều hơn. Được thôi, cứ để anh ta ăn chơi trác táng với bọn họ đi rồi sẽ đến lúc phải tự rút lui. Người như anh ta thì chỉ cần một cái ngoắc tay là phụ nữ theo lũ lượt.”

Reece giờ tay có ý phản đối. “Riêng tớ thì không.”

“Đúng, nhưng cậu là đứa ngốc.”

“Có thể cậu có lý.”

“Tớ đã quyết định làm lại cuộc đời.” Linda-Gail nhướn mắt nhìn Lo và lấy thêm một chiếc bánh quy nữa. “Hoặc là ‘anh ta phải chấm dứt việc đó hoặc là tớ sẽ dứt khoát với anh ta.’”

Reece có vẻ trầm ngâm. “Bọn đàn ông hay ong bướm lắm.”

“Đúng vậy, nhưng tớ không thích phụ nữ cũng vào hùa với họ. Tớ đã biết phải bắt đầu từ đâu rồi.”

“Cách gì?”

Linda-Gail tỳ cằm lên cổ tay. “Tớ sẽ mua căn hộ của cô Joanie. Cô ấy sẽ bán nếu tớ hỏi. Và sau này khi cô ấy rút lui tớ sẽ tiếp quản luôn nhà hàng Angle Food”

Reece gật đầu. “Cậu có thể làm được”

“Cậu nói đúng. Tớ còn muốn có cả một cặp giá đỡ nến bằng bạc để ở phòng ăn. Phải là thứ đồ đẹp để sau này tớ còn để lại cho gái. Tớ thích con gái, nhưng sẽ tốt hơn nếu có nếp có tẻ. Tớ cần một người đàn ông thông cảm với tớ và yêu tớ. Tớ thích nghe tiếng ủng của anh ấy vang lên ngoài cửa mỗi khi tớ làm bữa tối và thỉnh thoảng anh ấy mua tặng tớ những bông hoa thật đẹp khi đi làm về.”

“Thế thì tuyệt vời quá.”

“Anh ấy cũng phải rất tuyệt vời mỗi khi lên giường, làm cho tớ có thể quên hết mọi chuyện xung quanh.”

“Những ước mơ tuyệt vời của mọi người. Liệu Lo có mang lại cho cậu tất cả được không? “

“Về khoản kia thì chắc là được. Tớ cũng mới chỉ quan hệ với anh ta vài lần nên cũng chưa thể khẳng định chắc chắn thế nào.” Linda-Gail cười rất tươi và nhón thêm một chiếc bánh. “Những thứ khác thì anh ta có thể làm được, nhưng nếu anh ta không muốn tớ thì tớ cũng không thể ngăn cản. Cậu có muốn uống thêm một ly bia nữa không?”

“Không, tớ đủ rồi.”

Linda-Gail gọi thêm một ly trong khi hai người phụ nữ đến từ miền Đông lên chiếm sân khấu với bài “I feel like a Woman” (Tôi thích được làm phụ nữ). “Còn cậu thì sao? Mục tiêu của cậu là gì?”

“Trước đây tớ tham vọng sẽ sở hữu một nhà hàng vào hạng đầu bảng ở Boston, được liệt vào hạng mười- thậm chí là năm- đầu bếp giỏi nhất nước. Tớ cũng đã từng nghĩ đến chuyện lấy chồng và sinh con nhưng rồi lại lần nữa vì cho rằng còn nhiều thời gian. Rồi sau khi gặp nạn ở chi còn nghĩ đến việc làm thế nào để vượt qua được chính mình mỗi giờ, mỗi ngày.”

“Chả ai biết thế nào nếu chưa đến đó.” Linda-Gail lên tiếng sau một lúc im lặng. “Nhưng tớ nghĩ đó là việc chính đáng và cậu cần phải vượt qua để tiếp bước.”

“Bây giờ tớ chỉ cần có chỗ ở, có việc làm và có thời gian đi uống bia với bạn như thế này.”

“Vậy còn Brody?”

“Tớ nghĩ là không cần đến anh ta nữa. Tối nay anh ta vào bếp và lòi tớ ra ngoài.”

“Cái gì? Cái gì?” Linda-Gail vội vã đặt mạnh ly bia vừa được mang xuống bàn khiến bột tràn ra ngoài. “Cậu vừa nói gì? Chuyện gì xảy ra?”

“Anh ta muốn tớ về nhà cùng anh ta.”

“Và tại sao cậu lại ngồi đây mà tra tấn mình với ly bia và những bài hát kém cỏi kia?”

Reece nghiêng chặt răng. “Tớ sẽ không quay lại chừng nào tớ chưa biết anh ta cần đến tớ. Tớ không cần anh ta bảo vệ. Tớ sẽ mua một con chó.” Cô cau mày bức bối nói.

“Tớ hiểu nhầm.”

“Nếu chỉ cần sự bảo vệ thì thả rằng nuôi chó còn hơn. Tớ cần người yêu theo đúng nghĩa của nó. Và nếu có quay lại nhà anh ta thì tớ cũng không muốn bị coi là khách. Anh ta chưa bao giờ có ý dành cho tớ một ngăn trong tủ quần áo của mình.”

Linda-Gail bủn môi và lại đặt cầm lên tay. “Đàn ông là thế mà.”

“Tớ thất vọng vì đã yêu anh ta.”

Linda-Gail có vẻ buồn rầu và đẩy ly bia cho Reece. “Cậu uống đi.

Cô liếc nhìn về phía quầy bar và thấy Lo đang tâm sự với mấy cô nhân viên phục vụ. Một trong số đó hình như cô đã gặp ở đâu đó một hai lần.

“Chúng ta khiêu vũ đi.”

Reece chớp mắt liên tục. “Cậu nói cái gì?”

“Cứ lên đi xem hai đứa thợ câu kia có dám lên tranh với chúng ta không?”

Sàn khiêu vũ chỉ là một khoảng trống nhỏ trước sân khấu được chiếu sáng mờ mờ nhưng đang có rất đông người. “Tớ nghĩ không nên”.

“Vậy thì tớ sẽ lên.” Linda-Gail lấy son ra tô môi rất đậm thậm chí không cần phải dùng đến gương. “Nhìn tớ thế nào?”

“Tớ thấy hơi nguy hiểm đấy. Cậu nên...”

“Không sao.” Linda-Gail hất tóc ra sau đi ra cổ tình để cho Lo nhìn thấy và đến đặt tay lên bàn có ba người đàn ông đang ngồi.

Reece không còn nghe thấy Linda-Gail; nói gì, có muốn cô cũng không nghe được, chỉ thấy ba người đàn ông thì cười tươi còn Lo thì đờ đẫn sát khí.

Không hay rồi, Reece thầm nghĩ. Chơi trò đó không phải là khôn ngoan. Nhưng Linda-Gail đã tay trong tay với một người đàn ông trong khi bạn anh ta đang hò reo vỗ tay cổ vũ. Cô dẫn anh ta ra sân, đặt tay lên vai và ép sát vào hông anh ta.

Ở phía bàn hai người đàn ông còn lại cười rất to và một người hét lên. “Tiếp tục đi Chuck.”

Và Chuck đặt tay lên hông Linda-Gail.

Mặc dù ở rất xa và khói thuốc dày đặc nhưng Reece vẫn nhìn thấy mặt Lo trắng bệch vì tức giận.

Đúng là một ý tưởng không hay chút nào. Suy nghĩ của cô được chứng minh ngay khi Lo dẫn mạnh chai bia xuống quầy và tiến ra sàn khiêu vũ.

Cô nghe loáng thoáng. “Đó là chuyện của em” Linda-Gail nói. “Không phải việc của cậu.” Chuck lên tiếng.

Hai người đàn ông vừa trình diễn xong bài hát của nhạc sĩ Shania Twain và bây giờ đang tiếp tục với bài “Stand by your man” (Hãy ở bên người đàn ông của mình) ngừng lại đứng xem có vẻ rất phấn khích.

Chuck xô Lo và Lo xô lại Chuck trong khi Linda-Gail dùng cả thân hình nặng tới một trăm hai mươi pound của mình để can ngăn hai người.

Chả còn hy vọng gì cứu vãn nổi tình thế khi Reece thấy hai người bạn của Chuck rời khỏi bàn đi lên.

Mấy tay cao bồi đang chơi bia cũng tiến đến và tất nhiên Lo là một trong số họ.

Cô sắp chứng kiến cảnh xô xát ở quán bar đây, Reece thầm nghĩ và thậm chí có thể còn bị bắt ở quán bar karaoke nằm giữa bang Wyoming này.

Trừ phi cô túm tay Linda-Gail lôi đi.

Cô nhanh chóng liếc nhìn chuẩn bị tìm đường chạy ra thì thấy một người đàn ông đội mũ lưỡi trai màu da cam di chuyển giữa đám đông ồn ào.

Hơi thở cô tắc nghẽn, cô lao đảo và làm rơi ly bia xuống nền nhà. Tiếng thủy tinh loảng xoảng cùng với tiếng gì đó nghe như tiếng súng. Cô loạng choạng xô vào một anh chàng cao bồi khi cố tìm đường lách ra khiến anh ta bị xô vào một ngư dân.

Những nắm tay giờ lên, đám phụ nữ la hét hoảng loạn ôm lấy nhau. Tiếng người ngã ục ục xuống nền nhà và bị hất tung cả bàn. Thủy tinh, chai lọ rơi vỡ loảng xoảng, bàn ghế gãy rãng rắc cô còn thoáng nghe thấy tiếng ai đó chửi bới trước khi khuỷu tay ai đó đập vào má khiến cô ngã lăn ra sàn nhà đầy bia.

Reece ngồi trong văn phòng cảnh sát trưởng trong khi người đầy mùi bia và khói thuốc, tay cầm túi đá chườm má. Cô chưa từng bao giờ xấu hổ và bẽ mặt hơn lúc này trong đời.

“Tôi không thể làm gì khác ngoài việc lôi cô ra khỏi đám ẩu đả đó đưa đến đây.”

“Tôi không có ý định đến đó tối nay và chuyện đó xảy ra cũng không liên quan gì đến tôi cả.”

“Cô đã đẩy Juc Horst xô vào Robert Gavin, xúi giục gây ra chuyện đó. Chính cô đã ném ly bia của cô.”

“Không, tôi chỉ vô tình làm rơi ly bia khi đứng dậy và trượt chân ngã vào Juc thôi. Đó là tai nạn ngoài ý muốn.”

“Cô đang uống rượu bia.” Rick vẫn tiếp tục.

“Chỉ là nửa ly bia, tôi sẽ có Chúa. Tôi ở đó tất nhiên phải uống bia. Mọi người cũng vậy. Tôi không say, tôi chỉ hoảng hốt. Đúng, tôi hoảng hốt khi tôi nhìn thấy...”

“Cô nhìn thấy gì?”

“Tôi nhìn thấy một người đội mũ lưỡi trai màu cam ở sau đám đông đó.”

Về mặt nghi ngờ bức bối của Rick đành lại. “Có phải người đàn ông mà cô nói là đã nhìn thấy ở bên sông không?”

“Tôi không biết, tôi không nhìn rõ. Mọi chuyện xảy ra rất nhanh. Tôi đứng dậy, tôi muốn bỏ đi, tôi muốn nhìn hắn ta rõ hơn.”

“Chính xác là cô muốn làm gì?”

“Cả hai” Reece cau kinh nói. “Tôi sợ hãi, tôi làm rớt ly bia và trượt chân, chỉ có thể thôi.”

Rick thờ rất dài. Anh đã bị dựng dậy khi một nhân viên phục vụ của quán bar Clancy hét hoảng gọi điện cho anh. Anh vừa chớp mắt lại phải trở dậy mặc quần áo và đến giải quyết vụ lộn xộn.

Bây giờ anh lại phải giải quyết việc tài sản bị thiệt hại, người thương tích, và cả những cáo buộc về tội phạm dân sự hoặc thậm chí hình sự.

“Min Hobail nói cô tấn công cô ấy. Một người khác nói cô đã đẩy bàn khiến ly bia rơi xuống chân cô Lee Shanks đến từ San Diego làm một khách du lịch bị đứt chân.”

“Tôi không hề xô vào ai cả.” Có đúng thế không? Ít nhất thì cũng không phải là chủ ý. Tôi chỉ cố gắng thoát ra, có ai đó đã va khuỷu tay vào mặt tôi khiến tôi hoa mắt và hoảng sợ. Tôi ngã xuống bàn, chuyện đó hoàn toàn khác với việc xô vào người ta. Tôi bị đập vào mặt.” Cô tiếp tục. “Tôi bị bầm tím khắp cả người rồi.”

Rick vẫn thờ dài: “Ai ra tay trước?”

“Tôi không biết. Người đàn ông mà mọi người gọi là Chuck đã xô Lo trước. Lo xô lại anh ta và rồi tôi nhìn... thấy chiếc mũ.”

“Cô nhìn thấy mũ gì?”

“Tôi biết nói như thế là buồn cười vì có rất nhiều người đội mũ. Nhưng tôi hoảng sợ vì tôi thấy sắp có ẩu đả xảy ra, sau đó tôi nhìn thấy chiếc mũ đó và hơi choáng váng. Tôi rất ngạc nhiên.”

“Clancy nói anh ấy vừa định đi ra can ngăn thì có tiếng rơi vỡ như tiếng chuông báo hiệu bắt đầu trận đấu quyền anh. Và khi gã cao bồi đó xô vào người khách du lịch thì vụ việc vỡ òa.”

“Có nghĩa là do lỗi của tôi.” Reece cay đắng nói. “Được, anh cứ buộc tội tôi vì đã gây ra ẩu đả, hay tội gì đó tùy anh. Chỉ cần cho tôi một ít thuốc giảm

đau trước khi vào xà lim là được.”

“Không ai nhốt cô cả.” Rick xoa mặt và gãi mũi. “Vấn đề là cô có tiền lệ gây ra chuyện rắc rối. Cô đã gặp chuyện rắc rối gì ở tầng hầm khách sạn hôm nay.”

“Tôi...” Tất nhiên là anh biết hết rồi. Brenda quan hệ rất gần gũi với Debbie, vợ của anh ta mà. Reece chợt nghĩ đến cảnh mình trở thành trung tâm của đề tài bàn luận trong bữa tối nhà anh ta.

“Chuyện đó hoàn toàn khác. Có kẻ nào đó trêu chọc tôi, nhưng không phải là để đùa vui.” Trong khi Rick chau mày chờ đợi lời giải thích của Reece thì cô lại không thêm nói ra sự thực với anh ta.

Cô biết sự thực lúc này chả có ý nghĩa gì với anh ta cả. “Chả có gì, không sao cả. Anh đã nói chuyện với tất cả những người gặp cô nhân viên lễ tân khách sạn chưa hay chỉ nói với tôi thôi?”

Mặt Rick đang lại. “Tôi có việc của tôi cô Reece ạ. Cô không cần biết tôi làm thế nào. Bây giờ tôi phải giải quyết chuyện rắc rối này. Ngày mai tôi sẽ gọi cô.”

“Có nghĩa là tôi được tự do ra về.”

“Đúng, cô có cần bác sỹ Doc chăm sóc gò má của mình không?”

“Không.” Cô đứng dậy. “Tôi không gây ra mà cũng không kết thúc chuyện rắc rối. Tôi chỉ bị bắt khi có mặt ở đó.”

“Cô thường bị bắt khi có mặt ở những sự việc như thế đấy Reece ạ. Và nếu cô không chấm dứt được tật giết mình khi nhìn thấy màu cam thì cô sẽ gặp rắc rối đấy.”

Cô không thể nói thêm điều gì lặng lẽ đi ra. Cô muốn về ngay nhà để gặm nhấm cơn tức giận và túi hồ của mình.

Nhưng trước hết cô phải rẽ qua chỗ Brody.

Brody đang ngồi trên ghế băng dành cho khách ở phòng ngoài, hai chân duỗi thẳng mắt nửa nhắm nửa mở và cô định vòng qua người anh.

“Ngồi đó đi, cô bé mảnh mai.” Anh lười biếng kéo chân về. “Để anh xem đôi má của em nào.”

“Chả có gì để xem cả.”

Brody đứng dậy bước ra đứng dựa vào cánh cửa. “Có mùi quán bar.”

“Tôi này em đến đó. Anh có tha thứ cho em không?”

Anh mở cửa và nắm tay cô. “Không nên tiếp tục thói quen ngó ngán đi bộ về nhà buổi tối của em. Muộn rồi, anh sẽ đưa em về.”

Người cô đang đau ê ẩm nên Reece cũng chẳng nghĩ đến chuyện phản đối. “Vâng, anh đang làm gì ở đây.”

“Lin-da Gail gọi cho anh nói có thể em cần người bảo lãnh.” Brody mở cửa xe cho cô. “Em luôn biết làm cho cuộc sống sôi động nhỉ.”

“Em chả làm gì cả.”

“Em thường liên quan đến những chuyện như thế mà.”

Cô ngần ngừ cho đến khi anh mở cửa và ngồi vào vô lăng. “Anh nghĩ chuyện này đáng cười lắm sao.”

“Có vài tình tiết rất cổ điển. Đúng, rất buồn cười. Người phụ nữ duy nhất từ trước đến nay mà anh phải bảo lãnh trước cảnh sát là cô nàng múa thoát y vũ ở Chicago đã đập chai bia vào đầu một gã hơi sàm sỡ với cô ấy khi khiêu vũ ở một bữa tiệc. Cô ấy tỏ ra biết ơn hơn em nhiều.”

“Linda-Gail gọi cho anh chứ em có gọi đâu.” Reece khoanh tay trước ngực thăm ước có chút đá chườm và thuốc giảm đau lúc này. “Và đó là lỗi của cậu ấy. Nếu cô ấy không làm Lo giận điên lên vì ghen thì mọi chuyện đã không xảy ra.”

“Tại sao cô ấy lại làm việc đó.”

“Vi cô ấy yêu Lo.”

“Cô ấy yêu Lo và gây ra vụ ẩu đả ở quán bar. Có lý quá nhỉ.” Đúng là thế giới kỳ lạ của phụ nữ. “Bây giờ về nhà em hay về nhà anh?”

“Về nhà em. Anh cho em xuống đó và coi như nghĩa vụ Samaritan (Người luôn đứng ra giúp đỡ người gặp khó khăn mà không bao giờ nghĩ đến chuyện ơn nghĩa) của anh hoàn thành.

Brody lái xe đi trong khi ngón tay vẫn liên tục gõ trên vành vô lăng. “Em có biết vì sao anh ra khỏi giường và đến đó khi Linda-Gail gọi cho anh không?”

Reece nhắm chặt mắt. “Bởi vì anh muốn làm vị cứu tinh của những cô nàng múa thoát y vũ và những người mất trí.”

“Có thể, có thể vì anh quan tâm đến em.”

“Có thể như thế. Khi nào anh quyết định việc đó thì cho em biết.”

“Khi gió, em biết là anh quan tâm đến em mà. Em có biết là anh đang nằm trên giường thăm nguyên rủa em thì cô bạn tông phạm của em gọi điện không?”

“Em chả biết.”

“Anh nghĩ đến em. Em nằm trong anh rồi.” Anh cảm nhận được sự ngượng ngùng trong lời nói của mình. “Em đang ở trong anh rồi.”

“Và đây là lần thứ hai anh xuất hiện trước mặt em vào ban đêm thế này, vì vậy em có thể nói là anh cũng ở trong em rồi.” Cô chuẩn bị đứng dậy khi anh đậu xe sau xe của cô. “Anh muốn em ra khỏi nhà anh thì em sẽ đi. Anh muốn em quay lại thì em sẽ quay lại. Anh thế nào em cũng thích nghi theo được.”

“Khi thật. Vậy mà sáng nay anh suýt ngất vì đói. Thế có Chúa anh chỉ nghĩ đến món súp đám cưới kiểu Ý của em thôi.”

“Có chuyện gì với món súp đó? Đó chỉ là một trong những món đặc biệt của em khi... Ồi, ngốc thật. Đám cưới phải không? Anh suy luận từ tên gọi của nó đúng không?”

Brody vẫn lảng tránh.” Chả có ai suy luận cả.”

“Em chuẩn bị làm món súp và anh nghĩ rằng em có tình ám chỉ. Đồ chết tiệt.”

Cô định mở cửa nhưng anh vói tay nắm chặt tay cô giữ lại. “Nhưng em dọn giường, đề nghị giặt quần áo của anh, rồi lại nói anh thích ăn sáng với gì.”

Cô dùng tay còn lại đặt lên ngực đẩy anh ra. “Em ngủ trên giường anh thì phải dọn thôi. Anh cho em ở nhờ khi em đang cần nơi trú ẩn thì em muốn giặt đồ cho anh. Em nghĩ sẽ phần nào trả ơn anh bằng công việc nhà. Em thích nấu ăn cho anh ăn. Em thích thỉnh thoảng được nấu nướng. Chỉ có vậy thôi.”

“Em nói em yêu anh cơ mà.”

“Đúng. Và em không hề yêu cầu anh phải đáp lại em. Em không đến nỗi phải đăng ký tên mình lên tạp chí dành cho những người muốn trở thành cô dâu. Em cũng không yêu cầu anh phải dành riêng một chỗ nào đó cho em để đồ của mình. Em chả yêu cầu gì ngoài tình bạn cả.”

Mình sai hoàn toàn rồi. “Như vậy là anh đã thái quá...”

“Anh nói ra điều đó rồi mà. Em mệt rồi Brody ạ. Nếu muốn tiếp tục chuyện này thì nên để lúc khác. Bây giờ em muốn đi ngủ.”

“Chờ chút. Chết tiệt.” Brody vò đầu bứt tóc có vẻ lúng túng.” Sáng nay anh đã hiểu lầm anh. Anh xin lỗi.”

Cô im lặng một lúc. “Ồi, em nghĩ điều đó cũng làm anh đau đơn chẳng kém gì gò má của em lúc này.”

“Có thể còn hơn. Đừng để anh lặp lại chuyện đó nhé.”

“Một lần là đủ rồi.” Reece nắm tay anh và định bước ra.

“Khoan đã, em nghe này.”

Im lặng kéo dài và cô nhìn mặt anh có vẻ không hiểu. “Em đang nghe đây.”

“Lúc trước em nói em không cần anh quan tâm đến em. Cứ tạm coi là như thế. Ý nghĩ cần phải quan tâm đến em làm anh khiếp sợ. Nhưng anh muốn ở bên em. Em không muốn ở bên ai khác cả. Chúng ta có thể làm lại chuyện đó được không?”

Cô đẩy cửa xe và dừng lại nhìn anh. Cuộc đời này quá ngắn ngủi, cô biết rõ điều đó hơn ai hết. “Em cũng chỉ muốn có thế. Anh có lên nhà không?”

“Có chứ.” Anh đợi cho đến khi cô vòng sang bên này xe mới chia tay ra. “Đến đây nào.” Anh cúi xuống và hôn thật mạnh lên gò má vẫn bầm tím của cô. “Ái.”

“Em không phải là bạn đồng hành tốt đâu. Bây giờ em chỉ muốn tắm nước nóng, có một lọ thuốc giảm đau và một chiếc giường thật êm thôi.”

“Em đâu có giường êm.”

“Em sẽ tự tạo ra cho mình.” Cô mở cửa. “Em cảm thấy như mình đã tham gia một trận đấu bóng, người em bây giờ bài hoại hết rồi.”

Cô mở cửa nhưng anh kịp đẩy cô lại và lách lên trước.

“Tiếng gì đấy?” Cô hỏi. “Anh có nghe thấy không? Hình như có tiếng nước chảy.”

“Em đứng đây.”

Tất nhiên cô không thể đứng yên được. Anh vừa bước vào thì cô cũng vào theo. “Trong nhà tắm.” Cô lẩm bẩm. “Cửa đóng. Em không bao giờ đóng cửa nhà tắm vì em muốn nhìn thấy bên trong mỗi khi bước vào. Nước đang chảy kia. Trời ơi. Ngập hết rồi.”

Anh đẩy cửa và nước chảy ra ngoài nhiều hơn. Bên trong bồn tắm ngập đầy vì nước ở trên vòi vẫn chảy xuống. Máy thứ quần áo còn dùng được của cô sau việc xảy ra ở hiệu giặt nổi lều phều.

“Em không để vòi mở, em thậm chí còn không mở vòi nước mà. Em chỉ lên đây để...”

Brody không nói gì mà lặng lẽ bước vào vịn vòi nước lại. Anh xắn tay áo cúi xuống bấm nút xả nước.

“Em treo máy thứ đó lên trên vòi hoa sen trước khi xuống đi làm. Sau khi xong việc em có lên nhà thay giày. Em chỉ làm có vậy trước khi đi cùng Linda-Gail.”

“Anh có nói gì khác đâu.”

“Sàn nhà sắp hỏng hết rồi. Em sẽ phải... Ồi, lạy Chúa, cô Joanie. Ở dưới nhà. Nước sẽ rò xuống nhà ăn mất thôi.”

“Đi gọi cô ấy đến đây. Bảo cô ấy mang theo chìa khóa phòng ăn nhé.”

Joanie mang chìa khóa và một chiếc máy hút bụi đến. Anh mắt vẫn mệt mỏi cô đẩy chiếc máy hút bụi cho Reece và nói như ra lệnh. “Đi lên bật chỗ nước đó lại đi. Khi nào xong thì mang xuống đây cho tôi.”

“Cô Joanie, cháu xin lỗi...”

“Làm như tôi nói đi.”

Joanie mở cửa bước vào và bật đèn.

Nước bên trên rỉ xuống thành dòng ở góc nhà phía bắc. Màng tường khô vắn lên khi nước thấm vào. Dưới sàn là hai vũng nước ướt sũng.

“Chết tiệt.”

“Không phải lỗi của cô ấy đâu.” Brody giải thích như Joanie chẳng thêm quan tâm mà chỉ máy chỗ nước loang lổ.

“Tôi cần mấy cái quạt để sấy khô ở đây. Cả nhựa để bịt cái lỗ chết toi trên mái nhà kia lại trước khi chết lẩn vì tức mắt. Cậu rảnh tay thì vào kho lấy chiếc quạt lớn ra đây cho tôi. Trong phòng dụng cụ của tôi còn có mấy cuộn nhựa non đấy, lấy luôn ra đây.”

Brody liếc nhìn trần nhà. “Phải lấy cả thang nữa.”

“Đứng lấy luôn ra. Chết tiệt.”

Reece bò lẩn ra sàn nhà lau chùi. Bây giờ không chỉ mình cô là nạn nhân mà cả Joanie người phụ nữ có lẽ có lỗi lầm duy nhất là nhận cô vào làm việc và cho cô thuê căn hộ cũng đang phải gánh chịu hậu quả.

Mọi việc đã rối tung. Sàn nhà hỏng, trần nhà hỏng, và còn chưa biết những thứ khi gió gì cũng hỏng nữa đây.

Reece đổ hết rác trong thùng chiếc máy hút bụi và tiếp tục công việc.

Cô ngẩng mặt lên nhìn vệt vệt đau khổ khi Joanie bước qua cửa vào nhà.

“Khóc lóc chỉ làm mọi thứ thêm ẩm ướt mà thôi, chả giải quyết được gì đâu.”

Reece lau nước mắt hỏi. “Có hỏng nhiều lắm không cô?”

“Cũng để để sửa chữa.”

“Cháu sẽ trả...”

“Tôi không có bảo hiểm à? Bọn khi gió đó cũng phải nhả ra một tý chứ, tháng nào bọn chúng cũng ăn của tôi cả cục tiền.”

Reece nhìn trừng trừng nền nhà trong khi làm việc. “Cháu biết nhìn cảnh này cô sẽ không muốn nghe lời giải thích nào cả nhưng quả thực cháu không hề xả nước vào bồn, cháu cũng không...”

“Tôi biết là cô không làm việc đó mà.”

Reece ngẩng đầu. “Cô tin thật sao?”

“Tôi không bao giờ quên chuyện gì cả. Tôi không phải dùng chìa khóa của tôi để mở cái phòng chết tiệt kia đấy chứ? Cô nói kẻ nào đó đang cố tình hại cô, còn bây giờ thì hấn hại cả tôi rồi. Tôi không bỏ qua chuyện này đâu. Nhưng bây giờ thì phải sửa chữa những gì cần sửa đã, sau đó sẽ quyết định làm tiếp những gì.” Joanie chống tay ngang hông. “Nền nhà đó cũng phải sửa lại. Cô có vấn đề mà không ở chỗ Brody được à?”

“Dạ, không ạ.”

“Vậy thì làm nốt chỗ đó rồi gói đồ đi. Sáng mai tôi sẽ phải đưa mấy đứa lên đây dọn dẹp.” Joanie không kiềm chế nổi sự bức tức đã vào bàn và nhìn mặt Reece. “Má cô làm sao thế kia.”

“Xảy ra ẩu đả ở quán bar Clancy.”

“Ôi, lạy Chúa. Không phải là một vụ mà là hai. Lấy túi đậu phộng lạnh đó ra trước khi cô đi.

“Em chỉ ở nhờ đến khi có thể quay lại nhà mình thôi.”

Lúc Reece bỏ những thứ đồ đạc cuối cùng vào sau xe của Brody thì đã ba giờ sáng.

“Ừm.” Brody ậm ừ không nói gì.

“Chỉ vài ngày thôi mà.” Một môi và hoang mang trước những thiệt hại mà Joanie phải chịu, Reece ngồi vào xe. “Em sẽ không đề nghị giặt đồ cho anh đâu. Dù sao thì em cũng không gặp may trong chuyện đó.”

“Được thôi.”

“Cô ấy tin em. Em chả cần phải giải thích nhiều.”

“Joanie là người thông minh. Cô ấy hiểu được cả những vấn đề gai góc nhất.”

“Cho dù hấn là ai đi nữa thì cũng không được gây hại cho cô ấy chứ. Hấn không được để liên lụy đến cô ấy.” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ trong khi anh lái xe. Mặt hồ bây giờ chỉ một màu đen, và cô cảm thấy cuộc đời cô lúc nào cũng chả khác gì mặt hồ nước kia.

“Nếu cô ấy đổ lỗi cho em thì đã tổng cô em đi rồi. Thậm chí em còn phải rời khỏi thị trấn. Đó là hành động khôn ngoan.”

“Em không còn là mục tiêu theo dõi duy nhất của hấn. Và nếu theo logic thì anh sẽ là nhân vật tiếp theo nằm trong danh sách của hấn. Em không phải là người thường mang may mắn đến cho người khác đâu.”

“Anh cũng chẳng tin vào may mắn.” Brody cho xe rẽ vào nhà mình.

Anh mang hộp đựng đồ bếp núc và máy tính xách tay của cô, để lại hộp khác và túi xách cho cô mang.

Vào đến nhà anh đặt hộp đồ trên nền nhà. “Anh sẽ không cất đi đâu.”

Anh đỡ chiếc hộp cô mang vào để nốt trên nền nhà. “Em lên tắm đi.”

“Em sẽ tắm bồn.” Cô mỉm cười và ngùi mu bàn tay. “Không được sạch lắm.”

“Tất nhiên là không trừ phi em thích mùi ẩm mốc và bia mốc”. Anh lấy túi đậu đông lạnh trong chiếc hộp nhẹ hơn tung cho cô. “Em dùng tạm cái này đi.”

Cô lên tầng xả nước nóng vào bồn và dầm mình xuống tay vẫn cầm túi đá lạnh chườm má. Cô giật mình ngồi dậy khi Brody bước vào.

“Thuốc giảm đau đây.” Anh nói đặt lọ thuốc và cốc nước trên thành bồn tắm và bước ra.

Cô bước ra mặc chiếc áo sơ mi rộng màu xám chấm hoa đỏ, quần rộng bằng vải len. Brody đang đứng bên cửa sổ, thấy cô đi ra anh quay lại ngo ngoáy đầu.

“Đồ đẹp quá nhì.”

“Em chỉ còn lại vài bộ.”

“Em có thể bỏ những gì còn lại vào kia.” Anh chỉ chiếc tủ quần áo và nói tiếp. “Anh đã dọn mấy ngăn rồi đấy.”

“Ôi.”

“Đó không phải là lời đề nghị kết hôn đâu.”

“Còn phải kiểm tra. Nhưng phải để ngày mai. Em mệt lắm rồi. Em xin lỗi Brody. Nhưng anh. . .”

“Rồi, anh đã khóa cửa.”

“Vậy thì được rồi.” Cô leo lên giường và thờ dài khoan khoái.

Một lát sau Brody tắt đèn và leo lên nằm cạnh ôm eo cô.

Reece nắm tay anh và trôi vào giấc ngủ trong khi tay vẫn lỏng trong tay anh. Có lẽ vì quá mệt mà cô không hề mơ được gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Brody chở Reece đến nhà hàng Joanie đúng sáu giờ. Đèn trong nhà ăn đã bật trong khi bên ngoài vẫn tối om. Một chiếc xe tải thùng xanh đang đậu ở sân trước, trong thùng đã đồ gần đầy vôi vữa và những tấm vữa ốp tường.

Nhìn thấy chiếc xe hai vai Reece co rúm lại. “Anh nghĩ sẽ mất bao nhiêu?”

“Anh không biết.” Brody cũng nhún vai. “Là đàn ông nhưng anh cũng không chuyên về lĩnh vực này.”

Dù sao thì còn có bảo hiểm. Nhưng còn những khoản khấu trừ thì sao? Cô đi vào trong và thấy Joanie đang đứng chống nạnh nhìn chăm chăm tấm nhựa. Joanie đi đôi ủng mà Reece đã thấy lần đầu tiên khi cô đến nhà riêng của Joanie làm bánh mỳ, cùng với chiếc quần dài màu nâu áo sơ mi dài tay màu vàng nhạt túi ngực cộm lên. Reece biết trong đó chả còn gì khác ngoài bao thuốc hiệu Marlboro.

Đang sau tấm nhựa có mấy người đàn ông đang đứng trên thang.

Không khí đầu mũi cả phê và ẩm ướt. Chiếc quạt to vẫn thổi gió ào ào.

“Mười một giờ hôm nay cô mới đến giờ làm việc.” Joanie nói mà không hề ngoái lại.

“Cháu phải có trách nhiệm với việc này. Nếu cô không đồng ý thì cháu buộc phải đến thị trấn Jackson Hole tìm công việc khác. Cô không thiếu vài gian ăn mà còn thiếu cả một đầu bếp nữa.”

Joanie vẫn đứng im. “Mấy người này đã làm một giờ rồi. Cô ra sau làm nhanh bữa sáng cho họ đi.”

“Họ thích ăn món trứng chế biến thế nào?”

“Rán lên.”

Brody bước vào khi Reece đã đi ra sau. “Cô có ngủ chút nào không?”

“Tôi chỉ ngủ khi đã chết. Cậu chỉ đưa cô ấy đến đây hay đến để làm gì?”

“Cháu có thể hoạt động đa năng mà.”

“Thế thì vào kia xem Reuben và Joe có việc gì cần không. Khách sắp đến rồi. Reece, làm thêm một suất sáng nữa.

Reece tự mình phục vụ bữa sáng cho mọi người trong khi Bebe đi các bàn sắp xếp lại ghế. Những người khách quen đầu tiên đã đến ăn sáng và Bebe mặc dù còn ngái ngủ nhưng vẫn phải đi ra sau rửa bát.

Không ai phản nản về chuyện lộn xộn hay bất tiện nhưng chắc chắn đây sẽ là chủ đề nói chuyện của họ cả buổi sáng nay. Những ánh mắt nghi ngờ bắt đầu đổ dồn về phía Reece, và cô phải tự động viên mình rằng cô đã lường trước được việc này. Nhưng họ ăn uống, gõ bát đĩa và đứng mười giờ thì ai đó bỏ tiền vào máy hát để tiếng nhạc át đi tiếng cưa và búa.

Cô đã làm xong món súp và đang làm nước sốt cà chua thì Linda-Gail bước vào. “Chuyện không khiếp quá. Chắc cậu giận tởm lắm.”

“Còn phải hỏi.” Reece không ngại tay thái và định làm món bánh mỳ nướng kiểu Ý (Bánh mỳ phết dầu oliu rồi nướng thường ăn với cà chua thái lát) để phục vụ bữa trưa. “Nhưng tởm nghĩ lại và thấy đó không hoàn toàn là lỗi của cậu.”

“Vậy sao? Tở thấy mình ngốc nghếch quá.”

“Đừng thế đấy.” Cô vói tay lấy chai nước. “Nhưng đó chỉ là một trong rất nhiều nguyên nhân gây ra vụ lộn xộn ầu đã đó thôi.”

“Ồi Reece, tội nghiệp cậu quá. Mặt cậu có sao không?”

“Đừng nhắc đến nó nữa.” Nhưng dù sao thì Linda-Gail cũng nhắc cô tới nói rồi, Reece cảm bực nước đá chườm vào chỗ tím bầm trên gò má. “Nhìn có tội tệ quá không?”

“Không, không đến nỗi nào đâu.”

“Quá phức tạp phải không? Chỉ riêng vụ ầu đã ở quán bar Clancy và những gì diễn ra ở đây đủ để người ta sẽ có chuyện để bàn tán hàng tuần.”

“Nhưng đó đâu phải là lỗi của cậu.”

“Tất nhiên là không.” Dù sao cô cũng không phải cay đắng mà chấp nhận tội lỗi nữa. “Thực sự là không?”

“Có ai biết kẻ nào đã gây ra chuyện này không? Ý tớ nói là hẳn gây ra chuyện ngu xuẩn này để làm gì?” Linda-Gail nhìn quanh trong khi Brody và Reuben đang khuôn mặt mắng vữa tường. “Có tin vui là tớ nghe nói cô Joanie sẽ son lại toàn bộ nơi này.”

“Chả cần thiết phải trang trí lại toàn bộ.”

Linda-Gail xoa tay trên lưng Reece có vẻ hối lỗi. “Tớ xin lỗi vì tất cả những gì xảy ra.”

“Không sao.”

“Lo vẫn chưa nói chuyện với tớ.”

“Rồi anh ấy sẽ nói. Nhưng có lẽ cậu cần phải chủ động gọi chuyện. Dù sao cậu vẫn cần đến anh ấy và không nên lãng phí thời gian vào những trò không đâu này.”

“Có thể cậu nói đúng. Nếu cậu không chê thì cậu có thể đến ở chỗ tớ bao lâu cũng được.”

“Cám ơn cậu.” Cô liếc nhìn ra sau. “Anh ta đã dọn cho tớ hai ngăn trong tủ quần áo rồi.”

Ánh mắt Linda-Gail ngay lập tức sáng lên. “Ồi, Reece.” Cô nắm chặt tay Reece lắc mạnh. “Còn đòi hỏi gì nữa.”

“Chỉ là mấy ngăn để đồ thôi mà nhưng dù sao cũng là bước đi đầu tiên.”

“Linda-Gail, tôi không trả tiền cho cô đến đây nhảy nhót đâu.” Joanie đi vào khuấy nồi súp. “Reece, Rick đang ở ngoài đấy. Anh ta muốn nói chuyện với cô càng sớm càng tốt. Nếu cần hai người có thể sử dụng văn phòng của tôi.”

“Vâng, chả có chỗ nào tốt hơn cả.” Nhưng khi quay lại thấy mọi người đang quanh quẩn uống cà phê ở quầy cô thay đổi quyết định ngay. “À thôi, có lẽ cháu sẽ ra ngoài nói chuyện. Người ta sẽ lại xì xào nếu cháu vào phòng riêng với anh ta.”

Joanie gật đầu đồng ý. “Cũng được.”

Reece bỏ tạp dề cầm chai nước và đi ra. Rick đang tha thẩn đứng bên quầy, thấy cô đi ra anh ta lập tức đứng thẳng người. “Chào Reece, chúng ta ra phía sau nói chuyện được không?”

“Ra mé ngoài kia cũng được. Bàn số 5 chưa có ai ngồi.” Reece quay sang gọi Linda-Gail. “Linda-Gail cậu có thể mang cho cảnh sát trưởng một ly cà phê không? Bàn số 5.”

Cô chủ động bước đi ra trước. “Min có buộc tội tôi không?”

“Không.” Rick lấy ra cuốn sổ tay. “Tôi đã nói chuyện với cô ấy sáng nay, cô ấy cho rằng cô chỉ va vào người cô ấy thôi. Và sau khi xem xét lại thì các nhân chứng cũng cho rằng cô không xô bả mà chỉ bị ngã khi người ta chen lấn đi đến chỗ ầu đã. Chuyện xô xát đó chỉ là hậu quả của hành động ngu xuẩn của một nhóm người thôi.”

“Tôi cũng vậy.”

“Hừm” Rick hơi mỉm cười. “bây giờ thì...” Anh ta hơi ngập ngừng nhìn tấm nhựa và tiếng ồn ào khi người ta ghép những miếng vừa ghép tường lại. “Tại sao cô không nói về chuyện xảy ra ở đây đi?”

“Sau khi rời khỏi chỗ anh, Brody đưa tôi về đây. Chúng tôi nghe thấy có tiếng nước chảy và khi bước vào nhà thì cửa nhà tắm đóng chặt. Nước chảy ra từ bên dưới. Có ai đó đã vặn vòi nước xả vào bồn, khóa van xả ở bồn lại cho nước tràn ra.”

“Cô nói có ai đó?”

Cô đã đoán trước được câu hỏi này nên không hề thay đổi ánh mắt. Giọng cô vẫn đều và chắc nịch. “Không phải tôi, tôi không hề ở đó. Anh biết là tôi

đã đến quán Clancy sau đó là văn phòng của anh.”

“Tôi biết cô đã ở quán bar Clancy vài giờ, sau đó là ở văn phòng tôi vài giờ. Theo những gì mà tôi được biết và được nghe thì nước đã chảy trong một thời gian và không rõ là bao lâu.”

“Tôi không hề vịn vôi nước. Sau ca làm tôi chỉ lên nhà thay giày và...”

“Và sao?”

Kiểm tra lại khóa và cửa sổ, cô thầm nghĩ. “Chả có gì cả. Tôi thay giày và đi xuống gặp Linda-Gail. Tôi không ở trên nhà quá ba phút.”

“Cô có vào phòng tắm không?”

“Có, tôi vào kiểm tra mấy bộ quần áo tôi treo trên cần vôi hoa sen xem đã khô chưa. Chỉ có thể thôi. Tôi chả làm gì mà phải mở nước cả.”

“Chỗ quần áo mà cô đã mang đến hiệu giặt trước đó phải không?”

Đúng, đúng thế. “Đúng vậy, và có kẻ nào đó đã lấy toàn bộ quần áo của tôi trong máy sấy bỏ vào máy giặt. Tôi đã mang quần áo đến đó bỏ vào máy giặt rồi về nhà. Sau đó tôi quay lại quay về nhà. Và khi quay lại lấy thì tất cả đều nằm trong máy giặt.”

Cô ngẩng lên thấy Linda-Gail đi ra cùng cả phe cho Rick và trứng trần cho cô. “Cô Joanie nói anh cũng chưa ăn gì. Tôi có thể làm cho anh món gì được không thưa cảnh sát trưởng.”

“Không cần đâu, cảm ơn cô.”

“Linda-Gail có thể chứng minh với anh là tôi không hề lên nhà quá hai phút trước khi chúng tôi đến quán bar Clancy.”

“Đúng.” Linda-Gail khẳng định nhưng có vẻ hơi ngập ngừng. “Cô ấy chỉ chạy lên rồi lại chạy xuống ngay.”

“Cô không lên cùng với cô ấy đúng không?” Rick hỏi Linda-Gail.

“Không, tôi chỉ vào nhà tắm ở dưới này trang điểm qua loa và buộc lại tóc. Khi tôi đi ra thì Reece đã ngồi ở đây chờ rồi. Chỉ mất vài phút thôi. Có kẻ đã cố tình giờ trò chơi khăm này.”

“Tại sao tôi lại vịn nước?” Reece hỏi lại. “Tôi chuẩn bị ra ngoài cơ mà.”

“Tôi không nói là cô xả và tôi cũng chưa nói là cô xả nước ra gây hậu quả thế này.” Rick gãi tai và nói tiếp. “Đôi khi vì quá bận rộn có thể quên. Bỏ quên xoong trên bếp, không đặt điện thoại vào đúng vị trí là chuyện bình thường.”

“Nhưng sẽ không hề bình thường khi anh không có ý định tắm mà lại xả nước sau đó bỏ đi. Và đó không phải là những gì tôi đã làm.”

“Dĩ nhiên là cậu không hề làm rồi.” Linda-Gail đặt tay lên vai Reece trấn an. Và Reece phân vân không biết cử chỉ đó có hoàn toàn là sự an ủi đối với cô hay còn chút gì đó nghi ngờ không.

“Có kẻ nào đó đã đột nhập vào nhà tôi.” Reece nói. “Và đây không phải là lần đầu tiên.”

Rick ngược mắt nhìn Reece. “Trước mắt thì tôi chỉ nghe thế đã. Cảm ơn cô Linda-Gail. Tôi sẽ cho gọi cô nếu cần.”

“Được thôi. Reece, cậu chưa ăn gì đâu. Nếu đĩa thức ăn đó mà còn nguyên mang vào thì cô Joanie sẽ phát điên lên mất.”

“Chuyện bắt đầu từ khi tôi nhìn thấy vụ giết người.” Cô bắt đầu kể cho Rick chuyện về cuốn sách hướng dẫn, cánh cửa, nhà tắm, chuyện cô thấy đồ đạc của mình được gói gọn, chuyện ủng và bát của cô bị đảo vị trí, chuyện những viên thuốc và cuốn album của cô. Reece cố gắng bình tĩnh ăn chút trứng hy vọng nó sẽ giúp lời nói của cô thuyết phục hơn.

Rick nghe và ghi chú. Giọng anh ta rất dứt khoát và lạnh lùng.

“Tại sao cô không báo cáo những chuyện này?”

“Bởi vì tôi biết anh sẽ nghĩ đúng như những gì anh đang nghĩ bây giờ. Có nghĩa là hoặc là chính tôi gây ra hoặc tôi chỉ tưởng tượng ra.”

“Cô không thể nhìn vào đầu tôi được Reece ạ.” Giọng anh ta có vẻ đã hơi bức bối. “Cô có thấy ai quanh quẩn ở đây không?”

“Cả nửa số dân của thị trấn này có mặt ở đây.”

“Ai có thể lấy chìa khóa của cô?”

“Tôi luôn mang chìa khóa theo mình. Còn một chìa nữa ở phòng của cô Joanie.”

“Brody có không?”

“Không, Brody không hề có.”

“Cô có mâu thuẫn hay cãi cọ với ai ở thị trấn này không?”

“Chỉ có một lần duy nhất tôi vô tình va vào Min ở quán bar Clancy tối qua.”

Rick lại mỉm cười có vẻ lạnh nhạt. “Tôi nghĩ có thể loại bỏ cô ấy ra khỏi danh sách nghi ngờ.”

“Chắc chắn hắn đã nhìn thấy tôi.”

“À?”

“Gã đàn ông tôi nhìn thấy bên sông, kẻ đã bóp cổ cô ấy.”

Rick thờ dãi ngả người ra sau. “Nhìn thấy cô ở khoảng cách xa như thế sao? Khoảng cách mà cô đã nói trong báo cáo.”

“Không phải tôi. Ý tôi là hắn đã nhìn thấy có ai đó trên đường và việc xác định chính xác người đó là tôi không hề khó. Vì vậy, hắn muốn loại bỏ vai trò nhân chứng của tôi.”

Rick gấp sô tay lại.

“Anh sẽ làm gì?” Reece hỏi.

“Tôi sẽ làm công việc của tôi. Tôi sẽ xem xét việc đó. Lần sau có chuyện gì xảy ra cô phải thông báo cho tôi biết. Tôi không thể giúp được gì cho cô nếu không biết cô đang gặp rắc rối.”

“Vâng. Người ta đã xác định được danh tính nạn nhân chưa? Tôi muốn hỏi xác người phụ nữ tìm thấy dưới đầm lầy.”

“Vẫn chưa khớp với kết quả giải phẫu. Chỉ biết đó là Jane Doe nào đó thôi. Cô đã phát hiện được gì mới chưa? Có phải đó là người cô nhìn thấy không?”

“Tôi không thể xác định được. Chắc không phải là cô ấy.”

“Vậy thôi.” Rick đứng dậy. “Cô sẽ ở đâu khi người ta sửa chữa ở đây?”

“Tôi ở chỗ Brody.”

“Tôi sẽ liên lạc với cô.”

Reece đứng dậy tự mình dọn bàn. Cô vào bếp và Joanie cau mày nhìn chỗ trứng cô mới ăn hết một nửa. “Tôi nấu không ngon hay sao?”

“Không ạ. Anh ta không tin cháu.”

“Không quan trọng việc anh ta có tin hay không. Anh ta phải làm công việc của mình. Cô đi nướng chỗ thịt gà kia làm bữa trưa đi. Muộn rồi đấy.”

“Cháu sẽ làm ngay.”

“Làm luôn cả Salad khoai tây. Cô có món thì là tươi nổi tiếng của mình trong tủ lạnh đấy. Lấy ra mà dùng.”

Reece làm xong ca đầu tiên thì Rick đến tìm bác sỹ Doc Wallace. Với động tác rất mạnh và dứt khoát Doc chèo thuyền vào chỗ đậu ở mé hồ. Rick túm dậy buộc lại giúp Doc. “Anh có giấy phép câu cá không đấy?”

“Cậu có nhìn thấy con cá khi gió nào không? Có chuyện anh cảnh sát nhìn thấy một người phụ nữ ngồi trên thuyền đọc sách liền hỏi cô ta có giấy phép câu cá không? Cô kia trả lời cô không đi câu cá mà đang đọc sách.” Doc tập tễnh bước lên kể tiếp. “Anh cảnh sát nói “ Cô mang đồ câu cá đi theo, tôi sẽ viết giấy phạt cô.” Người phụ nữ nói. “Anh làm như thế tôi sẽ buộc tội anh quấy rối tình dục.”

Rick kiên nhẫn chờ đợi trong khi Doc dùng vật áo lau chiếc kính râm vừa là kính thuốc rồi nói tiếp. “Anh bức tức.” Thưa quý bà, tôi chưa bao giờ quấy rối tình dục quý bà cả.” Người phụ nữ đáp, “ Nhưng anh có mang theo đồ quấy rối tình dục.”

Rick miễn cưỡng mỉm cười. “Hay đấy. Anh không kiếm được gì thật sao?”

“Chả được gì.” Doc vác cần câu lên vai. “Phí một ngày mà chả kiếm được con nào.”

“Anh có rảnh vài phút không?”

“Nhiều hơn thế. Hôm nay là ngày nghỉ của tôi. Chúng ta có thể đi dạo cùng nhau vài giờ cũng được.”

Họ chậm rãi đi bộ cùng nhau quanh hồ. “Nghe nói Reece Gilamore đã đến gặp anh vì lý do sức khỏe.”

“Cậu biết là tôi không thể nói gì về chuyện đó mà Rick.”

“Không phải chuyện đó. Ý tôi muốn hỏi về những vấn đề liên quan.”

“Ranh giới giữa hai cái đó không rành mạch đâu.”

“Nếu vậy anh có thể về được rồi.”

“Được đấy.”

“Anh đã nghe chuyện xảy ra ở nhà hàng Joanie chưa?”

“Nghe rồi. Trần nước.”

“Tôi đã gặp Reece, cô ấy nói không hề xả nước vào bồn. Có ai đó đã đột nhập vào nhà cô ấy, gây ra nhiều chuyện. Có người đã lấy hết quần áo trong máy sấy bỏ sang máy giặt khi cô ấy không có mặt ở đó. Cô ấy còn nghi ngờ tôi không thích cô ấy. Nhưng nếu anh hỏi thì tôi sẽ nói cô ấy khá dễ gần.”

“Có những người vẫn không thích những con người đáng mến”.

“Đúng. Hôm qua cô ấy đã ngã xuống hồ và để chân trần đi ngoài đường. Cô ấy đã to tiếng với Brenda về chuyện ai đó làm hỏng quần áo của mình. Còn tối hôm qua thì cô ấy lại dính líu đến chuyện ẩu đả ở quán bar Clancy.”

“Rick, tôi đã nghe hết những chuyện ngớ ngẩn đó rồi. Linda-Gail đã cặp kè với vài khách du lịch trước mặt Lo khiến cậu ta nổi giận và chuyện đó xảy ra.”

“Tôi thì lại cho rằng Reece có liên quan.” Ánh sáng lóe trên mặt kính của Rick khi anh ta quay sang nhìn Doc. Phía sau họ vài chiếc thuyền vẫn đi lại trong vùng nước in bóng dãy núi. “Chúng ta không hề có nhiều chuyện rắc rối thế này xảy ra ở thị trấn trước khi cô ta đến đây.”

“Cậu cho rằng cô ấy gây ra tất cả những chuyện này sao?”

Rick gơ tay như đang thuyết trình trong khi họ đi bên nhau. “Chỉ là giả thuyết thôi, nhưng tôi muốn hỏi có phải cô ấy có vấn đề tâm thần và không làm chủ hoàn toàn được bản thân hay không. Hoặc có thể, như anh vẫn thường nói, cô ấy bị ảo giác hay có tật đặng trí.”

“Rick này, ngay cả bản thân cậu cũng có những lúc đặng trí và đôi khi gặp ảo giác chứ?”

“Nhưng đây không đơn giản như chuyện người ta quên chìa khóa. Liệu có vấn đề gì trong đầu cô ấy không?”

“Về lý thuyết thì có thể là có. Nhưng khả năng thì không phải là hiện thực Rick ạ. Không hề có biểu hiện cô ấy đặng trí mà chỉ có thể kẻ nào đó đang gây ra tất cả những chuyện này với cô ấy.”

“Tôi sẽ chú ý đến việc này và cả cô ấy nữa.”

Doc gật đầu.

“Tôi sẽ đến khách sạn kiểm tra khu giặt dưới gian hầm xem thế nào.” Rick nói.

Nhưng anh ta đến chỗ căn hộ của Reece trước. Cửa mở toang và gạch vữa tung ra cùng với tiếng đục gỗ.

Trong nhà tắm Brody đang cúi húi lột tắm vài sơn lót sàn nhà.

“Có vẻ cậu không quen với công việc này.” Rick gọi to.

“Thay đổi vị trí mà.” Brody ngồi tỳ lên gót chân. “Một sự thay đổi hoàn toàn trái ngược. Bây giờ tôi mới nhận ra là mình không hề có chút khả năng tiềm tàng nào với công việc thẩm nền này.”

“Sàn nhà hỏng hết rồi.”

“Tôi cũng nghe nói thế.”

“Lẽ ra cậu phải cùng Reece đến chỗ tôi ngay khi những chuyện này xảy ra.”

“Chuyện của cô ấy mà. Cũng dễ hiểu thôi vì nhìn vẻ mặt cậu tôi biết là cậu không tin cô ấy.”

“Tôi không hề thiên hẫn về phía nào. Tôi cũng không thể làm công việc điều tra của mình nếu không tận mắt chứng kiến chuyện xảy ra. Cậu đã sơn phủ hết những hình vẽ ở đây rồi.”

“Đã chụp ảnh. Tôi sẽ đưa cho anh bản sao.”

“Cũng được. Những việc tương tự như thế này không hề xảy ra ở chỗ cậu hay khi cậu ở cùng với cô ấy phải không?”

“Cho đến bây giờ thì không.” Brody tiếp tục công việc của mình. “Nghe này, nói một cách khách quan tôi không hề cho rằng cô ấy xả nước và bỏ quên. Khi nào rời khỏi bếp cô ấy cũng kiểm tra lại lò, rời khỏi nhà là kiểm tra tất cả các khóa và đèn. Con người có tính cẩn thận như vậy thì không thể xả nước mà bỏ quên được. Hơn nữa, cô ấy cũng chẳng xả nước làm gì khi có người đang đợi mình dưới nhà.”

“Không thấy khóa bị phá hay đập.”

“Hắn có chìa khóa. Tôi đang tính sẽ thay tất cả các khóa.”

“Cậu cứ việc làm. Bây giờ tôi sẽ đến khách sạn kiểm tra khu vực giặt đồ. Cậu có muốn đi cùng không?”

“Vậy thì tôi sẽ phải bỏ lại công việc yêu thích này sao?” Brody bỏ dụng cụ xuống. “Cũng được.”

Brody có thể hiểu được tâm trạng của Reece thế nào khi cô mang giỏ đồ quần áo xuống đây. Ánh sáng mờ mờ tạo ra những khoảng tối trong góc. Tiếng máy giặt ầm ỉ, tiếng bước chân vọng xuống khi người ta đi trên hành lang lát xi măng phía trên.

Có hai chiếc máy giặt, hai chiếc máy sấy lại trung bình. Ngoài ra còn có một máy bán bột giặt và nước xả trộn gói với giá cắt cổ.

Phía trên mấy chiếc máy có một cửa sổ nhỏ nhưng lại đóng chặt chỉ có chút ánh sáng mờ mờ phản chiếu qua tấm kính đục.

Thang máy không xuống đến tầng này được. “Rick bắt đầu giải thích. “Còn một lối vào bên ngoài nữa, phía sau là phòng bảo trì của khách sạn. Phòng đó cũng có cửa sổ nên rất dễ đột nhập vào đây mà không bị phát hiện. Nhưng làm thế nào mà hắn biết cô ấy xuống đây giặt đồ?”

“Cô ấy đi lại mấy lần trên đường. Chẳng có gì khó cả nếu anh để ý đến cô ấy.”

Rick xem xét một lượt gian hầm. “Tôi không muốn hỏi cậu điều này. Nếu có ai đó muốn làm hại cô ấy thì tại sao bây giờ hắn vẫn chưa thực hiện? Cô ấy nghi ngờ đó là người đàn ông bên kia sông.”

“Tôi là người nghĩ đến khả năng đó trước tiên.”

Rick đứng dựa vào một chiếc máy giặt. “Thế quái nào mà cậu lại nghĩ như vậy?”

“Tôi nghĩ điều đó rất có lý. Hắn chơi trò đùa cợt với những điểm yếu của cô ấy, làm cô ấy sợ hãi, nghi ngờ chính mình và làm cho người khác nghi ngờ cô ấy. Việc làm đó rất khôn ngoan và không phải là không tác động gì đến cô ấy.”

Và cũng chính vì thế cô ấy sẽ không đi đâu một mình nữa đâu, Brody thầm nghĩ. “Đường như hắn đang đẩy thêm các hoạt động như vậy.” Anh tiếp tục. “Bây giờ thì không phải riêng cô mình cô ấy phải gánh chịu. Joanie cũng phải chịu hậu quả rồi bởi hành động của hắn chưa đạt được mục đích cuối cùng, cô ấy vẫn đứng vững.”

“Brody này, cậu đã bao giờ để quên đồ giặt còn ướt trong máy giặt không?”

“Có, nhưng tôi không phải là Reece.”

Rick lắc đầu. “Tôi sẽ nói chuyện với Brenda.”

Brenda đang đứng ở quầy tiếp tân. “Chúng tôi rất hạnh phúc được đón anh vào ngày mùng mười tháng bảy. Tôi sẽ đặt chỗ cho anh và gửi lời xác nhận đến anh. Rất cảm ơn anh. Chào anh Franklin.”

Cô gác máy. “Họ vừa gọi điện thoại đặt hai phòng trong một tuần vào tháng bảy. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì vào hè ở đây sẽ chật cứng khách. Công việc của anh thế nào?”

“Cũng được.” Rick đáp. “Cô nhìn thấy Reece đi vào và đi ra ở đây ngày hôm qua phải không?”

“Đúng, tôi đã nói với Debbie rồi.”

“Cô có thể nói với tôi cũng được. Cô ấy đến đây để giặt đồ phải không?”

“Cô ấy mang giỏ quần áo đến, đi chân đất.” Brenda đảo mắt. “Có đôi tiền để bỏ vào máy sau đó đi thẳng xuống. Sau đó đi lên, không biết bao lâu nhưng khoảng mười phút sau. Lần sau quay lại thì cô ấy có đi giày, chắc khoảng nửa giờ và lại đi xuống như lần trước. Lần cuối cùng cô ấy đến thì tôi không nhìn thấy, chắc lúc đó tôi đi ra sau. Nhưng khi quay lên cô ấy như phát điên, rất giận dữ nói rằng có người ở dưới đó.”

“Cô có nhìn thấy ai đi xuống đó nữa không?”

“Không thấy ai cả. Cô ấy nói có người bỏ quần áo khô của cô ấy vào máy giặt. Ai có thể làm chuyện đó được.”

“Có nghĩa là cô không đứng quầy liên tục.” Brody hỏi và liếc nhìn Rick. “Xin lỗi cậu.”

“Không cần phải xin lỗi. Cô nói rồi quầy tiếp tân lần cuối cô ấy đến. Khoảng thời gian đó có lâu không?” Rick tiếp tục hỏi Brenda.

“Tôi không nhớ chính xác là bao lâu. Có thể là mười hoặc mười lăm phút gì đó. Tôi sẽ không nghe thấy gì nếu không có người bấm chuông ở quầy.” Giọng cô trở nên rụt rè. “Chỉ có vậy thôi.”

“Có ai đến đây hỏi Reece không?”

“Ừm, chả có ai. Tại sao họ lại hỏi? Phải nói là tôi cũng thích cô ấy, cô ấy là người dễ mến. Nhưng hành động của cô ấy rất lạ ngày hôm qua. Tôi chưa thấy ai giận dữ đến như thế bao giờ chỉ vì mớ quần áo ướt. Tôi còn quên không nói với anh là cô ấy còn nói với Debbie rằng cô ấy đang tập marthon, chính vì vậy cô ấy mới chạy chân trần đến đây. Bây giờ thì tôi nghĩ cô ấy thật điên rồ.”

“Được rồi. Cảm ơn cô Brenda.”

Khi họ ra đến ngoài Brody quay sang Rick. “Brenda đã phẫu thuật cắt bỏ khiếu hài hước của mình gần đây à?”

“Cô ấy nói đúng đấy, cậu biết mà Brody. Với tất cả những lời đồn đại vừa qua mà Reece là trung tâm của câu chuyện thì không thể hy vọng ai cũng hiểu hết cô ấy được.”

“Anh có hiểu không?”

“Tôi đang cố hiểu đây. Cậu sẽ sớm chuyển cho tôi những bức ảnh mà cậu chụp trong nhà tắm của cô ấy chứ. Và vì cậu là nhà văn nên tôi muốn cậu ghi lại cho tôi tất cả các sự kiện theo trình tự có cả ngày giờ.”

Bây giờ Brody mới đỡ bức mình hơn. “Được, tôi sẽ làm. Việc đó có vẻ hợp với tôi hơn là phải treo mấy tấm vữa ghép tường lên.”

“Nhớ là phải chính xác.” Rick nhấn mạnh. “Nếu đó chỉ là những gì Reece nói với cậu thì nhớ cố gắng sắp xếp lại theo ý nghĩ của cậu.”

“Đồng ý.”

Đến lối ra Rick ngần ngừ đứng lại. Anh nhìn thấy Debbie bên trong nhưng lại đang có khách hàng. Như thường lệ anh ra hiệu chào vợ mình khi thấy cô liếc ra.

“Bắt đầu bận rộn rồi đây.” Rick nhận xét khi họ bước đến vỉa hè. “Có chuyện gì nghiêm trọng giữa hai người à? Cậu và Reece?” Rick hỏi.

“Có một chuyện giữa chúng tôi.”

“Tốt nhất là không nên để chuyện đó chi phối lời nói của cậu. Tình cảm với phụ nữ thường làm người ta kém minh mẫn.”

“Cô ấy không hề điên đâu Rick ạ. Thậm chí một số việc cũng chả có biểu hiện gì lập dị cả.”

“Còn những việc khác?”

“Chẳng hạn như cô ấy rung chuông. Nhưng có ai lại không thể làm việc đó. Người dân ở đây từng nghĩ tôi kỳ lạ vì tôi viết về những vụ giết người, tôi không đi câu cá, không săn thú và không thể kể tên mười bài hát đứng đầu trong dòng âm nhạc đồng quê.”

Rick hơi nhếch mép cười. “Brody, mọi người vẫn nghĩ cậu là người lập dị đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Linda-Gail không biết nên làm gì. Cô chưa từng bao giờ làm như vậy với người đàn ông nào khác và cũng chưa thấy người đàn ông nào rắc rối như Lo.

Có lẽ một phần vì thế mà cô gây ra chuyện rắc rối đó.

Anh ta không trả lời điện thoại.

Cô muốn mắng vào mặt anh ta nhưng lại cảm thấy sợ hãi, hơi buồn và bối rối.

Cô đã tính toán rất kỹ, phải bỏ ra rất nhiều giờ, phải thao thức hàng đêm để nghĩ cách kéo Lo trở lại khi có thời cơ, khi thấy phù hợp. Nhưng thật khi gió, tại sao không phải là ai khác mà lại là Lo?

Cô đã để cho anh ta rất thoải mái và bây giờ là lúc cần phải ổn định lại.

Linda-Gail lái xe về hướng nông trại, hai bên đường từng vạt ngải đắng sắp nở rộ nhưng trong đầu cô chỉ nghĩ đến việc sẽ phải nói gì với Lo. Phải ngã ngũ mới được.

Nhưng nếu anh ta quyết định chấm dứt thì cô chẳng biết sẽ phải làm gì.

Giá mà cô nói chuyện với Reece trước khi quyết định làm việc này. Reece có kinh nghiệm. Dù sao cô ấy cũng là dân thành thị. Nhưng lúc này Reece cũng đang gặp nhiều chuyện rắc rối và có thể vẫn hơi bức mình với cô sau chuyện ầu đã đó.

Một con trâu đứng giữa đường. Cô bấm còi. Nó thông thả đi qua bãi cỏ về phía mấy vạt ngải đắng.

Trời đất, cô đã nghĩ gì, làm gì với gã đàn ông chết tiệt ấy trước mặt Lo? Cô đã làm Lo ghen, đã cho anh ta thấy anh ta đang mất mát. Đường như đó là việc cần làm lúc đó nhưng có điều tác dụng của nó thì lại ngoài sự mong đợi.

Làm sao mà cô đoán trước được họ hung hăng đến thế?

Đúng là đàn ông. Cô cau có nhìn những bông hoa dại và đàn linh dương đang đứng ăn gần đó.

Cô cũng chỉ khiêu vũ với anh ta chứ có làm gì đâu.

Vừa lái xe Linda-Gail vừa gõ nhịp bài hát của Kenny Chesney lên vô lăng. Cô không biết nên quay trở lại thị trấn để cho Lo thăm thía con tực giận thêm vài ngày nữa, thậm chí là mãi mãi hay là tiếp tục đến với anh chàng cao bồi kia và nói với anh ta rằng cô đã gây ra chuyện ầu đã vô ích đó.

Cô tiếp tục lái xe, tăng tốc một chút khiến gió bên ngoài thổi vù vù vào xe qua cửa kính hé mở trong khi Chesney vẫn ngân nga hát.

Cô đi chậm lại khi đến cánh cổng lớn đang mở với biểu tượng chữ K uốn bằng kim loại nằm trong một vòng tròn. Chẳng có lý do gì phải làm hại người khách du lịch muốn trải nghiệm cuộc sống ở miền Tây này chỉ vì những rắc rối liên quan đến mối tình của cô.

Cô đi qua khu bãi quây nhốt súc vật. Một con lừa con đang bú sữa mẹ, khu nhà ở nhìn đã cũ với chiếc cổng vòm lớn phía trước xây theo kiểu cổ.

Khu nhà chính được làm bằng gỗ quay đủ các hướng. Khách có thể ở các phòng trên tầng hai. Các phòng trong những căn hộ có một hoặc hai phòng ngủ nằm nép dưới những rặng thông rất đẹp. Khách du lịch đến đây có thể cưỡi ngựa, cắm trại ban đêm, đi bộ cùng với hướng dẫn viên, bơi thuyền hay câu cá.

Họ có thể đóng giả thành những anh chàng cao bồi trong vài ngày để khi quay về nhà thì người đầy những vết sưng phồng. Hoặc có thể ngồi trên một trong những cổng vòm lớn kia ngắm cảnh.

Buổi tối họ sẽ tụ tập những quán bar tạm bợ, bàn tán về những chuyến thám hiểm của mình sau đó ngã mình xuống những chiếc giường nệm êm ấm mà chả anh chàng cao bồi thực sự nào có được sau những chuyến đi như thế.

Cô chuyển hướng ở chỗ ngã ba đường bản thủ đi về hướng chuồng ngựa. Marian, cô bạn nấu bếp của cô ở nông trại này đã thông báo Lo có mặt ở đây.

Linda-Gail dừng xe kéo gương xuống sửa sang lại ngoại hình, vuốt lại mái tóc đã bị gió thổi rối tung. Cô bước ra khỏi xe và anh chàng cao bồi phụ trách dạy cưỡi ngựa làm động tác chạm tay lên vành mũ chào.

“Chào Harley.” Cô mỉm cười rất tươi, thầm nghĩ sẽ chả sao, cô chỉ rẽ qua đây cho hết thời gian và tất nhiên sẽ cho Lo một trận.

Linda-Gail đi vào ngồi phịch xuống bàn bắt cháp mùi ngựa, mùi cỏ khô lẫn với mùi thơm ngũ cốc và da thuộc. Cô mỉm cười với LaDonna, cô nhân viên hướng dẫn những chuyến đi bộ.

“Linda-Gail, chị thế nào?” LaDonna nhướn mày. Tin tức lan đi thật nhanh nhất là khi liên quan đến chuyện ầu đã. Cô ta hất đầu về phía sau chuồng ngựa. “Lo đang ở trong phòng đồ ăn đấy. Vẫn tức giận lắm.”

“Được, tôi cũng thế đây.”

Linda-Gail đi ra sau rất nhanh và ưỡn thẳng người thật hiên ngang trước khi bước vào phòng.

Lo đang nghe ca sỹ Toby Keith hát, đầu vắn đội mũ trong khi quét xà phòng lên da. Chiếc quần jean bạc màu bó sát trễ xuống tận hông, áo sơ mi xắn lên đến khuỷu, chân đi ủng đu đưa theo tiếng nhạc.

Khuôn mặt đẹp trai của anh ta vẫn sưng nhìn rất tức cười có lẽ vì cặp môi sưng vù và mắt thâm tím.

Nhìn thấy Lo, Linda-Gail đau nhói trong tim và con giận dữ của cô tan biến.

“Anh Lo.”

Lo ngược mặt lên. Về đẹp trai bây giờ biến hết thành nét cau có. “Cô muốn gì? Tôi đang làm việc.”

“Em biết rồi, em sẽ không bắt anh phải dừng tay.” Cô mất rất nhiều thời gian suy nghĩ về việc này, đã cật công đến tận đây, Linda-Gail thầm nghĩ. “Em xin lỗi vì đã làm mất anh bị như thế kia.”

Lo quay lại nhìn cô chằm chằm một lúc rất lâu, không nói gì rồi lại quay lại làm việc.

“Em xin lỗi. Nhưng đây đâu phải là lần đầu anh bị như vậy. Hơn nữa em chỉ khiêu vũ thôi chứ có làm gì đâu.”

Lo chà miếng da nhưng vẫn lặng thinh. Linda-Gail cảm thấy tắc nghẽn và đau nhói trong tim. “Bây giờ thì sao? Anh không thể nói với em một câu được à? Anh gây ra tất cả chuyện rắc rối đó chỉ vì em khiêu vũ với người ta. Đã bao lần em chứng kiến anh cặp kè với người khác ở quán bar Clancy đó rồi?”

“Chuyện đó khác.”

“Em chưa bao giờ thấy ai ngờ ngẩn như vậy. Anh bảo khác là khác thế nào?”

“Như thế đây.”

“Như thế.” Cô nhắc lại với vẻ gay gắt. “Em khiêu vũ với người ta thì anh có quyền gây ra chuyện ầu đã nhưng anh thì cặp kè với bất kỳ cô nào mà em không được phép nói năng gì.”

“Chả có gì khuất tất cả.”

“Vậy thì em cũng vậy.” Linda-Gail giận dữ chỉ tay về phía Lo. “Em cũng có quyền khiêu vũ với bất kỳ người nào và anh không được gây rắc rối như thế.”

“Trừ phi tôi không phải là người dân ở đây. Còn nếu không thì...”

“Đừng coi thường em như thế William Butler. Tại sao anh lại gây chuyện ầu đã đó?”

“Anh không gây, hấn mới là người gây ra.”

“Anh đâm vào mặt người ta còn gì.”

“Hấn dám đặt tay lên mông em!” Lo ném mạnh chiếc giẻ xuống đất đứng dậy. “Em để hấn ve vãn trước mặt mọi người.”

“Anh ấy không ve vãn. Và em sẽ không bao giờ cho phép anh ta chạm vào người em nếu anh không lẳng nhăng như vậy.”

“Anh lẳng nhăng?”

“Rất đúng. Trong đầu anh lúc nào cũng thường trực ý nghĩ đó. Em đã chờ đợi quá lâu giờ phút anh trưởng thành và là người đàn ông thực sự rồi.”

Ánh mắt Lo rất dữ dằn. “Anh là đàn ông.” Anh nắm tay Linda-Gail lôi về phía mình. “Và anh là người duy nhất được phép sờ vào người em. Hiểu không?”

“Anh có quyền gì?” Nước mắt rom róm trong mắt Linda-Gail. “Anh nói đi, anh có quyền gì?”

“Anh có quyền đấy. Lần sau thằng nào sờ vào người em thì không chỉ cái mồm của nó bị thương đâu.”

“Tại sao anh quan tâm chuyện người ta quan hệ với em?” Linda-Gail hét lên. “Tại sao? Nếu anh không nói được, không nói trước mặt em ngay bây giờ thì em sẽ đi. Em sẽ ra đi ngay.”

“Em sẽ không đi đâu cả.”

“Vậy thì anh nói đi.” Nước mắt đã chảy giàn xuống má cô. “Nhìn vào mắt em và nói đi, em sẽ biết anh có thực lòng hay không.”

“Anh rất tức giận vì em đấy.”

“Em biết anh nói thực lòng mà.”

“Anh yêu em. Có phải em muốn anh nói ra điều đó không? Anh yêu em, lúc nào cũng vậy.”

“Vâng, đó chính là điều em muốn nghe. Anh cảm thấy hơi tiếc thương, đúng không?”

“Một chút.”

“Và hơi lo sợ đúng không?”

Hai tay Lo bây giờ đã nắm cánh tay cô vuốt ve. “Hơi nhiều hơn một chút.”

“Em biết, em biết anh rất thực lòng mà.” Linda-Gail lẩm bầm xoa nhẹ tay lên vết bầm trên gò má Lo. “Em chờ đợi cả đời chỉ để nghe câu nói đó thôi.”

“Anh cũng không bao giờ xa em đâu.” Lo kéo Linda-Gail vào lòng hôn thật mạnh lên môi. “Anh rất muốn, anh đã cố gắng rất nhiều.”

“Ồ đây mà.” Linda-Gail cảm tay Lo gạt xuống mông. “Sẽ không ai được phép chạm vào chỗ của anh bây giờ, và anh cũng sẽ không làm thế với bất kỳ phụ nữ nào khác. Chúng ta giao kèo như thế nhé?”

“Được.”

“Buổi tối anh có được nghỉ không?”

Lo mỉm cười chậm rãi nói: “Anh nghĩ là có thể.”

“Thế anh có về nhà với em không?”

“Cũng có thể.”

“Và sẽ ở lại với em cho đến sáng chứ?”

“Chỉ đến sáng thôi à?”

“Hôm nay thì như thế đã.” Linda-Gail vui vẻ nói và lại hôn Lo.

Lo rất điệu nghệ. Cô không còn trẻ đến mức không thể hiểu được con trai với con gái thường làm chuyện gì với nhau trong bóng tối. Nhưng anh ta làm chuyện đó tốt hơn cô tưởng rất nhiều. Bàn tay rất mạnh mẽ và đặt đúng vị trí, miệng anh ta như lúc nào cũng thêm khát trong khi cơ thể thì như không hề biết mệt.

Anh đến với cô hai lần mới chịu để cho đầu óc cô nguôi dần trở lại mà nghĩ đến Chúa.

Người trần trường mệt mỏi và nhóp nhép mồ hôi, Linda-Gail quay sang Lo thì thầm. “Anh học được những trò đó ở đâu vậy?”

“Thì anh cũng phải bỏ thời gian ra nghiên cứu.” Lo lười biếng nằm im mắt vẫn nhắm chặt, đầu gối lên bụng cô. “Và hoàn thiện nó trước khi đến với em.”

“Được này.” Linda-Gail vuốt ve mái tóc Lo. “Anh sẽ phải cưới em Lo ạ.”

“Anh phải...” Lo ngẩng đầu lên. “Em bảo anh phải làm gì?”

Linda-Gail vẫn nằm im, vẻ mặt rất hạnh phúc. “Em khẳng định chắc chắn rằng chúng ta làm chuyện đó rất tốt với nhau. Và theo em thì người ta không lấy nhau khi không làm tốt chuyện đó với nhau. Như vậy có nghĩa là chúng ta sẽ lấy nhau.”

Cô cúi xuống nhìn vào mắt Lo. Có vẻ anh hơi bất ngờ nhưng cô đã lường trước được điều đó. “Em sẽ không chấp nhận anh đi lại với người khác. Em muốn được làm người phụ nữ duy nhất của anh. Anh không hài lòng với những gì chúng ta vừa có bên nhau thì cứ nói ra. Mặc dù không thích thú gì nhưng em hứa sẽ không bao giờ làm chuyện này với anh nữa.”

Lo chống tay ngồi lên và Linda-Gail nghe rõ những tiếng thở dài của anh. “Em thực sự muốn kết hôn rồi sao?”

“Đúng, em là người phụ nữ truyền thống. Em muốn có mái ấm gia đình và có người đàn ông yêu em. Em đã yêu anh và chờ đợi anh nhưng em không thể chờ thêm được nữa. Nếu anh không cần em, không muốn sống chung cả đời với em thì cứ nói thẳng ra.”

Lo im lặng nhìn chăm chăm vào khoảng không phía sau cô. Linda-Gail băn khoăn không hiểu có phải Lo đang tìm đường chuẩn bị chạy hay không.

“Anh hai mươi tám tuổi.” Lo lên tiếng.

“Anh cho rằng anh vẫn còn quá trẻ nên chưa muốn ổn định cuộc sống gia đình và...”

“Im lặng nghe anh nói nào.”

“Vâng.” Cô sẽ im lặng. Linda-Gail tự nhắc nhở mình và ngồi dậy kéo tấm ga trải giường che người. Cô không muốn mình quá lả lợ trước mắt anh ta như vậy.

“Anh hai mươi tám tuổi rồi. Và mặc dù không tốt lắm nhưng anh đã có công việc. Anh không kiếm được nhiều tiền nhưng cũng không thiếu. Tấm lưng anh rất khỏe bàn tay anh rất khéo nhưng rồi em sẽ làm nó kém dần đi.”

Lo quay lại nhìn thẳng vào mắt cô. “Sao em không cưới anh, Linda-Gail?”

Cô nín thở. “Sao lại không?”

Linda-Gail day làm món trứng rán rất nhanh để họ cùng ăn trên giường.

“Chắc bà già nhà anh sẽ lỏng lên mất thôi.”

Linda-Gail lắc đầu. “Không đâu, cô Joanie rất yêu anh đấy.”

“Có thể như thế.”

“Cô ấy yêu cả em nữa.” Linda-Gail lấy chút trứng ở đĩa hai người ăn chung. “Sao anh không đến giúp mẹ sửa nhà?”

“Bà ấy bảo không cần anh, thậm chí còn chả thích đã động đến chuyện đó. Em biết tính mẹ anh rồi còn gì.”

“Cô ấy xúc động, rất xúc động. Anh có biết kẻ nào gây ra chuyện đó không?”

Lo ngập ngừng. “Nghe nói đó chỉ là một tai nạn. Reece xả nước trên tầng rồi bỏ quên.”

“Không phải thế đâu. Có kẻ nào đó đột nhập vào nhà Reece vặn nước ra. Cô ấy thậm chí còn không lên đó mà.”

“Nhưng... Khi thật. Nhưng sao anh không nghe nói như thế?”

“Có thể anh chưa nghe thôi.” Linda-Gail vẫn ngậm thìa nói tiếp. “Có kẻ nào đó chơi trò độc ác với cô ấy.”

“Em đang nói chuyện gì?”

Linda-Gail kể cho Lo nghe những gì cô biết, những gì cô được mọi người kể và nhận định của cô.

“Kể cũng đáng sợ thật. Hắn giờ trò với Reece nhưng cô ấy không hề biết ai. Và nếu đó là tên giết người cô ấy nhìn thấy bên sông...”

“Sao em biết?” Lo ngắt lời cô. “Mấy tuần nay rồi còn gì. Bây giờ hắn ta đã cao chạy xa bay rồi.”

“Không đâu nếu hắn là người ở đây.”

“Khi thật, Linda-Gail.” Lo đưa tay vuốt mái tóc đã bạc vì nắng gió. “Không thể là người thị trấn này được. Chúng ta biết tất cả mọi người. Chả lẽ em lại không phát hiện ra hắn là kẻ giết người khi hắn đến cửa hàng của Mac hay ngồi ở nhà hàng của mẹ anh uống cà phê hay sao?”

“Thường thì người ta không biết được. Anh có biết người ta thường nói gì khi phát hiện ra hàng xóm của mình bị tâm thần hay mắc chứng gì đó không? Lại vẫn giọng điệu “Ồi cậu ta đáng yêu thế mà... Bây giờ người ta mới biết.””

“Nhưng quanh đây thì không mấy ai giữ kín được bí mật như vậy.”

“Cũng vậy thôi. Anh sẽ chả bao giờ biết cho đến khi biết cả. Giá mà em có thể giúp gì được cho cô ấy.”

“Ít nhất thì em cũng là bạn cô ấy rồi còn gì.”

Linda-Gail cười rất tươi và ấm áp. “Anh sắc sảo hơn nhiều người tưởng nay.”

“À, ừm, anh chỉ khiêm tốn thôi.”

Giọng hát của ca sỹ Tim McGraw vang lên trong máy hát trong khi anh thợ mộc mà Joanie thuê đến làm hát nhái lại những nhạc điệu sai hần. Reece liên tục làm việc vì lúc này đang là giờ ăn trưa. Cô nghe rõ cả tiếng nhạc – có lẽ đó là thú vui lành mạnh nhất – và tiếng ồn ào của mọi người ở ngoài, có tiếng trẻ con khóc, tiếng hai người đàn ông đang cãi nhau về trận đấu bóng chày.

Chuyện đó là rất bình thường và cô vẫn tập trung vào công việc của mình. Món hamburger thịt hươu, súp đậu trắng, bánh sandwich thịt, món thay thế cho thịt gà. Cô luôn tay cắt, thái, băm, thêm gia vị và điều chỉnh lò nướng.

Những việc thế này cô có thể nhắm mắt cũng làm được. Có lẽ là như vậy và cũng có thể nhờ nó mà cô nghe rất rõ tiếng cậu em trai của Brenda là Dean đang nhại theo làm hồng cả bài hát của McGraw trong khi tiếng búa vẫn đồng âm ầm ầm phía sau tấm nhựa dùng để quây khu vực sửa chữa.

Tất cả đều quen thuộc như mọi khi – hơi nóng, tiếng xèo xèo, khói thức ăn. Nhưng sự quen thuộc lại là điều đáng mừng đối với cô. Rất bình thường khi người ta hồi phục sau mỗi cơn khủng hoảng.

Cô bày món sandwich thịt, món hamburger và đồ ăn kèm ra đĩa.

“Thực đơn đã xong.”

Đúng lúc đó cô thấy Debbie Marson đi vào và ngồi lên ghế cao cạnh quay.

Debbie hơi bặm môi đưa tay sờ đôi gò má còn hơi ửng đỏ của cô.

“Đúng là chuyện không may đối với cô.”

“Không đến nỗi quá tồi tệ.”

“Hy vọng là thế. Tôi đã nói chuyện với Min Hobalt. Cô ấy nói cô cố tình huých cô ấy.”

“Tôi không...”

“Cô ấy đùa thôi.” Debbie xua tay ra hiệu không có gì. “Cô ấy không trách cô đâu. Cô ấy nói cậu con trai mười lăm tuổi của cô ấy còn cho rằng việc ầu đã ở quán bar chứng tỏ mẹ nó là người rất bản lĩnh.”

“Rất vui nếu có thể giúp cô ấy cải thiện vị thế của mình.”

“Súp thơm quá. Có lẽ tôi sẽ gọi một tô ăn cùng với món salad.” Debbie nhìn quanh có vẻ kín đáo và thì thầm. “Nhờ cô làm.”

“Rất vui.” Dù sao cũng là một cử chỉ hòa giải và cô sẵn sàng chấp nhận. “Sẽ có ngay thôi.”

Cô tự ghi thực đơn và sắp xếp thứ tự.

Hai mươi phút sau, khách ăn đã vãn nhưng Debbie vẫn còn ở đó.

“Trời đất, hôm nào cũng phục vụ ăn uống như thế này quả thực là vất vả. Làm thế nào mà cô xoay sở được?”

“Cũng quen thôi.”

“Đối với tôi thì chăm sóc ba đứa con và một người đàn ông còn có thể xoay sở được. Cô giải lao một lát được không? Tôi gọi cho cô một ly cà phê nhé?”

“Tôi không uống cà phê.” Làm như vậy sẽ hơi khiếm nhã đây. “Nhưng có thể giải lao một lát cũng được.”

Cô lấy một chai nước trước khi bước ra quầy. Bình thường ngồi lên ghế sẽ thoải mái hơn. Có thể cô cảm thấy hơi nóng khi thấy Debbie mặc chiếc sơ mi bằng vải lanh bên trong áo len đan. Nhưng dù sao bây giờ cô cũng đã ngồi lên rồi.

“Món súp ngon tuyệt vời. Cô có thể chia xẻ bí quyết làm món này được không?”

“Dự định của tôi là không chỉ chia xẻ riêng món này.”

“Vậy sao?”

“Tôi đang viết một cuốn sách về các món ăn.”

“Vậy sao?” Debbie cựa quậy trên ghế khiến chiếc vòng đeo cổ màu hồng lúc lắc. “Thế thì thú vị quá. Chúng ta sẽ có nhà văn ở thị trấn này. Không biết sẽ thế nào đây. Đúng là cô và Brody có rất nhiều điểm tương đồng.”

Reece nhấp một ngụm nước. “Chị nghĩ vậy sao?”

“Cả hai người đều là người gốc miền Đông, đều sáng tạo. Chẳng thế mà hai người hợp với nhau nhanh thế.”

“Vậy sao?”

“Rất nhiều phụ nữ ở đây để ý anh ấy nhưng Brody không hề đáp lại đấy. Thị trấn này chủ yếu là đàn ông, vì vậy phụ nữ tha hồ mà lựa chọn.” Debbie cười có vẻ đùa cợt. “Cũng hay đấy chứ?”

“Nhưng tôi không có ý định tìm cho mình một người đàn ông.”

“Liệu cô có ở vậy được mãi không? Có những lúc cô đi săn nhưng lại không thấy dấu vết con thú nào rồi tình cờ cô chỉ đi dạo thôi nhưng lại gặp cả lũ.”

“Ừm, chị có đi săn không?”

“Có chứ. Tôi rất thích hoạt động ngoài trời. Hơn nữa, hai người rất hợp nhau – ý tôi nói và cô và Brody. Có thể lúc đầu, mọi chuyện chỉ bình thường thôi. Ở đây nhiều người như thế mà. Tôi nghĩ cô đã bắt đầu ổn định ở đây rồi đấy.”

“Tôi rất thích nơi này. Tất nhiên là ngoại trừ những vụ ầu đã ở quán bar.”

“Thị trấn này không đến nỗi nào. Có thể trình độ dân trí không được cao nhưng cũng có căn bản. Chắc cô hiểu ý tôi muốn nói gì. Mọi người rất quan tâm đến nhau.” Debbie ngoái đầu về phía tấm nhựa ngăn phía trong. “Như thế kia kìa, cô gặp rắc rối và mọi người cùng xúm lại giúp đỡ. Tất nhiên là họ sẽ biết hầu hết những việc cô làm, chỉ là sự qua lại thôi mà. Nếu chuyện tương tự này mà xảy ra ở thành phố thì Joanie sẽ phải đóng cửa nhà hàng cả tuần.”

“Tôi vẫn còn may mắn.”

“Xin lỗi.” Debbie nắm tay Reece. “Có thể cô đang muốn quên chuyện đó. Ý tôi chỉ muốn nói là cô không nên quá nặng nề với nó. Mọi việc rồi sẽ qua đi và chúng ta nên mong chờ những gì tốt đẹp hơn.”

“Tôi không hề xả nước.” Reece thẳng thắn. “Nhưng tôi nguyên rửa kẻ nào đã gây ra chuyện đó với cô Joanie. Cô ấy rất tốt với tôi kể từ khi tôi mới bước chân đến đây.”

“Cô ấy còn rộng lượng hơn thế nhiều. Tôi không có ý ám chỉ chuyện rắc rối cô gây ra với cô ấy mà chỉ muốn nói nó sẽ ổn thỏa cả thôi. Tôi cũng không hề đáng giá gì chuyện cô đi chân đất đến hiệu giặt. Đáng trí là chuyện bình thường. Ai mà biết được người ta đang suy nghĩ những gì trong đầu.”

Debbie lại nắm tay Reece tỏ vẻ thân thiện hơn. “Cô thử liệu pháp chữa bệnh bằng xoa bóp xem. Thỉnh thoảng khi căng thẳng tôi thường xoa dầu oải hương.”

“tôi sẽ thử xem thế nào. Nếu tên giết người kia còn đột nhập vào nhà và xả nước ra làm ngập lụt tôi sẽ dùng dầu oải hương để xoa diu. Cũng là một gợi ý hay.”

“VẬY THÌ, vì Chúa...”

“Không có gì phải phân vân cả.” Reece bước xuống. Tôi sẽ thử. Bây giờ tôi phải quay lại làm.” Cô lưỡng lự một lát và quyết định nói thẳng. “Debbie, chị là người đàn bà đáng yêu, chị có những đứa trẻ đáng yêu, và rất cảm ơn chị đã tỏ ra thân thiện với tôi. Nhưng chị không biết được và cũng không thể biết được tôi đang nghĩ gì đâu.”

Cô suy nghĩ về cuộc nói chuyện với Debbie trong suốt thời gian làm việc còn lại, thậm chí sau khi tan ca đầu óc cô vẫn miên man với nó. Brody đưa cô đến làm sáng nay nên bây giờ cô không có xe.

Cũng không sao, cô sẽ đi bộ cho đầu óc thư giãn. Vì trời ấm nên Reece không cần cài nút áo khoác. Gió thoang thoang khiến cô cảm nhận được cả hơi nước. Cây cỏ đã bắt đầu lấy lại màu xanh.

Cô rất nhớ màu xanh này, màu xanh tươi tốt của những bãi cỏ và những công viên, những cây cỏ thụ già cỗi, những con đường nhộn nhịp, biểu hiện của một thành phố bận rộn đang phát triển.

Cô đang làm gì ở đây? Làm món hamburger thịt hươu, phải chứng tỏ mình trước người phụ nữ đặc trưng của bang Wyoming mà cô coi như người mẹ này, hay lo lắng về cái chết của người phụ nữ mà cô thậm chí chả biết người đó là ai?

Mười hai người đã chết đều là những người cô biết và yêu thương chưa đủ hay sao?

Cô không thể thay đổi được gì cũng không thể làm gì hơn được. Trách nhiệm duy nhất của cô bây giờ là phải sống và như thế cũng đã là sự cố gắng lớn rồi.

Xe chạy đến ngay sau lưng nhưng Reece không nhận ra và khi tiếng còi vang lên thì cô giật bản mình.

“Có muốn đi nhờ không cô bé mảnh mai. Anh có cả kẹo đấy.”

Reece cau mày nhìn Brody qua cửa sổ xe. “Anh làm cái trò gì thế?”

“Anh đi lòng vòng tìm mấy cô em lang thang thôi. Bây giờ anh tìm được em rồi. Lên xe đi.”

“Em không muốn làm phiền anh phải đưa đi đón về thế này.”

“Được thôi, nhưng anh không thấy phiền.” Brody tháo dây an toàn với tay mở cửa xe. “Lên xe đi. Gầm giữ ở trong này với ngoài đó chả khác gì nhau đâu.”

“Em không gầm giữ.” Nhưng cô vẫn lên xe. “Em nói nghiêm túc đấy. Anh còn có công việc, có thói quen của mình.”

“Anh thích thay đổi thói quen. Thực ra đây sớm đưa em đi làm anh lại có thể bắt đầu công việc của mình sớm hơn. Hôm nay anh đã có một ngày rất vui ở đó. Và bây giờ anh muốn đi loanh quanh một lát. Thắt dây an toàn đi cô bé mảnh mai.”

“Anh nói rất vui? Trời ơi, em thì như bị tra tấn.”

“Em nói thật đấy chứ? Anh chả bao giờ nhận ra điều gì nếu không thấy em ủ rũ ra mặt.”

“Cả ngày nhạc đồng quê tra tấn bên tai; cảnh sát trưởng thì cho rằng em bị đăng trí nhưng dù sao anh ta cũng đã hứa sẽ xem xét những cáo buộc kỳ lạ của em; vợ anh ta cũng đến giả vờ tỏ ra thân thiện nhưng thực ra là để thăm dò đời tư của em; chân em đau rã rời và nếu không bị lấy cùm từ Pete thì đúng là em có phúc lớn. Em là cô bé thành thị ngốc nghếch nên bà phu nhân cảnh sát trưởng còn khuyên em nên dùng dầu oải hương để điều trị. À quên, em còn chộp được anh trên tay của rất nhiều phụ nữ ở thị trấn này bởi vì cả hai chúng ta đều từ những thành phố lớn đến đây và đều là những con người sáng tạo.”

“Anh nghĩ lý do chính là vì anh có thể duy trì được việc đó rất lâu.”

Reece bực bội lấy kính râm trong túi xách ra đeo. “Em không có ý nói đến việc đó mặc dù sau đây có thể chúng ta sẽ thực hiện.”

“Vậy thì khi đã nói đến chuyện đó em không được quên sự thực là em chưa gặp chàng nào cừ khôi và sáng tạo hơn anh.”

Reece cựa quậy. “Đúng là anh đã có một ngày vui vẻ.”

“Rất vui, và nó vẫn chưa kết thúc đâu.”

Brody lái xe ra khỏi thị trấn. Anh muốn ngắm cảnh thung lũng nở hoa rất thoáng đãng và yên tĩnh. Và lần này thì anh lại không muốn ngắm cảnh một mình, anh muốn cô có đi cùng.

Thật ngạc nhiên khi đi qua nơi mà anh đã hôn cô lần đầu tiên, cảm giác rất lạ.

Reece ngồi nhìn chăm chăm ra ngoài không nói gì. Cô nắm tay anh trước khi bước ra khỏi xe.

Nơi họ đứng như một tấm thảm khổng lồ trải hoa đủ màu, bao quanh là dãy núi Tetons màu trắng đỉnh núi đã hé lộ màu xanh, tất cả được trang điểm thêm màu vàng của ánh nắng mặt trời đang thấp dần phía Tây.

Màu hồng pha lẫn màu xanh, đỏ tươi đi cùng đỏ tía, màu vàng tươi, ánh nắng mặt trời trải dài trên màu xanh mềm mại của những vật ngại đáng. Xung quanh khu đầm lầy là một dải liễu và thông xanh mơn mọng.

“Em chưa từng bao giờ được chứng kiến phong cảnh đẹp thế này.”

“Có đáng để ngắm nhìn không?” Brody hỏi.

“Ồ có chứ. Có phải hoa phi yến kia không anh?”

“Đúng, đây là hoa cánh thiên, hoa chuông, rất nhiều hoa paintbrush, hoa pussytoes, hoa bitterbrush. Còn những bông đỏ đậm kia là hoa gilia.”

“Làm sao anh biết tên các loài hoa đại?” Reece lắc đầu quay sang nhìn Brody. “Người có thể duy trì chuyện đó thật lâu thường không thích hoa đâu.”

“Anh phải đọc chứ. Hôm nay anh cho một người đàn ông phải chết ở dưới đầm lầy kia.”

“Lại là chuyện viết lách của anh.”

“Em nhìn con chim kia không? Towhee đuôi xanh đấy.”

Cô bật cười trong họng. “Anh đang sáng tác đấy à?”

“Không hề chút nào. Chắc chắn tiếng hót em đang nghe là của con sáo Bắc Mỹ. “Broody lấy chiếc chăn ở sau xe tung cho cô. “Em trải ra đi.”

“Em có thể hỏi tại sao chúng ta lại cần đến chăn không?”

“Điều đó chứng tỏ đầu em chưa ổn định. Vì anh thích thế. Để chúng ta có chỗ ngồi lên trong khi thưởng thức chai rượu vang trong hộp lạnh của anh. Còn khoảng một giờ nữa mặt trời mới lặn và ngồi đây uống rượu và ngắm cảnh hoàng hôn không đến nỗi nào đâu.”

“Ồi Broody!” Reece thốt lên ngạc nhiên.

Brody mở nắp chiếc hộp lạnh và liếc nhìn cô. “Em hỏi gì?”

“Chúng ta phải xem lại từng chi tiết xem hôm nay là ngày thế nào để sau này chúng ta sẽ có nhiều ngày thế này hơn nữa.”

Cô trải chăn ngồi lên khi Brody mang ra rượu, pho mát, bánh mỳ và cà nho.

Sự bực bội phiền toái lo âu suốt một ngày qua của cô dần dần tan biến hết. “Em muốn nói là em không hề nghĩ mình sẽ đi picnic vào cuối ngày thế này.”

“Chắc chắn là không rồi vì em phải chuẩn bị làm chuyện kia với anh mà. Đây chỉ là khúc dạo đầu.”

“Càng thích.” Cô uống rượu, ngắm nhìn phong cảnh đầy màu sắc, những tán lá xanh mơn mơn và cảnh núi non hùng tráng. “Tại sao em lại cho rằng em quên mất cả màu xanh thế này rồi?”

“Màu xanh gì?”

Cô chỉ cười và nhón một quả nho bỏ vào miệng. “Em rất bức mình. Cô ta giả vờ tỏ ra thân thiện, ý em nói Debbie Mardson. Em cố tập trung vào công việc của mình để quên đi tiếng ồn ào xung quanh nhưng cô ta cứ đến đó ngồi, đề nghị em giải lao và nói chuyện. Cô ta cho rằng chúng ta rất đẹp đôi đấy.”

“Chuyện đó là đương nhiên. Em là cô gái rất đẹp không phải theo nghĩa truyền thống còn anh là anh chàng tài ba phong độ mà.”

Cô quay ngoắt sang nhìn anh. “Không theo nghĩa truyền thống là thế nào?”

“Có nghĩa là không suốt mượt mà cũng không nóng nảy, không lai căng mà cũng chẳng thuần khiết là vẻ đẹp Mỹ. Trong em là sự pha trộn, kết hợp khá hài hòa.”

Họ cùng ngồi ăn pho mát, uống rượu vang, ngắm nhìn cảnh hoàng hôn dần buông xuống cho đến khi ánh sáng ban ngày đã trở thành màu đỏ sẫm xung quanh.

“Liệu pháp này còn tốt hơn cả dầu oải hương.” Cô nhào người ra trước cho đến khi tìm thấy môi anh và để cho nụ hôn trôi đi thật nhẹ nhàng như ánh hoàng hôn đang lặng lẽ tan biến. “Cảm ơn anh.”

Anh đưa tay ra sau cổ kéo cô lại gần cho nụ hôn mạnh hơn. “Em khách sáo rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Cô uống ba ly rượu, có lẽ vì thế mà cảm thấy choáng váng. Xe đỗ trước cửa nhà Brody, Reece loạng choạng bước xuống bám chặt lưng anh, giọng lè nhè bên tai.

Brody chỉ uống một ly. Không biết có phải vì ngạc nhiên hay không mà anh đánh rơi chìa khóa ngay trước mặt.

Cô cười rất to khi anh cúi xuống nhặt trong khi vẫn ôm chặt lưng anh.

“Ừm, người đàn ông khỏe mạnh của em.”

“Cô bé hấp dẫn của anh.”

“Trước đây em còn hấp dẫn hơn cơ.” Khi Brody mở xong cửa thì Reece cũng gần cởi xong áo sơ mi của anh.

“Bé em lên giường đi.” Cô thì thầm trong khi tay mò xuống cùi cút quần Jean của anh.

Brody suýt ngã trên cầu thang khi cô nghịch ngợm cắn nhẹ vào gáy anh.

“Em sắp cắt nó thành mấy mảnh rồi đấy.” Brody thì thào.

Anh đến giường và lẳng Reece qua đầu xuống nệm khiến cô thốt lên cười thích thú. Chả cần chờ đợi anh đè lên và cởi nút chiếc áo sơ mi cô đang mặc. Reece tựa người cho áo tụt xuống hai cổ tay và mặc dù cô đang hỗn hển anh vẫn đặt lên môi cô nụ hôn thật mạnh và nóng bỏng.

“Ồi, Chúa ơi. Em không thể chịu...”

“Chính em gây ra đấy.” Anh đẩy áo ngực của cô xuống vai và bắt đầu mon trón.

Trong cơn mê, cô oằn mình giãy giụa, rên rĩ khi anh cởi quần và thọc tay và giữa háng. Trong tiếng nấc nghẹn của cô anh cắn nhẹ nụ hoa nựng cho đến khi cô co giật trong tay anh, đến khi cảm nhận được sự sẵn sàng dâng hiến của cô.

“Cứ hét lên đi nếu em muốn.” Anh thì thầm nắm chặt tay cô đè xuống trong khi răng và lưỡi anh vẫn cần mẫn hoạt động trên làn da của cô. “Không có ai nghe được ngoài anh cả.”

Anh không bảo thì với sự điệu nghệ của miệng anh cũng khiến cô phải hét lên, tiếng hét như man dại làm cô thoáng giật mình.

Cô không thể ngăn anh lại. Hai tay cô bám chặt xuống giường, hơi thở như tắc nghẹn trong cổ họng, chỉ thỉnh thoảng mới bung ra được khi cơn khoái cảm lên đến đỉnh điểm. Lần đầu tiên trong hai năm qua cô được sung sướng trọn vẹn, không hề bị chi phối bởi cảm giác sợ hãi.

Cho dù cô nhảy lên đu quay lúc này cô cũng sẵn sàng. Cô sẽ quay tròn, sẽ bay bổng.

Xúc cảm như cuốn trôi cô giữa hai dòng thái cực, vừa nhẹ nhàng vừa mạnh mẽ, vừa monoton vừa giãy vò. Anh kéo cô dậy cời hần áo và cô như tan chảy cùng anh trong cơn khát khao thềm muốn.

Cô lại rên rĩ khi anh kéo tay cô lên đặt ra sau đầu và áp chặt người xuống người cô. “Cứ thế như thế.” Anh thì thầm.

Và cơn sóng trào xô tới như cơn động đất, như núi lửa phun trào với tốc độ và sức mạnh vô biên. Sức mạnh của anh cuốn cô đi và cô cũng đáp lại không kém.

Và rồi cô phó mặc, ôm chặt tay anh để hai người bay nhảy cùng nhau.

Đầu óc, toàn thân cô như tê cứng, cánh tay cô mệt mỏi như không muốn cử động. Anh vẫn đè trên người cô nhưng sức nặng lúc không cứng rắn nữa mà như tan chảy cùng với sự tan chảy của cô. Chỉ còn cảm giác thực duy nhất là nhịp đập của trái tim anh thật mạnh bên cô.

Cô bám vào trái tim anh như sự cứu vớt cho cơn hoang mang lúc này.

Brody cự mình, cô muốn giữ anh lại nhưng không được. Anh đã ngã người nằm xuống tay nắm chặt tay cô. Reece gối đầu lên vai anh trong cơn chênh choáng.

oOo

Hắn nấp sau bóng cây quan sát ngôi nhà. Ánh trăng bên ngoài soi qua cửa sổ phòng ngủ chỉ đủ để hắn nhìn thấy bóng người di chuyển bên trong tấm kính.

Giờ này còn quá sớm để đi ngủ, nhưng với chuyện kia thì không bao giờ là quá sớm cả. Hắn sẽ đợi. Sự kiên nhẫn là vô cùng quan trọng nếu muốn thành công và sống sót.

Hắn còn vài sự lựa chọn và vài kế hoạch nữa có thể thực hiện. Đó cũng là những điều rất quan trọng với hắn lúc này. Hắn sẽ điều chỉnh sao cho phù hợp nhất với những cơ hội đến với hắn.

Cô ta đã không dễ dàng chấp nhận như hắn tưởng. Vì vậy hắn phải điều chỉnh. Thay vì ra đi thì giờ đây hình như cô ta quyết định sẽ ở lại và cho dù thế nào hắn cũng phải tìm cách đối phó bằng được.

Hắn không muốn thế nhưng cuộc sống đôi khi là vậy, có rất nhiều điều mà hắn không nhận thấy hết được. Nhưng khi đã nhận thấy rồi thì hắn nhất quyết phải thực hiện.

Khi ánh đèn phòng ngủ bật lên hắn vẫn ngồi đó quan sát.

Hắn thấy Reece trần truồng nằm dài trên giường có vẻ thỏa mãn.

Hắn chà có xúc cảm gì khi chứng kiến cảnh đó. Dù sao hắn cũng không phải là kẻ hay nhòm ngó. Hơn nữa, cô ta cũng không phải là mẫu người mà hắn ham muốn. Cô ta quá gầy và rắc rối, hắn chỉ đơn thuần coi cô là một phụ nữ.

Cô ta là vật cản trở, thậm chí là sự phản kháng đối với hắn. Hắn thích sự phản kháng.

Hắn thấy cô cười và nói gì đó khi đứng lên mặc áo, chắc chắn là áo của Brody vì nó quá dài đối với cô.

Hắn thấy cô đi qua cửa và ngoái lại nói gì đó.

Hắn sẽ điều chỉnh kế hoạch cho phù hợp với cơ hội này.

“Uống nước đã.” Reece nhắc lại. “Em sắp chết khát rồi.”

“Vòi hoa sen có nước đấy.”

“Em sẽ không tắm cùng anh đâu – làm như thế rồi sẽ chết đói mất thôi, và em cần phải tiếp thêm năng lượng. Em sẽ làm nhanh món gì đó trong khi anh tắm.”

“Món ăn hả?”

“Em không nghĩ người ta chỉ sống được bằng bánh mì và pho mát. Em sẽ làm món xào.”

Về hải sản của anh ngay lập tức trở nên cau có. “Em nói sẽ làm thức ăn chứ đâu phải rau?”

“Anh sẽ thích.”

Vẫn trong trạng thái rã rời Reece bước ra khỏi phòng. Bữa ăn rất đơn giản thôi – chỉ việc thái đôi lườn gà cô đã ướp trong nước xốt, thêm chút tỏi, hành, nấm, cà rốt và hoa lơ là xong. Hai người sẽ ăn cùng với cơm và canh nước gừng.

Chắc chắn là vậy.

Giá mà lúc này cô có vài quả hạt dẻ nước nhưng cũng chưa biết phải làm gì với nó.

Cô háng giọng nghĩ đến một thùng nước thật to mà cô có thể uống hết. Cũng phải thôi vì họ đã đến với nhau rất mãnh liệt và nóng bỏng.

Có lẽ cô đã bị bầm tím vài chỗ đâu đó trên người, nhưng anh cũng không thể tránh khỏi được. Ý nghĩ đó khiến cô thấy vui và làm một động tác nhảy nhót rất nhẹ.

Cô xắn tay chiếc áo rộng thùng thình và bước vào bếp.

Reece bật đèn đi tìm nước trước. Một tay bám vào tủ lạnh cô cầm chai nước dốc thật mạnh và cổ họng như lạc đà uống nước trong ốc đảo sa mạc.

Có tiếng gõ nhẹ vào cửa sổ. Reece liếc về phía chiếc cửa sổ trên bồn rửa.

Cô thấy hấn. Áo khoác đen, mũ lưỡi trai màu cam, kính đen mặc dù bóng đêm đã che gần hết khuôn mặt hấn.

Cô giật mình lùi lại đánh rơi chiếc chai trên nền nhà.

Hình như cô đã hét lên nhưng bị tắc nghẹn lại bởi cơn sốc, sự sợ hãi và hoài nghi.

Và rồi bóng hấn biến mất. “Cô đứng chôn chân ở đó cố gắng lấy lại hơi thở và hồi tưởng lại những gì cô vừa nhìn thấy.

Cô thấy nắm đấm cửa xoay qua xoay lại.

Bây giờ thì cô hét lên và lao đến lấy con dao làm bếp. Cô vẫn hét trong khi nắm chặt con dao bằng cả hai tay và lùi lại.

Khi cánh cửa bật mở thì cô bỏ chạy.

Brody vừa xả nước xuống người thì nghe có tiếng đóng sầm cửa. Anh gạt rèm và nhìn Reece trừng trừng. Cô cầm con dao thật to, lưng tì sát vào cánh cửa.

“Chuyện quái gì thế?”

“Hấn ở trong nhà, trong nhà mình. Hấn ở nhà sau, trong bếp.”

Brody ngay lập tức đóng van nước và quơ chiếc khăn tắm. “Em ở đây.”

“Hấn ở trong nhà.”

Anh quấn chiếc khăn quanh người và chộp con dao trong tay Reece. “Đưa con dao cho anh Reece.”

“Em nhìn thấy hấn.”

“Được rồi, đưa dao cho anh.” Brody phải giằng con dao ra khỏi tay Reece. “Nấp sau anh.” Anh nói mặc dù đang nghĩ đến việc sẽ nhốt cô trong phòng tắm. “Chúng ta sẽ vào phòng ngủ trước, ở đó có điện thoại. Khi không có ai trong đó em sẽ ở lại, em sẽ gọi chín-một-một nhé. Em rõ chưa?”

“Vâng, nhưng anh đừng đi.” Cô nắm chặt tay anh nhìn chằm chằm về phía cửa. “Anh ở đó với em. Đừng đi xuống.”

“Em sẽ không sao đâu.”

“Anh. Anh.” Reece hốt hoảng kêu lên.

Anh lắc đầu, gạt tay cô ra sau nắm chặt con dao và đẩy cửa ra. Không có ai bên trái cũng chẳng có ai bên phải. Chỉ có tiếng thở hổn hển của Reece.

“Hấn có chạy theo sau em không?” Brody hỏi.

“Không, em cũng không biết. Không, hấn chỉ ở đó. Em cầm dao và bỏ chạy.”

“Đừng sát vào anh đi.”

Brody bước vào trong, đóng cửa và khóa lại cẩn thận. Anh tìm dưới gầm giường, trong ngăn kéo và tất cả những nơi mà hấn có thể ẩn náu. Không có ai cả. Anh đặt con dao xuống và mặc quần. “Gọi cảnh sát đi Reece.”

“Anh đừng ra. Có thể hấn có súng đấy. Hấn... Đừng bỏ em lại phía sau.”

Anh ngoảnh lại nhưng vẫn tiếp tục bước ra cửa. “Em cứ ở đó. Anh sẽ quay lại ngay.”

Brody không cảm dao mà lấy chiếc gậy bóng chày. “Khóa cửa lại khi anh đi ra và gọi cảnh sát nhé.”

Anh không muốn bỏ cô lại nhất là khi cô đang sợ hãi và không biết có làm chủ được mình không. Nhưng người đàn ông cần phải bảo vệ những gì của mình.

Có thể bây giờ hắn đã cao chạy xa bay rồi. Anh trầm nghĩ trong khi kiểm tra phòng làm việc. Nhưng cũng có thể hắn còn ở đây. Việc của anh là phải kiểm tra lại tất cả để đảm bảo sự an toàn.

Để đảm bảo an toàn cho cô.

Anh vào phòng tắm. Tên đột nhập kia có thể sẽ lên vào đây. Tay cầm chắc cây gậy bóng chày anh nhìn quanh. Mặc dù hơi hồi hộp nhưng anh vẫn thấy mình thật ngớ ngẩn.

Sau khi nhìn lại lần thứ hai để chắc chắn không có ai ở đó anh đi xuống cầu thang.

Còn lại một mình Reece nhìn chằm chằm ra cửa và trèo lên giường bấm điện thoại.

“Chín-một-một đây. Xin hỏi có chuyện gì khẩn cấp?”

“Giúp đỡ, chúng tôi cần giúp đỡ. Hắn đang ở đây.”

“Chuyện gì... Reece phải không? Có phải Reece Gilmore không? Tôi là Hank đây, có chuyện gì vậy? Cô có sao không?”

“Brody, ở nhà Brody. Tên giết người. Hắn đang ở đây. Nhanh lên.”

“Cầm máy, tôi cần cô giữ máy. Có người đến ngay. Cô nhớ cầm máy nhé.”

Có tiếng ngã ngoài cầu thang khiến Reece thét lên đánh rơi ống nghe. Tiếng súng? Có phải tiếng súng không? Hay cô chỉ tưởng tượng ra?”

Cô trườn qua giường lấy con dao.

Cô quên khóa cửa nhưng nếu cô khóa thì Brody sẽ bị nhốt ở ngoài còn cô thì lại bên trong. Có thể anh sẽ bị thương, hoặc bị hắn giết mà cô không làm gì được.

Ginny đã bị giết mà cô cũng không làm gì được rồi.

Cô đứng dậy nhưng người vẫn lơ đãng bước đến cửa. Có tiếng bước chân ngoài cầu thang.

Lần này thì hắn sẽ tìm thấy cô, sẽ biết cô còn sống và kết liễu đời cô.

“Reece, không sao đâu. Anh Brody đây. Mở cửa ra.”

“Anh Brody.” Cô nhắc lại như để chắc chắn đó là Brody và thở phào nhẹ nhõm như thoát khỏi cơn đau. Reece mở cửa nhìn anh chằm chằm trong khi người vẫn lơ đãng.

“Không sao.” Anh nhắc lại và cúi xuống lấy con dao khỏi tay cô. “Hắn đi rồi.”

Reece chỉ còn nhìn thấy những đốm chấm đen trắng nhảy múa trước mắt mình. Brody bế cô đến ghế đặt ngồi xuống éo chặt đầu cô vào giữa hai đầu gối.

“Thờ đi, em thờ đi nào.”

Cô lảng máng nghe thấy tiếng anh trong cơn choáng váng và bắt đầu hít thở khi có sức nặng ép vào ngực.

“Em nghĩ... em nghe thấy...”

“Anh trượt chân. Có nước trên sàn nhà bếp và anh va vào ghế. Tiếp tục hít thở đi.”

“Anh không bị bắn, không bị hắn bắn à.”

“Nhìn anh giống người bị bắn lắm à?”

Cô từ từ ngẩng đầu. “Em không chắc điều gì là thực nữa, em cũng không biết em ở đâu.”

“Em đang ở đây với anh và hắn chuồn rồi.”

“Anh có nhìn thấy hắn không?”

“Không. Thăng hèn nhất đó chuẩn rồi. Em cần nhớ như vậy.” Anh ôm mặt cô thật chắc. “Hắn là thăng hèn.”

Có tiếng còi cảnh sát nhưng anh vẫn nhìn cô. “Có xe đến đây. Em mặc quần áo vào đi.”

Cô mặc quần áo và đi xuống. Có tiếng người thì thầm. Để lấy lại bình tĩnh, cô chuẩn bị pha cà phê và đi lau sàn nhà.

Reece pha cho mình một ly trà, chuẩn bị ly, sữa và đường khi Brody cùng với Denny bước vào.

“Chào cảnh sát phó. Anh dùng cà phê nhé?”

“Cho tôi một ly. Cô đã sẵn sàng báo cáo chưa Reece?”

“Rồi. Anh dùng cà phê bình thường chứ?”

“Ý cô nói gì?”

“Cà phê với sữa và hai thìa đường.”

“Được, được. Cô cẩn thận quá. Chúng tôi ngồi được không?” Denny ngồi xuống và lấy cuốn sổ nhỏ ra. “Cho tôi biết chuyện gì xảy ra đi.”

“Tôi đi xuống nhà, lúc đó tôi rất khát và chuẩn bị làm bữa tối. Brody đang tắm.”

Reece rót cà phê và liếc nhìn Denny. Nhìn về mặt anh cô biết Brody đã nói qua cho anh nghe chuyện xảy ra.

“Tôi lấy chai nước trong tủ.” Cô tiếp tục kể và mang cho Brody một ly cà phê trước khi lấy trà cho mình. “Có tiếng gì đó như tiếng gõ vào cửa sổ. Tôi nhìn ra và thấy hắn.”

“Chính xác là cô nhìn thấy gì?”

“Một người đàn ông, mặc áo khoác đen, đội mũ lưỡi trai màu cam, đeo kính râm.” Cô ngồi xuống nhìn trừng trừng ly trà trước mặt.

“Cô có thể tả lại hắn không?”

“Trời tối rồi, ánh sáng trong gian bếp phản chiếu ra cửa sổ. Tôi không nhìn rõ hắn. Đúng lúc đó hắn biến mất và có ai đó xoay nắm cửa. Tôi lao ra lấy dao và cửa mở. Hắn đứng đó, tôi chỉ thấy hắn đứng đó và vụt chạy lên trên.”

“Cô có nhớ dáng người và màu da hắn không?”

Cô nhắm chặt mắt. Hắn rất cao lớn so với cô, rất cao lớn. Trong lúc sợ hãi như thế thì làm sao cô nhìn rõ hắn được? “Da trắng, cạo râu sạch sẽ. Tôi không chắc lắm. Mọi việc diễn rất nhanh, lúc đó trời lại tối và tôi rất sợ hãi.”

“Hắn có nói gì không?”

“Không.” Cô giật bắn người khi có tiếng xe xích đến.

“Có thể đó là cảnh sát trưởng.” Denny nói. “Hank gọi cho anh ấy trước tôi. Để tôi ra xem thế nào.”

Reece ngồi ngay ngắn lại hai tay đặt lên lòng trong khi Denny đi ra. “Tiếc quá. Hắn đứng ngay kia nhưng em không thể nhìn rõ hình dạng hắn thế nào cả.”

“Lúc đó trời rất tối.” Brody nói. “Nhưng anh nghĩ có thể hắn đứng trong bóng tối ngoài kia. Mắt em lại bị lóa sáng đó là chưa kể em sợ hãi. Anh nói với em hắn là người thế nào?”

“Tên hèn nhất.” Cô lắc đầu. “Và hắn biết cách chơi xỏ em. Người ta sẽ không tin em, Brody ạ. Em chỉ là con đàn bà bị hoang tưởng. Anh và Denny chẳng ai phát hiện ra điều gì. Chẳng hề có dấu vết gì.”

“Không có dấu vết gì cả. Hắn rất cẩn thận.”

“Nhưng anh tin em.” Brody hít thở thật sâu. “Khi ở trên lầu em tưởng có tiếng súng nổ làm em suýt ngất xỉu.”

“Bình tĩnh lại đi Reece. Em lại xúc động rồi đây.”

“Chắc chắn hắn đã nhìn trộm chúng ta. Hắn nấp ở đâu đó bên ngoài quan sát ngôi nhà và nhìn trộm chúng ta. “Cô thấy mặt Brody đánh lại. “Anh không nghĩ rằng em phát hiện ra điều đó phải không?”

“Hy vọng là không phải thế.”

“Em chả thèm quan tâm cho dù hấn nhìn thấy em trần truồng và nhìn thấy chúng ta làm tình. Đó cũng là một thay đổi nhỏ đấy.”

“Vậy thì được.” Anh ngược lên nhìn về phía cửa sau khi Rick bước vào và bỏ mũ ra chào.

“Xin chào, nghe nói hai người gặp chuyện rắc rối?”

“Chỉ là chuyện có kẻ đột nhập quấy rầy thôi.” Brody lên tiếng.

“Có lẽ tôi phải xin lý cà phê trước đã. Tôi đã bảo Denny đi xem lại một vòng rồi.” Rick ngừng lời trong khi Reece rót cà phê cho anh ta. “Reece, cô đứng ở đâu khi nhìn thấy hấn – ở ngoài cửa sổ có phải không?”

“Lúc đầu tôi ở đây.” Cô bước đến tủ lạnh và đặt một tay lên cánh cửa. Tôi nghe thấy có tiếng động và nhìn lên. Hấn đứng ở ngoài cửa sổ.”

“Ánh sáng trong nhà bếp làm lóa trên mặt kính có phải không? Cô có bước đến gần hơn không?”

“Tôi... không. Lúc đó thì không. Tôi thấy tay vặn cửa quay. Hấn biến khỏi chỗ cửa sổ và tôi thấy tay vặn cửa quay. Tôi quay lại chộp con dao. Và tôi... tôi nghĩ tôi đã lùi lại. Tôi rất sợ hãi.”

“Chắc chắn là thế rồi.”

“Sau đó cửa mở và hấn đứng ngay bên ngoài.”

“Cô đứng đúng chỗ đang đứng bây giờ phải không?”

“Tôi... cũng không chắc lắm. Nhưng không gần hơn được. Có thể tôi lùi lại một hai bước gì đó và chạy.”

“Ừm, ừm. Cô chả làm gì khác được. Cậu đang tưởng phải không?” Rick quay sang hỏi Brody.

“Đúng.”

“Cửa đằng kia thì sao? Có khóa không?”

“Khóa. Tôi đã khóa trước khi đi đón Reece.”

“Được rồi.” Rick đi ra mở cánh cửa phía sau nhìn ngó ổ khóa và khe cửa. “Hấn có mang găng tay không?”

“Hấn...” Reece lại phải hồi tưởng lại. “Có, tôi nghĩ vậy. Hấn đeo găng tay đen như khi hấn bóp cổ cô ấy.”

“Còn chi tiết nào về hấn không?”

“Tôi xin lỗi, không còn gì khác cả.”

Rick đứng dậy. “Thế này nhé, hãy nhớ lại một chút. Cậu ở nhà đến mấy giờ Brody?”

“Tôi ra khỏi nhà lúc sáu giờ ba mươi hay bảy giờ kém mười lăm gì đó.”

“Cậu đến nhà hàng Joanie đón cô ấy và quay lại đây.”

“Không, chúng tôi còn đi ra ngoài thung lũng.” Đột nhiên Brody thấy thêm thuốc lá kinh khủng.

“Ngoài đó hoa đang nở rất nhiều. Ra ngoài đó buổi tối sẽ rất thích. Hai người đi ô tô phải không?”

“Chúng tôi chỉ đi vài dặm thôi.” Brody xác định lại. “Chúng tôi cùng ăn phở mát, uống rượu và ngắm hoàng hôn. Khoảng tám giờ ba mươi tôi quay lại đây, muộn nhất là khoảng chín giờ. Chúng tôi lên thẳng phòng ngủ. Sau đó Reece quay xuống đây lấy nước uống còn tôi đi tắm.”

“Khoảng mấy giờ?”

“Tôi không xem đồng hồ nhưng cũng chỉ được vài phút thì cô ấy chạy lên. Tôi đưa cô ấy và phòng ngủ, mặc quần, lấy cây gậy đánh bóng chày và dặn cô ấy gọi chín-một-một.”

Rick liếc ra ngoài khi thấy Denny quay vào và lắc đầu. “Được rồi, đêm nay hai người cứ thoải mái. Sáng mai trời sáng tôi sẽ đến xem lại. Cậu quay lại làm báo cáo đi Denny. Brody, cậu có thể tiễn tôi ra ngoài được không?”

“Được thôi.” Anh quay sang Reece. “Anh sẽ quay lại ngay.”

Họ cùng ra ngoài. Rick ngẩng mặt nhìn bầu trời đầy sao và thọc tay vào túi. “Khỉ thật, trời đẹp thế này mà không được đứng ngắm. Mùa hè sắp đến rồi, lại đầy khách du lịch và khách đi nghỉ kéo đến đây. Chả bao lâu nữa bầu trời này sẽ không còn là của riêng chúng ta.”

“Không phải anh yêu cầu tôi tiễn anh ra ngoài để ngắm sao đây chứ?”

“Không, tôi sẽ nói ngay đây.” Rick quay sang để hai người đối diện nhau. Thứ nhất, không hề có dấu hiệu nào cho thấy cánh cửa đó bị phá. Cậu nói chắc chắn là nó đã được khóa.”

“Hắn đã lấy trộm khóa, đáng ghê. Hắn chuẩn bị từ trước rồi.”

“Lạy chúa.” Rick thất vọng xoa mặt thật mạnh. “Có nghĩa là hắn làm việc đó trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà cô ấy xuống nhà một mình còn cậu thì đi tắm? Hắn có khả năng siêu nhiên hay sao?”

“Hắn đã quan sát nhà tôi.”

“Để làm gì? Để chơi trò ú tim hay sao? Nếu muốn làm gì đó thì hắn đã làm khi cô ấy ở một mình rồi. Nếu quả thực hắn tồn tại.”

“Cứ chờ rồi sẽ biết.”

“Không, cậu mới là người phải chờ. Tôi là người độ lượng, Brody ạ. Người thực thi pháp luật cần phải có sự khoan dung. Tôi rất còi mớ nhưng không hề ngốc nghếch đâu. Cậu có cô bạn có tiền sử rối loạn về tinh thần, uống rượu và vừa mới ra khỏi giường đã khẳng khái cho rằng mình nhìn thấy người đàn ông đã giết chết người phụ nữ vô danh nào đó – mà chỉ có cô ấy nhìn thấy. Và điều đó lại xảy ra đúng vào lúc chẳng có ai ở đó để kiểm chứng cả.”

“Không hề có bất kỳ người nào trong này hoặc ở quanh đây. Cũng như chuyện mà cô ấy cho rằng xảy ra bên sông, chuyện có người đột nhập vào căn hộ của cô ấy ở chỗ Joanie, hay chuyện rắc rối liên quan đến việc cô ấy đến hiệu giặt. Cậu ngủ với cô ấy, vì vậy cậu muốn tin cô ấy. Đơn giản là vì cô ấy là người đàn bà gặp nạn.”

Brody vô cùng giận dữ. “Vớ vẩn. Chuyện khi gió vớ vẩn. Anh là người thực thi pháp luật anh phải có trách nhiệm bảo vệ và phục vụ người dân.”

“Tôi có trách nhiệm phải bảo vệ và phục vụ thị trấn này, bảo vệ người dân ở đây. Cậu nổi nóng thì đó là chuyện của cậu.” Rick gạt đầu và nói tiếp. “Tôi đã làm tất cả những gì có thể đối với Reece Gilmore. Khách du lịch và khách nghỉ hè đang đổ xô đến đây rồi và tôi không muốn mất thời gian duy trì trật tự ở đây vào việc săn lùng con quỷ vô danh của cô ấy. Tôi rất tiếc cho cô ấy, thế có Chúa. Cô ấy rất đáng yêu nhưng lại bị cú sốc lớn. Cô ấy sẽ phải vượt qua và ổn định lại. Cậu nên rộng lượng mà giúp cô ấy điều trị.”

“Tôi biết rõ chuyện đó hơn anh đấy Rick ạ.”

“Vậy thì, tôi sẽ không cần phải nói gì nữa.” Rick có vẻ mệt mỏi khi mở cửa chiếc xe tải nhỏ trèo lên và đóng sầm lại. “Cậu quan tâm đến cô ta thì cứ giúp đỡ cô ta đi. Cô ấy đang cần đấy.”

Khi Brody quay vào thì Reece đã đang đứng bên bếp. Cô đang làm bữa tối với món xào ăn với cơm.

“Thằng khi gió.” Brody lăm bắm trong khi mở tủ lạnh lấy lon bia.

“Cảm ơn anh đã đứng về phía em.” Cô cảm xoong đảo thịt gà. “Em chả cần nghe cũng biết quan điểm của anh ta. Anh ta không hề tin em, và chuyện xảy ra tối nay cũng chỉ như những chuyện đã xảy ra trước đây thôi. Em đã làm mất thời gian của anh ta, phá vỡ thói quen thường ngày của mọi người, từ cô bé ngốc nghếch thành thị thành cô bé phiền phức. Và nếu biết hết thực tế này thì anh sẽ không trách anh ta đâu.”

“Sao lại không?”

“Vi cho đến bây giờ thì em chỉ bịa ra tất cả những chuyện đó. Em làm đứà khùng.” Cô cho chỗ rau vừa chuẩn bị vào xoong, thêm chút rượu vang trắng và đảo lại. “Chỉ có duy nhất anh tin em vì anh đã ngủ với em.”

“Em thực sự nghĩ thế à?”

“Em biết anh tin em. Và đó là điều an ủi lớn nhất đối với em.”

Anh uống một ngụm bia rất to. “Em muốn cuốn gói và ra đi không? Đến New Mexico chẳng hạn? Với công việc như của chúng ta thì ở đâu mà chẳng làm được.”

Cô vẫn luôn tay đảo và lắc món ăn. “Rồi sẽ ra sao? Anh sẽ quỳ gối tay cầm một viên kim cương thật to, một con gấu bông, một hộp chocolate Bỉ, thổ lộ tình yêu cũng như sự cống hiến cả đời của anh. Thật chả còn gì ý nghĩa hơn.”

“Rất tốt nhưng anh thì lại không thể làm được việc đó.”

“Cũng không đến nỗi nào đâu.” Cô tiếp tục. “Hơn ai hết em biết là anh có bỏ chạy nhưng hành động đó cũng không thay đổi được gì đâu. Em thích ngắm nhìn cảnh hoa nở ngoài kia, muốn thử xem chúng có thể bám rễ ở đây được thì em cũng có thể.”

Cô mang bát nước xốt đã pha từ trước rót vào trong xoong. “Xong ngay đây. Anh lấy đĩa giúp em đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26

Reece ngồi trong phòng kiểm tra sức khỏe của bác sỹ Doc và thăm mừng rỡ vì cô sẽ không phải kiểm tra như lần trước nữa. cô thấy mệt mỏi, uể oải như vừa chề chén say sưa trở về.

Cô đã uống thuốc ngủ rồi mà. Mặc dù chỉ là giải pháp tạm thời nhưng Brody vẫn đã khuyên cô làm như vậy. Hơn nữa cô cũng không dùng nhiều.

Mặc dù nó có giúp cô bớt lo lắng nhưng sáng nay cô vẫn thấy đầu nặng trĩu và u ám. Dù sao cô cũng đã đổi lại được chút gì đó. Chỉ lần này nữa thôi. Lần sau cô sẽ nhất quyết không trở lại, sẽ không dùng thuốc ngủ, thuốc chống suy nhược hay chống lo lắng gì hết.

Cô không hề suy sụp, cô chỉ bị hấn theo dõi lên.

Cửa mở và bác sỹ Doc đi vào mang theo bản bệnh án của cô về mặt tươi cười.

“Chúc mừng. Cháu đã tăng sáu pound rồi. Đó là sự tiến bộ rõ rệt. Tăng thêm bốn pound nữa cháu sẽ không cần đến đây.”

Ông đến bàn nhìn về mặt cô và nụ cười trở nên kém vui. “Ồ, có thể chưa đâu. Lần trước nhìn cháu xanh xao và mệt mỏi nhưng bây giờ vẫn thế.”

“Tôi qua cháu không ngủ được, lại là một đêm khủng khiếp. Cuối cùng cháu đã phải uống thuốc ngủ vì vậy bây giờ cháu mới mệt mỏi thế này.”

“Cháu có chuyện lo lắng hay sao?” Doc nâng cằm và nhìn rất kỹ vết bầm bây giờ đã chuyển thành màu vàng trên gò má cô. “Cháu lại gặp ác mộng?”

“Cháu uống thuốc ngủ để tránh gặp ác mộng và lo lắng. Tôi hôm qua cháu lại nhìn thấy tên giết người.”

Doc nín thở, ánh mắt trở nên sắc lạnh khi ông ngồi trên ghế. “Sao cháu không nói cho chú biết đi?”

Cô kể lại chi tiết cho ông nghe. “Chú không cần tin cháu mà cũng không phải nói là tin cháu khi trong đầu chú không nghĩ thế. Cháu đã mệt mỏi mấy ngày hôm nay rồi nên bây giờ mới xanh xao thế này.”

“Vết thương này đã đỡ chưa?” Bác sỹ Doc hỏi trong khi sờ nhẹ lên vết thương của cô.

“Đỡ một chút rồi, nhưng cháu chả quan tâm nhiều đến nó đâu.”

“Cháu uống thuốc ngủ bao lâu rồi?”

“Tôi hôm qua là lần đầu tiên cháu uống trong vòng gần một năm qua.”

“Cháu có dùng trở lại thứ gì kể từ khi đến đây không?”

“Không, thưa chú.”

“Cháu có thấy triệu chứng gì khác không?”

“Nếu là chứng đăng trí và nhìn thấy những việc thực ra không thực thì cháu không có.”

“Chú phải đi ngược lại ý kiến của cháu thôi. Có phải việc nhìn thấy hấn làm cháu sợ hãi không? Cháu không nhìn thấy khuôn mặt của gã đã bắn cháu, ít nhất thì cũng là nhìn không rõ. Hoặc cũng có thể những chấn thương mà cháu trải qua khiến cháu quên đi.”

“Cháu không nghĩ là cháu nhìn thấy hấn. Sự việc xảy ra rất nhanh. Cửa bật mở, cháu quay lại và nhìn thấy khẩu súng... và rồi... hấn bóp cò.”

“Chú hiểu.” Rất nhẹ nhàng và trêu mến ông đặt tay lên tay cô. “Cháu không bao giờ gặp lại những gã đã giết bạn cháu hay sao?”

“Không, cháu không gặp tên nào cả.” Chỉ nghe thấy tiếng bọn chúng thôi, cô chỉ nghe thấy tiếng bọn chúng cười, Reece thăm nghĩ.

“Cháu có cho rằng người đàn ông mà cháu nhìn thấy bên cửa sổ tối qua, thậm chí chính hấn là kẻ cháu nhìn thấy bên sông chỉ là sự tái hiện lại nỗi sợ hãi mà cháu đã trải qua sau vụ tấn công đó không?”

Cô cảm thấy có gì đó nôn nao trong bụng. Có thể là cảm giác thất vọng. Chỉ đơn giản là sự thất vọng vì rốt cuộc ông cũng không tin cô. “Chú đã đọc sách tâm lý.”

“Có. Chú không có ý làm cháu phải đau đầu thêm. Chú chỉ đưa ra như thế để cùng xem xem có cách nào giải quyết không.”

“Cháu hy vọng là có. Nhưng thực sự là cháu đã nhìn thấy một phụ nữ bị giết. Cháu biết hẳn đang theo dõi cháu, làm tất cả mọi việc khiến cháu suy sụp và đánh mất lòng tin của mọi người.” Cô miễn cưỡng mỉm cười. “Đó hoàn toàn không phải là chứng hoang tưởng.”

Doc chỉ thờ dài.

“Cháu biết hoang tưởng là như thế nào. Cháu không hề hoang tưởng. Và đó cũng không phải là sự tái hiện gì cả. Cháu đang sống với thực tại.”

“Lại thêm một giả thuyết. Cháu cứ nghe chú nói đã. Lần đầu tiên cháu nhìn thấy người đàn ông kia và vụ bạo lực khi cháu gặp Brody trên đường. Rất nhiều sự việc khác tiếp tục diễn ra khi quan hệ giữa cháu và Brody phát triển thêm. Quan hệ của cháu ngày càng tốt lên thì sự việc lại càng nghiêm trọng. Liệu có phải cảm giác tội lỗi của người sống sót đã gây trở ngại cho hạnh phúc của cháu không?”

“Có nghĩa là cháu phải điên rồ mà từ bỏ quan hệ với Brody sao? Chết tiệt, không bao giờ. Cháu đã điên rồ rồi và cháu biết nó thế nào.”

“Được rồi, vậy thì được rồi.” Ông vỗ tay cô. “Chú – nói thế nào bây giờ nhỉ? – tạm thời loại bỏ những gì có thể thì đương nhiên những gì không có thể còn lại đều là sự thực. Chú sẽ phải lấy một ít máu thử xem thế nào.”

Reece quay lại nhà hàng Joanie làm nốt ca. Mac Drubber và Carl Sampson đang ăn món thịt lợn nướng. Mac giờ tay vẫy cô trong khi vẫn vội vàng nhai và nuốt. “Tôi nhập pho mát Pác-ma tươi về rồi đây.”

“Vậy sao?”

“Có thể cô cần đến nó. Nhưng hơi đắt đấy.”

“Tôi sẽ đến mua. Cảm ơn anh Mac.” Cô cúi xuống hôn nhẹ lên đầu anh ta. “Cảm ơn, nhưng tôi không xứng đáng đến mức độ đó đâu.”

“A, bây giờ.” Gò má Mac hơi đỏ. “Nếu cần gì mà tôi không có cô cứ cho biết và tôi sẽ mua về cho.”

“Chắc chắn rồi. Cảm ơn anh.”

Nếu có điều kiện cô sẽ làm một món gì đó rất đặc biệt, rất tuyệt vời và mời anh ta cùng đến nhà Brody ăn tối.

Cô bước vào bếp đúng lúc Linda-Gail mang cả chồng đĩa bản lề vào cho Pete.

“Ái.”

“Lại rắc rối rồi.” Pete lụng bụng.

“Đừng có lảm bảm thế.” Linda-Gail quay ngoắt lại khiến mái tóc đu đưa như chiếc mũ trùm màu đỏ trên đầu. “Tôi đâu có điên.”

“Rồi cô sẽ bị đuổi việc nếu cứ lảm ảm ảm thế này.”

Linda-Gail quay sang phía Joanie. “Cháu sẽ như vậy nếu con trai cô không phải là gã dối trá lừa lọc.”

Joanie không hề thay đổi thái độ trong khi nướng món bít tết với hành. “Con trai tôi không đáng khen nhưng cũng không đến mức như thế đâu. Ăn nói cẩn thận một tý.”

“Chẳng phải anh ta đã bảo cháu là tối hôm qua phải ở lại trang trại vì bị đau bụng sao? Và nếu không phải là kẻ nói dối khủng khiếp thì tại sao Reuben lại hỏi cháu là tối hôm qua cháu đi xem phim với Lo có vui không?”

“Có thể Reuben nhầm, có thể có nhiều lý do.”

Linda-Gail héch mặt. “Cô là mẹ anh ấy thì tất nhiên cô phải đứng về phía con mình rồi. Nhưng cháu sẽ không bỏ qua cho kẻ lừa dối đâu.”

“Chả ai trách cô làm chuyện đó, nhưng đây là chuyện của hai người. Còn tôi thì tôi không trả lương để cô bắt khách đợi thế kia đâu.”

“Anh ấy nói yêu cháu cô Joanie ạ.” Lần này giọng cô đau khổ khiến Joanie bậm môi. “Anh ấy nói đã sẵn sàng xây dựng gia đình với cháu.”

“Vậy thì cô nên gặp nó mà nói chuyện. Nhưng bây giờ thì ra ngoài làm việc đi, có khách đến rồi đấy.”

“Cô nói đúng, cháu tốn thời gian với anh ta thế đủ rồi. Bọn đàn ông chả có gì tốt đẹp cả.” Cô lao ra ngoài để mặc cho Joanie thờ dài.

“Nếu thằng bé gây ra chuyện rắc rối này thì đúng là nó đã đánh mất lòng tin của tôi rồi.”

Trong khi về mặt Joanie tỏ ra lo lắng thì Reece lại thấy chột dạ. Lo đã đi đâu đêm qua mà phải nói dối?

“Cô còn đứng đó mà mơ sao?” Joanie lên tiếng. “Vào nướng cho tôi đi, tôi còn chút việc trong văn phòng và còn phải trả tiền son người ta.”

“Cháu xin lỗi.” Reece lấy tạp dề và đến bồn nước rửa tay. “Màu son mới nhìn rất tươi.”

“Mới, tươi và tiền cũng tươi.”

Có ba người đàn ông còn ở lại son sau khi nhà hàng đóng cửa, màu vàng hoa thủy tiên kết hợp với viên đỏ nhìn rất nổi. Nhưng họ đã làm gì lúc chín giờ tối và cả đêm hôm qua?

“Khi nào thì người ta bắt đầu son?”

“Mười một giờ. Chắc bây giờ Reuben còn quá mệt sau khi làm việc đến tận ba giờ sáng nên chưa thể có mặt ở đây lúc này.”

Cứ thử xem, thử hỏi xem thế nào, Reece thầm nghĩ. “Đúng mười một giờ thì họ đến phải không cô?”

“Tôi chả nói rồi hay sao? Reuben, Joe và Brenda.”

“Brenda? Cô Brenda làm ở khách sạn phải không? Cháu tưởng anh trai cô ấy làm ở đây mà.”

Dean có việc bận nên không đến được, cô ta nói thế. Dù sao thì cô ấy làm công việc cắt xén cũng không đến nổi nào.”

Reece bắt đầu nấu nướng. Cô cố tưởng tượng một trong ba người hoặc Reuben, Lo hoặc là Dean có thể là người mặc áo choàng đen, đội mũ lưỡi trai màu cam tối hôm qua.

Hết giờ làm Reece đi nhờ Pete về nhà.

“Cám ơn anh đã đưa em về nhà của Brody.”

“Có gì đâu, cũng chẳng xa chút nào.”

“Anh Pete này, anh nghĩ Lo đã làm gì tối qua?”

“Lại ve vãn cô nàng nào đó thôi. Cậu ta chẳng còn việc gì khác ngoài chuyện đó cả – xin lỗi cô.”

“Em nghĩ không đơn giản chỉ vậy đâu.”

“Thường thì chỉ có các cô ả mới cuốn hút được cậu ta thôi. Trong khi đó cô nàng Linda-Gail của chúng ta lại không được hấp dẫn đến mức độ như vậy – lại phải xin lỗi cô lần nữa.”

“Anh nói đúng. Nhưng với Reuben thì sao? Chúng ta có bao giờ nhìn thấy anh ấy cặp kè với cô nào đâu?”

“Có đấy, nhưng anh ta biết giữ gìn.” Pete liếc thật nhanh sang Reece và cười. “Năm ngoái cậu ta cũng cặp kè với một ả khá nóng bỏng đã có chồng rồi.”

“Vậy sao?”

“Nên giữ kín chuyện này, nhưng dù sao thì ra vào phòng của phụ nữ ở khách sạn cũng khó tránh khỏi bị người ta nhòm ngó. Trong khi Brenda thì lại rất hay để ý đến chuyện đó. Có lần tôi nghe nói cậu ta đã lên vào qua đường dưới gian hầm khách sạn.”

“Gian hầm.” Cô lẩm bẩm nhắc lại.

“Sau đó thì chuyện lan ra khi họ cãi nhau và cô ấy ném hết cả đồ đạc đi. Hình như cậu ta còn bị ném cả lọ nước hoa vào đầu. Người ta thấy Reuben chạy ra đầu sung vũ, mặt bị cào rách, hai tay xước ửng trông rất thảm hại.”

“Nhìn cô ấy thế nào?”

“Cô muốn hỏi gì?”

“Người phụ nữ có chồng cặp kè với anh ấy. Em chỉ tò mò một chút thôi.”

“Khá xinh xắn, già hơn Reuben khoảng mười tuổi, theo như tôi được biết. Mấy tuần sau đó cô ấy còn gọi cậu ta ra ngoài khu nông trại khóc lóc, than vãn, chửi mắng. Reuben tâm sự với tôi sau chuyện đó anh ta chết khiếp không dám lãng nhăng với mấy bà đã có chồng nữa.”

“Đúng rồi.” Họ đang trên đường về phía căn hộ của Brody. “Em nghĩ chắc Dean, anh trai của Brenda cũng có chuyện hẹn hò tối qua.”

“Hoặc cũng có thể là cậu ta đi chơi bài poker. Có mười đô la trong túi cậu ta sẽ sẵn sàng lao vào cuộc đồ đen ngay. Chính vì thế cậu ta thường xuyên bị khánh kiệt và phải đi vay tiền Brenda. Chuyện bài bạc sẽ là tệ nạn nếu người ta không biết kiềm chế.”

Pete dừng xe ngay trước căn hộ. “Nghe nói cô gặp chuyện rắc rối gì đó ở đây tối qua.”

“Chắc mọi người nghe nói hết rồi.”

“Đừng buồn vì chuyện đó Reece ạ.”

Reece quay sang anh tò mò. “Anh không nghĩ em bị điên à?”

“Khi gió, ai nói là không?” Pete mỉm cười. “Mọi người đều nghĩ thể ở mức độ này mức độ khác. Nhưng cô bảo có kẻ nào đó lẩn mò quanh đây thì tôi lại cho rằng điều đó là đúng.”

“Cám ơn anh.” Reece mở cửa xe mỉm cười rồi bước ra. “Cám ơn anh Pete.”

“Không có gì.”

Cho dù cảnh sát trưởng có không tin cô thì cô vẫn còn có Pete, Brody, Linda-Gail và Joanie. Bác sỹ Doc cho rằng cô chỉ hỏi tưởng lại chuyện cũ mặc dù ông nói sẽ tìm hiểu lại. Mac Drubber thì cho rằng cô có vấn đề nọ kia nhưng anh ta cũng đã mua pho mát Pác-ma về theo yêu cầu của cô rồi.

Cô có rất nhiều người ủng hộ mình, cô cần phát huy điều này.

Brody đang ngồi ở mái hiên phía sau uống Coca-Cola và đọc sách.

Anh ngược mắt nhìn lên vẻ mặt rất tươi tỉnh, có lẽ vì được gặp lại cô. “Hôm nay em làm việc thế nào?”

“Từ tốt đến xấu. Bác sỹ Doc thông báo em tăng sáu cân nhưng lại cho rằng việc em nhìn thấy gã đàn ông đội mũ lưỡi trai màu cam chỉ là ảo giác sau vụ án mạng xảy ra ở Boston với em. Chú ấy cũng nói sẽ xem lại. Mac Drubber đã đặt mua pho mát Pác-ma tươi cho em, còn Pete thì kể cho em nghe mấy chuyện khá lãng mạn về đàn ông ở thị trấn này.”

“Có vẻ nhiều việc quá nhỉ.”

“Còn nữa, Lo đã nói dối Linda-Gail chuyện đi vắng những đêm hôm qua.”

“Cậu ta có tiền lệ đi lại thường xuyên với phụ nữ mà.” Brody đặt cuốn sách sang bên. “Em cho rằng Lo là tên giết người phải không?”

“Hiện giờ thì em chưa thể nghĩ đến ai khác được. Khi gió, em quý anh ta còn cô bạn em thì lại rất yêu anh ta. Nhưng chả phải cuộc đời thường trớ trêu thế hay sao?”

“Chỉ có trong sách vở thôi, và tác giả của nó phải là những người có trí tưởng tượng tốt. Lo có thể bạo lực với phụ nữ nhưng cậu ta không bóp cổ cô ấy đến chết đâu.”

“Nhưng nếu có ai đó đe dọa anh ta, dồn anh ta vào đường cùng thì sao?” Reece cúi xuống chỗ Brody ngồi. “Chả phải năm ngoái Reuben cũng đã dính líu đến bạo lực rồi hay sao?”

“Và em nghi ngờ cả Reuben?”

“Cần phải tìm hiểu xem anh ta ở đâu tối qua. Mãi mười một giờ đêm anh ta mới đến nhà hàng Joanie son tường và anh trai của Brenda đêm qua cũng không đến.”

“Có nghĩa là em nghi ngờ họ bởi vì chưa biết họ đi đâu tối qua?”

“Em phải bắt đầu từ đâu đó. Cần phải tìm hiểu. Nếu biết chắc họ đã ở đâu thì có thể loại bỏ khỏi danh sách còn nếu chưa biết thì vẫn phải nghi ngờ.”

“Và làm thế nào để em có thể điều tra được tất cả những người đàn ông của thị trấn này?”

“Nếu cần thiết em sẽ loại bỏ một vài người. Hank có rất nhiều râu và thân hình cao lớn còn Pete thì nhỏ quá. Chúng ta đã nói đến chuyện này ngay khi án mạng xảy ra nhưng chưa tập trung lắm.”

“Không, anh nghĩ chúng ta chưa hề nói.”

“Cũng không phải người dưới hai mươi tuổi hoặc trên sáu mươi lăm tuổi. Chắc chắn không phải là ông già hay trẻ con. Người nào có râu hay cân nặng và chiều cao vượt quá dự đoán của chúng ta cũng có thể loại bỏ. Em biết cũng có thể hán không phải là người của thị trấn Angel’s Fist này...”

“Anh thì lại cho rằng hán là người của thị trấn.”

“Tại sao?”

“Em không hề nghe thấy tiếng xe tới qua đúng không? Làm sao hán có thể chuồn đi mà không dùng đến xe được?”

“Hán đi bộ.”

“Có thể hán giấu xe ở xa. Nhưng nếu là người ở nơi khác đến thì hán phải mất thời gian tìm hiểu sinh hoạt thường ngày của em, khi nào thì em ở nhà, khi nào thì đi làm và ở đây. Và nếu vậy thì sẽ có người nhận ra hán ta và họ sẽ xì xào ngay.”

“Đúng.” Reece đồng ý. “Rất có thể như thế.”

“Và cũng chẳng có ai ở khách sạn quá một tuần kể từ tháng tư đến giờ. Không hề có gã đàn ông độc thân nào đến thuê phòng quá hai tuần. Máy gian nhà trọ cũng có người thuê nhưng toàn là gia đình hay những người đi theo nhóm. Cũng có thể đó là đối tượng đi cùng gia đình hay đi theo nhóm nhưng khả năng này không cao lắm.”

“Chắc chắn là anh đã điều tra rồi.”

“Đúng, có thể hẳn là dân đi cắm trại.” Brody tiếp tục. “Nhưng nếu thế thì hẳn phải vào thị trấn để mua đồ chứ. Và cho dù hẳn có đi nơi khác mua thì hẳn có đi nơi khác mua thì cũng phải đến đây mới biết được thói quen sinh hoạt của em nếu không thì làm sao hẳn gây ra được những chuyện như vừa rồi. Hẳn chỉ cần đến đây hai lần thì bị chú ngay. Theo như phân tích của anh thì tên giết người này là người của thị trấn.”

“Anh Brody, em không muốn gọi cảnh sát nữa trừ phi... có thể em tiêu cực nhưng trừ phi có chuyện liên quan đến tính mạng.”

“Chỉ có tính mạng của anh và của em thôi.”

“Em thích câu anh và em.”

“Buồn cười nhỉ, anh cũng vậy.”

Cô quyết định thay món xào tối hôm qua bằng bữa tối với thịt băm, khoai tây nghiền, đậu xanh và bánh quy. Trong khi làm món khoai tây và nước sốt cô tranh thủ mở máy tính.

Trước tiên cô lập danh sách tất cả những người đàn ông của thị trấn phù hợp với nghi ngờ của cô với những thông tin quan trọng mà cô biết về họ.

William (Lo) Butler, gần ba mươi tuổi, sống ở đây từ nhỏ, thông thạo địa hình, hay đi bộ đường dài, đi cắm trại... (Liệu có thể anh ta đã cưỡi ngựa ra bờ sông với cô ấy?) Anh ta là dân cao bồi, thích phụ nữ, có thể dễ dàng vào phòng của Joanie, dễ dàng lấy chìa khóa. Có thể rất bạo lực khi tức giận, như cô đã thấy ở quán bar Clancy.

Có vẻ hơi lạnh lùng, cô thầm nghĩ khi đọc lại hồ sơ do chính mình tạo ra. Có thể cô hơi quá đáng với Lo vì bản chất anh ta tốt, rất yêu mẹ và rất quyến rũ.

Tiếp tục với Reuben.

Khoảng hơn ba mươi tuổi, làm việc ở nông trại Circle K, biết rõ khu vực này. Rất khéo tay, thường vào thị trấn ít nhất là một tuần một lần. Rất thích hát ở bar Clancy. Từng có chuyện lăng nhăng với phụ nữ đã có chồng (có thể là nạn nhân).

Cô thờ dài. Anh ta thường gọi món thịt theo phong cách riêng của mình ăn với khoai tây rán và món bánh nhân táo rất tốt. Nhưng điều đó cũng không giải tỏa được gì nhiều cho mối nghi ngờ của cô.

Cô tiếp tục nêu tên, bổ sung thông tin và bất giác cô cảm thấy hơi tội lỗi khi động đến tên bác sỹ Doc Wallace. Ông đã gần năm ngoài độ tuổi nghi ngờ của cô nhưng vẫn rất khỏe, cũng hay đi bộ đường dài và đến đâu cũng được chào đón. Người biết cách điều trị cho mọi người liệu có thể giết người không?”

Tiếp theo danh sách là Mac Drubber, Dean, Jeff chủ cửa hàng rượu, cảnh sát trưởng Rick vạm vỡ, và Lynt. Đề cập đến tên họ, một số người cô đã quen khiến Reece cảm thấy choáng váng.

Cô copy danh sách ra một ổ riêng, tắt máy và tạm làm dịu cảm giác tội lỗi của mình bằng việc nấu ăn.

Ở mé bên kia hồ, Lo gõ cửa nhà Linda-Gail. Tay anh cầm một bông hồng, bụng khắp khối mừng thầm.

Cửa mở, Lo chia bông hoa ra trước mặt tươi cười. “Chào em yêu của anh.”

Linda-Gail không thèm để ý đến bông hoa, tai tay chấp ngang hông giận dữ. “Anh cần gì?”

“Em.” Lo nắm tay cô nhưng Linda-Gail ngay lập tức lùi lại kéo cánh cửa khiến nó suýt đập vào mặt anh ta.

Lo tỳ vai giữ cánh cửa có vẻ ngạc nhiên. “Lạy chúa, chuyện gì vậy Linda-Gail.”

“Tôi không nhận hoa của kẻ lừa dối. Anh có thể bước đi được rồi.”

“Em đang nói chuyện khi gió gì vậy?” Lần này thì Lo đá cánh cửa mở ra khi cô định đóng lại. “Thôi đi. Hôm nay anh đã phải làm việc mười bốn giờ mới được nghỉ đêm để đến thăm em đây.”

“Vậy sao? Làm việc thêm giờ cả đêm qua nữa thì vất vả nhỉ.” Thấy Lo nhăn mặt Linda-Gail nheo mắt. “Anh là đồ nói dối đáng nguyền rủa. Có thể anh làm việc đấy nhưng không phải là công việc với lũ ngựa.”

“Không phải thế. Nghe anh đã.”

“Tại sao anh có thể nói dối tôi như vậy.” Linada-Gail tức tối bỏ vào trong. “Tôi nói rồi mà, tôi sẽ không chấp nhận là chỗ để anh đến giải trí khi cần.”

“Không, em có bao giờ như thế đâu và chưa bao giờ anh coi em như thế cả. Chúng ta cứ ngồi xuống đã.”

“Tôi không thích anh ngồi trong nhà tôi. Tôi đã cho anh những gì anh cần nhưng bây giờ thì không có chuyện đó nữa.”

“Đừng như thế đi em yêu. Chuyện không phải như em nghĩ đâu.”

“Vậy thì như thế nào? Anh không nói dối em chứ?”

Lo đẩy mũ ra sau. “Có, anh đã nói dối em nhưng...”

“Đi ra ngay.”

Lo vút bông hoa và mũ sang bên. “Anh sẽ không đi trong tình trạng như thế này. Đúng, anh đã nói dối em tối qua nhưng anh có lý do.”

“Thế à? Tên cô ta là gì?”

Sự thất vọng, bối rối trên khuôn mặt Lo trở nên lạnh lùng. “Anh không lừa dối, không bao giờ cả, không liên quan gì đến phụ nữ, bài bạc hay bất cứ thứ gì. Nếu muốn anh ra đi thì trước tiên phải làm rõ mọi thứ. Anh không hề sống hai mặt. Tại sao anh phải như thế khi anh chỉ quan tâm đến em?”

“Tôi không biết.” Linda-Gail giàn giụa nước mắt. “Chà biết thế nào.”

“Anh không đi với người khác đâu Linda-Gail. Anh thề đấy.”

“Và tôi cứ phải nghe những lời đó trong khi sự thực là anh đã nói dối tôi?”

“Em có lý nhưng anh cũng có lý do của anh. Nếu em yêu anh thì em phải tin anh trong chuyện này.”

“Lòng tin thì phải được đáp lại chứ.” Linda-Gail gạt nước mắt. “Đem qua anh đi đâu?”

“Bây giờ thì anh chưa thể nói được. Đừng quay đi em yêu. Anh có việc phải làm nhưng hoàn toàn không liên quan đến phụ nữ nào cả.”

“Vậy tại sao lại không nói được?”

“Anh sẽ nói nếu em chờ anh đến tối thứ bảy.”

“Tối thứ bảy nào đây?”

“Anh chưa thể hứa trước chuyện đó nhưng đó là một khía cạnh của vấn đề. Cứ chờ anh đến tối thứ bảy, anh cần có một buổi hẹn với em vào tối thứ bảy.”

Cuối cùng thì Linda-Gail cũng phải ngồi xuống. “Anh hẹn hò với tôi trong khi anh đã nói dối tôi mà không giải thích lý do tại sao?”

“Đúng. Cứ tin anh đi. Anh hứa sẽ xứng đáng với em.” Linda-Gail gục đầu lau giọt nước mắt còn vương lại trên gò má. “Anh thề danh dự không hề liên quan đến bất kỳ người phụ nữ nào cả sao.”

Linda-Gail khịt mũi. “Anh cướp ngân hàng sao?”

Anh ta mỉm cười, rất chậm rãi và quyến rũ. “Không, không hẳn như vậy. Em có yêu anh không?”

“Hình như thế, nhưng lúc này thì tôi chỉ thấy bức tức và khó chịu.”

“Anh cũng yêu em và anh rất thích nhắc đến điều đó.”

Linda-Gail ôm mặt Lo nhìn thật gần. “Anh còn được đến tối thứ bảy và thề có Chúa, em sẽ chỉ tin anh khi đó không phải là một người phụ nữ. Không biết anh sẽ làm em đau đớn đến thế nào đây nhưng đừng giờ trò lừa gạt em như trước nữa.”

“Anh không thể cho dù anh có muốn.” Lo nắm tay và cúi xuống hôn cô. “Và anh cũng sẽ không làm thế đâu.”

“Em sẽ làm món bánh pizza.” Linda-Gail thông báo. “Em thích ăn bánh pizza khi buồn bực nhưng anh sẽ không được ngủ chung đâu. Nếu em phải chờ đến thứ bảy mới được biết sự thực thì anh cũng phải chờ đến khi đó.”

“Anh nghĩ như thế là công bằng, hơi đau đớn nhưng công bằng.” Lo đứng dậy giơ tay đón cô. “Em có bia để uống với bánh không?”

Hắn lại đến trong bóng tối và gió rét. Tiếng bước chân cô vang trên đường. Liệu hắn có nghe thấy tiếng bước chân cô không? Cô không hề nghe thấy gì

khác ngoài tiếng gió và tiếng dòng sông. Nhưng cô biết hắn đang đến, đang theo sau cô như bóng ma, đang đến ngày càng gần cô hơn. Chẳng bao lâu nữa hơi thở của hắn sẽ áp sát gáy cô, và tay hắn sẽ quấn quanh cổ cô.

Cô sẽ mất hết phương hướng. Làm sao cô có thể đến đây được nhỉ? Cô chỉ biết bước đi và cứ bước lên phía trước.

Ánh trăng soi trên con đường quanh cô, soi trên mặt đá và soi bóng trên dòng sông hiểm ác bên dưới. Ánh sáng soi đường cho cô đi nhưng lại là con đường không thể quay lại và nó dẫn cô đến với hắn.

Cô đánh bạo quay lại nhìn hắn nhưng chỉ thấy có bầu trời và thung lũng. Cô thấy nhẹ nhàng hơn mặc dù hơi thở vẫn khó khăn. Có thể cô sẽ thoát được. Cô cứ đi, chạy và rồi sẽ tìm được đường trốn thoát, cô sẽ quay về an toàn.

Nhưng khi cô quay lại thì hắn lại ở đó ngay trước mắt cô. Không thể thế được. Hắn chặn đường cô nhưng cô lại không nhìn thấy mặt hắn, không biết hắn là ai.

“Ông là ai?” Cô hét lên, giọng cô bay thật xa trong gió. “Ông là kẻ chết tiệt nào?”

Hắn tiến đến chỗ cô, bàn tay đeo găng của hắn co lại rồi lại thả ra. Và cô quyết định chạy.

Gió tấp vào mặt cô và cô quay lại nhà hàng Maneo. Vẫn là cánh cửa quay và một gã đàn ông khác mặc áo khoác có cổ lại hiện ra. Có tiếng súng nổ. Con đầu trần đến – viên đạn đâm vào người cô, nước tấp vào người cô.

Dòng sông cuốn cô đi, cánh cửa phòng để thức ăn đóng chặt.

Không hề có ánh sáng, không khí và chẳng có sự sống nào cả.

Cô tỉnh dậy thấy Brody đang nắm chặt tay mình.

“Tỉnh lại đi. Tỉnh ngay đi.” Brody lớn tiếng.

“Em bị ngã.”

“Em ngã xuống giường đấy.”

“Em chết rồi mà.”

Người cô khẽ nhai mồ hôi và Brody cũng xúc động không kém. “Em vẫn đang sống trước mặt anh. Chỉ là con ác mộng thôi. Em đã hành động quá nhiều đấy.”

“Em... em làm gì?”

“Đám, đá, cào cấu. Dậy đi nào.”

“Khoan, khoan đã.” Cô cần định hình lại chính mình. Cô nhớ rất rõ từng chi tiết con ác mộng cho đến khi cô trượt chân ngã trong phòng để thức ăn. “Em đã chạy. Hắn ở đó, em ngã xuống sông và không còn nhận ra điều gì nữa. chỉ biết là em ngã xuống sông, em ngã trong phòng để thức ăn ở nhà hàng Maneo. Nhưng em lại không bị chết đuối.” Cô ôm anh và cảm nhận được hơi ấm lan tỏa sang cô. “Em đã không chịu đầu hàng.”

“Không. Em đã vùng vẫy bơi lên mặt nước. Em đã cố bơi.”

“Vâng, vâng. Rất tốt đối với em trong hoàn cảnh đó.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Dậy sớm hàng ngày không đến nỗi nào với Brody. Anh có cơ hội ngắm bình minh nhiều hơn, dù sao thì điều đó cũng bù đắp phần nào khi anh phải cố mở mắt. Anh sẽ làm được nhiều việc hơn, và điều đó thì Nhà xuất bản và nhân viên biên tập của anh rất vui. Anh có nhiều thời gian hơn để nhìn lại căn hộ của mình xem có cần thay đổi gì không.

Vị trí của nó rất phù hợp và anh đang tính chuyện sẽ mua luôn căn hộ này chứ không thuê nữa. Có lẽ anh phải nghiêm túc hơn với cảm giác là người chủ nhà.

Anh sẽ đầu tư, sẽ có tài sản.

Sẽ có cái để cảm cố, sẽ phải bài trừ ngôi nhà của mình.

Anh sẽ phải chấp nhận cả cái tốt lẫn cái xấu trong ngôi nhà của mình.

Nếu sở hữu ngôi nhà này anh sẽ mở rộng phòng làm việc, sẽ làm thêm một tầng bên trên. Ở đó anh ngắm nhìn hồ nước sẽ đẹp hơn nhất là khi hè đến cây lá xanh tươi. Vào mùa hè anh sẽ nhìn thấy cả mặt nước khi đứng bên cửa sổ.

Có thêm một tầng bên trên sẽ rất tuyệt khi mỗi buổi sáng ngồi thưởng thức cà phê và chuẩn bị cho công việc trong ngày.

Bay giờ thì anh đang đứng trước cửa sổ phòng làm việc của mình với ly cà phê trên tay và suy nghĩ xem nên thay đổi những gì.

Một ghế hay hai? Anh tự hỏi khi tưởng tượng tầng nhà anh dự định sẽ xây thêm. Nếu có được một căn hộ là bước tiến lớn đối với anh thì có một người phụ nữ sẽ là một bước nhảy vọt thần kỳ.

Anh luôn thích phụ nữ cả về thể xác và tinh thần. Nếu có ai bảo rằng rồi một ngày nào đó anh sẽ phải tìm cho mình một người thì anh chẳng ngần ngại gì mà không nghĩ ra hàng loạt lý do giải thích tại sao điều đó vẫn chưa đến với anh.

Nhưng bây giờ có Reece thì anh không phải nghĩ đến lý do, chẳng phải viện cớ gì cả.

Có cô bên cạnh anh bắt đầu một ngày mới sớm hơn. Anh đã từ bỏ được thói quen chỉ ra khỏi giường khi cảm thấy thích. Anh không phải tự đi pha cà phê, nấu nướng cho mình. Thật tuyệt vời mỗi khi thức dậy là có cả phê và thức ăn sẵn cho mình.

Giọng nói của cô, mùi vị từ cơ thể cô, cách cô sắp xếp các loại gia vị nấu ăn, quần áo, chăn gối trên giường. Anh rất thích cách cô gấp khăn tắm trên trên giá trong phòng tắm.

Anh bắt đầu mê một cô.

Làm sao đàn ông có thể cưỡng lại được sự quyến rũ của phụ nữ mỗi buổi sáng thức dậy khi cô ấy còn ngái ngủ trên giường?

Chính cô mới là lý do khiến anh phải thức dậy sớm vào buổi sáng chứ không phải cảnh bình minh đẹp đẽ kia.

Cô gặp rất nhiều chuyện phức tạp, rắc rối và có thể sẽ không bao giờ trút bỏ hết được nỗi sợ sệt lo lắng. Nhưng như thế mới là cô, mới khiến cô trở nên hấp dẫn đối với anh. Ở Reece Gilmore không có gì là tầm thường cả.

“Hai ghế.” Anh quyết định. “Anh sẽ phải chuẩn bị hai ghế.”

Anh quay lại ngồi vào bàn làm việc. Mở chiếc ổ lưu dữ liệu cô đưa cho anh thấy có hai file, một file về cuốn sách nấu ăn của cô và một file danh sách.

“Sách nấu ăn.” Anh lẩm bẩm không hiểu cô có tình cho anh xem hay chỉ vô tình quên ở đó. Dù thế nào thì anh cũng đang có nó trong tay rồi.

Anh mở file cuốn sách nấu ăn của cô và đọc phần giới thiệu.

Nhà bên thông gia bắt ngờ đến thị trấn – vào ngày mai. Đây là lần xuất hiện thứ ba và bạn sẽ phải chuẩn bị bữa tối cũng như bữa sáng... Đến lượt bạn phải làm bữa tiếp các bạn trong câu lạc bộ viết sách... Cô em gái tuyệt vời của bạn đưa bạn trai đến nhà và ăn tối... Con trai bạn đề cử bạn làm món bánh cho cả lớp nó...

Đừng hốt hoảng.

Cho dù bạn bận rộn thế nào, hoặc có thể bạn chưa từng nấu ăn nhưng mọi việc sẽ đầu vào đó. Bạn thậm chí còn có thể làm được những món ăn tuyệt vời. Tôi sẽ hướng dẫn các bạn làm công việc đó, từng bước một.

Bất kể là món cầu kỳ hay đơn giản, tiệc to hay tiệc nhỏ bạn đều phải làm đầu bếp.

Được thôi, tôi là đầu bếp nhưng rồi các bạn sẽ nhanh chóng trở thành những người sành ăn.

“Không tôi.” Anh tiếp tục đọc. Cô đề cập vấn đề thời gian, phương tiện và phong cách sống của mọi người, tất cả đều rõ ràng khúc chiết.

Sau phần giới thiệu cô viết tóm tắt nội dung cuốn sách mình sẽ viết và vài công thức nấu ăn. Cách cô giới thiệu rất đơn giản, rõ ràng, anh nghĩ chắc mình cũng có thể theo đó mà làm được.

Trên mỗi công thức là dấu sao từ một đến bốn, có lẽ đó là mức độ khó của từng món. Rất thông minh.

“Thông minh quá đúng không cô bé mảnh mai của anh?”

Anh trầm ngâm suy nghĩ một lát và viết thư gửi cho nhà xuất bản gửi kèm file giới thiệu sách của Reece.

Xong xuôi Brody mở file danh sách của cô.

Trời, thông minh thật. Các thông tin cô đưa về mỗi người đều rất tập trung và có mục đích. Anh hơi ngạc nhiên khi thấy có cả tên của Mac Drubber và Doc Wallace nhưng như thế mới toàn diện. Anh rất thích đọc lưu ý của cô về Mac, hay tán tỉnh nhẹ nhàng, thích nói chuyện phiếm.

Anh sẽ hỏi Reece xem cô định bổ sung thông tin gì về anh khi đưa anh vào danh sách này.

Anh bổ sung một vài thông tin và nhận xét mà có thể cô chưa biết. Cảnh sát phó Denny chết mê chết mệt cô bé đưa sữa cho khách sạn, hai người đi lại với nhau sáu tháng sau đó cô nàng bỏ thị trấn đi theo một khách du lịch mùa thu năm ngoái.

Anh lưu thông tin vừa cập nhật và copy cả hai file sang máy của anh.

Mọi việc đâu vào đấy mà mới có tám giờ sáng.

Chả còn gì để làm, lại phải bắt đầu công việc thôi.

Mười một giờ Brody giải lao xuống bếp pha cho mình ly cà phê và lấy thêm mấy cái bánh quy. Vừa nhúng chiếc đầu tiên thì chuông điện thoại reo. Anh cau mày như thường lệ và rồi lại tươi tỉnh khi biết nhà xuất bản gọi đến.

“Chào Lyd. Được đấy.” Anh trả lời khi người ở đầu dây bên kia hỏi về cuốn sách của Reece. Anh nhìn con trỏ trên màn hình. Hôm nay nó là bạn anh nhưng có thể ngày mai nó lại trở thành thù (không hiểu câu này có ý gì). Anh mỉm cười khi Lyd đề nghị nói chuyện thêm. “Được, được thôi. Tôi có thể nói chuyện vài phút. Cô thấy cuốn đó thế nào?”

Khi gác máy Brody lục tung cả đồng giấy tờ tìm bản photo lịch làm việc của Reece.

Anh nhìn đồng hồ, nhìn con trỏ và quyết định sẽ cho phép mình nghỉ sớm.

Brody đến nhà hàng Joanie vừa đúng lúc Reece hết ca làm. Anh đứng dựa vào quầy ngắm Reece. Hôm nay cô cột tóc cao, hai gò má ửng hồng vì hơi nóng. Nhìn cô rất dịu dàng.

“Em đã ăn chút gì do tay mình nấu ngày hôm nay chưa?”

“Chính xác là chưa.”

“Em chuẩn bị đồ chưa.”

“Chuẩn bị đồ? Không phải lại đi picnic đấy chứ?”

“Không, đến giờ ăn trưa rồi. Chào Bebe, tình hình thế nào?”

“Em có mang rồi.”

“A... xin chúc mừng.”

“Nói thì dễ. Đàn ông các anh đâu có bị chóng mặt mỗi buổi sáng thức dậy, lúc nào chả vui.” Bebe mỉm cười gác chân lên chiếc ghế đối diện với anh. “Lần này Jim thích con gái. Em thì thế nào cũng được. Sao anh không mời cả em chuẩn bị đồ đặc?”

“Vì Jim sẽ giết anh mất. Anh có được hỏi khi nào thì bụng em sẽ to như người ta không?”

“Anh là đàn ông đáng lẽ anh phải tỏ ra bối rối sợ sệt chứ. Tháng mười một, vào khoảng kỳ Lễ Tạ ơn. Lúc đó nhìn em sẽ như vừa nuốt chửng cả giỏ bánh. Khi nào thì anh ra cuốn sách tiếp theo?”

“Sẽ sớm hơn vài tháng và không thương tâm như trước nữa.”

Có tiếng gọi thực đơn làm xong. Bebe đảo mắt. “Em phải quay lại với niềm vui được phục vụ mọi người đây.”

“Bữa trưa đây.” Reece xách thêm một túi lớn khi bước ra khỏi bếp. “Anh sẽ là một trong những người đầu tiên được nếm món bánh mì panini của nhà hàng đây.”

“Bánh mì panini của nhà hàng Joanie.” Brody nhắc lại.

“Còn anh Brody? Chắc anh tưởng em làm cả món ốc sên và ốc hươu – mặc dù em có thể làm rất ngon.”

“Anh sẽ ăn món bánh mì panini thôi.” Anh nắm tay cô kéo ra ngoài trong khi Reece nhìn quanh tìm xe của anh.

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Ra hồ.”

“Ôi, tuyệt đấy. Trời này ngồi ăn trưa bên hồ sẽ rất tuyệt.”

“Chúng ta sẽ không ăn trưa bên hồ mà ăn trưa trên hồ.” Anh chỉ chiếc canô nói tiếp. “Trên đó.”

Cô đứng nhìn chiếc thuyền có vẻ hơi lủng lự. “Chúng ta sẽ ngồi trên ca nô ăn bánh mì panini sao?”

“Anh chuẩn bị thuyền, em làm thức ăn. Thuyền của Doc đấy. Chú ấy cho chúng ta mượn vài giờ. Hôm nay mình sẽ đi boi thuyền.”

Cô thích boi thuyền nhưng là thuyền có gắn máy hoặc có buồm cơ. Cô chưa biết chèo thuyền thì sẽ thế nào. “Em nghĩ nước vẫn lạnh lắm.”

“Đúng, vậy thì hãy ngồi trên nó chứ đừng ngồi trong nó. Lên thuyền đi em.”

Cô bước lên chiếc thuyền trông tránh và ngồi xuống phía cuối.

“Quay lại đi.” Brody nói.

“Ai.”

Brody bước lên đưa cho cô một mái chèo, anh cầm một mái và ngồi trên đầu. Anh dùng chèo đẩy thuyền ra. “Làm giống như anh chỉ có điều em ngồi ở bên đối diện thôi.”

“Anh đã chèo thuyền như thế này rồi phải không? Ý em muốn nói đây sẽ không phải là chuyến đi biển đầu tiên của cả hai chúng ta đấy chứ?”

“Anh đi rồi. Anh chưa mua thuyền bởi vì anh đang phân vân nên mua thuyền ca nô hay thuyền kayak. Hơn nữa, vẫn còn có chỗ để mượn mà chả mất gì cả, chỉ cần mua cho chủ nhân của nó một lít bia hay một chai rượu là xong.”

“Lúc nào anh chả có lý do.” Reece phải nhào cả người để khua mái chèo. “Mặt nước còn cứng hơn chúng ta tưởng đấy.”

Người cô đã nóng lên, cô nhìn Brody chèo rất chăm chú và thấy đã bắt đầu quen với nhịp đi. Cô thích cảm giác con thuyền như lướt trên mặt hồ. Nhưng muốn thế thì cô phải chèo.

Lại phải hồi thôi, cô tự nhủ.

“Chúng ta đang đi đâu đấy?” reece gọi to.

“Chả đi đâu cả.”

“Lại đến chỗ đó à?” reece cười thật to và hất mái tóc bị gió thổi tung ra sau.

Dãy núi đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt cô.

“Ôi, lạ Chúa.” Reece thốt lên.

Ở phía đầu thuyền Brody mỉm cười. Anh nhận rõ tiếng thốt lên ngạc nhiên của Reece. “Bất ngờ lắm phải không?” Anh nắm chặt mái chèo của mình, bước xuống dưới lấy mái chèo cô đang cầm mặc dù hai tay cô đã tê cứng.

“Khác lắm, hoàn toàn khác ở đây. Nhìn kia...”

“Nhìn gì kia?”

“Tuyệt vời. Màu trắng sáng lóa với dải lưng xanh, to hơn và hùng tráng hơn.”

Dãy núi cứ to dần, to dần, màu xanh và màu trắng của nó nổi rõ trên nền trời xanh thuần khiết. Tuyết bám trên đỉnh núi cũng trắng như những đám mây đang trôi trên nền trời và dưới mặt nước mà nó phản chiếu. Và nhìn xuống nước cô có cảm giác mình đang ẩn nấp trong đó.

Một con diệc bạch bay lên lướt trên mặt hồ rồi lao vút về phía đầm lầy ở phía bắc.

Trên hồ cũng có vài chiếc thuyền khác. Một chiếc thuyền câu buồm vàng đang đậu giữa hồ, một tay boi thuyền kayak đang thể hiện khả năng của mình. Cô thấy Carl cũng đang đi câu cá trên chiếc thuyền ca nô của mình. Ngoài ra còn có một đôi vợ chồng nữa chắc là khách du lịch.

Cảm giác của cô lúc này thật nhỏ bé, nhẹ nhàng và bay bổng.

“Sao anh không boi thuyền hàng ngày?” Reece phân vân hỏi.

“thường thì phải đến tháng sáu anh mới đi boi nhiều nhưng cũng nhiều hoạt động lắm. Năm ngoái Mac rủ anh cùng với Carl và Rick đi boi sông ba ngày. Anh đi cùng họ vì nghĩ sẽ là cơ hội tốt để khám phá. Bọn anh đi dọc theo dòng sông Snake, cắm trại và ăn cá mà Carl bắt được, uống cà phê và nói rất nhiều chuyện về phụ nữ.”

“Vui quá nhỉ.”

“Còn rất nhiều thời gian. Chúng ta cũng có thể đi, tập thêm vài ngày cho quen sau đó mới đi bơi sông được, tất nhiên là ở những chỗ dễ thôi.”

“Nói thì dễ nhưng dù sao em cũng thích được đi như thế.”

“Được. Anh đã đọc bản danh sách của em.”

“Ồi.” Cô giật mình thốt lên. Nhưng không sao, có thể nói chuyện và tìm hiểu xem anh thấy thế nào. Cô mở túi bánh. “Anh thấy thế nào?”

“Khá toàn diện, anh đã bỏ sung một vài chi tiết. Anh đã đi tìm hiểu rồi. Có thể loại bỏ vài người khỏi danh sách. Reuben, Joe, Lynt và Dean cùng chơi bài poker với nhau ở phòng sau của quán bar Clancy từ bảy giờ đến sau mười giờ. Sau đó Reuben và Joe đến chỗ Joanie, Dean, Lynt, Urick – người mà em loại khỏi danh sách vì không phù hợp về tuổi và đáng người quá mập, và Harley – cũng không nằm trong danh sách của em vì có râu – cùng ngồi chơi đến một giờ sáng. Không ai bỏ ra ngoài trong khoảng thời gian đủ để làm chuyện đó. Dean thua tám mươi đô la.”

“Vậy thì có thể loại ba người rồi.”

“Nhà xuất bản của anh rất thích cuốn sách nấu ăn của em đấy.”

“Anh nói gì cơ?”

Brody chưa trả lời cô vội cầm một miếng bánh mì panini vừa nhồm nhoàm vừa nói. “Ngon quá. Nhưng họ cần nói chuyện trực tiếp với em.”

“Em đã làm xong đâu.”

“Vậy tại sao lại đưa cho anh?”

“Em chỉ... em nghĩ nếu anh thích và có thời gian anh có thể xem qua. Thế thôi. Anh cho ý kiến xem thế nào, em chả biết sẽ ra sao cả.”

“Anh nghĩ nó rất hay và đã hỏi ý kiến nhà xuất bản. Là người vô cùng thông minh cô ấy cũng đồng ý với anh.”

“Bởi vì anh là khách hàng của họ hay vì sách của em hay?”

“Thứ nhất, cô ấy còn có những khách hàng lớn hơn anh, lớn hơn rất nhiều. Anh chỉ là con cá rất nhỏ trong hồ của họ thôi. Nhưng tốt nhất là em cứ trực tiếp hỏi cô ấy. Cô ấy thích cách em giới thiệu nhưng lời văn cần trang trọng hơn. Cô ấy gọi phần giới thiệu của em là rất “vui vẻ và hài hước” và nói sẽ thử làm một món theo công thức của em. Cô ấy biết nấu ăn và biết đâu sẽ giới thiệu vài công thức đơn giản cho cô trợ lý, người vốn chưa bao giờ vào bếp.”

“Anh nói cứ như em đang được người ta thử giọng đi làm ca sỹ vậy.”

“Cô ấy rất bận và sẽ không nhận khách hàng trừ phi biết chắc là sẽ bán được sách. Ngày mai em nên gọi cho cô ấy.”

“Em hơi lo.”

“Lydia không làm gì em đâu.” Anh lấy lon Coca-Cola cô mang theo ra. “Cô ấy biết em là ai đấy.”

“Anh nói gì?”

“Cô ấy rất thông minh, hiểu biết và thường xuyên cập nhật thông tin.” Brody giật nắp lon coca-cola uống. “Trí nhớ của cô ấy thật đáng sợ. Cô ấy hỏi anh có phải em là Reece Gilmore ở Boston, người sống sót sau vụ thảm sát ở nhà hàng Maneo hai năm trước không và anh không thể nói dối được.”

“Không, tất nhiên là anh không nói dối. Nhưng như thế thì có khác gì?”

“Có khác chứ. Nếu sách của em xuất bản và bán được thì sẽ không chỉ có em tham gia vào đó. Người ta đã chú ý đến em rồi và bây giờ mọi người sẽ lại có cơ hội để ý đến em. Em sẽ có cơ hội thử sức mình.”

“Người sống sót duy nhất sau vụ thảm sát, bệnh nhân tâm thần viết sách nấu ăn. Em hiểu rồi, vớ vẩn.”

“Dù sao thì cũng có cái để nghĩ đến.”

“Có thể thế.” Cô nhìn quanh hồ nước, dãy núi và đầm lầy đằng xa. Rặng liễu in bóng xuống mặt nước. Phía bên kia hồ Carl đang giật được một con cá trắng rất to.

Cảnh vật rất đẹp và yên bình. “Có thể cô ấy sẽ không đại diện cho em được. Mà dù đại diện cho em thì cũng không bán được.” Cô nhìn Brody. “Còn rất nhiều vấn đề.”

“Đi dần từng bước rồi cũng đến được nơi mình cần đến, chỉ có điều sẽ mất nhiều thời gian hơn.” Brody tiếp tục với món bánh. “Sao hôm nay em lại làm món bánh mì panini?”

“Đơn giản vì đó là thức ăn. Và em muốn tạo ra sự đa dạng.”

“Lại có thêm một lý do. Em rất sáng tạo và em không thể giấu giếm sự thực đó. Em làm món ăn phục vụ mọi người theo cách riêng của em, đó cũng là một bước tiến. Nếu em tiếp tục làm việc ở đó thì dần dần em sẽ hòa nhập trở lại.”

Cô biết anh nói đúng nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái. “Em không hề có ý định sẽ tiếp quản nó.”

“Không. Nhưng em không thể chỉ nỗ lực làm việc ở đó. Thị trấn Angel First này không bao giờ là thị trấn Jackson Hole cả.”

Chả biết làm thế nào Reece đành gật đầu. “Vâng.”

“Nhưng nó đang phát triển. Em nhìn lại đi.” Brody nhắc cô và chỉ dãy núi Tetons phía xa. “Mọi người thích cái đó – khung cảnh, không khí, hồ nước, cây cối. Có người một tuần, có người ở vài tuần thậm chí có người muốn ở lại luôn hoặc xây ngôi nhà thứ hai cho mình để thỉnh thoảng đến bơi thuyền, trượt tuyết hay cưỡi ngựa. Thành phố ngày càng đông đúc thì ngày càng có nhiều người muốn tìm một chỗ riêng cho mình. Có một thứ mà ai cũng cần đó là phải ăn.”

Reece mở chai nước mang theo ra uống. “Có phải đó là gợi ý em nên mở một nhà hàng không đây?”

“Không, thứ nhất làm thế sẽ không tôn trọng Joanie. Thứ hai em không cần mở nhà hàng mà em chỉ cần chủ trì nhà bếp là được. Em có biết ai là nhà doanh nghiệp lớn nhất thị trấn này không?”

“Bây giờ thì không.”

“Đó là Joanie Parks đấy.”

“Em biết cô ấy còn sở hữu một vài nơi nữa.”

“Nhà hàng Angel Food này, một nửa khách sạn, căn hộ anh ở và ba căn hộ khác, bốn ngôi nhà. Đó là chỉ riêng ở thị trấn này, còn ở những nơi khác cũng có rất nhiều đất. Gian triển lãm và quà tặng Teton cũng của cô ấy.”

“Anh nói đùa. Em chỉ mua thêm một chút húng arugula cô ấy cũng la lối.”

“Đó chính là lý do giải thích vì sao cô ấy sở hữu phần lớn thị trấn này. Cô ấy keo kiệt lắm.”

“Em rất yêu và ngưỡng mộ cô ấy nhưng không sao anh cứ nói đi. Cô ấy chả là cái gì cả.”

Brody cười rất tươi. “Có phải đó là cách em thường nói về đồng nghiệp của mình không đây?”

“Anh biến người chủ của em thành đồng nghiệp từ khi nào vậy?”

“Khi em đề nghị với cô ấy mở thêm nhà hàng Casual Gourmet (Người sành ăn bình dân) ở mé bên kia của thị trấn. Một nhà hàng nhỏ nhắn, ấm cúng nhưng cũng không thiếu những món ăn ngon.”

“Cô ấy sẽ không bao giờ... Có thể cô ấy. Ừm, nhỏ, ấm cúng chỉ phục vụ bữa trưa và bữa tối thôi. Ừm, thực đơn xoay vòng.”

Reece háng giọng liên tục khiến Brody bật cười. Cô đã hiểu được ý tưởng đó và anh nghĩ chắc chắn cô sẽ thích.

“Tất nhiên còn tùy thuộc em muốn đi đâu nữa.”

“Và phải mất bao lâu em mới đến đó được. Anh đúng là tên láu cá, anh gieo ý nghĩ đó vào đầu em để rồi em không thể bỏ đi được.”

“Anh chỉ gọi chuyện cho em suy nghĩ thôi. Em ăn hết nửa chiếc bánh sandwich còn lại đó à?”

Reece cười thật tươi đẩy nửa chiếc bánh cho anh. Điện thoại của cô reo. “Chà ai gọi em đâu.” Cô nói trong khi móc điện thoại ra. “Không hiểu tại sao lúc nào em cũng mang theo nó. Xin chào?”

“Reece Gilmore phải không?”

“Vâng.”

“Tôi là Serge đây. Tôi đã chăm sóc sắc đẹp cho cô ở thị trấn Jackson.”

“Ồ, vâng chào anh Serge. Anh khỏe không?”

“Rất khỏe và tôi đang mong cô và Linda-Gail sẽ quay lại thăm tôi.”

Theo phản xạ tự nhiên Reece đưa tay gạt mái tóc ra sau. Nếu thích cô có thể tỉa bớt mái đi. Nhưng cô còn phải trả tiền bảo hiểm xe nữa. “Tôi sẽ nói chuyện với Linda-Gail xem thế nào.”

“Tôi muốn nói chuyện với cô về bức chân dung phác họa mà cô gửi lại chỗ tôi. Như thế có nhiều chuyện quá không?”

“Bức họa à? Anh nhận ra cô ấy rồi sao?”

“Không, tôi thì không nhưng tôi vừa nghe một cô gái đến đây gọi đầu nói cô ấy biết. Cô có muốn tôi cho cô số điện thoại của cô ấy không?”

“Xin anh chờ chút.” Reece nhìn Brody trân trân. “Cô ấy còn ở đó không? Cô gái đến gọi đầu ấy?”

“Bây giờ thì không. Thứ hai tới cô ấy mới đến nhưng tôi có thông tin về cô ấy. Cô có cần không?”

“Có, anh chờ chút.” Reece vội vàng lấy giấy bút trong túi xách ra. “Được rồi.”

“Tên cô ấy là Marlie Mathews.” Serge bắt đầu kể.

Cô ghi lại tên, địa chỉ, số điện thoại trong khi chiếc thuyền vãn nhẹ nhàng trôi trên hồ. “Cám ơn anh Serge, cám ơn anh nhiều. Tôi và Linda-Gail sẽ đến thăm anh ngay khi có thể.”

“Tôi rất mong chờ hai người.”

Cô tắt điện thoại. “Có người nhận ra người phụ nữ đó.” Cô nói với Brody.

“Anh nghe thấy rồi. Em nên chèo thuyền đi. Muốn đến được thị trấn Jackson Hole thì phải chèo thuyền đã.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Marlie Mathews sống ở tầng trệt căn hộ hai tầng làm bằng gỗ trên đại lộ 89. Ngôi nhà chĩa theo phong cách rõ rệt nào, khoảng sân phía trước được xây tường bằng gạch vữa bao quanh. Căn nhà phía dưới chỉ có vài chiếc ghế đã cũ, hai chiếc bàn bằng kim loại vừa được sơn lại. Nhìn bề ngoài thì căn nhà khá sạch sẽ mặc dù khoảng sân phía trước vẫn còn mấy hốc nhỏ do tuyết rơi từ mùa đông để lại.

Trong sân có một cậu bé khoảng bốn tuổi đang cưỡi chiếc xe đạp ba bánh nhỏ lượn vòng vòng. Trên tầng hai có tiếng gào khóc của một đứa bé mới sinh khác vọng xuống.

Họ đang đi qua sân thì một phụ nữ từ ngôi nhà thấp hơn bước ra. “Tôi có thể giúp gì cho hai người không?”

Cô ta nom nhỏ nhắn, tóc đen nhuộm lốt phớt vàng. Cô ta nắm chặt cây lau nhà nhìn trừng trừng như sẵn sàng đập tan nó ngay nếu không bằng lòng với câu trả lời của hai người.

“Hy vọng là có.” Biết phải cư xử thế nào cho phải trước người lạ, Reece mỉm cười. “Chúng tôi muốn tìm Marlie Mathews.”

Người phụ nữ ra hiệu chỉ cậu bé và ngay lập tức cậu ta phải quay xe về phía cô. “Để làm gì?” Cô ta hỏi.

“Cô ấy biết người mà chúng tôi đang muốn tìm. Anh Serge ở hiệu làm tóc và thẩm mỹ Corral gọi cho tôi nói như vậy. Tôi là Reece Gilmore còn đây là Brody.”

Lời giới thiệu đề cập đến Brody của cô phát huy tác dụng ngay lập tức. Người phụ nữ vui vẻ ngay. “Ồ, tôi là Marlie đây.”

Họ cùng nhau lên lầu, đứa bé đã nín, thay vào đó là giọng ai đó ngân nga một bài hát Tây Ba Nha. “Cô hàng xóm của tôi mới sinh con.” Marlie nói khi thấy Reece liếc mắt nhìn về phía có tiếng hát vọng ra. “Mời hai người vào. Rory, không được đi đâu xa đấy.”

“Mẹ ơi, con mờ máy nghe nhạc được không? Con mờ nhé?”

“Được, mở một bài đi nhưng nếu ra ngoài thì phải gần đây để mẹ còn nhìn thấy.”

Thằng bé chạy ào vào trong và mấy người cùng theo vào. Nó chạy thẳng đến chỗ tủ lạnh trong gian bếp ngăn với phòng khách bằng khu bệ bếp. “Hai người uống chút gì nhé? Đồ lạnh được không?”

“Vâng, cảm ơn chị.”

Căn hộ vừa được lau sạch vẫn còn thoảng mùi hương chanh. Phòng khách khá ít đồ, chỉ có một chiếc sofa cho hai người ngồi, một ghế dài, trên bệ bếp

có một lọ hoa hồng khiến không khí thêm ấm cúng, trên chiếc bàn nhỏ kê cạnh cửa sổ cũng có một bình hoa nhỏ. Chắc chủ nhân của nó muốn để ở đó để bình hoa hứng chút ánh sáng xuyên qua cửa chớp chiếu vào.

Góc nhà được biến thành khu dành cho trẻ chơi kê một chiếc bàn nhỏ màu trắng và một chiếc ghế nhỏ màu đỏ. Trên tường treo tấm bảng nhỏ đầy hình vẽ nguyệt ch ngọc của trẻ con, dưới nền nhà vớt đầy ống nhựa đồ chơi.

Chả ngại ngần người lạ, Rory mang chiếc máy nghe nhạc đến đưa cho Brody.

“Cháu có một chiếc xe đua và cả tàu hoả nữa.” Rory khoe.

“Vậ à? Cái nào nhanh hơn?”

Rất vui, cậu bé chạy đi lấy đồ.

“Hai người ngồi đi.” Marlie mời.

“Tôi ngồi đây được không?” Brody đi đến chỗ hộp đồ chơi ngồi xuống nền nhà với cậu bé. Brody và cậu bé cùng ngồi khám phá giỏ đồ chơi.

“Tôi để lại bức vẽ chân dung ở hiệu làm tóc mấy tuần trước.” Reece bắt đầu câu chuyện trong khi Marlie vẫn để mắt đến cậu con trai. “Serge nói cô nhận ra cô ấy.”

“Có lẽ thế, tôi không chắc chắn lắm nhưng... Tình cờ tôi nhìn thấy bức vẽ đó trên quầy. Lúc đó tôi không hiểu tại sao lại có ảnh Deena ở đó?”

“Deena?”

“Cô ấy là Deena Black.”

“Bạn của chị à?” Brody hỏi trong khi đưa xe cùng với Rory trên nền nhà.

“Không hẳn như thế. Trước đây cô ấy sống ở đây, chỗ Lupe sống bây giờ. Bên nhà có đứa bé mới sinh đó.”

“Cô ấy từng sống ở đây sao?” Brody hỏi.

“Vâng, cô ấy đi khoảng 1 tháng trước gì đó.”

“Cô ấy chuyển đi nơi khác ở hai sao?” Reece hỏi.

“Hình như thế.” Brody không chơi với Rory nữa mà đứng dậy, Marlie ngồi ra mép ghế nhường chỗ cho anh. “Cô ấy bỏ đi mang theo quần áo và vài thứ khác nhưng còn để lại mấy thứ đồ dùng bếp núc. Cô ấy nói không cần dùng đến nữa.”

“Cô ấy nói với chị như vậy sao?”

“Với tôi? Không.” Marlie bậm môi. “Lúc đó thực sự chúng tôi không còn nói chuyện với nhau nữa. Nhưng cô ấy để lại lời nhắn cho người quản lý, anh ấy sống ở nhà bên, nói rằng cô ấy muốn đi tìm chỗ khác tốt hơn. Sau đó cô ấy lấy xe máy và phóng đi.”

“Cô ấy đi xe máy?” Brody nhắc lại.

“Cô ấy đi chiếc xe hiệu Harley, tôi nghĩ phù hợp với cô ấy bởi vì khi còn ở đây cô ấy đưa rất nhiều người hay đi bách bộ đường dài về nhà.” Marlie quay ra xem Rory có chú ý đến câu chuyện của họ hay không. “Cô ấy làm việc ở một quán bar nhỏ tên là Rendezvous. Khi còn nói chuyện với nhau cô ấy kể với tôi như vậy và nói rằng làm ở đó kiếm được nhiều tiền hơn là làm ở nhà hàng Jack Grill. Tôi làm bồi bàn ở đó. Mặc dù không thích nhưng tôi còn có Rory nên vẫn phải đi làm.

“Cô ấy sống một mình à?” Reece hỏi.

“Đúng, nhưng thường xuyên đưa bạn bè về đây. Tôi xin lỗi nếu trong đó có sai là bạn của hai người nhưng thực tế là vậy. Hầu như đêm nào cô ấy cũng đưa bạn về cho đến tận sáu hay tám tháng gần đây mới thôi.

“Cô ấy thay đổi như thế nào?”

“Thay vì ngủ với người này người khác lúc đó cô ấy chỉ đưa một người về thôi. Tôi thấy họ về đây với nhau một tuần một lần vào ban đêm. Sau đó có một hay hai lần gì đó họ đưa nhau về đây ban ngày. Cô ấy nói lại như được con mời mới. Anh ta mua cho cô quần áo, đồ trang sức, cả đồ lót. Sau đó không hiểu thế nào họ chia tay nhau.”

“Sao chị biết điều đó?”

“Một buổi sáng cô ấy về đây kêu gào ầm ĩ, lúc đó tôi đang chuẩn bị đưa Rory đến trường. Cô ấy rất bức tức, chửi rủa lung tung. Tôi bảo cô ấy bình tĩnh lại vì lúc đó Rory đang ở trong xe. Cô ấy nói anh ta trở mặt phản bội cô ấy.”

“Hai người thấy như thế có được không?” Marlie hỏi mà không giấu nổi sự bức tức. “Cô ấy thô thiển như vậy trước mặt tôi và con của tôi hay sao?”

“Không. Nhưng chắc cô ấy rất tức giận.”

“Tôi chả quan tâm cô ấy phát điên lên vì những chuyện gì nhưng cô ấy không có quyền nói trước mặt con trai tôi những lời như vậy. Chúng tôi lờ qua tiếng lại ngay ở chỗ đậu xe nhưng tôi phải rút lui vì tôi còn con nhỏ và có lần tôi còn nghe nói cô ấy còn đập cả chai bia vào mặt một gã nào đó ở quán bar. Cô ấy không phải loại người mà tôi thích đôi co lằng nhằng.”

“Không thể trách chị được.” Reece nghĩ đến cảnh Deena tát tên giết người kia và mắng chửi hấn thế nào.

“Nhưng cô ta lại không chịu thôi.” Marlie tiếp tục. “Cô ấy nằng thẵng vào mặt tôi, nói rằng tại sao không ai thêm đêm xia đến cô ấy, rằng anh ta – chắc chắn là anh chàng cô ấy vừa cặp kè – sẽ phải trả giá. Khi giải quyết xong chuyện với anh ta cô ấy sẽ chuyển đi nơi khác.”

Marlie nhún vai. “Đó là phần chủ yếu của câu chuyện. Cô ấy tức tối bỏ lên xe. Tôi cũng rất tức giận.”

“Có phải đó là lần cuối cùng chị gặp cô ấy không?” Brody hỏi.

“Không, tôi còn gặp cô ấy một vài lần nữa. Phải nói thật là tôi tránh mặt mỗi khi nghe thấy tiếng xe của cô ta.”

“Chị có nhớ lần cuối cùng chị nghe thấy tiếng xe của cô ấy là thời gian nào không?”

“Tôi nhớ rất rõ bởi vì lúc đó là nửa đêm. Cô ấy làm tôi thức giấc. Ngày hôm sau người quản lý bảo cô ấy đã bỏ đi. Cô ấy bỏ chìa khoá vào phong bì và bỏ đi. Bác quản lý nói sẽ giữ lại đồ đạc của cô ấy trong một thời gian. Marlie lại nhún vai. “Có thể bác ấy làm thế mà cũng có thể không. Tôi chả quan tâm, tôi chỉ mừng thầm là cô ta đã ra đi. Lupe và chồng cô ấy là những người hàng xóm tốt hơn rất nhiều. Serge nói tôi có thể sắp xếp làm việc ở hiệu tóc trong thời gian Rory ở trường và Lupe trông coi Rory giúp tôi khi tôi phải làm việc vào buổi tối ở nhà hàng. Tôi không bao giờ tin tưởng giao Rory của tôi cho cô ta.”

Bất chợt Marlie như ngơ ngác nhiên. “Hai người là cảnh sát hay cô ta gây ra chuyện rắc rối gì?”

“Chúng tôi không phải là cảnh sát.” Reece trả lời liếc sang Brody. “Nhưng rắc rối thì có. Theo chị bây giờ bác quản lý có nhà không?”

“Hầu như bác ấy chỉ ở nhà thôi.”

Đúng như Deena nói, Jacob Mecklanburge khoảng gần 70 tuổi, dáng người cao, râu bạc trắng. Căn hộ của ông cũng giống kiểu thiết kế căn hộ của Marlie nhưng có điều khác là bên trong toàn sách.

“Deena Black, người luôn đòi hỏi bảo trì và kêu ca phàn nàn.” Mecklanburg lắc đầu nói. “Cũng trả tiền khá đúng kỳ. Cô ta không phải là người có cuộc sống hạnh phúc nhưng lại thường xuyên đổ lỗi cho mọi người vì cuộc sống không được như cô ta tưởng tượng.”

“Theo bác đây có phải là Deena không?” Reece lấy bức chân dung trong túi ra.

Mecklanburg đeo kính và mỉm cười nhìn bức vẽ rất chăm chú. “Rất giống, bác nghĩ đó chính là cô ấy hoặc gần như thế. Hai cháu tìm cô ấy có việc gì?”

“Cô ấy mất tích rồi.” Brody nói khi Reece chưa kịp lên tiếng. “Bác còn giữ lá thư cô ấy để lại cho bác chứ?”

Mecklanburg phân vân một thoáng, nhìn ngó Brody rồi lại nhìn Reece. “Bác thường lưu giữ mọi thứ. Bác không muốn cô ta quay lại đây và yêu cầu được thuê lại căn hộ. Bác sẽ cho các cháu xem.”

Mecklanburg đi ra chỗ giá sách lấy ra một kẹp hồ sơ.

“Bác có bộ sưu tập sách đẹp quá.” Brody nhận xét.

“Bác có thể sống không cần thức ăn nhưng không thể thiếu sách được. Bác dạy tiếng Anh ở trường cấp ba 35 năm. Lúc về hưu bác muốn làm công việc gì đó để có nhiều thời gian đọc nhưng không được, bác dành về ở ẩn, và phải có những thứ này để cân bằng lại chính mình. Bác có rất nhiều công việc vặt vãnh phải làm, kinh nghiệm hơn 30 năm làm việc với lứa tuổi vị thành niên cũng giúp nhiều cho bác trong những loại công việc thế này. Nhưng Deena thì đúng là một khó khăn. Cô ấy không nên sống ở đây.”

“Ồ đây là sao?”

“Căn hộ nhỏ và rẻ nhưng cô ấy không hề muốn trả tiền. Cô ấy còn ‘tặng’ bác rất nhiều cuộc hẹn hò trai gái ở chỗ này.” Mecklanburg mỉm cười lấy ra một tệp hồ sơ. “Chỉ có thể nói cô ấy không phải mẫu người bác ưa.”

Mecklanburg lấy tờ giấy ngay bên trên đưa cho Brody.

Khi gió cả lũ các người và cái nơi chết tiệt này. Giữ mấy thứ đồ đó hay đốt đi tùy ông. Tôi chả thèm quan tâm. DB.

“Ngắn gọn nhỉ.” Brody nhận xét. “Có vẻ như cô ấy viết trên máy tính. Cô ấy có để máy tính lại đây không bác?”

Mecklanburg chau mày ngạc nhiên. “Bây giờ cháu nói bác mới nghĩ đến nhưng có lẽ không có đâu. Có một vài quán cà phê internet có thể vào mạng được ở thị trấn này.”

“Hoi lạ.” Reece lên tiếng. “Tại sao cô ấy lại nặng lời với một người như bác?”

“Cô ấy là loại người thích cần nhằn chửi bới mà.”

“Chắc là cô ấy gặp ai đó trong mấy tháng qua.”

“Bác nghĩ thế nhưng hình như cô ta không đưa ai về đây nữa. Chỉ thỉnh thoảng có vài lần trước kỳ Tết vừa rồi.”

“Bác có nhìn thấy anh ta không?”

“Hình như có. Một lần. Hầu hết những người đi lại với cô ta chẳng thèm lên lút gì cả. Ở dưới nhà có khu giặt giũ. Có lần máy giặt trục trặc, một tá điền gọi bác xuống xem có làm được gì không hay phải gọi thợ. Bác vừa gọi xuống đến nơi thì cậu ta đi ra. Hôm đó là chiều thứ hai, bác còn nhớ rõ vì chiều thứ hai tất cả các tá điền đều làm việc.”

“Một buổi chiều thứ hai trong khoảng thời gian nghỉ hè.” Reece nhắc lại.

“Đúng, sau kỳ nghỉ Tết. Bác nhớ như thế vì ban đêm còn có tuyết. Thường thì bác chỉ làm công việc bảo trì vào buổi sáng hay khoảng 4h đến 6h chiều nếu không có việc gì khẩn cấp. Bác thường đọc trong khoảng thời gian ăn trưa sau đó ngủ một lát. Nhưng buổi sáng hôm đó bác quên không xem chiếc máy giặt và xuống kiểm tra.”

Mecklanburg vuốt râu, bặm môi có vẻ suy nghĩ. “Hình như cậu ta cũng hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy bác hoặc bị bác phát hiện ra. Anh ta quay ra ngay và nhanh chóng bước đi. Anh ta không đậu xe ở bãi đỗ khiến bác ngạc nhiên chạy lên lầu ngó qua cửa sổ. Đúng là anh ta đi qua chỗ đậu xe thật.”

“Có thể anh ta sống trong thị trấn.” Reece gợi ý.

“Hoặc đậu xe ở đâu đó. Nhưng bác biết kể từ đó Deena chỉ ra ngoài gặp anh ta nếu đúng đó là người cô ta gặp. Theo bác thì kể từ đó anh ta không xuất hiện ở đây nữa.”

Anh ta không muốn bị mọi người nhận diện đúng không?”

“Hình như thế.” Brody đồng ý. “Có nghĩa là anh ta đã có vợ hoặc đang làm ở vị trí nào đó nhạy cảm.”

“Như chính khách hay bộ trưởng gì đó phải không?”

“Có thể là cả hai.”

Ra đến xe cô quay lại nhìn ngôi nhà một lần nữa. “Không đến nỗi nào. Ngôi nhà nói chung sạch sẽ và được chăm sóc khá cẩn thận. Nhưng có thể là không phù hợp với Deena Black thật vì cô ta muốn chỗ ở to đẹp hơn, hào nhoáng hơn.”

“Và tường bờ đã chài được anh chàng sẽ mang lại cho cô ta những thứ đó. Mẹo mồi chài mà.” Brody nói thêm có ý trêu chọc khi thấy Reece nhướng mày nhìn anh.

“Có nghĩa là anh ta không đáp ứng được yêu cầu của cô ta hoặc là anh ta muốn chuồn. Em muốn nói chuồn là bởi có thể vì lý do anh ta đã có vợ, hoặc là sợ công luận. Nhưng Brody này, nếu anh ta sợ bị phát hiện ra ở đây thì có liên quan gì đến việc anh ta là người của thị trấn Angle’s Fist? Và anh ta còn gây ra những chuyện kia với em?”

“Vẫn thế thôi.” Brody mở cửa cho cô và đi vòng sang bên. “Có thể hấn sợ người nào đó làm việc ở thị trấn Jackson Hole hoặc thị trấn Angle’s Fist nhận ra hoặc cũng có thể đó chỉ là phản xạ của kẻ biết mình làm việc xấu.”

Brody đứng dựa vào cửa xe cùng với Reece. “Nhưng hấn không giết cô ấy chỉ vì cô ấy không chấp nhận giữ mồm giữ miệng. Hoi khó chịu một chút nhưng chuyện thường là thế này: “Không được đâu cô em ạ. Mọi việc xong rồi. Chúng ta đã thỏa thuận.””

“Đàn ông đúng là những kẻ đòi bại.”

“Nhưng vì nòi giống của mình em vẫn cần đến họ.”

“Đúng, nhưng phe chúng em sẽ nói là: “Xin lỗi nhé, nhưng không phải anh có khả năng làm việc đó mà là tôi.””

Họ cùng ngồi vào xe và Brody đóng cửa xe khá mạnh. Thà rằng bị đâm vào mắt còn hơn là nghe tin đó. Cô ta có vấn đề. Cô đã đe dọa gì đó. Cô Marlie đó nói anh ta sẽ trả tiền nhưng anh cho rằng anh ta không hề muốn phải bỏ tiền ra.”

“Vì vậy hấn giết co ấy, giấu xác đi và xoá dấu vết. Sau đó nửa đêm quay lại bằng xe cô ấy. Và hấn cũng chính là người viết bức thư.”

“Hấn phải là người có máy tính hoặc có điều kiện sử dụng máy tính. Và như vậy thì không hề rõ thêm được chút nào.”

Nhưng dù sao họ cũng đã có được tên tuổi, lối sống của cô ấy, nếu không phải là họ đang tìm nhằm người thì đó là chuyển biến tích cực.

“Hắn mang quần áo của cô ấy đi.” Reece nói thêm. “Phụ nữ không mấy khi bỏ lại đồ của mình mà. Chả khó khăn gì khi phải giải quyết mớ quần áo đó. Hắn viết lá thư để lại đánh lạc hướng mọi người. Sẽ không ai tìm cô ấy vì họ nghĩ cô ấy đã bỏ đi.”

“Hắn rất quan tâm đến em và theo sát mọi việc em làm cho đến khi em phát hiện ra cô ấy.”

“Deena Black.” Reece nhắm mắt một lúc. “Chúng ta đã biết tên cô ấy rồi. Sau đây sẽ làm gì?”

“Sau đây à? Chúng ta sẽ tìm một quán bar nhỏ.”

Reece không hiểu người ta trang trí cái gì ở đây. Rất nhiều người mặc áo da và đeo dây chuyền như dây xích rất chường mắt, tiếng nhạc cũng chẳng hề dễ nghe chút nào.

Thực tế thì số người mặc áo vải bông cũng không ít và quang cảnh thật chả ra làm sao. Tiếng nhạc rock vẫn ầm ầm từ phía sau sân khấu. Một phụ nữ tóc đỏ hoe mặc thứ quần áo tiết kiệm vải nhất, đi giày đế bằng đang biểu diễn.

Khói thuốc bay mù mịt từ phía chiếc bàn kê cạnh sân khấu nơi có hai gã vạm vỡ tay xăm đầy hình ngồi uống bia.

Có khá nhiều bàn, cả loại nhỏ và loại dành cho hai người ngồi, hầu hết đều hướng về sân khấu nhưng chưa có mấy khách.

Cực chẳng đã Reece ngồi xuống nhưng không nói gì trong khi Brody gọi đồ uống.

Người phục vụ quầy bar đến để rĩa chia rất đều hai bên cằm và đầu thì trơn lóc như quả dưa hấu.

Brody cảm lon bĩa đi đến quầy. “Có gặp Deena gần đây không?” Anh hỏi anh phục vụ quầy bar.

Anh ta giơ tay lên quệt miệng. “Không.”

“Cô ta bỏ việc à?”

“Không biết, không thấy đến nữa.”

“Từ khi nào?”

“Cũng lâu rồi. Cô ta là thế nào với anh?”

“Cô ấy là chị gái tôi.” Reece đến cười rất tươi. “Chị em cùng mẹ khác cha. Chúng tôi đang trên đường đến Las Vegas và ghé qua đây muốn gặp chị ấy một hai ngày.”

Cô liếc nhìn Brody và biết anh khá ngạc nhiên thú vị với vai diễn của cô.

“Chúng tôi rẽ qua chỗ ở của chị ấy,” Reece nói tiếp. “Người ta nói chị ấy chuyển ra ngoài một tháng trước rồi nhưng đây là chỗ chị ấy làm. Lâu rồi tôi không gặp nên muốn xem chị ấy thế nào anh hiểu không?”

“Tôi không thể giúp được gì cả.”

“Vậy thì.” Reece cảm lon bĩa nhìn trừng trừng. “Không phải chúng tôi có chuyện gì, chỉ tình cờ đang ở gần đây thì muốn đến thăm chị ấy thôi. Có thể ai đó biết chị ấy đi đâu.”

“Cô ấy không nói với tôi. Cô ấy đi làm tôi thiếu 1 người khiêu vũ.”

“Đúng rồi.” Reece đặt ly bĩa xuống mà không hề uống chút nào. Cô biết vấn đề vệ sinh không bao giờ được quan tâm ở những chỗ thế này. “Chúng ta phí thời gian rồi.” Reece quay sang Brody. “Có thể chị ấy đã đi với anh chàng kia.”

Anh nhân viên phục vụ cầu nhàu khi cô bồi bàn bê vào một khay đầy ly, chai lọ và gạt tàn. “Không chắc đã phải thế.” Cô ta lên tiếng.

“Cô nói gì?”

“Hôn nhân tan vỡ, cô ấy rất thất vọng, chắc anh còn nhớ chứ Coon?”

Anh phục vụ quầy bar chỉ so vai. “Không hẳn như thế, cô hỏi thì tôi mới nói thôi nhé.”

“Có thể như thế.” Reece đảo mắt ra chiều suy nghĩ. “Chị ấy có nói anh chàng này khá nghiêm túc mà. Tên anh ta là gì nhỉ?”

“Cô ấy không hề nói với tôi.” Cô bồi bàn trả lời. “Chỉ gọi anh ta là anh chàng Cá hồi. Anh ta bị cô ấy câu kẹo mà. Chị hiểu không?”

“Vâng, tôi hiểu rồi.”

“Hai bia đi Coon, Bud (Budweiser, một loại bia nổi tiếng của Mỹ) và rượu whiskey nữa.”

Reece đứng chờ trong khi cô bồi bàn bê khay đồ uống ra bàn phía gần sân khấu nhất. Khi cô quay lại với chiếc khay không Reece cố mỉm cười.

“Chắc họ chỉ nói đùa.”

“Hừ. Cô nói sao?”

“Deena và anh chàng đó, anh chàng Cá hồi ấy. Tôi nghĩ chắc không đến mức độ như thế.”

“Có chứ, là chị hồi đấy nhé. Nhưng chỉ là yêu cầu của cô ấy thôi.”

“Vậy sao?” Reece so vai và uống một ngụm bia rất nhỏ. “Thế thì không được.”

Cô bồi bàn tỳ vào quầy và lấy bao Virginia Slim phía sau ra nói với Coon. “Em giải lao một lát đây.”

“Tôi là Reece.” Reece lại mỉm cười. “Chắc chị Deena đã nói với cô rồi.”

“Không, tôi cũng chả nhớ rõ. Tôi tên là Jade.”

“Rất vui được gặp cô. Như thế nghĩa là chị Deena đi lại với khá nhiều người phải không?”

“Dù sao chị ấy cũng tiến bộ là không đưa họ về nhà nữa.” Jade lấy bao diêm châm thuốc hút. “Xin lỗi vì chị là em gái của chị ấy nhưng sự thực là như vậy.”

“Tôi biết rồi. Chính vì vậy tôi rất ngạc nhiên khi thấy chị ấy nói chuyện khác hẳn về anh chàng này.”

“Nghe nói anh ta cũng là người có học hành.” Jade phả một làn khói thật dày. “Nhưng tôi thấy cũng không có gì khác cả cho dù hai người bọn họ đã gặp nhau ở đây.”

“Ồ, vậy sao?” Reece hỏi vẻ thật tự nhiên. “Cô đã gặp anh ta rồi sao?”

“Hình như thế, tôi cũng không chắc lắm, anh ta đến đây không được thường xuyên bởi vì cứ mỗi lần đến là chị ấy lại chỉ tay bảo anh ta ra ngoài. Anh ấy có mua đồ đặc cho chị ấy có cả chiếc vòng cổ nghe nói là loại vàng mười tám carat cơ đấy. Thật ngớ ngẩn nhưng dù sao chiếc vòng cũng khá đẹp, hình như còn làm bằng ngọc cơ, dây đeo cũng toàn kim cương thật.”

“Kim cương thật sao? Không, làm gì có chuyện đó.”

“Có thể như thế nhưng chính miệng chị ấy nói ra và chị ấy lúc nào cũng mang nó trên mình, thậm chí ngay cả khi làm chuyện kia. Chị ấy còn bảo loại vòng đó hiếm lắm và anh chàng Cá hồi kia thường gọi chị ấy là “mảnh tối của mặt trăng”, chả biết ngụ ý gì.”

“Có thể anh chàng Cá hồi này sẽ biết chị ấy đang ở đâu.” Reece liếc nhìn Brody ra hiệu muốn anh đồng ý với cô.

Brody không trả lời im lặng ngồi uống bia ra điều đàn ông chả thèm quan tâm đến những chuyện đó.

“Liệu có ai làm ở đây biết anh ta không? Có thể đó chỉ là một người đến khiêu vũ nào đó thôi.”

“Deena không cho bất kỳ người nào chia xẻ anh ta, có thể tôi nói hơi quá nhưng lúc nào chị ấy cũng cặp kè bên anh ta. Anh ta không phải là khách đi bộ đường dài đâu.”

“Vậy sao?”

“Chị ấy nói đã đến lúc cần kiếm một anh chàng nào đó có công việc ổn định và có kinh nghiệm sống. Nhưng rồi họ tan vỡ và chị ấy biến mất. Có thể là đi tìm con mồi nào đó béo bở hơn.”

“Có thể như thế.”

Brody vẫn không lên tiếng cho đến khi họ ra đến xe. “Hôm nay em hoàn toàn khác cô bé mảnh mai à. Em có thể ngồi ở quán bar mà nói dối không hề ngượng mồm chút nào.”

“Có lẽ đó là cách tốt nhất. Nói thẳng ra là “Tôi nhìn thấy Deena Black bị giết tuần trước nhưng không ai tin tôi cả.” cũng không giải quyết được việc gì. Em diễn như thế có được không?”

“Ồ, có chứ rất tốt đấy. Tất cả những thông tin đều cho thấy việc cô ấy mất tích hoàn toàn trùng hợp với việc em nhìn thấy cô ấy bên kia sông. Gã kia rõ ràng không muốn mọi người biết đến tên mình và cũng không muốn xuất hiện cùng cô ấy. Tuy nhiên, dù sao thì anh ta cũng còn mua được đồ trang sức tặng cô ấy. Đồ trang sức là điều rất quan trọng đối với phái nữ như em đúng không?”

“Đúng là như thế.”

“Vì vậy hẳn khoe khoang mua cho cô ấy thứ đồ trang sức rẻ tiền khiến cô ấy làm tưởng, ít nhất là ở một chừng mực nào đó. Họ chia tay nhau và cô ấy không đành chấp nhận như vậy. Cho nên cô ấy lần tới và hẳn phản ứng lại, chỉ có điều phản ứng của hẳn lại mạnh quá.”

“Có thể cô ấy nghiêm túc trong quan hệ với hẳn nhưng lại không hề yêu hẳn.”

“Em nghĩ vậy sao?”

“Em không biết em nghĩ gì nhưng bây giờ thì em biết rồi. Một người phụ nữ sẽ không bao giờ nói về đàn ông như cô ấy, không bao giờ gọi người ấy là “Cá hờ” nếu cô ấy thực sự có tình cảm. Cô ấy chỉ theo đuổi mục đích riêng của mình.”

Brody im lặng một lát. “Điều đó có làm thay đổi thái độ của em với cô ấy không?”

“Không, cho dù cô ấy thế nào đi nữa thì cũng không đến nỗi phải thiệt mạng như vậy. Em nghĩ...” Reece giật mình nắm chặt tay Brody. “Ôi, có phải Lo không? Kia có phải xe của Lo không anh Brody?”

Brody nhìn theo hướng tay cô chỉ nhưng chỉ còn thấy phần đuôi xe tải màu đen đang rẽ sang hướng khác. “Không biết có phải không. Anh không nhìn rõ.”

“Em nghĩ đó là Lo.” Anh ta có nhìn thấy mình không nhỉ? Nếu có thì sao anh ta không bấm còi, ra hiệu, hay vẫy tay chào họ? “Tại sao anh ta lại đến thị trấn Jackson này thế?”

“Có nhiều người đến đây vì nhiều lý do. Như vậy không có nghĩa là cậu ta theo dõi chúng ta đâu cô bé mảnh mai của anh ạ. Người ta chả ngờ ngẩn gì mà lại theo dõi chúng ta trên con đường thẳng tắp từ thị trấn Angle’s Fist đến đây thế này.”

“Có thể.”

“Em có chắc đó là cậu ta không?”

“Không, em không chắc lắm.” Cô cũng chẳng biết thế nào nữa. “Bây giờ chúng ta làm gì?”

“Ngay khi về đến thị trấn Angel Fist anh sẽ vận dụng hết khả năng còn lại của một nhà báo tìm hiểu thêm thông tin về Deena Black. Nhưng trước hết chúng ta nên rẽ qua mấy cửa hàng đồ trang sức quanh đây, biết đâu lại tìm ra cửa hàng mà hẳn mua chiếc vòng cổ kia.”

“Ôi, ý kiến thật tuyệt. Mặt ngọc hình mặt trăng, dây vàng, có thể còn đính cả kim cương. Thị trấn Jackson này có nhiều cửa hàng đồ trang sức không?”

“E rằng anh cũng phải đi thì mới biết được.”

Có rất nhiều cửa hàng đồ trang sức, đó là chưa kể các cửa hàng bán đồ thủ công kết hợp bán cả đồ trang sức. Anh không hiểu tại sao người ta lại thích mang trên người toàn bộ đồ đá và kim loại vì từ xưa đến nay mọi người vẫn làm như vậy nên anh cũng không thể làm khác được.

Anh mừng thầm vì hình như Reece không nhận ra mong muốn của anh là cô đừng thử hết cái này đến cái khác. Có lẽ cô đã vượt qua được sự căm dỗ nên không thấy nói cho em thử cái này. Phụ nữ có thể vì công việc chính mà bỏ qua được sự cám dỗ của những đồ hào nhoáng, hấp dẫn kia thì quả là đáng khâm phục.

Có lúc anh thấy cô nhìn rất chăm chú một món đồ gì đó nhưng rồi cô không tò thái độ gì. Anh tôn trọng cô ở điểm đó, nhất là khi anh thấy mấy người đàn ông bước vào đau khổ im lặng khi bạn gái mình trầm trồ khen ngợi những món đồ trang sức rẻ tiền được trưng ở đây.

Sự khâm phục và niềm vui khiến anh không kiềm chế nổi mình nên giữ cô lại ngay giữa đường để tặng cô một nụ hôn thật nồng nàn.

“Hành động rất đẹp. Nhưng em có thể biết lý do tại sao không?”

“Bây giờ chúng ta vẫn chưa xem hết được một nửa số cửa hàng và em không phải là mẫu phụ nữ hay trầm trồ mỗi khi vào cửa hàng hay gian trưng bày nào đó. Mặc dù việc này mất thời gian nhưng dù sao mọi việc cũng đang tiến triển rất tốt.”

“Đúng.” Reece nắm chặt tay anh và hai người lại bước vào cửa hàng tiếp theo. “Em còn là người thật thà nữa vì vậy em sẽ nói với anh lý do duy nhất mà em không trầm trồ như lời anh nói là vì em không còn đủ tiền để mua bất cứ thứ gì, em buộc phải tạm thời từ bỏ thói quen của mình. Nhưng như thế không có nghĩa là em không thử khi em có điều kiện, hay em không nhận thấy sức hấp dẫn của những món đồ trang sức đó đâu. Chẳng hạn đôi ủng thấp cổ màu đen chúng ta xem cách đây hai cửa hàng là bằng da cá sấu đấy, hay đôi khuyên tai làm bằng Tuamalin ở cửa hàng chúng ta vừa vào em cũng rất thích, hay...”

“Như vậy là em để ý hết rồi.”

“Trong khả năng của em thôi.”

“Vậy là anh nhầm.”

“Ít nhất thì bây giờ anh cũng đã biết được sự thực.” Reece nắm tay anh thân mật. “Nhưng nếu bây giờ được lựa chọn thì em thích một bộ Sitram hơn.”

“Sitram là cái gì?”

“Bộ đồ nấu ăn thôi mà.”

“Em có khá nhiều xoong rồi cơ mà.”

“Đúng, nhưng đó chỉ là những gì em có. Thứ em chưa có là những loại xoong lớn bằng thép không gỉ, có tráng lớp dẫn nhiệt bằng đồng. Nếu bán cuốn sách nấu ăn được tiền thì thứ đầu tiên em mua sẽ là bộ đồ nấu ăn Sitram này. Anh có mua được thứ đồ gì đáng kể khi bán cuốn sách đầu tiên không?”

“Một chiếc máy tính xách tay mới.”

“Đây, anh cũng thế còn gì. Công cụ lúc nào mà chẳng cần đến. Chỗ này rất có khả năng đấy.” Reece nói trong khi vẫn xem quầy trưng bày. “Nếu Deena nói thật về chiếc vòng 18 carat và những viên kim cương thì đây sẽ là nơi phù hợp.”

Đúng là chỗ này có những món đồ tinh vi hơn hầu hết những chỗ mà họ vừa xem qua. Một phụ nữ để tóc nâu rất kiểu cách, mặc áo khoác da đen đang ngồi ở bàn xem rất chăm chú những viên kim cương đặt trên tấm vải nhung đen tay cầm ly nước nhỏ xíu nhâm nhi. Người đàn ông ngồi đối diện đang nói gì đó thái độ tỏ ra rất cung kính.

Một người phụ nữ khác đội chiếc mũ đỏ sành điệu từ phái trong quầy đi ra miệng cười tươi như hoa. “Xin chào quý khách đến với cửa hàng đồ trang sức Delvechio. Xin hỏi tôi hân hạnh giới thiệu với quý khách vài thứ đồ được không?”

“Chúng tôi đang muốn tìm một thứ.” Reece lên tiếng. “Một chiếc vòng đeo cổ, có mặt bằng ngọc hình mặt trăng, đính kim cương trên dây đeo.”

“Mấy tháng trước chúng tôi có một chiếc dạng đó rất đẹp nhưng bây giờ thì không còn nữa rồi. Nếu cần chúng tôi có thể thiết kế loại tương tự cho quý khách.”

“Chị bán rồi sao?”

“Tôi không nghĩ là chính tay mình bán nhưng có thể nó được bán rồi.”

“Chị có lưu thông lại việc mua bán đó không?”

“Có lẽ anh chị nên gặp ông Delvechio. Ông ấy đang có khách hàng.” Cô ta chỉ tay về phía người khách hàng. “Nếu anh chị muốn đợi gặp ông ta để đặt hàng việc thiết kế thì rất tốt. Anh chị có muốn dùng chút cà phê, trà hay cà phê hơi (Cà phê đen, đậm đặc được pha bằng áp suất hơi nước nóng hoặc nước sôi) không?”

Hai người chưa kịp trả lời thì cô ta đã đi sang ra hiệu cho Delvechio – người đàn ông tóc bạc, đeo kính gọng sừng.

“Rất tuyệt đấy. Không thể không mua.”

“Đúng vậy, tôi gửi đến cho cậu nhé?”

“Không cần đâu, tôi mang theo luôn cũng được.”

“Melony sẽ phục vụ cậu. Cứ thoải mái nhé.”

“Tất nhiên rồi.”

Cô nhân viên đội mũ đỏ vội vùng đi ra quầy trưng bày những viên kim cương đặt trên tấm nhung đen. Delvechio quay sang nói với Reece và Brody. “Anh chị cần một chiếc vòng cổ có mặt ngọc hình mặt trăng, dây bằng vàng đính kim cương phải không?”

“Vâng.” Reece lên tiếng có vẻ rất ấn tượng vì ông ta đã nghe thấy hết cuộc đối thoại giữa cô và nhân viên bán hàng đội mũ đỏ kia. “Chính xác là thế đấy.”

“Thứ đó rất đặc biệt.”

“Người phụ nữ tên là Deena Black có một chiếc nhưng bây giờ thì cô ấy mất tích rồi. Cô ấy nói đó là món quà tặng, chúng tôi muốn biết người đã mua tặng cô ấy là ai, có thể anh ta biết thông tin về cô ấy.”

“Tôi hiểu rồi.” Delvechio vẫn tỏ ra lịch sự. “Anh chị có phải là cảnh sát không?”

“Không, chúng tôi chỉ là những người có liên quan. Chúng tôi chỉ muốn biết ai là người đã mua chiếc vòng đó thôi.”

“Chúng tôi có thiết kế một vài chiếc kiểu đó năm ngoái với hình mặt trăng, mặt trời và sao theo chủ đề Vũ trụ của chúng tôi. Tất cả đều được bán rất chạy, nhất là trong dịp hè. Nhưng chúng tôi e rằng chúng tôi không thể cung cấp thông tin về khách hàng của mình nếu anh chị không phải là cảnh sát hoặc không có giấy phép. Mà nếu có thì tôi cũng phải xem lại đã vì những đồ ấy nằm trong bộ dự trữ của năm ngoái. Một số người mua bằng tiền mặt

nên sẽ không có thông tin nào về khách hàng.

“Ông có thể cho biết nó được bán khi nào và bao nhiêu không?”

Delvechio nhướn mày tỏ vẻ đăm chiêu trước câu hỏi của Brody. “Tôi cũng không còn nhớ chính xác nữa.”

“Vậy ông ước chừng chính xác nhất là khi nào? Chả cần phải đảm bảo gì khi đưa ra sự ước lượng khi nào và bao nhiêu.”

“Đúng. Chúng tôi thiết kế mẫu theo chủ đề đồ từ khoảng tháng 10 năm ngoái đến tháng 1 năm nay. Món đồ mà anh chị hỏi chắc được bán với giá khoảng 3000 đô la.”

“Người tặng chắc chắn sẽ biết thông tin về cô ấy.”

“Nếu vậy thì anh chị nên gọi cảnh sát. Tôi không thể cung cấp thông tin gì thêm. Xin lỗi.”

Delvechio bỏ vào trong và đóng cửa khá mạnh. Sau một thoáng ngập ngừng ông ta đến máy tính tra thông tin và gật đầu hài lòng với trí nhớ của mình.

Trí nhớ của ông ta quả là tuyệt vời và lòng trung thành với khách hàng cũng không thể chê được.

Ông ta nhấc điện thoại và gọi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

“Ba ngàn đô la quả là khoản tiền không nhỏ.” Brody lên tiếng khi họ trên đường trở về.

Reece vẫn ngồi nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ. Bóng tối ngày càng lan toả khi mặt trời lặn dần xuống dãy núi đằng tây. “Một người đàn ông, cho dù chỉ bước vào cửa hàng đó thôi thì cũng đã phải có ý định mua một thứ đồ quan trọng rồi. Và như anh nói thì anh ta sẽ chẳng mua tặng ai món quà tặng quan trọng chỉ đơn thuần vì chuyện tình ái.”

“Có nghĩa là họ đều nghiêm túc trong quan hệ với nhau.”

Reece quay lại nhìn Brody. “Người ta hầu như không hề nhìn thấy anh ta xuất hiện với cô ấy, vậy thì nghiêm túc ở chỗ nào? Em nghĩ đúng ra phải nói là họ quá si tình với nhau. Cô ấy lợi dụng hắn và hắn cũng lợi dụng cô ấy.”

“Anh đồng ý.”

“Theo những gì chúng ta được biết về Deena Black thì quả thực cô ta là con người cực kỳ tham lam, dễ dãi. Cô ta đưa không biết bao nhiêu đàn ông về nhà, đi xe máy và sẵn sàng quan hệ với bất kỳ ai để đổi lấy tiền thuê nhà hàng tháng, thậm chí là lấy tiền mặt.”

“Anh nghĩ cô ta đã ăn tiền của bọn họ rồi.”

“Có thể thế, những gã này thì khác một chút. Anh ta muốn là một trường hợp ngoại lệ và cô ấy chấp nhận, có thể chính cô ấy cũng thích thế, hoặc cũng có thể cô ấy coi đó là một hình thức đầu tư. Nếu Delvechio nói thật thì đây có lẽ là một món quà Giáng sinh. Đàn ông sẽ không mua món quà Giáng sinh lớn như vậy cho một người phụ nữ qua đường, nhất là những người có thể cười tít mắt với đôi bông tay trị giá chỉ có 50\$.”

“Phụ nữ thường hay khắt khe với nhau nhỉ.”

“Cô ta không thơ ngây mà cũng chẳng có gì đáng yêu cả. Cô ta không đáng phải chết như vậy nhưng trong chuyện này cô ta không hoàn toàn bị động. Ý em chỉ muốn nói gã kia có liên quan. Hắn yêu cô ấy nhưng rồi cũng coi thường, khinh bỉ cô ấy là con người ranh ma xảo quyệt.”

Cô quay lại hỏi Brody. “Vậy theo anh ai là người có thể bỏ ra khoản tiền 3000\$ chỉ cho người tình bí mật của mình mà không bị phát hiện?”

“Có rất nhiều người, có những người thì sống một mình và việc cân đối tài khoản ngân hàng chỉ có mình họ biết. Còn những người có gia đình rồi thì họ lại có mảnh khoé để giữ bí mật, cũng như phụ nữ thôi.”

“Cho dù có mảnh khoé thì cũng đến lúc bị lộ tẩy. Đó cũng là vấn đề đấy.”

“Cô ta còn đòi hỏi nhiều hơn nữa.”

“Tại sao không? Sao anh không đưa em đến một nơi nào đó đẹp để hơn đi, em chán cảnh sống ở đây lắm rồi. Chúng ta có thể đi du lịch, hoặc đi bất kỳ

đâu đó cũng được. Họ ăn nằm với nhau cả mấy tháng trời và cô ta còn muốn nhiều hơn nữa.”

“Và rồi tình yêu không còn, tiền bạc cũng vậy.” Brody kết luận.

“Mặt sau của chiếc vòng.” Reece lẩm bẩm. Hình như em lơ mơ nhớ ra điều gì đó. Em có nhìn thấy chiếc vòng khi hắn bóp cổ ôc ấy không nhỉ? Em không nhớ rõ nhưng hình như là có cái gì đó.”

“Về lý thuyết thì chúng ta có thể báo cảnh sát tất cả những thông tin này và xin giấy đảm bảo nhưng lại mắc phải vấn đề lòng tin.”

“Có lý do chính đáng.” Reece cãi lại. “Deena chết rồi và kẻ nào mua cho cô ấy chiếc vòng kia chính là tên giết người.”

“Chà có chứng cứ gì chứng minh cô ấy đã chết hay mất tích cả. Chỉ biết là cô ấy đã ra đi và còn chu đáo trả lại chìa khoá. Thậm chí nếu chúng ta có xác định được người mua chiếc vòng kia thì cũng không thể kết luận anh ta là kẻ giết người. Không có chứng cứ khẳng định chắc chắn hắn tặng cho cô ấy và khẳng định hắn giết cô ấy thì lại càng không.”

Về mặt logic thì anh đúng nhưng trong trường hợp này Reece không tin vào logic lắm. “Vậy thì chúng ta đang làm cái quái gì vậy?”

“Thu thập thông tin và hôm nay chúng ta đã thu được nhiều thông tin hơn ngày hôm qua.”

“Như thế vẫn chưa đủ. Hàng tháng sau vụ giết người ở Boston, giới điều tra vẫn nói với em là họ đang xem xét, thu thập thông tin. Nhưng chả có ai bị bắt, cũng chả có kết án buộc tội gì cả. Em phải ra đi, nhưng liệu người ta có thể bỏ đi mãi mãi được không?”

“Chà có ai phải ra đi Reece ạ. Chúng ta sẽ có cách xác định tên người mua kia hoặc chúng ta sẽ tìm được ai đó biết thêm thông tin. Nhưng không ai phải đi cả.”

Cả một dặm đường sau đó cô không nói câu gì. “Giá như em gặp anh ở Boston và có được sự cứng đầu cứng cổ như anh.”

“Như thế phải gọi là sự ngoan cường.”

“Chỉ là cách gọi để làm đẹp cho mình thôi.” Reece nắm tay anh. “Nếu tình yêu của anh không còn thì chắc chắn anh sẽ dễ dàng từ bỏ em đúng không?”

“Chắc chắn rồi, có gì đâu.”

Thái độ của anh làm cô bật cười và họ đi qua khu thung lũng nở đầy hoa về thị trấn Angle’s Fist.

Tay hắn run rẩy khi ngắt điện thoại. Sao bọn họ lại có thể theo sát hắn thế được nhỉ? Tại sao hắn đã xoá dấu vết cẩn thận như thế rồi mà chúng vẫn tìm ra được Deena?

Bọn chúng đã biết tên cô ta rồi.

Hắn đã làm mọi thứ, làm tất cả những gì hắn có thể để bảo vệ chính mình, để che giấu hành động của hắn.

Sự điên rồ bột phát của Deena. Và khi còn tỉnh táo thì hắn đã hành động rất đàng hoàng.

Nhưng khi hành động đàng hoàng không có tác dụng thì hắn buộc phải làm những gì cần thiết phải làm.

Đó là tất cả những gì đàn ông có thể làm.

Thậm chí ngay bây giờ hắn cũng sẵn sàng làm để bảo vệ chính hắn, để giữ lại những gì còn có thể giữ.

Bọn chúng không phải là người dân của thị trấn này. Đúng ra bọn chúng là những người hoàn toàn xa lạ. Vậy thì bọn chúng phải ra đi cũng như Deena.

Hắn phải lấy lại sự cân bằng cho mảnh đất này.

Công việc bận rộn của ngày thứ 7 khiến Reece phải tạm gác lại những gì cô đã biết, chưa biết, và muốn biết.

Chắc bây giờ Brody đang lùng sục trên Internet để tìm thông tin về Deena Black. Nhưng cho dù có biết cô ấy sinh ở đâu, đi học ở đâu hay từng có tiền án tiền sự gì cũng không giúp họ tìm ra tên giết người kia. Cô nghĩ như vậy.

Rất có thể bọn họ chỉ gặp nhau ở quán bar và rồi hắn đón cô ấy hoặc thậm chí là cô ấy đón hắn đi và rồi làm những việc cần làm với nhau theo thoả thuận.

Đàn ông sẽ không bao giờ muốn bạn bè hay hàng xóm biết mình bỏ tiền ra nuôi gái – đó là điều đáng xấu hổ.

Rất có thể hắn lần mò ra khỏi thị trấn, tìm đến quán bar và bắt mối với đám gái gọi. Cách giữ thanh danh rất cơ bản.

Nhưng rồi quan hệ ngày càng gắn bó, thậm chí có lúc hắn thấy mình yêu cô ta. Vì vậy hắn đã mua cho cô ta món quà tặng đắt tiền, thậm chí còn hứa này hứa nọ.

Đàn ông lớn tuổi thường hay thích đi lại với đám gái trẻ. Cô từng tượng cảnh Doc Wallace hay Mac Drubber đi với Deena Black. Như thế thì sẽ nói lên điều gì với cô và với họ? Tất cả mọi điều đều rất dễ dàng xảy ra.

Người còn trẻ như Denny hay già kinh nghiệm với gái như Lo đều có thể mắc vào cạm bẫy đó.

Có lẽ cô nên bỏ qua cảnh sát trưởng Rick mà đến gặp thẳng cảnh sát trưởng của thị trấn Jackson nói hết những gì cô biết và nghi ngờ.

Còn hơn là không làm gì. Hơn nữa cô cũng không thể sống mãi với những con người này được, hàng ngày phải nấu cho họ ăn trong khi vẫn nghi ngờ một trong số họ là tên giết người.

“Lại nói chuyện một mình rồi.”

Reece giật mình nhìn Linda-Gail. “Hình như thế.”

“Vậy thì cậu nên kết thúc lời độc thoại của mình đi vì đến giờ giải lao của cậu rồi đó. Cậu xem cái này họ tó được không?”

“Được thôi, cái gì vậy?”

“Chiếc váy dài tó đặt mua qua mạng. Người ta vừa mới gửi đến qua đường bưu điện. Trời ơi, tó hi vọng nó sẽ vừa. Tó muốn hỏi xem ý cậu thế nào?”

“Được thôi, ngay khi tó...”

“Nếu hai người đứng trong bếp của tôi mà nói chuyện thời trang thì nên nghỉ giải lao đi.” Joanie bước vào đến chỗ lò nướng và nói. “Nhanh lên.”

“Cám ơn cô Joanie.” Linda-Gail túm tay Reece rời khỏi bếp và hai người đi vào phòng của Joanie.

“Mất nhiều tiền quá.” Linda-Gail nói khi 2 người đã vào bên trong. “Nhưng tó thích.” Linda-Gail lấy chiếc váy treo trên móc phía trong vàướm thử lên người. “Cậu thấy thế nào?”

Chiếc váy vải trơn màu xanh rất mềm mại. Linda-Gail mặc nó sẽ rất nổi bật.

“Tuyệt vời đấy, nhìn rất hấp dẫn và mới mẻ. Đi với kiểu tóc mới của cậu thì còn tuyệt vời hơn.”

“Vậy sao? Đội ơn Chúa. Nếu không vừa thì có lẽ tó phải tự từ mất.”

“Hoặc cậu có thể làm một việc thương hơn là đổi lấy cái vừa với mình.” Reece hài hước nói.

“Làm gì còn thời gian. Tối nay tó cần nó rồi. Hôm nay là tối thứ bảy đặc biệt với Lo. Đó là lời anh ấy nói. Lo còn bảo rằng sẽ mặc một thứ gì đó cũng đặc biệt cơ. Ôi, tuyệt quá.” Cô nàng đi đi lại lại trước gương ngắm nghía.

Reece giật nảy mình. “Cậu định đi đâu?”

“Anh ấy không nói, có gì đó rất đặc biệt. Tó định sẽ quay lại thị trấn Jackson để làm tóc nhưng không được nên phải tự nhuộm đấy. Cũng không đến nỗi nào đấy chứ?”

“Không, được đấy. Đẹp đấy Linda-Gail ạ...” Reece ậm ừ cho qua chuyện.

“Hôm nay sẽ là một đêm tuyệt vời.” Linda-Gail giữ tóc và đứng sát vào gương ngắm chân dung. “Anh ấy sẽ phải giải thích rõ với tó vì sao anh ấy nói dối tó tối hôm đó. Anh ấy biết hôm nay là đến hẹn rồi mà.”

“Linda-Gail này, cậu đừng đi.” Reece tỏ vẻ lo sợ.

“Cái gì? Cậu nói cái gì?” Linda-Gail ngạc nhiên hỏi lại.

“Đừng vội đi khi cậu chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra.”

“Thì tó phải đi với anh ấy mới biết có chuyện gì chứ.” Cô nàng cẩn thận nhẹ nhàng treo chiếc váy trở lại móc. “Anh ấy thề với tó là không phải anh ấy đi với người khác, và tó tin anh ấy. Nếu muốn mọi việc được theo ý mình thì tó phải cho anh ấy cơ hội giải thích.”

“Nếu... nếu anh ấy có liên quan đến ai đó thì sao? Trước đây, liên quan ở mức rất nghiêm trọng.”

“Lo của tó? Nghiêm trọng là sao?” Linda-Gail phì cười. “Không bao giờ có chuyện đó đâu.”

“Sao cậu biết? Sao cậu có thể chắc chắn thế được?”

“Bởi vì tó theo dõi Lo từ khi bọn tó mới có 15 tuổi. Anh ấy chả bao giờ gây ra chuyện gì nghiêm trọng với ai.” Về mặt của Linda-Gail rất tự tin. “Với tó cũng vậy. Có chuyện gì vậy? Tó tưởng cậu cũng thích anh ấy cơ mà.”

“Đúng, nhưng anh ấy không trung thực với cậu.”

“Tớ đồng ý, có thể tối nay anh ấy lại như thế đấy. Có thể tớ sẽ thích những gì anh ấy nói hoặc cũng có thể không. Hoặc là tớ sẽ phải có hoặc là mất anh ấy. Dù thế nào đi nữa thì tớ cũng muốn mọi việc phải rõ ràng.”

“Nhớ gọi... cho tớ nhé. Gọi vào máy di động của tớ và nói cho tớ biết cậu đang ở đâu sau khi anh ấy đã giải thích.”

“Lạy Chúa, Reece. Hôm nay cậu làm sao thế?”

“Cứ làm như thế đi. Tớ sẽ rất lo lắng nếu cậu không gọi đấy. Nhớ giúp tớ việc đó nhé, Linda-Gail. Tớ xin cậu đấy.”

“Được rồi, tớ đồng ý. Cậu yên tâm đi. Nhưng tớ thấy khó hiểu quá.”

Còn hơn thế nữa, Reece trầm nghĩ và đi ra.

Ngồi bên máy tính Brody tìm kiếm thông tin về Deena. Anh biết cô ta sinh ra ở Oklahoma năm 1974, đã tốt nghiệp cấp ba, từng bị khởi tố vì tội gây rối và tấn công người khác. Có lần đã bị phạt tù ba tháng.

Mức độ tin cậy của cô ta không thể xếp vào hạng nào được. Không những ở hiện tại mà trước đây cũng vậy.

Anh tìm thông tin về hai nơi ở và làm việc gần đây nhất của cô ta. Không ông chủ nào dành cho cô ta một lời tốt đẹp, người chủ nhà thậm chí còn cay độc chỉ trích cô ta vì đã quyt hai tháng tiền thuê nhà của ông ta.

Người chồng đã ly dị của cô ta – Paul J. Titus cũng đang bị giam ở nhà tù Folsom (Nhà tù của cảnh sát bang California ở phía đông nam thành phố Sacramento, bang California) vì có liên quan đến một vụ giết người. Đây không phải là lần đầu tiên anh ta bị cảnh sát bang phạt tù thế này.

“Không thể coi là công dân tốt được đúng không cô Deena?”

Tuy nhiên, hình thức của cô ta không đến nỗi nào. Anh tìm được một bức ảnh chụp cô ta,, nhìn khá hấp dẫn.

“Cô nàng bắt hảo.” Anh nói thật to. “Biết rõ nhưng cô vẫn thích như thế.”

Theo những thông tin mà anh tìm được thì cô ta vẫn còn gia đình ở Oklahoma, người mẹ chỉ hơn cô ta mười bảy tuổi. Có thể Deena vẫn liên lạc với mẹ mình và cũng có thể cô ta sẽ nói với mẹ mình chuyện mà cô ta không hề nói với ai – đó là tên của người đàn ông kia.

Nhưng làm thế nào để hỏi bây giờ? Tự nhận là một người bạn cũ gọi điện hay sao? Hay đóng giả cảnh sát bang Wyomining gọi điện để hỏi thông tin về người cộng tác? Gay go đây nhưng như thế là nhanh nhất.

Xui xẻo thì sẽ chả kiếm được thông tin gì.

Brody quyết định giải lao một lát cho đầu óc thư giãn trước khi gọi điện cho mẹ Deena.

Nhưng chưa kịp đứng dậy thì điện thoại của anh reo.

Giọng người quen khiến anh yên tâm thư giãn trở lại. Lời đề nghị hơi lạ khiến anh phải suy nghĩ.

Mười phút sau Brody ra khỏi nhà và lái xe đi vào thị trấn.

Qua nhà hàng Joanie, anh liếc vào trong. Nếu mọi việc tốt đẹp anh sẽ có lối thoát cho Reece.

Mọi thứ đều đã bắt đầu rồi. Bây giờ sẽ không còn đường lui – không còn được hối tiếc mà cũng không được phép mắc sai lầm. Làm thế này sẽ rất mạo hiểm, vấn đề thời gian phải thật chính xác. Nhưng vẫn có thể làm được, và buộc phải làm cho bằng được.

Căn nhà đó phù hợp cho hành động đầu tiên này, rất yên tĩnh vắng vẻ, có rừng cây và đầm lầy bao quanh. Không ai đến đó tìm họ mà cũng chẳng có ai đến tìm Deena cả.

Khi mọi việc đã xong, hấn sẽ còn nhiều thời gian để chứng kiến hành động thật hoàn hảo của mình. Như mọi khi, hấn sẽ xóa dấu vết sẽ sắp xếp lại mọi thứ như cũ, như nó vốn có.

“Được rồi anh Lo, em muốn biết chúng ta đang đi đâu?”

“Chỉ có anh biết được thôi.”

Linda-Gail khoanh tay trước ngực nheo mắt nhìn nhưng Lo vẫn không thay đổi ý kiến.

Không phải đường đến thị trấn Jackson Hole. Cô hy vọng anh sẽ đưa cô đến một nhà hàng nào đó rất sang trọng, rất đẹp để cô có cơ hội thể hiện chiếc váy mới của mình.

Nhưng anh lại không đi theo đường đó. Thực ra...

“Nếu anh cho rằng em chấp nhận mặc chiếc váy này ngồi trong trại ngắm lửa với anh thì anh còn điên khùng hơn em tưởng nhiều lần đấy.”

“Chúng ta sẽ không đi cắm trại và chiếc váy đó có thể sẽ thành kẻ giết người.” Lo liếc cô rất nhanh, ánh mắt rất nóng bỏng. “Hy vọng những gì em giấu trong đó có thể giết người ta.”

“Anh sẽ không được xem những gì đằng sau nó đâu.”

Dường như cô đã đoán được anh định đưa mình đi đâu nên tỏ ra sốt ruột. “Hình như anh cứ đi lòng vòng rồi lại đưa em quay về nhà.”

“Nếu trong mười phút nữa mà em vẫn nghĩ thế thì anh sẽ đưa em về nhà thật.”

Lo dừng xe trước căn hộ với rất nhiều dự định, tính toán trong đầu. Anh ta thấy hơi hồi hộp nhưng phải cố tỏ ra bình tĩnh.

Bây giờ thì anh ta đã đi quá xa rồi, có muốn quay lại cũng không được.

Linda-Gail không hề nhúc nhích nên đành ra khỏi xe trước và đi vòng sang mở cửa cho cô. Dù sau đó cũng là việc nên làm vì hôm nay cô mặc chiếc váy rất hấp dẫn còn anh ta thì cũng mặc bộ comple đẹp nhất của mình.

“Vào đi em yêu, đừng bướng bỉnh như thế nữa.” Lo hạ giọng tán tỉnh cô nhưng cũng ngầm ám chỉ mình sẽ nổi nóng ngay lập tức. “Nếu không anh sẽ lôi em vào đấy.”

“Được thôi. Em sẽ gọi điện cho Reece và bảo cô ấy đến đón em ngay lập tức.”

“Anh không nghĩ em có thể gọi cho ai đâu.” Lo lăm bắm và kéo cô đi vào căn nhà. “Đáng lẽ chúng ta chưa đến đây sớm thế này. Nếu em không quá sốt ruột thì phải khi trời tối hẳn chúng ta mới có mặt ở đây.”

“Không được.”

Cô ngần ngừ bước vào và chuẩn bị tư thế sẵn sàng gọi điện cho Reece. Nhưng những gì bên trong khiến cô kinh ngạc chỉ nhìn trừng trừng không biết phải làm gì khác.

oOo

Lần thứ ba trong vòng mười phút Reece nhìn đồng hồ. Tại sao bây giờ Linda-Gail vẫn chưa gọi? Tại sao cô lại không thuyết phục được bạn mình không nên đi với Lo tối nay?

Năm phút sau cô không thể chịu đựng được nữa nên lấy máy gọi cho Linda-Gail. Cho dù có điên khùng thế nào thì cô cũng cần phải biết mọi chuyện và cô sẽ cảnh báo cho Lo biết là cô đã biết hết mọi chuyện.

“Nhìn đồng hồ không làm cho nó chạy nhanh thêm được đâu.” Joanie lấy món hầm ra khỏi bếp và nói tiếp. “Và đừng nghĩ đến chuyện xin phép về sớm, hôm nay tôi đã trở thành người bồi bàn rồi đấy.”

“Cháu không có ý xin về sớm. Linda-Gail bảo sẽ gọi điện cho cháu nhưng bây giờ vẫn chưa thấy gọi.”

“Nó làm gì có thời gian gọi cho cô. Cô nàng phỉnh nịnh tôi xin nghỉ tối hôm nay, thứ bảy mà. Nó cùng thằng con trai tôi, hai đứa ngu xuẩn. Tất cả mọi thứ đều huyền ảo, mơ mộng trong khi ở đây thì toàn là bánh Hamburger, thịt hầm, bít tết. Làm xong thực đơn đó đi.”

“Cái gì? Cô vừa nói gì cơ?”

“Tôi nói làm xong thực đơn đó đi.”

“Mơ mộng, huyền ảo, cháu nhớ ra rồi. Ôi, trời ơi. Cháu nhớ ra rồi. Cháu sẽ quay lại ngay.”

Joanie nắm chặt tay, nghiêng răng, dậm chân thỉnh thoảng. “Này cô kia, không được bỏ dàn nướng đó khi tôi chưa cho phép.”

“Cháu sẽ quay lại trong vòng hai phút.”

“Hai phút cũng đủ làm món nướng đó thành than đấy. Làm đi.”

“Khi gió.” Nhưng Reece vẫn phải vội vàng làm xong thực đơn theo yêu cầu.

Phía trước lò sưởi kê một chiếc bàn khá lớn trải khăn trắng, bên trên đặt một lọ hoa hồng màu hồng nhạt, nến và rất nhiều đĩa nhỏ xin xắn. Và điều làm cô ngạc nhiên nhất là bên cạnh bàn có một chiếc giá trắng và chai sâm panh.

Lo lấy điều khiển bật nhạc và giọng hát của Wynonna Judd vang lên với ca khúc balad rất ngọt ngào.

“Thế này là thế nào?” Linda-Gail bối rối hỏi.

“Một cuộc hẹn vào tối thứ bảy.” Bắt đầu vội vàng khi vào vai, Lo lấy chiếc khăn quàng vai của Linda-Gail đặt sang bên và đốt nến. “Anh nghĩ hơi tối nhưng sẽ không sao đâu.”

“Được rồi, được rồi. Anh Lo như thế là rất đẹp rồi.”

Chiếc đầu nhọn của con cừu hoang trên tường không hề làm ảnh hưởng tới bầu không khí mà trái lại cây đèn hình con gấu leo cây càng làm mọi thứ trở nên lãng mạn hơn.

Và mặc dù đã sắp bước sang tháng sáu nhưng Lo vẫn bật lò sưởi.

“Mẹ anh có biết chỗ này không?”

“Có chứ. Bà ấy không cho thuê chỗ này nhiều từ khi... chắc em biết chuyện gã đàn ông kia tự tử ở đây rồi.” Lo ngập ngừng nhấn nhá. “Chuyện đó có làm em phật ý không?”

“Chuyện gì? Không, không.”

“Thế thì tốt nhưng anh vẫn phải hỏi ý bà ấy xem chúng ta có được sử dụng chỗ này không – anh chỉ muốn cho không khí ấm áp một chút khi chúng ta ăn tối thôi. Bà ấy rất vui vì chuyện này mặc dù có hơi bức mình với cả hai chúng ta. Nhưng anh tin bà ấy sẽ thay đổi thái độ khi biết lý do.”

“Lý do gì?”

Lo đứng dậy quay lại nhìn cô cười thật tươi. “Sắp đến phần chính rồi. Bây giờ em sẽ nghĩ sao nếu anh bật sâm panh?”

Anh ta có đẹp trai không? Mái tóc sương gió, thân hình gầy còm kia đều được bộ comple che hết. “Được, em cũng nghĩ thế.”

Cô đến bàn vuốt ve mấy cánh hoa. “Đã có lần anh mua tặng em những bông hồng như thế này rồi.”

“Sinh nhật lần thứ mười sáu.”

“Em nghĩ... em nghĩ rất cần đến nó. Anh chuẩn bị hết mọi thứ ở đây à?”

“Không đến mức độ thế đâu. Anh chỉ lấy số lượng gạt em thôi.” Lo nheo mắt với cô và mở sâm panh. “Anh muốn ngày hôm nay phải thật đặc biệt, và nếu em cũng làm chuyện gì đó đặc biệt ở đây và chuyện lộ ra thì mọi người sẽ biết. Anh phải sang mãi thị trấn Jackson mới mua được loại hoa hồng đó. Nếu anh đặt Mac mua thì chắc chắn ông ta sẽ hỏi tại sao và nói chuyện với tất cả mọi người đến mua hàng. Chỉ một người duy nhất ở thị trấn này biết chuyện mà có thể giữ được bí mật đó là mẹ anh. Vì vậy, mẹ anh là người duy nhất biết chúng ta ở đây. Anh đã nói với bà gần hết mọi chuyện rồi. Nhưng phần còn lại...”

“Phần còn lại gì?”

Chiếc nắp chai bật lên và Lo reo vui sung sướng. “Nghe được đấy chứ? Rất vui.”

“Phần còn lại là gì?”

“À, mẹ anh... Em có vài món đồ ở trong phòng ngủ rồi đấy, nếu muốn ở lại thì vẫn có cái để dùng.”

“Anh vào nhà em lấy đồ đến đây à?”

“Không, mẹ anh mang đến. Đừng tức giận với. Của em đây.” Lo đưa cho cô ly rượu. “Chỉ để dự phòng thôi mà. Chúng ta ăn món bánh mỳ nước hay gì? Em có ngạc nhiên không?”

Linda-Gail nheo mắt khó hiểu nhưng vẫn cụng ly với Lo. Cô không muốn đánh mất cơ hội được thưởng thức một ly sâm panh. “Tất cả đều rất đẹp anh Lo ạ, đều rất ngọt ngào. Nhưng chúng ta còn có chuyện phải giải quyết. Em sẽ không để hoa và rượu sâm panh làm quên hết mọi thứ đâu.”

“Anh không nghĩ là em quên nhưng có lẽ chúng ta nên nghỉ ngơi, ăn tối đã rồi hẵng...”

“Anh Lo, em muốn biết vì sao anh nói dối em. Em gia hạn cho anh đến ngày hôm nay rồi và phải nói thực là em rất muốn ngồi ở chiếc bàn xinh xắn kia uống sâm panh, được anh phục vụ bữa tối. Em muốn ở đây cùng với anh uống rượu, ăn tối và không phải bận tâm đến những chuyện rắc rối kia. Nhưng em không thể, khi em chưa được biết sự thật.”

“Dự định của anh khác cơ, nhưng thôi không sao.” Thực ra anh cũng không nghĩ có thể giấu được cô cho đến khi bữa tối xong. “Em phải vào phòng ngủ.”

“Em sẽ không đi ngủ cùng với anh.”

“Anh sẽ không bắt em phải cởi hết quần áo ra đâu. Lạy Chúa, Linda-Gail em không thể tin anh một chút được sao? Chỉ một phút thôi.”

“Thôi được.” Cô cầu nhàu đặt ly rượu xuống bàn và đi vào trong cùng anh.

Trong phòng ngủ còn có nhiều nến hơn, và trên chiếc bàn nhỏ để cạnh giường cũng có một lọ hoa hồng. Một bông khác rất to nằm trên gối. Cô chưa bao giờ cảm thấy cảnh lãng mạn như thế này trong đời. Tim cô đập rất mạnh khiến Linda-Gail phải kiềm chế lắm mới không để nó vọt ra ngoài.

“Rất đẹp và rất lãng mạn nhưng cũng không làm em quên được.”

“Đó là bông hồng đặc biệt của em. Em nên nhận nó, bông hồng ở trên giường ấy.” Lo nhắc lại khi thấy cô không hề nhúc nhích. “Nhận đi, chỉ một việc này nữa thôi.”

Linda-Gail thờ dãi đi đến lấy bông hồng. “Đây được chưa...” Khi cô quay lại, sợi dây buộc trên thân bông hoa bung ra, những gì được quấn bên trong cũng bung ra đập nhẹ vào cánh tay cô. Ánh sáng lóe lên lung linh.”

“Ồi, lạy Chúa.”

“Bây giờ em sẽ im lặng.” Lo lấy chiếc nhẫn ra khỏi sợi dây. “Anh đi mua cái này vào buổi tối mà anh nói là anh làm việc đó. Anh chỉ muốn giữ bí mật, thế thôi. Nếu nói với bất kỳ ai là anh đi mua nhẫn đính hôn mà chưa biết sẽ trao cho ai thì họ sẽ cười anh. Anh nói dối em vì anh không muốn em biết anh sẽ làm gì. Anh, muốn trao nó cho em, muốn ngỏ lời với em vào dịp đặc biệt. Anh thích như thế.”

Trái tim cô thực sự run rẩy vì xúc động. Bây giờ cô mới hiểu tại sao người ta nói trái tim như mọc cánh bay. “Anh nói dối để có thể ra ngoài mua thứ này sao?”

“Đúng thế.”

“Và khi em phát hiện ra anh nói dối anh cũng không nói cho em biết.”

“Anh không muốn chúng ta lờ qua tiếng lại với nhau khi anh trao nó cho em. Có thể trước hoặc sau đó, nhưng trong lúc trao thì không được.”

“Anh làm tất cả những việc này vì em.” Linda-Gail vẫn chưa hết xúc động.

“Đến lúc anh phải bắt đầu rồi. Em có thích chiếc nhẫn không?”

Thực ra cô cũng chưa kịp nhìn kỹ chiếc nhẫn. Chỉ mới nghĩ đến nó thôi đã khiến cô choáng ngợp. Viên kim cương đính trên nhẫn lấp lánh trước mắt cô. Rất giản dị, theo đúng phong tục truyền thống như lại vô cùng tuyệt vời.”

“Thích, em rất thích. Thực sự như thế. Nhưng còn một chuyện nữa.”

“Gì? Chuyện gì?”

Cô ngước mắt nhìn anh mỉm cười. “Anh vẫn chưa chính thức hỏi cưới em.”

“Linda-Gail, em sẽ phải cưới anh để cứu anh khỏi những người đàn bà xa lạ. Em sẽ phải làm điều đó.” Lo tiếp tục mặc dù Linda-Gail bắt đầu cười. “Anh sẽ làm việc thật tích cực để em được hạnh phúc.”

“Em sẽ làm việc đó.” Cô nhận chiếc nhẫn từ tay Lo. “Và bây giờ em sẽ làm anh hạnh phúc ngay đây.”

Cô đeo chiếc nhẫn vào ngón tay và nhảy vào lòng anh. “Hôm nay là cuộc hẹn tối thứ bảy tuyệt vời nhất trong lịch sử.”

“Khi miệng hai người tìm đến nhau cô thấy có tiếng xe bên ngoài. Nhưng làm sao cô có thể bận tâm được nữa.

Quay lại thị trấn Reece chạy như bay trên đường. Cô vẫn mặc tạp dề khiến nó bay phấp phới. Mọi người xung quanh ngạc nhiên đứng lại nhìn và tránh đường trước khi cô lao vào họ. Cô đẩy tung cánh cửa văn phòng bán đồ du lịch và cửa hàng của Debbie.

“Chiếc vòng cổ.”

Debbie đang giới thiệu với khách hàng bộ sưu tập balô và quay lại. “Kia, Reece.” Debbie ngạc nhiên nhìn cô nhưng cũng không giấu nổi vẻ bức mình thích thú. “Tôi sẽ quay lại với cô ngay.”

“Chị có chiếc vòng cổ.”

“Xin lỗi anh chị.” Debbie nói với hai người khách. “Tôi sẽ quay lại ngay.”

Với nụ cười xã giao rất đúng với nghề nghiệp của mình, Debbie đi ra nắm tay Reece. “Tôi đang bận.”

“Mặt ngọc hình mặt trời đính trên dây chuyền vàng.”

“Cô đang nói chuyện quái quỷ gì vậy?” Debbie thì thầm hỏi.

“Tôi đang điên đây. Nói đi nếu không tôi sẽ làm tung lên bây giờ. Tôi nhìn thấy chị đeo chiếc vòng đó.”

“Vậy thì sao?”

“Mặt hình mặt trời.” Reece nhắc lại. “Cửa hàng đồ trang sức của Delvechio ở thị trấn Jackson làm.”

“Rất tốt. Hôm nay thì cô đã vượt qua được cuộc kiểm tra nhỏ. Bây giờ thì đi đi.”

Ngược lại, Reece đến ghé sát vào mặt Debbie. “Ai đưa nó cho cô?”

“Tất nhiên là Rick rồi, nhân dịp Giáng sinh năm ngoái. Có vấn đề liên quan tới cô sao?”

“Cô là ánh sáng của anh ta.” Reece lẩm bẩm. “Có lần tôi đã nghe anh ta nói thế. Đó là sự ám chỉ ngược lại mặt tối của mặt trăng.”

Debbie lùi lại một bước. “Cô thực sự điên rồi. Tôi bảo cô ra ngoài”

“Anh ta đâu? Cảnh sát trưởng đâu?”

“Bỏ tay tôi ra.”

“Ồ đâu.”

“Anh ấy đang ở khu đầm lầy làng Moose, tối nay anh ấy có cuộc họp. Nhưng ngay sau đây tôi sẽ gọi Denny đến lôi cô đi.”

“Cô thích gọi ai thì gọi. Tối hôm có kẻ đột nhập vào nhà của Brody anh ta ở đâu?”

“Đột nhập gì?” Debbie cười khẩy. “Hay là cái hôm cô lại tưởng tượng có người ở đó.”

“Anh ta ở đâu Debbie?”

“Ở nhà chứ còn ở đâu.”

“Tôi không nghĩ như vậy.”

“Tôi không thể chịu nổi cô nữa rồi. Tôi nói anh ấy ở nhà, ở ngoài xưởng của anh ấy. Và anh ấy sẽ có nhiều thời gian nghỉ ngơi ở đó hơn nếu người như cô không lôi anh ấy đi bằng hành động giả dối, ngu xuẩn đó. Chính tôi phải đi ra tìm anh ấy khi Hank gọi điện đến.”

“Ồ, vậy sao? Không có điện thoại ở xưởng hay sao?”

“Anh ấy mở nhạc, và có tiếng cưa...” Debbie đứng thẳng người lên. “Quá đủ rồi đấy. Tôi còn có khách hàng, tôi phải làm xong việc còn về nhà mua bóng ngô cho con tôi, rồi cho chúng xem phim. Chúng tôi có cuộc sống bình thường.”

Và chúng tôi cũng tin rằng chúng tôi hoàn toàn bình thường, Reece thầm nghĩ. Cô chợt thấy thương hại cho Debbie. Niềm tin của cô ta sẽ tan vỡ rất sớm thôi. “Tôi xin lỗi. Tôi thực sự xin lỗi.”

“Rồi cô sẽ phải xin lỗi thật.” Debbie nói khi Reece đi ra cửa.

Reece lấy điện thoại gọi khi vội vàng quay lại nhà hàng. Cô bực mình chửi thề mấy trả lời tự động của Brody lên tiếng. “Khi gió. Gọi lại cho em ngay khi có thể. Em sẽ gọi vào máy di động của anh ngay đây.”

Nhưng gọi vào di động của anh cũng chuyển sang hộp thư thoại.

Chắc anh đang mải đi quanh đâu đó nên quên thôi. Reece quăng điện thoại vào túi.

Đúng, Rick đang ở Moose và cho dù khi về đến nhà Debbie có gọi anh ta để phàn nàn về cô nàng Reece Gilmore điên khùng này thì cũng phải vài giờ nữa anh ta mới về đến nơi. Thậm chí còn lâu hơn.

Cô sẽ có thời gian để sắp xếp lại mọi việc trong đầu. Khi nói chuyện được với Brody, mọi thứ sẽ được sắp xếp đâu vào đó.

Làm như vậy là tốt nhất. Sẽ rất khó khăn khi nói với anh ấy rằng bạn anh ấy là tên giết người.

Brody nhận ra chiếc xe tải của Lo khi đi qua nhà hàng Joanie. Có phải khi ở thị trấn Jackson Reece cũng nhìn thấy chiếc xe này? Anh không muốn phải trả lời cô rằng anh đã xác định được chỗ ở của một trong những đối tượng nghi ngờ. Anh muốn trong một giờ tới anh sẽ biết ai là người Reece nhìn thấy bên sông để cô giải quyết xong gánh nặng này.

Anh muốn vượt qua nó.

Anh đang tính sẽ mua tặng cô vài bông tulip, có lẽ đó là việc anh nên làm. Có thể anh đưa cô đi đâu đó một vài ngày cho tâm trí cô ổn định lại. Cô sẽ phải báo cáo, phải trả lời câu hỏi, sẽ trở thành trung tâm của sự chú ý.

Rất khó khăn với cô nhưng rồi cô sẽ vượt qua được.

Khi đó họ sẽ tính đến những công việc rất nghiêm túc của hai người. Anh sẽ mua căn hộ đó của Joanie, sẽ xây phòng làm việc mới, sẽ xây thêm tầng.

Và Reece Gilmore sẽ ở đó cùng với anh.

Anh sẽ mua cho cô bộ đồ nấu ăn mà cô ao ước: Bộ nồi Sitram.

Những thứ đồ đó sẽ ở trong bếp nhà anh, cô bé mảnh mai ạ, và em cũng vậy. Ý nghĩ đó khiến anh mỉm cười. Anh rất trân trọng điều đó và cô sẽ chấp nhận.

Anh rẽ vào đoạn đường yên ắng tách biệt khuất dưới những dây thông và dừng xe trước một căn hộ.

Rick bước ra vẻ mặt u buồn, ánh mắt đờ đẫn gần như người chết. “Cảm ơn cậu đã đến, Brody. Vào nhà đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Lúc Reece gọi điện thì Brody đang ở trong gian bếp căn hộ của Richard Mardson.

“Uống cà phê tươi nhé.” Rick nói và rót một ca cho Brody.

“Cảm ơn anh. Cảnh sát bang chưa đến hay sao?”

“Họ đang trên đường đến. Cứ vào ngồi xuống đi.”

“Anh nói là không muốn nói chuyện cụ thể qua điện thoại.”

“Chuyện rắc rối, động chạm đến nhiều người.” Rick khuấy đường và kem mà Brody bỏ vào ly cà phê của anh có vẻ lúng túng. “Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu, chả biết nói thế nào cả.”

Anh ta đi ra phòng khách ngồi vào chiếc ghế băng có lưng dựa còn Brody ngồi trên mép chiếc sofa bám đầy bụi. “Cảm ơn cậu đã đến đây nên chúng ta có thể giữ kín chuyện này.”

“Không có gì. Tôi phải thông báo với anh là chúng tôi đã xác định được danh tính nạn nhân rồi. Đó là Deena Black ở thị trấn Jackson.”

Rick vươn người ra phía trước. “Sao cậu có thể kết luận như vậy?”

Brody uống một ngụm cà phê và nói. “Như vậy là chúng tôi đã đúng. Chúng tôi theo lời người ta mách khi thấy bức chân dung và tìm đến thị trấn Jackson.”

“Thật không phải khi để hai người phải đích thân đến đó mặc dù tôi cũng đã đến.” Rick lắc đầu, hai tay để trên đầu gối. Trước hết phải nói là tôi đã có lỗi với Reece. Tôi không tin cô ấy, không hề tin chút nào. Có lẽ vì thế mà tôi không làm hết trách nhiệm của mình. Tôi phải chịu trách nhiệm về việc này.”

“Nhưng bây giờ thì anh tin cô ấy rồi.”

Rick ngồi dựa lưng ra sau. “Đúng. Tôi tin là cô ấy đã nhìn thấy chuyện gì đó bên sông khi tôi nghi ngờ đó là Jane Doe, nhưng cô ấy lại không xác nhận và...”

“Có phải đó là Deena Black không?”

“Không, đó là một người ở Tucson. Hai gã đàn ông đi nhờ xe đã gây ra chuyện đó với cô ấy.”

“Như vậy là Reece lại đúng.”

“Phải nói là cô ấy đúng trong rất nhiều chuyện. Tôi rất ngạc nhiên khi cảnh sát liên bang liên lạc với tôi. Tôi nói chuyện với họ về những gì Reece nói cô ấy nhìn thấy. Tôi thực sự đã làm chuyện đó, đã kiểm tra những người mất tích. Nhưng... tôi đã không làm hết những việc mà đáng ra mình phải làm.”

“Và bây giờ?”

“Ừm.” Rick bối rối nhìn xuống. “Rất nhiều việc lẽ ra tôi phải làm, đã có thể làm và sẽ làm. Tôi gọi cậu đến đây để nói về chuyện này Brody ạ, bởi vì tôi nghĩ cậu nên là người biết đầu tiên. Cậu đã ở bên Reece trong suốt thời gian vừa qua còn chúng tôi thì không.”

“Cô ấy biết mình nhìn thấy gì,” Brody bắt đầu bực mình.

“Đứng, đứng thế.” Rick đứng dậy đi ra cửa sổ. “Không thể phủ nhận được. Thật đáng xấu hổ.”

“Lẽ ra cô ấy nên ở đây.” Brody nhấp thêm một ngụm cà phê. Anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Rồi cô ấy sẽ đến đây.”

“Anh phải nói cho tôi biết trước khi...” Có phải đó là giọng của anh không? Sao anh lại khàn khàn như người say thế này? Anh thấy căn phòng chao đảo và cổ gồng đứng dậy. Phản xạ rất nhanh, anh lao đến chỗ Rick. “Đồ chó!”

“Tôi không thể làm gì khác được.” Khi Brody gục xuống Rick cúi xuống nhìn anh với vẻ hối tiếc thực sự. “Tôi không thể làm gì khác được.”

Reece gọi vào máy nhà và máy di động của Brody hàng chục lần nhưng đều không được. Lúc này trời đã tối. Cô muốn nghe giọng nói của anh, muốn nói với anh những gì cô biết.

Bây giờ thì cô đã biết.

Cô không thể nào tập trung làm việc được nữa.

“Cháu phải đi thôi cô Joanie ạ.”

“Lúc này đang là giờ cao điểm buổi tối. Và cô là đầu bếp đấy.”

“Cháu không gọi được cho anh Brody. Cháu có việc quan trọng.”

“Và tôi cũng không muốn nghe thêm chuyện lãng mạn khó chịu kia nữa.”

“Lần này không phải là chuyện gì lãng mạn cả.” Và cô cời tạp dề. “Cháu xin lỗi, cháu thực sự xin lỗi nhưng cháu phải đi tìm anh ấy.”

“Nơi này không có cửa quay, cô ra đi sẽ không có đường quay lại đâu.”

“Cháu phải đi.” Để mặc Joanie cầu nài cô vẫn đi ra. Mặt trời đã khuất sau đỉnh núi, hồ nước trở thành màu xám trong lúc chạng vạng.

Cô tự trách mình đã dễ dãi để Brody đưa đi làm nên bây giờ phải chạy bộ về. Lúc đầu cô còn chạy chậm hi vọng sẽ thấy anh đèn xe của anh.

Có thể anh ấy đi đâu đó uống bia, hoặc thư giãn, hoặc cũng có thể anh ấy đang tắm, hoặc đi dạo quanh nhà.

Anh ấy sẽ không sao. Cho dù ở đâu thì anh ấy cũng không sao cả.

Chả có chuyện gì mà cô phải hoảng hốt.

Nhưng có thể gọi điện cho ai được đây khi người phụ trách cao nhất của lực lượng cảnh sát thị trấn lại là tên giết người?

Cô sẽ gọi điện cho cảnh sát bang, đó là việc cô nên làm. Ngay sau khi nói chuyện với Brody cô sẽ gọi cho cảnh sát bang.

Ánh sáng mặt trời và mảng tối của mặt trăng. Rick Mardson đã mua cả hai chiếc vòng cổ đó, một chiếc tặng vợ và một chiếc tặng người tình. Anh ta chính là người quan hệ bất chính với Deena Black nhưng rất cẩn thận để không ai phát hiện ra hai người đi lại với nhau.

Và anh ta giết cô ấy. Đó là điều chắc chắn.

Anh ta chính là người có thể dễ dàng lên ra lên vào nhà của cô. Chả phải ai cũng nhìn thấy cảnh sát trưởng đi lại trong thị trấn hay sao? Anh ta biết làm thế nào để lấy được chìa khoá và đánh một chìa khoá khác cho mình. Hoặc nếu không thì anh ta cũng phải biết xoá dấu vết khi đột nhập vào nhà của cô.

Cô chạy chậm lại cố gắng hít thở lấy bình tĩnh. Có tiếng gì đó bì bõm dưới mặt hồ phía bãi cỏ. Và cô chạy lại mặc dù tim vẫn đang đập thình thịch trong lồng ngực.

Cô sẽ vào nhà khoá cửa lại và thấy Brody ở trong đó.

Hơi thở cô tắc nghẽn lại khi thấy mấy bóng đen bên cạnh hồ nước khiến cô suýt hét lên. Đó chỉ là mấy con nai đang đi uống nước buổi tối.

Cô chạy vòng qua chúng, qua những hàng liễu, hàng thông rồi cuối cùng cũng đến lối rẽ vào căn hộ của Brody.

Xe của anh không đậu cạnh xe của cô và trong nhà tối om.

Cô lấy chiếc chìa khoá mà anh đưa cho và phải dựa vào cánh cửa mới mở được. Bước vào bóng tối còn khó hơn, khó hơn rất nhiều so với việc bỏ nó lại đằng sau.

“Sáu lần một là sáu.” Cô lại đếm trong khi tra chìa khoá vào ổ khoá. “Sáu lần hai mươi hai.” Bước vào và cô lần tay lên tường bật công tắc điện.

“Sáu lần ba mươi tám.” Cô vẫn đều đặn hít vào thở ra. “Sáu lần bốn hai mươi bốn.”

Cô khoá chặt cửa lại phía sau đứng dựa vào đó cho đến khi con sợ hãi người đi phần nào.

“Không có nhà, nhưng anh sẽ trở về ngay thôi. Có thể anh để lại lời nhắn nào đó, mặc dù cô biết anh chả để lại lời nhắn bao giờ. Anh không quen làm thế, nhưng biết đâu lần này là một ngoại lệ.”

Vào bếp trước, cô quyết định. Cô sẽ kiểm tra nhà bếp trước. Cô bật đèn lên trước khi đi để xua tan bóng tối. Còn cà phê ở trong ấm và túi bánh quy cây vẫn mở để trên bệ bếp.

Ấm cà phê đã nguội lạnh, cô mở tủ lạnh kiểm tra. Anh đã uống cà phê, bia và coca cô la.

“Như vậy là anh chỉ ra ngoài làm gì đó thôi. Và có thể anh sẽ quay về rẽ qua đón mình. Mình thật ngớ ngẩn, hết sức ngớ ngẩn.

Cô lấy điện thoại trong bếp gọi lại vào máy di động của anh.

Có tiếng dừng xe.

“Ôi, lạ chúa. Cảm ơn Chúa.” Cô quăng điện thoại xuống chạy ra phòng ngoài. “Brody.” Reece mở cửa và thấy chiếc xe bán tải cỡ lớn của anh. “Anh Brody?” Cô gọi lại, giọng lạc đi vì sợ hãi. “Anh đi đâu thế? Em cần nói chuyện với anh.”

Chưa kịp nói hết lời cô đã lao ra. Lờ mờ có nắm tay của ai đó, cô thấy đau nhói và lại rơi vào bóng tối.

Tình lại cô thấy hàm mình đau ê ẩm nhưng có một chiếc răng bị sâu. Rên rĩ cô đưa tay lên sờ cảm nhưng hai tay cô đã bị trói gập ra sau.

“Chỉ tạm thời trói cô thôi.” Rick lên tiếng. “Tôi không thích thú gì khi phải làm việc này nhưng đó là cách nhanh nhất tôi có thể.”

Reece cô giãy giụa, cảm thấy vô cùng hoảng hốt và bất lực.

“Cô bị trói rồi.” Rick thân nhiên nói trong khi mắt vẫn nhìn về phía trước để lái xe. “Tôi đã trói cổ tay cô rất cẩn thận, sẽ không đau mà cũng không để lại vết trầy xước nào trên da cả. Đó là cách tốt nhất. Cô sẽ bị bầm tím trên cằm nhưng người ta sẽ nghĩ là do cô ẩu đả với người khác thôi.”

“Brody đâu? Tại sao anh lại bắt tôi đi?”

“Cô muốn nói chuyện với Brody thì tôi đang đưa cô đến chỗ Brody đây.”

“Anh ấy...”

“Không sao cả. Tôi đã giữ lại những viên thuốc ngủ của cô và đã cho cậu ta uống liều lượng vừa đủ để cậu ta ngủ một vài giờ. Như thế cũng là khoảng thời gian rất dài rồi Reece ạ. Cậu ta là bạn tôi. Và lẽ ra tôi không nên làm thế này.”

“Người ta cho rằng tôi bị điên.” Mặc dù biết sẽ chẳng làm gì được, cô vẫn cố cựa quậy đôi tay đang bị trói của mình. “Nhưng anh thì chắc chắn là bị điên nếu anh trói tôi, bắt cóc và đưa tôi ra khỏi thị trấn như thế này.”

“Chúng ta đang đi xe của Brody, trời thì lại tối rồi. Bất kỳ ai nhìn thấy xe của Brody và thấy hai người trên xe họ sẽ nghĩ đó là cô và Brody. Họ chỉ nhìn thấy thế vì trong đầu họ vốn nghĩ như thế rồi. Vấn đề là ở chỗ đó. Tôi sẽ làm chuyện này rất đơn giản, nhanh chóng và làm hết khả năng của mình.”

“Anh đã giết Deena Black.”

“Tôi chỉ làm những gì tôi buộc phải làm chứ tôi không hề muốn. Cũng như bây giờ thôi.” Anh ta quay lại và bắt gặp ánh mắt cô. “Tôi đã làm rất nhiều việc, làm tất cả những gì tôi có thể nhưng cô ta không chịu nhượng bộ, cũng như cô.”

Anh ta lại chăm chú nhìn phía trước và cho xe rẽ về hướng căn hộ của mình. Tôi muốn cô im lặng và làm những gì tôi yêu cầu. Cô muốn chửi bới, la hét, giãy giụa thì cứ việc. Không giải quyết được việc gì đâu. Nhưng cô càng hành động nhiều thì tôi càng làm đau Brody nhiều hơn. Chắc cô không muốn thế chứ?”

“Không.”

“Vậy cứ làm theo yêu cầu của tôi và mọi việc sẽ trở nên dễ dàng.” Anh ta dừng lại đi vòng sang phía cô và lên tiếng cảnh báo.

“Tôi cũng có thể động đến cô nếu tôi buộc phải làm như vậy. Tùy cô lựa chọn.”

“Tôi muốn gặp Brody.”

“Được thôi.” Rick nắm tay cô và lôi nhanh vào trong căn hộ. Anh ta đẩy cô vào trong, khoá cửa và bật đèn.

Brody đang bị trói vào một chiếc ghế ăn trong bếp, đầu gục xuống ngực. Reece khóc nức lên lao đến chỗ anh và bị ngã ngay cạnh ghế.

“Anh Brody. Trời ơi, anh Brody.”

“Cậu ta không chết đâu, chỉ bị mê một lúc thôi.” Rick kiểm tra đồng hồ. “Sắp đến giờ cậu ta tỉnh lại rồi đấy. Khi cậu ta tỉnh lại chúng ta sẽ đi và giải quyết việc này.”

“Giải quyết gì?” Cô quay lại và bức mình khi thấy mình đang phải quỳ gối trước mặt anh ta. “Ông nghĩ rằng ông trốn được một vụ giết người thì ông có thể dễ dàng giết cả hai chúng tôi mà không ai biết sao? Lần này thì đừng hòng.”

“Giết hay tự sát gì đó thì còn tùy. Cô dụ dỗ cậu ta đến đây, rồi đưa cậu ta đến chỗ mà cô nói đã nhìn thấy vụ giết người đó. Cô gây mê cậu ta. Bình giữ nhiệt của cậu ta còn ở kia.” Anh ta hất đầu chỉ chiếc bàn bên cạnh chỗ Brody. “Cà phê trong đó được pha với thuốc ngủ của cô. Lọ đựng thuốc ngủ của cô sẽ nằm trong túi của chính cô khi chúng tôi phát hiện ra.”

“Tại sao tôi phải làm thế với Brody? Tại sao người ta lại tin rằng tôi làm tổn thương đến Brody?”

“Cô không chế cậu ta, vấn đề là ở đó. Cô không chế, gây mê để cậu ta không biết những gì cô làm. Cô bắn cậu ta rồi tự tử. Cô đánh cắp khẩu súng Joanie cất trong tủ. Sẽ có dấu vân tay của cô trên khẩu súng và nó còn nằm trên tay cô khi mọi việc xong xuôi. Đó là chứng cứ sống và hành động của cô sẽ góp phần chứng minh cho hành động đó.”

“Vớ vẩn, chỉ là hành động vớ vẩn. Tôi đã gọi cho cảnh sát bang và nói với họ về trường hợp của Deena Black.”

“Không, cô chưa hề gọi. Bây giờ tôi sẽ cời trói cho cô và nếu cô chạy thì việc cô bị tấn công là không thể tránh khỏi. Tôi sẽ tặng cho Brody một viên đạn vào đầu ngay lập tức, chắc cô không muốn điều đó xảy ra chứ?”

“Không, tôi sẽ không chạy. Ông nghĩ là tôi sẽ bỏ lại anh ấy hay sao?”

Anh ta đứng dậy. Đúng là con người rất kiên nhẫn và cẩn thận. Anh ta lấy chìa khoá và mở khoá cho cô. “Cô ngồi im ở đó.” Anh ta đặt tay lên khẩu súng bên hông như đe răn đe cô. “Tôi không muốn gây thêm chuyện rắc rối và tôi cũng không muốn có thêm bất cứ vết bầm tím nào trên cổ tay chứng tỏ cô bị trói. Bây giờ thì xoa tay cho máu lưu thông đi. Làm ngay đi.”

Cánh tay cô đau nhói, cô run rẩy khi xoa cổ tay mình. “Tôi nói tôi đã gọi điện và báo cáo với cảnh sát liên bang về chuyện đó.”

“Có thể cô đã làm chuyện đó. Brody cũng đã đề cập chuyện đó khi cậu ta đến đây. Tôi gọi điện cho cậu ta nói là tôi đã nhận được thông tin từ cảnh sát bang về vụ giết người và bảo cậu ta đến đây gặp tôi, gặp họ để nắm thông tin cụ thể trước khi thực hiện vụ bắt giữ.”

Anh ta đến bàn cầm ly nước và viên thuốc. “Cô có muốn uống không?”

“Không bao giờ.”

“Đó là thuốc của cô đấy, nghe nói nó là thuốc chống cảm giác lo âu. Có thể nó sẽ giúp ích vì tôi muốn người ta phát hiện ra có chút thuốc kích thích trong máu của cô. Cô sẽ phải uống nó Reece ạ, nếu không tôi sẽ bắt cô uống.”

Cô cầm ly nước và viên thuốc.

Anh ta hài lòng ngồi bó gối. “Chúng ta chờ vài phút cho ngấm thuốc rồi sẽ bắt đầu. Tôi xin lỗi vì buộc phải làm chuyện này nhưng đó là sự thực. Brody từng là bạn của tôi và tôi cũng chẳng có ác ý gì với cô cả nhưng tôi phải bảo vệ gia đình tôi.”

“Ông có bảo vệ gia đình ông không khi đi lại với Deena Black?”

Mặt anh ta đan lại nhưng vẫn gật đầu. “Tôi đã sai lầm, một sai lầm bình thường của con người. Tôi yêu vợ và con tôi. Đối với tôi không có gì quan trọng hơn họ cả. Nhưng con người ta còn có các nhu cầu khác, chỉ đơn giản thế thôi. Hai hoặc ba lần một năm tôi thực hiện nhu cầu đó của mình. Không có gì ảnh hưởng đến gia đình tôi. Tôi phải khẳng định rằng tôi là người chồng, người cha tốt hơn ai hết, tôi quan tâm chăm sóc họ tốt hơn ai hết.”

Anh ta tin vào chuyện đó. Có bao nhiêu người đã tự lừa dối mình khi cho rằng chuyện dối trá là việc làm đáng trân trọng?”

“Ông chăm sóc họ và chăm sóc cả Deena.”

“Một đêm duy nhất, chỉ có một đêm duy nhất, thế thôi. Việc làm đó của tôi so với mọi người thì có gì khác nhau? Đơn giản là chuyện tình dục. Đó là thứ mà đàn ông cần nhưng không muốn vợ mình làm chuyện đó. Chỉ là một đêm trong số rất nhiều đêm khác nhưng tôi không thể dừng lại được. Có cái gì đó đã ngấm vào tôi như một căn bệnh. Có những lúc tôi nghĩ tôi không thể bỏ mặc cô ấy, tôi nghĩ có lẽ đó là tình yêu, và tôi sẽ chăm sóc cho cả hai bên.”

“Cả công khai và giấu giếm.” Reece nói.

“Đúng thế.” Anh ta mỉm cười vô cùng sâu sắc. “Tôi dành cho Deena tất cả những gì có thể. Nhưng cô ta lại đòi hỏi nhiều hơn, cả những thứ mà tôi không thể đáp ứng được. Cô ta muốn tôi phải chia tay Debbie, chia tay con tôi. Tôi sẽ không bao giờ làm chuyện đó, không bao giờ bỏ mặc vợ và các con tôi. Chúng tôi đã cãi nhau rất khủng khiếp và tôi tỉnh ngộ. Có thể nói tôi đã tỉnh ngộ sau một cơn mơ dài, đen tối. Tôi quyết định chấm dứt chuyện đó.”

“Nhưng cô ta không chấp nhận.” Tình dậy đi anh Brody, tình dậy đi và bảo em nên làm gì.

“Cô ta cứ gọi điện cho tôi, yêu cầu tôi phải cung cấp cho cô ta mười ngàn đô la nếu không cô ta sẽ nói với vợ tôi. Tôi đã nói với cô ta là tôi không có đủ khoản tiền đó. Cô ta nói nếu tôi muốn gia đình ấm êm thì phải tìm cho được khoản tiền đó. Cô thấy thế nào? Liệu tôi có thể nhẫn nhục được không?”

“Tôi nhìn thấy ông bên sông. Nhìn thấy ông giết cô ấy.”

“Tôi chỉ định thương lượng với cô ta. Tôi hẹn cô ta ra đó. Khi còn trong cơn mê muội kia tôi đã từng đưa cô ta đến đấy. Nhưng đến khi tôi không tài nào nói chuyện được với cô ta. Có lẽ cô phải uống hai viên.”

“Ông đưa cô ấy ra bờ sông.”

“Tôi chỉ muốn nói chuyện với cô ta, thế thôi. Tôi không hề có ý định làm chuyện đó. Chúng tôi đi cùng với nhau và ra đến đó. Tôi đã nói với cô ta là tôi có thể thu xếp được hai ngàn và nếu chấp nhận thì cô ta phải rời khỏi bang Wyoming này. Tôi nói như vậy nhưng tôi biết sẽ chả có tác dụng gì cả. Một khi đã bỏ tiền ra thì rất khó có thể dừng lại. Cô ta nói không chấp nhận những khoản lẻ tẻ như thế mà tôi phải đưa cho cô ta cả cục. Tôi có thể rút khoản tiền dành cho các con tôi. Chả hiểu sao tôi lại nói với cô ta chúng tôi đã dành tiền cho các con tôi để chúng đi học đại học. Cô ta nói tôi phải rút khoản tiền đó ra và không phải là mười ngàn nữa. Hoặc là tôi phải bỏ ra hai mươi lăm ngàn hoặc là tôi sẽ mất tất cả - vợ, con, danh tiếng.”

“Tôi gọi cô ta là con đĩ vì đúng như vậy, cô ta luôn là con người như thế. Và rồi cô ta lao tới tôi. Tôi đẩy cô ta ra nói rằng nên chấm dứt mọi chuyện ở đó nhưng cô ta lại lao vào tôi la hét. Cô đã chứng kiến toàn bộ rồi.”

“Đúng, tôi đã chứng kiến hết.”

“Cô ta định tấn công tôi, chửi tôi. Cho dù tôi đã trả cho cô ta bao nhiêu tiền đi nữa cô ta vẫn sẽ nói hết với Debbie, nói tất cả những gì tôi và cô ta từng làm với nhau. Tôi không còn nghe thấy cô ta nói gì nữa, đầu tôi như có ong đốt. Nhưng cô ta lại đang nằm dưới đất, bên dưới tôi và hai tay tôi đang nắm cổ họng cô ta. Tôi cứ thế xiết chặt tay cho đến khi không còn thấy tiếng ong vo vo trong đầu tôi nữa.

“Đúng là anh không còn sự lựa chọn nào.” Giọng Reece đã bình tĩnh trở lại. “Cô ta đẩy anh vào tình huống đó, tấn công và đe dọa anh. Anh phải bảo vệ chính mình và bảo vệ gia đình mình.” Reece hạ giọng tỏ ra thân thiện.

“Đúng, đúng thế. Cô ta chỉ là một giấc mơ thôi.”

“Lạy Chúa, tôi hiểu rồi. Cô ta dí súng vào đầu anh. Anh không làm điều gì sai trái cả anh Rick ạ. Anh chỉ làm những gì cần thiết phải làm. Nếu tôi biết trước những chuyện thế này thì tôi đã cho qua rồi.”

“Nhưng cô đã không cho qua bất chấp những gì tôi làm. Tất cả những gì tôi muốn là cô rời khỏi thị trấn. Cô ra đi và chăm lo cho cuộc sống của mình còn tôi chăm lo cho cuộc sống gia đình tôi.”

“Bây giờ thì tôi hiểu rồi. Tôi ủng hộ anh. Anh cứ để cho tôi và Brody đi và coi như không có chuyện gì xảy ra.”

“Tôi rất muốn như thế Reece ạ. Đó là sự thực của Chúa. Nhưng không thể thay đổi được nữa. Cô phải chấp nhận để bảo vệ những gì mình có. Thôi được, một viên thuốc như vậy là đủ rồi. Bây giờ tôi muốn cô rời khỏi cậu ta. Đến lúc tôi phải đánh thức cậu ta dậy rồi.”

“Nếu làm như vậy anh sẽ không xứng đáng với vợ và con anh.”

“Một khi mọi việc đã được giải quyết thì họ sẽ không biết gì cả.” Anh ta đi đến túm lưng và kéo cô ra khỏi chỗ Brody.

Khi anh ta quay vào Brody bắt ngờ đứng bật dậy mang theo cả ghế. Anh lao thẳng vào người Rick và cả hai người đều ngã ra.

“Chạy đi.” Brody hét lên. “Chạy mau.”

Cô bỏ chạy thục mạng như không còn biết gì nữa, cô nghe theo anh như cỗ máy. Nhỏ viên thuốc đang ngậm trong miệng cô đẩy cửa lao ra. Có tiếng trượt ngã, tiếng chửi rủa và tiếng gậy gõ khi cô chạy ra đến bên ngoài.

Cô bỏ chạy và hét lên hoảng loạn trong đầu khi có tiếng súng nổ.

“Anh có nghe thấy không?” Linda-Gail nhòm dậy. “Em thấy có tiếng súng nổ.”

“Anh chỉ nghe thấy tiếng thiên thần ca hát thôi.”

Cô cười và thọc tay vào sườn trên anh. “Đừng, có cả tiếng đó nhưng em còn nghe thấy có tiếng ai đó bắn súng.”

“Làm gì có ai bắn súng trong khu rừng tận cùng của bang Wyoming này?” Lo lại nằm xuống thọc tay vào sườn trên cô.

“Thôi mà, nếu không em sẽ... Đó, anh nghe thấy không? Có tiếng ai đó la hét.”

“Anh chưa nghe thấy gì ngoài tiếng trái tim anh muốn cầu xin thêm sự ngọt ngào từ em thôi. Tiếp tục đi em yêu...”

Lần này đến lượt Lo nhảy vọt ra khỏi giường khi nghe tiếng đập cửa bên ngoài. “Em ở yên đây.”

Reece lao vào và Lo chỉ kịp đưa tay che phần kín của mình hét lên. “Ôi, lạy Chúa”

“Hắn đang giữ Brody, hắn đang giữ anh ấy. Hắn sẽ giết anh ấy.”

“Cái gì? Cái gì?”

“Giúp em với. Anh phải giúp em.”

“Kia Reece.” Linda-Gail vội lấy mảnh vải che tạm thân mình chạy ra. “Chuyện quái gì xảy ra vậy?”

Không còn thời gian nữa rồi. Giờ này chắc Brody đang đổ máu, đang chết mất rồi. Cô thấy có khẩu súng trường để trên giá. “Có đạn không?”

“Đó là súng của ông nội anh. Chờ một chút.” Nhưng Reece ngay lập tức lao đến giá. Cô gạt chiếc nắp nhưng nó đã bị khoá. Không kiểm chế được Reece quay ra túm chiếc đèn hình con gấu đập vỡ tan tấm kính hộp giá súng.

“Trời ơi, mẹ anh sẽ giết cả hai chúng ta mất. Mặc dù Lo ngăn lại nhưng Reece vẫn nhấc khẩu súng lên xoay trong tay.”

Lo đứng như trời trồng. “Này, phải chú ý nòng súng chứ.”

“Gọi điện yêu cầu giúp đỡ, gọi cảnh sát bang đi.”

Bỏ mặc hai người Reece lao ra cửa.

Cô thầm cầu mong phản ứng của Lo có nghĩa là trong súng có đạn. Nếu như vậy cô sẽ tìm cách sử dụng. Nhưng giả cô không phải sử dụng nó thì tốt hơn.

Không phải nỗi sợ hãi nhưng cổ họng cô đau rất, không phải cô hoảng hốt mà trong lòng bút rút. Đó là cơn giận dữ đang sôi sục trong máu cô.

Lần này cô nhất định sẽ không nằm im bất lực nữa, nhất định không khi người cô yêu đang bị người ta kéo ra khỏi vòng tay cô, lần này thì nhất định không, không bao giờ.

Cô thấy Rick đang hét tên mình. Nước mắt giàn giụa khiến cô nhìn không rõ. Brody đã không ngăn cản được hắn.

Vì vậy cô dừng lại, nhắm chặt mắt bắt mình phải suy nghĩ. Cô không thể chạy thẳng lại căn hộ đó. Hắn sẽ nghe thấy và nhìn thấy cô. Và hắn sẽ giết cô. Thậm chí hắn còn giết cả Lo và Linda-Gail.

Phải đi vòng. Cô có thể làm việc đó. Hắn sẽ nghĩ cô vẫn đang bỏ chạy hay trốn ở đâu đó. Hắn sẽ không ngờ cô dám quay lại đấu với hắn.

“Chẳng có chỗ nào mà có thể trốn được đâu Reece ạ.” Hắn hét lên. “Ồ đâu tao cũng tìm ra. Đây là mảnh đất của tao, thế giới của tao. Tao sẽ dễ dàng tìm ra mà như đi trên đường phố Angle”’s Fist. Mà có muốn tao giết Brody ngay ở đây không? Có phải đó là điều mà mày muốn không? Mày có muốn tao găm một viên đạn vào đầu nó khi mày cứ ở đó mà trốn như mày đã từng làm ở Boston không? Liệu mày có thể chấp nhận việc đó một lần nữa không?”

Ngay trước cửa căn hộ Rick kéo lê Brody đi trong khi người anh đầy máu. Hắn dí súng vào đầu anh đe dọa. “Gọi nó lại đây.”

“Không đòi nào.” Trái tim Brody thối lại khi họng súng dí mạnh vào thái dương anh. “Suy nghĩ lại đi Rick. Liệu mày có thể làm thế với người mà mày yêu không? Mày giết người để bảo vệ người mà mày yêu. Liệu mày có sẵn sàng chết vì cô ấy không?”

“Mày mới chỉ biết nó vài tháng và mày muốn chết vì nó phải không?”

“Chỉ mất một phút thôi. Khi nào biết thì sẽ biết. Cô ấy là tất cả của tao. Bóp cò đi nếu đó là việc mà mày phải làm. Nhưng làm như thế sẽ có hại cho mày đấy. Đó là khẩu súng của mày chứ không phải súng của Joanie đâu. Làm sao mày có thể đổ tội cho Reece giết tao bằng khẩu súng công vụ của mày?”

“Được, tao sẽ điều chỉnh. Rồi đâu sẽ vào đó thôi. Gọi nó lại đây.”

“Em có nghe anh nói không Reece? Brody hét thật to. “Nếu nghe thấy em cứ chạy đi.”

Rick đá anh ngã gục xuống, người anh đè lên cánh tay đang bị viên đạn găm vào. Anh la lên đau đớn.

“Tao không còn sự lựa chọn nào khác.” Hân nói với Brody nhưng mặt đã tái nhợt đầy mồ hôi. “Rất xin lỗi.”

Hân nhấc súng lên.

Cố giữ không cho mình run rẩy, Reece kê khẩu súng trường lên vai. Cô hít thở thật sâu, nín thở và bóp cò.

Tiếng nổ như trái bom. Hình như khẩu súng nổ ngay trên tay khi nó giật vào người cô. Cô ngã ngược ra sau. Nhưng cũng chính nhờ thế mà viên đạn từ khẩu súng của Rick bay vọt qua đầu cô.

Nhưng cô vẫn lồm cồm bò dậy và thấy hai người đang vật lộn giằng co khẩu súng với nhau.

“Dừng lại.” Reece lao đến. “Dừng lại, dừng lại ngay.” Cô dí họng khẩu súng trường vào đầu Rick. “Dừng lại ngay.”

“Cứ giữ như thế đi cô bé mảnh mai.” Brody hỗn hển. Anh nhích tay để giữ khẩu súng chặt hơn. Rick bắt ngờ xoay sang đập Reece ngã xuống. Hân định dí khẩu súng vào thái dương kết liễu đời mình nhưng Brody đã kịp thời quả đấm vào mặt hân.

“Không dễ dàng như thế đâu.” Anh bò sang lấy khẩu súng vừa rơi ra khỏi tay Rick. “Chĩa súng ra chỗ khác đi.” Brody nói với Reece.

Cô vẫn ngồi im, hai tay nắm chặt khẩu súng. “Em đã bỏ chạy.”

“Đúng. Như thế là khôn đấy.”

“Nhưng em đã không chạy đi mất.”

Rất mệt, đau đớn và choáng váng, Brody ngồi xuống cạnh cô. “Đúng, em đã không đi.”

Lo và Linda-Gail xuất hiện. Người thì chỉ kịp mặc mỗi chiếc quần bò, người thì chỉ quần khăn trên mình. “Chuyện quái xảy ra thế này?” Lo hỏi lớn. “Ôi trời ơi, Brody, anh bị bắn à?”

“Đúng.” Anh đặt tay lên vết thương nhìn lòng bàn tay ướt đỏ trước khi ngược lên nhìn Reece. “Chúng ta có điểm tương đồng rồi.”

Giữa họ, Rick nằm im hai tay che mặt khóc nức nở.

Đến sáng, Reece diu Brody ra khỏi xe. “Lê ra anh nên ở lại viện thêm một hai ngày.”

“Anh thả cảm chiếc ô tô tự đập vào đầu mình còn hơn. Nhưng cả hai việc đó anh đều không thích. Hơn nữa, em có thấy khuôn mặt của cô y tá đó không? Mặt cô ta như chó bun vậy, kinh khủng.”

“Vậy thì anh phải làm đúng như những gì bác sĩ dặn. Anh có thể nằm trên giường hoặc ngồi ghế sofa cũng được.”

“Em sẽ ở đâu?”

“Em sẽ ở trong bếp. Nhưng anh không được uống cà phê đâu.”

“Cô bé mảnh mai này, anh có thể bỏ cà phê cũng được.”

Đôi môi cô run rẩy nhưng cô không để bật ra tiếng khóc. “Em sẽ pha cho anh ly trà và làm món trứng bác thật mềm cho anh. Anh nằm giường hay ngồi ở ghế?”

“Anh muốn ngồi trong bếp xem em nấu, như thế anh sẽ quên được cơn đau.”

“Anh sẽ không thấy đau nếu anh uống thuốc.”

“Anh nghĩ anh sẽ không uống thuốc cả đời luôn. Anh thấy như đang quay lại căn hộ của Rick. Anh nghe thấy em và hân nói chuyện nhưng lúc đầu anh không nghe rõ lắm. Anh chỉ còn biết giả vờ và hi vọng sẽ có cơ hội hạ gục hân.”

“Trong lúc anh bị trói vào ghế, đáng lẽ hân đã có thể giết anh rồi.”

“Đừng ra hân đã có thể giết cả hai chúng ta.” Brody đính chính. “Nếu em chạy như rùa.” Anh thở dài khi cô ngồi xuống ghế trong bếp. “Một đêm thật khủng khiếp đúng không Reece?” Cô vẫn im lặng ngồi quay lưng về phía anh.

Cô bắt đầu kể. “Lúc đầu em chỉ nghĩ sẽ chạy đi và lẩn trốn. Nhưng sau đó em thay đổi quyết định. Em cũng chẳng biết từ khi nào. Em chỉ biết sẽ chạy đi tìm cái gì đó để anh chống lại hân. Và em đã làm cặp tình nhân thập kỷ Linda-Gail và Lo sợ hãi.”

“Họ sẽ có cái để nói chuyện với con cái sau này.”

“Vâng.” Cô đun nước pha trà và lấy chiếc xoong nhỏ ra.

“Em nhận ra sự việc trước anh. Anh là nhà văn chuyên viết những chuyện li kỳ nhưng cô đầu bếp lại là người khám phá ra vụ án. Anh chỉ làm theo thôi.”

Anh sẽ không bao giờ quên được lúc anh lơ mơ tỉnh con mê vì thuốc và nghe thấy giọng cô. Anh sẽ không bao giờ quên nỗi sợ hãi đó. “Anh tham gia vào chuyện này suýt làm em bị hấn giết.”

“Không, hấn muốn giết em. Anh tham gia vào chỉ vì anh là bạn của hấn.”

“Đúng.”

Cô lấy bơ thái một lát bỏ vào xoong. “Em không biết chuyện gì sẽ xảy ra với Debbie và bọn trẻ kia. Làm sao họ có thể vượt qua được chuyện này. Mọi thứ sẽ thay đổi với họ.”

“Có lẽ thế. Dù sao thì biết điều đó vẫn hơn đúng không?”

“Có lẽ thế. Dù sao thì đó cũng là điều nên nghĩ tới trong ngày mới.” Cô đập trứng và chuẩn bị cùng với thì là tươi và hạt tiêu. “Hấn tin vào tất cả những gì hấn nói rằng hấn bảo vệ họ, hấn buộc phải làm những gì cần làm, rằng Deena Black không cho hấn sẽ lựa chọn nào khác, và hấn vẫn là người đàn ông tốt.”

“Một phần thôi. Còn một phần hấn bán cho quý dữ rồi. Hấn đáng phải gánh chịu hậu quả như vậy và Deena Black cũng thế.”

“Hấn giết cô ấy, chôn xác, xóa hết dấu vết và dấu xe của cô ấy cho đến khi có thể dùng nó và đi về nhà cô ấy lấy đồ - cũng là hành động xóa dấu vết. Hấn làm tất cả những việc đó rất lạnh lùng ngay cả khi chúng ta gọi điện cho hấn và báo cáo những gì em nhìn thấy.”

“Nếu hấn không tìm cách làm em sợ hãi và nghi ngờ bản thân mình thì có thể mọi việc sẽ qua đi.”

“Nếu anh không tin em thì có thể chuyện đó cũng bị quên lãng. Nhưng em nghĩ vượt qua được chuyện này coi như em đã tự kéo mình lên khỏi bờ vực thẳm mà em đang bị trượt xuống.” Cô bỏ trứng ra đĩa đặt trước mặt anh và đến ôm đầu anh.

“Em sẽ xuống đó với anh, anh Brody ạ. Nếu hấn giết anh, em sẽ đi cùng anh.” Cô cúi xuống hôn anh. “Vì vậy, cảm ơn anh đã còn sống và bây giờ thì anh ăn trứng đi.”

Cô quay ra pha nốt ly trà.

“Cò một bờ vực khác dành cho anh. Em có biết không?”

“Có.”

“Thế thì tại sao em không đẩy?”

“Đẩy cái gì?”

“Đẩy anh xuống đó. Em yêu anh – liệu anh có được phép nói thế không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Chúng ta vừa cùng nhau thoát chết, có thể em sẽ nghe thấy anh nói gì đó là anh sẵn sàng chết vì em. Vậy sao em không đẩy anh vào cái chết đó đi?”

“Em không muốn phải xô đẩy gì cả. Như thế này là được rồi.” Cô đặt đĩa trứng lên và nhướng mày ngạc nhiên khi có tiếng gõ cửa. “Đó, chúng ta sẽ có rất nhiều khách đây. Rất nhiều câu hỏi, rất nhiều người muốn biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Không có gì lớn cả. Không, anh không cần phải làm việc này.” Brody nắm tay cô giữ lại khi Reece định đứng lên ra mở cửa. “Anh đang chờ đợi một chuyện.”

“Anh phải nghỉ ngơi chứ.”

“Anh có thể đi ra cửa được. Em uống ly trà đi, anh sẽ ăn trứng và uống côcacôla.”

Cô lắc đầu khi anh đi ra nhưng vẫn chiều theo ý anh. Cô lấy thêm một chiếc ly bỏ đá và lấy lon côcacôla ra. Sau khi rót côcacôla vào ly cho anh cô cảm ly trà anh không dùng.

Chưa kịp đưa lên môi thì anh quay lại trên tay ôm một bó hoa tulip.

“Em không nói thích màu gì nên anh mua tất cả các loại.”

“Ôi!”

“Loại hoa yêu thích của em đúng không?”

“Vâng, nhưng ở đâu vậy anh?”

“Anh gọi cho cô Joanie. Nếu cần gì em cứ gọi và cô ấy sẽ phục vụ em. Em có thích không?”

“Em rất thích.” Cô mỉm cười thật tươi khi ôm bó hoa và ghé sát mặt vào đó. “Hoa rất đẹp, đơn giản nhưng lại ngọt ngào. Như ánh sáng cầu vồng sau cơn bão lớn.”

“Cơn bão khi gió. Anh thích em là cầu vồng.”

“Cả hai chúng ta. Cô ngẩng mặt cười rất tươi. “Vậy anh có đuổi em đi không?”

Cô giật mình, tim ngừng đập khi không thấy anh nói gì.

“Anh sẽ mua căn hộ này.”

“Vậy sao?”

“Anh sẽ nói chuyện với cô Joanie. Nhưng anh tin vào khả năng thuyết phục của mình. Em cũng sẽ góp phần thuyết phục cô ấy. Chúng ta sẽ có phòng làm việc to hơn, có thêm tầng. Anh sẽ kê hai ghế ở tầng trên và chúng ta sẽ cùng ngồi ngắm hoa tulip đúng không?”

“Vâng.”

“Em sẽ nấu ăn trong bếp, sẽ làm việc của em, sẽ toàn quyền sử dụng căn bếp. Em sẽ viết sách hay làm bất cứ việc gì em thích. Nhưng em sẽ phải ở lại và sớm hay muộn thì chúng ta cũng sẽ hợp pháp hoá việc đó.”

“Vậy sao?”

“Em có yêu anh không?”

“Có, có. Em có.”

“Vậy thì anh cũng yêu đáp lại em ngay. Có được không?”

Cô giật mình. “Nghĩa là sao?”

Anh vòng tay ra sau đầu kéo cô lại gần và hai người hôn nhau khi những bông hoa tulip đang nở rộ giữa họ. “Anh sẽ ở nơi nào anh thích. Còn em?”

“Ở đúng nơi.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Đúng nơi em muốn.”

“Có nghĩa là em sẽ ngồi trên tầng thượng với anh, chúng ta sẽ ngắm mặt hồ và những ngọn núi dưới đó phải không?”

“Em rất thích, anh Brody.” Cô nép vào người anh. “Em rất thích.”

“Anh và em, hai chúng ta sẽ biến nó thành hiện thực.” Anh lui người ra. “Còn bây giờ thì em nên làm gì đó với những bông hoa kia đi. Sau đó lấy đĩa ra chúng ta sẽ cùng ăn trứng.”

Buổi sáng như rực rỡ hơn với những dấu hiệu của mùa hè sắp đến và sau đó sẽ là mùa thu. Họ cùng ngồi trong bếp ăn món trứng đã nguội lạnh, trên bàn là một bình hoa tulip màu bảy sắc cầu vồng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Tan Vỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.